

Xuyên Đến Cánh Đồng Lúa Xanh Xanh

Contents

Xuyên Đến Cánh Đồng Lúa Xanh Xanh	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Hoa Màu	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Trở Về	10
4. Quyển 1 - Chương 4: Kiếm Tiền	14
5. Quyển 1 - Chương 5: Bánh Bao	22
6. Quyển 1 - Chương 6: Vệ Thành	27
7. Quyển 1 - Chương 7: Ta Đói	33
8. Quyển 1 - Chương 8: Về Nhà	35
9. Quyển 1 - Chương 9: Chim Trĩ	41
10. Quyển 1 - Chương 10: Biết Chữ	48
11. Quyển 1 - Chương 11: Chú Hai	54
12. Quyển 1 - Chương 12: Đón Tết	60
13. Quyển 1 - Chương 13: Bắp Cải	66
14. Quyển 1 - Chương 14: Trồng Đồ Ăn	69
15. Quyển 1 - Chương 15: Sữa Dê	73
16. Quyển 1 - Chương 16: Mùa Hè	76
17. Quyển 1 - Chương 17: Gặt Lúa Mạch	81
18. Quyển 1 - Chương 18: Phủ Thành	86
19. Quyển 1 - Chương 19: Nghênh Đón	90
20. Quyển 1 - Chương 20: Cá Khô	95
21. Quyển 1 - Chương 21: Hợp Tác	99
22. Quyển 1 - Chương 22: Mua Lừa	106
23. Quyển 1 - Chương 23: Tìm Hiểu	114
24. Quyển 1 - Chương 24: Nói Chuyện Phiếm	118
25. Quyển 1 - Chương 25: Vay Tiền	123
26. Quyển 1 - Chương 26: Chạy Mau	127
27. Quyển 1 - Chương 27: Mất Dê	133
28. Quyển 1 - Chương 28: Khế Ước	139
29. Quyển 1 - Chương 29: Chuyện Cũ	144
30. Quyển 1 - Chương 30: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp	149
31. Quyển 1 - Chương 31: Râu	153
32. Quyển 1 - Chương 32: Chuyện Sau Đó	160
33. Quyển 1 - Chương 33: Đi Chợ 1	165
34. Quyển 1 - Chương 34: Đi Chợ 2	168
35. Quyển 1 - Chương 35: Thương Nghị	176
36. Quyển 1 - Chương 36: Chuẩn Bị Nguyên Vật Liệu	181
37. Quyển 1 - Chương 37: Ngày Xuân	186
38. Quyển 1 - Chương 38: Đau Đầu	191

Xuyên Đến Cánh Đồng Lúa Xanh Xanh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, chủng điền văn, chậm nhiệt Truyện chia làm 3 phần: Phần Đầu, Lớn Lên và Tình Cảm. 189 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-den-can-dong-lua-xanh-xanh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Xuyên Qua

“Làn gió ngày hè lẳng lặng thổi tới từ ngoài cửa sổ, ngoài tiếng sột soạt nhẹ nhàng của trang sách, trong thư viện một mảnh im lặng. Thời gian trong không gian yên tĩnh này lặng lẽ trôi đi, ánh nắng trên mặt đất chiếu ra những điểm màu vàng. trong ngày hè yên ắng này, chúng ta làm bạn hạnh phúc như thế, những kẻ vì tiền mà bỏn ba chắt chắt không thể hiểu được.”

Tây Viễn ngồi ở trong sân, nhìn trời chiều nhuộm đỏ phía chân trời, không khỏi lại nghĩ tới những lời này!

Theo lý mà nói những lời này từ sau khi Tây Viễn tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ không còn nhớ rõ, có điều ai bảo hắn ngứa tay, đang thuê phòng êm đẹp lại đi chuyển nhà, cổ tình còn muốn lấy đồ vật xuống sửa sang lại, kết quả liền tìm được một tờ giấy từ trong một quyển sách trước kia. Tây Viễn suy nghĩ mãi, nhìn dáng chữ thì đây không phải do hắn viết, có điều ai lại giống hắn khi không ghi lại chút cảm xúc nhỏ bé đây? Tây Viễn minh tư khổ tưởng nửa ngày, mới nhớ tới đây là năm thứ hai nghiên cứu, hắn và Thịnh Quỳnh vì tra tư liệu luận văn mà cùng ngâm mình ở trong thư viện, lúc ấy Thịnh Quỳnh viết tờ giấy này cho hắn, hắn còn cố nắm lấy một chút ý tứ trong lời của Thịnh Quỳnh thực hi vọng có chút gì đó... Chẳng qua, cũng chỉ là hi vọng mà thôi.

Chuyện xảy ra từ lâu như vậy, như là chuyện xảy ra từ đời trước – đúng là chuyện xảy ra từ đời trước, bởi vì Tây Viễn xuyên qua. Lúc ấy Tây Viễn đang cầm tờ giấy xui xẻo kia than thở, đột nhiên một âm thanh “Loảng xoảng loảng xoảng” vang lên, Tây Viễn liền đi tới một thế giới khác. đây cũng là nguyên nhân trọng yếu Tây Viễn nhớ mãi không quên nội dung trên tờ giấy này”

“Ca ca, ca ca, ca ca, ăn cơm thôi.” Tây Viễn quay đầu, một bé trai đang chạy tới phía hắn.

“Kêu một tiếng là được, ta có thể nghe thấy.” Tây Viễn sờ sờ đầu nam hài, sau đó để tay lên gáy hắn cùng nam hài đi vào trong phòng.

“Ta gọi huynh, huynh đều không đáp lại, ta buộc phải gọi nhiều hơn.”

“Được, được, là người đúng, người luôn có lý.”

Nam hài hắc hắc nở nụ cười, lấy tay dắt vạt áo Tây Viễn. Hắn là đệ đệ của Tây Viễn, Tây Vi, đương nhiên là em trai sau khi xuyên qua. kiếp trước Tây Viễn cũng có đệ đệ, lớn lên sau khi kết hôn càng đi càng xa cách với Tây Viễn. Có đôi khi quanh năm suốt tháng cũng không gọi một một cú điện thoại, như là không

có người ca ca này.

Cơm chiều được bày trên bàn đặt trên kháng, trong giỏ đan bằng liễu có đặt một ít bánh bột, đây là dùng bột cao lương để làm, rất thô, nhai miệng nuốt xuống còn phát nghẹn.

Chẳng qua Tây Viễn còn chưa biết mùi vị đó như thế nào, bởi vì ở b chén của hắn chỉ có bánh hấp dùng bột kê và bột mì trộn với nhau làm thành. Tây Viễn bây giờ còn là bệnh nhân, khối thân thể của Tây Viễn trước khi hắn tới mấy ngày đã phát sốt rất cao, chỉ vài ngày gần đây mới tốt. Tây Viễn âm thầm suy đoán, nguyên chủ có thể là mắc bệnh viêm phổi, ở nơi dị giới y thuật lạc hậu tương đương thời cổ đại này, mắc bệnh như vậy thì mất mạng cũng không kỳ quái.

khối thân thể Tây Viễn đang mang năm nay mười tuổi, nguyên danh cũng gọi là Tây Viễn, trong nhà còn có ông nội, bà nội cùng đệ đệ Tây Vi năm tuổi. cha mẹ hiện nay đã ra ngoài đi làm cho người ta kiếm tiền mấy tháng, vốn Tây Viễn sinh bệnh nên đã gửi thư đi, có điều đường xá xa xôi, phỏng chừng hiện tại đang ở trên đường trở về.

Tây Viễn vào trong nhà, bà nội vội bắt hắn lên giường, miệng không ngừng thì thầm: “Bệnh vừa mới khỏi đã muốn ra ngoài, bản thân không biết lo cho chính mình. Mau lên kháng ngồi đi chỗ kia ấm áp.” Rồi cũng ấn Tây Vi lên kháng. Tây Viễn lấy bánh mì làm từ hai loại bột trong bát hắn tách ra, đem một nửa bỏ vào trong bát Tây Vi, Tây Vi cầm bát trực tiếp tránh đi. “Ta không ăn, ta không sinh bệnh, ca ca ăn đi.”

“Thật ư? Vậy huynh ăn hết đây.” Tây Viễn cầm lấy bánh mì ăn một ngụm, cổ ỷ phát ra tiếng gặm thật lớn trong miệng. Tây Vi cầm bánh bột đen, con mắt lại dõi theo cử động trong miệng của Tây Viễn, thấy Tây Viễn nhìn hắn liền vội vàng cắn một cái, cũng cổ ỷ bẹp miệng. Tây Viễn không khỏi nở nụ cười, vội đem một nửa cái bánh bột trong tay mình đưa cho Tây Vi, “Ca cho đây, ăn đi, bệnh của huynh đã tốt lên nhiều. Bà nội, về sau đừng làm bánh riêng cho cháu nữa, cháu thật sự đã khỏe rồi.”

“Thật khỏe rồi ư? Cháu đừng có lừa bà, ôi, cháu đích tôn của bà vừa mới dạo quỷ môn quan một lần cháu dọa bà sợ muốn chết đấy. Cháu mà có gì không hay xảy ra, cha mẹ cháu trở về bà biết làm sao nhìn mặt bọn họ.” Bà nội nói xong dùng tay áo dụi dụi khóe mắt.

“Bà già này thật đúng là, cháu nó đã tốt rồi, bà còn khóc cái gì!” Ông nội gõ gõ cái điều, đặt nó và gói thuốc lá xuống đầu giường gần lò sưởi, ngồi xếp bằng lên kháng.

“Ta đây không phải nghĩ lại mà sợ sao, ông nói đứa nhỏ này mạng lớn chừng nào, sốt đã vài ngày không nhận ra ai, nói gì cũng không biết!” Bà nội cầm bát lên, múc thêm một chén canh nữa đưa cho ông nội. Bà nội làm là canh dưa giác, cũng chính là canh bầu, Tây Viễn còn nhớ người già thường hay nói “Canh dưa giác, thơm hai dặm.”

“Đại nạn không chết tất có hậu phúc, không chừng cháu đích tôn của ta có mệnh lớn, ông nội có thể đi theo nhờ.” Ông nội xì xụp uống một ngụm canh, lại cắn một cái bánh bột.

“Hai vợ chồng nhà thẳng cả cũng không biết nhận được thư hay chưa, sao còn chưa trở lại.” Bà nội san bầu trong bát mình sang bát của Tây Vi.

“Bà nội, bà đừng sốt ruột, cháu không phải đã tốt rồi sao.” Dù không phải nguyên chủ nhưng trong mấy ngày gần gũi xuyên tời, Tây Viễn từ hai ông bà lão này cảm nhận được thân tình mình từ lâu đã không thấy được.

“Ôi! Bà nội không nóng vội, cũng không biết cha mẹ cháu ở bên ngoài thế nào làm công cho người ta có được không đây. Mẹ cháu lại là lần đầu ra ngoài làm việc. Cũng không biết cái tính thiếu chính tề của con bé người ta có chịu nhận không nữa.”

“Bà xem lời mình nói kìa, con cháu cả thiếu chính tề, có điều làm việc cho tới giờ đều nhanh nhẹn, sao lại không được chọn?”

Tây Viễn trong lúc ông nội bà nội mỗi người một câu tán ngẫu đã ăn xong cơm, hắn cũng rất tò mò cha mẹ ở đây ra sao.

Ăn cơm xong, bà nội dọn bàn ăn, sau đó đi cho gà ăn, trong nhà nuôi năm con gà, có điều cho tới giờ vẫn tiếc không ăn trứng, đều đem đi bán, bán được tiền dùng để mua mấy thứ như mỡ muối tương dấm.

Có điều mấy ngày nay bởi vì Tây Viễn bị bệnh, bà nội mới mỗi ngày nấu một quả trứng gà cho Tây Viễn, nhưng linh hồn bên trong Tây Viễn là một người lớn sao có thể không biết xấu hổ mà ăn một mình, mỗi lần đều đem lòng đỏ trứng trộm nuốt cho Tây Vi.

Tây Vi mỗi lần đều lắt đầu không cần, nhưng khi Tây Viễn đùa hắn, vừa ăn trứng vừa chẹp thì hắn liền không kiên trì nổi, trơ mắt nhìn, lúc này Tây Viễn lại...cho hắn, hắn liền thỏa hiệp, cầm lòng đỏ trứng cho vào miệng nhỏ ăn, Tây Viễn mỗi lần thấy Tây Vi như vậy đều cảm thấy vừa buồn cười, vừa chua xót. Tính huống của nhà này trong thôn cũng chỉ là bt, mọi khi ăn mặc tiết kiệm, cũng chỉ miễn cưỡng duy trì ấm no, có khi mùa màng không tốt còn bị đói bụng.

Trời dần dần ám xuống, sau khi ăn xong cơm chiều, bà nội liền không cho phép Tây Viễn ra khỏi cửa phòng, hiện tại là tháng tám giao mùa, nơi này là phương Bắc, sáng sớm và tối đều khá lạnh.

Tây Viễn lẩn lộn trên giường, nghĩ mình đến nơi đây đã năm ngày, xem ra hi vọng trở về rất xa vời. Bây giờ ngẫm lại, tiếng “Loảng xoảng loảng xoảng” lúc trước rất có thể là van gas nhà bên cạnh bị rò rỉ dẫn đến nổ mạnh, Tây Viễn rất chắc chắn không phải là nhà mình, bởi vì khi hắn mới vừa chuyển vào đã kiểm tra van gas không có vấn đề gì. Xem ra hắn là cá trong chậu chịu tội oan.

“Ca ca, ca ca, ca ca, nước rửa chân cho huynh này.” Tây Vi bưng nửa chậu nước ấm chậm rãi tiến vào.

“Đệ từ từ thôi, cận thận sánh nước lên người.”

“Không sao.” Tây Vi đem chậu đặt lên ghế trên cạnh kháng, bản thân cũng cởi giày ngồi bên thành kháng, cùng Tây Viễn ngâm chân vào trong nước.

Ca ca từ sau khi hết bệnh đặc biệt thích sạch sẽ, mỗi khi trời tối đều phải ngâm chân, hần cũng phải tắm, bằng không ca ca buổi tối ngủ không cho hần ôm.

Tây Viễn thấy bộ dạng nghiêm trang của Tây Vi, trộm đem chân của mình đặt trên chân của Tây Vi, Tây Vi bản đầu không hiểu, giật giật chân của mình, thấy Tây Viễn không lấy chân ra, liền ngoan ngoãn ngồi, một lát sau lại giật giật, Tây Viễn thấy hần rối rắm thì “Hi hi” vui vẻ, dùng đầu ngón chân của mình gãi gãi lòng bàn chân Tây Vi. Tây Vi liền cạc cạc vui vẻ kêu lên. Bà nội tổng nói Tây Vi cười lên cứ như con vịt kêu, ồn ào.

rửa chân xong, Tây Vi lại chạy đi hắt nước vào mé sân.

“Cháu xem cháu vội vội vàng vàng thế làm gì. Không thể chậm một chút à a.” Bà nội vừa úp lồng gà vừa quở trách Tây Vi.

“Còn không rõ sao, nhất định là muốn ca hần kể chuyện cho hần nghe.” Ông nội đóng cửa sân lại, dùng dây thừng cài chốt cửa.

“Chớ có chế, chuyện cháu đích tôn của ta kể hai ngày này rất dễ nghe, ta cũng phải nhanh chân làm xong việc, đi nghe một chút.” Bà nội lấy cái đầu gối cho gà ăn bỏ vào bên trên lồng gà.

Vậy nhanh lên, còn ở đây mà cần nhân.”

ngày hôm sau khi Tây Viễn tỉnh lại, Tây Vi sau bữa cơm chiều chạy ra ngoài chơi thì bị những hài tử khác trong thôn khi dễ, về nhà khóc sứt sùi. Tây Viễn vì hống hần liền kể cho hần một đoạn truyện Tây Du kí người hiện đại nhà nhà đều biết, Tây Vi lập tức bị hấp dẫn. hiện tại buổi tối ăn cơm xong đều không đi đâu, lấy nước rửa chân cho ca ca cũng là vì quần quít lấy ca ca kể thêm cho hần một đoạn. Ngay cả ông nội bà nội cũng nghe tới nghiệm, buổi tối cũng đến nghe cùng.

Tây Viễn ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, Tây Vi ngồi đằng hoàng ở bên cạnh Tây Viễn. Tây Viễn hôm nay kể cho hần chính là đoạn Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung, nghe tới đoạn Tôn Ngộ Không ở trong lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân luyện được Hỏa Nhãn Kim Tinh, Tây Vi lập tức bật lên, ôm cổ Tây Viễn, liền tiếp hỏi “Thật ư, thật ư? Ca ca, ca ca, ca ca, thật ư? luyện được Hỏa Nhãn Kim Tinh ư? Tôn Ngộ Không luyện thành Hỏa Nhãn Kim Tinh!”

“Cháu hò hét làm gì.”

” Tôn hầu tử này thật lợi hại, lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân cũng không có biện pháp với hần.” Ông nội ngồi ở trên cái ghế trước kháng cầm thân vừng từ bên trên tách ra, bà nội ngồi ở bên mép kháng cầm con thoi se thành sợi. Dây thừng làm ra có tác dụng rất lớn, có thể làm thành dây thừng to buộc đồ, còn có thể làm thành dây nhỏ dùng để may đế giày.

khói đèn phiêu tán trong phòng, đèn đuốc lập lòe, thân ảnh mấy người lay động ở trên tường, ở trong tiếng làm thủ công của ông bà nội, ở trong tiếng Tây Vi reo hò, bất an không yên vì mới tới dịp giới của Tây Viễn

dần dần kiên định

2. Quyển 1 - Chương 2: Hoa Màu

Ngày hôm sau là một ngày sáng sủa, Tây Viễn cảm thấy thân thể của mình đã tốt lên bảy tám phần, cho nên không muốn ở nhà buồn bực, liền dẫn Tây Vi cùng đi theo ông nội ra đồng nhìn xem. Hiện tại đã là cuối hè, ở phía Bắc lúa mạch đã thu gặt xong, có người nhanh tay lại đánh luống cho ruộng, ở trên trồng bắp cải, củ cải. Về sau đến mùa thu có thể thu hoạch thêm một vụ, mà rau dưa qua mùa đông cũng chủ yếu dựa vào hai thứ này.

Ông nội cầm liềm trong tay, bên hông giắt cái điều, chậm rãi đi ở phía trước, hoa màu hai bên đường đang mọc vượng, ngẫu nhiên có cây bồ công anh màu vàng nở rộ ở đầu ruộng, chợt lóe chợt lóe như ngọn lửa nhỏ sáng ngời.

“Ca ca, ca ca, ca ca, xem kìa, đẻ mèn!” Tây Vi lại bắt đầu reo hò nói chuyện. Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Tây Vi Tây Viễn không đành lòng để cho hắn thất vọng, đành phải nâng tai mở mắt, rón ra rón rén đi tìm theo tiếng đẻ mèn kêu. May là công lực bắt đẻ mèn khi còn nhỏ vẫn còn, trong nháy mắt đẻ mèn nhảy lên, Tây Viễn nhanh chóng lấy tay bắt được, cảm thấy đẻ mèn trong lòng bàn tay không ngừng đấu tranh nhảy lên, Tây Viễn chớp mắt với Tây Vi.

“Ca ca, ca ca, ca ca, trở về huynh làm cho đẻ một cái lòng đi, để thả đẻ mèn vào đó nuôi.”

“Đó là lòng đẻ quắc, chỉ dùng đẻ đẻ quắc, đẻ mèn thả vào hũ là được.” (*đẻ quắc: loài đẻ ở tàu có tiếng kêu rất hay.*)

“ạ!”

“Còn nữa, sau này đừng gọi ca ca nhiều lần như vậy, để gọi một lần huynh đã có thể nghe được. Nếu tiếp tục dài dòng như vậy, ta sẽ không bắt đẻ mèn cho đẻ nữa.”

“Đã biết.”

Tây Vi lấy tay bắt đẻ mèn, chân nhỏ nhún nhảy,, đi theo bước chân của ông nội và ca ca. phong cảnh ở nông thôn đối với Tây Viễn cũng không xa lạ gì, đời trước cũng là xuất thân nông gia, đối với hoa màu cũng có nhiệt tâm xuất phát từ bản năng, vừa nhìn liền thấy rất thân thiết.

“Này, lão đệ, đây là đi thăm ruộng à?” Trước mặt đi đến một vị lão nhân, tuổi tác có vẻ cùng ông nội không chênh lệch lắm.

“Phải, không có việc gì đi xem, đã sắp đến mùa thu, sợ có kẻ tay chân không thành thật làm hại đến hoa

màu.”

“Phải nha, nghe nói ngày hôm qua ngô nhà lão Lý bị người trộm bán mất nửa luống, lão Lý tức giận đến đứng trên ruộng mắng nửa ngày.”

“thật là rất thiếu đạo đức, lúc này hoa màu còn chưa kết đủ, nghiệp chướng mà!”

“Còn không phải sao, ôi! Chúng ta không có việc gì thì phải chăm qua nhìn một chút.”

Tây Viễn lén lút hỏi Tây Vi: “Đây là ai, đệ có biết không?”

“Ca, huynh lại đồ ta. Đây không phải ông nội Vương Tam sao.” Tây Vi xem thường nhìn Tây Viễn một cái.

Hai ngày nay vì mau chóng quen thuộc người và việc chung quanh, Tây Viễn tận lực từ trong lời người khác tìm hiểu tin tức về người trong thôn, nhưng hắn không dám trắng trợn hỏi, đành phải theo Tây Vi đi tới đâu hỏi tới đó, mỹ danh gọi là đang đồ hắn. Tây Vi ban đầu còn khoe khoang mình biết nhiều, có điều Tây Viễn nhiều thì hắn bắt đầu kiêu ngạo lên. Mỗi lần Tây Viễn vừa hỏi, hắn đều hoặc xem thường nhìn, hoặc bĩu môi.

Cùng ông nội Vương Tam tách ra, ông nội bắt đầu có chút lo lắng, Tây Viễn biết ông nội đang lo hoa màu trong ruộng. Trong thôn có mấy người chơi bời lêu lổng, bình thường không có việc gì sẽ trộm vặt, vào mùa này thường nhân ban đêm trộm lương thực trong ruộng người ta.

“Ông nội, ông chớ lo, chúng ta chắc là không có chuyện gì đâu.” Tây Viễn trấn an ông nội.

” hoa màu nhà chúng ta năm nay nhìn rất tốt, sợ sẽ thu hút mắt của người khác mất.”

Tây Viễn biết lúc này nói nhiều cũng không để làm gì, phải đến ruộng nhìn mới có thể yên tâm. Ba người cũng không còn tâm tư chậm rãi mà đi, đều bước nhanh hơn.

Đi một đoạn Tây Vi liền theo không kịp, ngã sấp một cái ở trên mặt đất, trên tay trên mặt đều cọ lên đất, để mèn trong tay cũng vô ý bóp chết.

“Oa! Ca ca, ca ca, ca ca, để mèn, để mèn!”

“Không sao, chờ một lát ca ca bắt thêm cho đệ. Mau, tiểu Vi đừng khóc, để người ta nhìn thấy sẽ dựng chuyện cười nhạo đệ đấy.”

Tây Viễn vừa lau nước mắt cho Tây Vi vừa an ủi hắn. Sau đó đưa lưng về phía Tây Vi ngồi xổm xuống, đem Tây Vi công tới trên lưng.

Vừa rồi giống ông nội lo cho hoa màu nên đã quên Tây Vi còn nhỏ đi chậm. Tây Viễn biết, ở thời cổ đại còn lạc hậu này, trong nhà chỉ có vài mẫu ruộng như vậy, nếu lúc này bị người hại thì ngay cả trồng lại cũng không kịp, làm không tốt năm sau sẽ phải chịu đói.

Chậm rãi rảo bước đến ruộng, ba người đều nhẹ nhàng thở ra, hoa màu nhà Tây Viễn chỉ có hai đầu bờ ruộng tới gần ven đường bị người bẻ mấy thân ngô, phần khác đều còn nguyên.

Ông nội đốt thuốc lá rời, xoạch xoạch ngồi ở đầu bờ ruộng rít thuốc.

hai trầu. Tây Viễn dẫn theo Tây Vi, cầm cái liềm cắt bỏ những thân ngô đã bị người khác vặt mất, tước thành từng cán từng cán, sau đó lột xuống lớp vỏ thô ráp bên ngoài, bên trong có thể cho vào trong miệng ăn, giống như ăn mía.

Tây Vi ăn rất hăng say, lõi cán ngô ngọt ngào như đường. Trong nhà chỉ khi ăn tết mới mua mấy khối đường cho tiểu hài tử, hẳn đã sắp quên đường là thế nào.

Canh ở trong ruộng một lát, ông nội lại dẫn hai anh em đi trồng bắp cải. nhà Tây Viễn có năm mẫu ruộng, cũng không chuyên canh, một khối ba mẫu, năm nay trồng ngô; một khối hai mẫu, trồng tiểu mạch, sau khi thu xong lúa mạch, ông nội và bà nội cũng giống nhà khác trồng bắp cải củ cải, nhưng bà nội mặt khác còn trồng một luống rau cải, cũng tận dụng những khe rãnh để trồng chút rau thơm và rau chân vịt.

Tây Viễn chọn mấy lá bắp cải lớn trong ruộng về làm chút rau ăn. Sau đó cùng ông nội và Tây Vi trở về nhà.

Buổi tối, bà nội dùng hạt kê, gạo và chút cháo ngô còn lại cùng nấu một nồi cơm, dù gạo trắng ít đến thương cảm nhưng đây cũng đã là xa xỉ. Sau đó cho vào trong nồi một chút mỡ, đánh một quả trứng gà, thoảng dùng mỡ rán một chút, đánh vụn, tiếp tục cho vào tương đậu nành nhà mình làm, cuối cùng cho một ít ớt băm, dùng lửa nhỏ đun trong chốc lát, bắc nồi.

cơm chiều hôm nay chính là bắp cải cuốn: dùng lá bắp cải lớn rửa sạch trải ra, trải lên một tầng cơm, trên cơm trải một lớp trứng bắc ớt và tương, tiếp theo lấy rau thơm và hành lá thái thành đoạn ngắn rắc lên trên trứng, sau đó gấp lá bắp cải lại, một cái bắp cải cuốn liền làm thành.

bắp cải cuốn Cơm bao dù nguyên liệu đơn giản, nhưng rất dễ ăn, mùi bắp cải, mùi cơm, mùi trứng bắc ớt và tương, còn có mùi thơm đặc hữu của hành lá rau thơm trộn cùng một chỗ, ăn vào rất kích thích vị giác, làm cho người ta càng ăn càng thèm ăn. Tây Viễn bắt tri bắt giác liền ăn ba cái, thẳng đến khi trong bụng không còn chỗ ních mới không thể không dừng tay. Ôm bụng ngứa mặt nằm ở trên giường vuốt bụng. Tây Vi thấy ca ca như thế cũng biết là rất ngon liền tọng vô liên tục rồi nằm ngả xuống, cùng Tây Viễn vuốt bụng.

“Bà ơi, ăn ngon thật, sáng mai cháu còn muốn ăn bắp cải cuốn.”

” quý tham ăn, sáng mai cũng không thể ăn bắp cải cuốn nữa, phí cơm, ăn bữa này phí lương thực đủ bình

thường ăn hai bữa.”

“Phải rồi. Hôm nay ta đi ra ruộng đặng tới Vương lão tam, hần nói ruộng nhà lão Lý bị người ta phá, bẻ mất nửa luống ngô.”

“Đúng là thất đức, làm hại hoa màu nhà người ta cũng không sợ giảm thọ. Lão đầu tử, chúng ta không có sao chứ?”

“Không có việc gì, có điều hai đầu bờ ruộng bị mất mấy thân ngô.”

“VẬY là tốt rồi.”

” hoa màu nhà chúng ta năm nay trông rất khá, ta sợ người khác nhòm ngó, ta xem thử, nếu không ta nửa đêm dậy đi qua xem.”

“Chính ông có thể làm ư, nửa đêm trời tối đen, xem được cái gì.”

“Không được cũng không có cách nào, nếu để người ta đến hại ruộng, sang năm ăn gì đây.”

“Ôi, thật đúng là, không cho người ta đường sống.”

Tây Viễn nghe hai ông bà đối thoại, nhất thời không biết nên nói cái gì. Không để ông nội đi, lương thực thật sự bị trộm thì sang năm phải chịu đói; nếu để cho ông nội đi, một ông lão lại tối trời, vạn nhất có việc gì thì hậu quả khó lường. Không được, phải đối biện pháp, vừa có thể bảo tồn hoa màu, vừa có thể để ông nội an toàn.

“Ông nội, ông thử hỏi qua mấy người cháu ông nội Vương Tam, phỏng chừng hiện tại mọi nhà đều sợ mất lương thực, đều muốn nửa đêm đi xem. Bằng không vài người kết thành một nhóm, xếp ca, một người trước nửa đêm, một người nửa đêm về sáng, ông thấy có được không? Nếu được thì ông hãy tìm mấy người ông nội Vương Tam thương lượng một chút.”

“Ừ, cháu đích tôn của ta nói vậy làm ta tỉnh cả người, không thể chậm trễ, ta lập tức đi hỏi.” Ông nội nói xong liền cầm liềm và điếu ra khỏi nhà.

Người một nhà đều không có tâm tư làm gì khác, ở nhà lo lắng chờ tin tức của ông nội. Bà nội thu thập xong việc trong nhà, lên kháng trải mền, Tây Viễn và Tây Vi đem chân nhét vào dưới mền cho ấm.

Tây Vi hôm nay không quần quít đòi Tây Viễn kể chuyện, tha thiết mong chờ nhìn bà nội ở mép kháng xát dây thừng. Bà nội lớn tuổi, ánh mắt không tốt, buổi tối làm không nổi việc tỉ mỉ.

Tây Viễn thấy Tây Vi như thế thì lòng đau như cắt, ở xã hội hiện đại nhi đồng tuổi này đúng là tuổi vô ưu vô lo, được người nhà yêu thương, mà Tây Vi nho nhỏ lại sớm tiếp xúc cuộc sống thật không dễ dàng. Tây Viễn muốn phân tán chú ý của hắn liền đề nghị cùng Tây Vi chơi bịt mắt bắt dê.

Không ra khỏi phòng, đồ vật trong nhà lại ít, nơi có thể ẩn nấp không nhiều lắm, nhưng thấy Tây Vi chỉ đem mền che lên người, Tây Viễn vẫn mở miệng la hét: “Tiểu Vi đâu, tiểu Vi chốn đi đâu vậy? sao ta lại không tìm được rồi.” Tây Vi vẫn tránh ở phía dưới chăn không nhúc nhích. Tây Viễn sợ hắn ghen nên qua một hồi, vén chăn lên, giả bộ chấn động: “Oa, hóa ra tiểu Vi trốn tới đây!” Tây Vi thấy bị bắt thì cạc cạc cười rộ lên, liền tiếp kêu: “Ca ca, ca ca, nữa đi.” Sau đó lại dùng mền che mình lại.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tây Vi, nghe tiếng cười của Tây Vi, tâm tình của Tây Viễn cũng tốt lên. Tây Vi tuy nói là năm tuổi, trên thực tế người ở đây tính tuổi đều là lấy tuổi mẹ, Tây Vi sinh vào hai mươi ba tháng chạp, năm cũ mấy ngày là hết, đến bây giờ còn chưa đến bốn tuổi.

Chơi đến khuya, Tây Vi đã chịu không nổi nằm xuống ngủ thì ông nội mới trở về, bắt quả nhìn tâm tình cũng không tệ lắm. Hóa ra, ông nội tìm ông nội Vương Tam, vừa lúc mấy gia đình khác cũng có ý tưởng tương tự, mọi người liền cùng nhau thương nghị luân phiên gác đêm. Bởi vì tiếng nói của mọi người khá lớn nên lại đưa tới vài người, không ngờ trưởng thôn cũng tới.

Hắn hôm nay cũng nghe nói chuyện nhà lão Lý bị người làm hỏng hoa màu, vì thế quyết định tổ chức người trong thôn canh gác, xếp thành tổ, mọi người thay phiên chiếu khán hoa màu. Như vậy cũng bảo đảm hơn.

Tây Viễn chỉ nghe xong kết quả liền tiến vào mộng đẹp, có thể do khối thân thể này mình xuyên tới vẫn còn rất nhỏ nên không thực qua đêm được. Lúc ngủ, Tây Viễn còn mơ thấy bắp ngô biến thành một đám bé ngô, không biết la hét với ai “Đừng trộm ta, đừng trộm ta.”

trước khi xuyên qua Tây Viễn cũng không phải là kẻ có tiền gì, nhưng là tuyệt đối không thể tưởng được mình có một ngày sẽ vì mấy bắp ngô mà khi ngủ cũng nhớ đến.

3. Quyển 1 - Chương 3: Trở Về

Tiết Trung thu liền đã tới mà cha mẹ Tây Viễn vẫn chưa về, tuy ông nội bà nội ở trước mặt hai anh em không nói gì nhưng Tây Viễn từ trong ánh mắt của họ nhìn ra lo âu. Theo lý mà nói, cho dù không có chuyện Tây Viễn sinh bệnh thì hai vợ chồng cũng phải trở về trước thu hoạch vụ thu, dù sao một mình ông nội thì không cách nào làm xong toàn bộ việc trong ruộng.

Sáng ngày tết, bà nội dùng bột mì làm bánh canh, trong bột bỏ một quả trứng gà, hiện tại trời lạnh nên gà mái đã không còn đẻ trứng, mấy quả trứng cũng tiếc không muốn ăn.

Ông nội ăn cơm xong muốn đi ra ruộng, ông chờ không không nổi vợ chồng con trai trở lại, hiện tại lương thực đã chín, mọi nhà cũng bắt đầu gặt gắp. Nói là gặt gắp thật rất chuẩn xác, hiện tại ban ngày dần ngắn lại, sáng sớm gần đến bảy giờ mới sáng, hơn bốn giờ chiều trời đã bắt đầu đen lại. Đương nhiên, nơi này

không có đồng hồ, đây là Tây Viễn căn cứ cách tính thời gian nơi này, kết hợp với kinh nghiệm kiếp trước tổng kết ra.

Để sớm thu hoạch lương thực, người có sức lao động trong thôn chỉ cần trời sáng còn có thể thấy liền ngâm mình ở trong ruộng, ngay cả cơm cũng là người nhà đưa đến vội vàng ăn rồi lại tiếp tục làm.

Tây Viễn cũng cùng ông nội đi ra ruộng, hắn đã mười tuổi rồi, mặc dù là tuổi暮, nhưng những người ở đây mặc kệ cái đó, tiểu hài tử chỉ cần tới bảy tám tuổi thì phải cùng người lớn lao động, hết sức giúp trong nhà làm việc.

cái đuôi nhỏ Tây Vi cũng không rời anh trai, hắn còn chưa làm được gì, chỉ ngồi ở đầu bờ ruộng, hoạt động trong phạm vi tầm mắt của Tây Viễn và ông nội có thể thấy được, có đôi khi chơi trong chốc lát, có đôi khi xem ruộng nhà ai thu xong rồi liền mượn một cái túi vải nhỏ đi vào tìm đậu tương, cốc tuệ, đó đều là lương thực thêm vào.

Một ngày qua đi, Tây Viễn mệt đến thất lực cũng không đứng thẳng dậy, buổi tối cơm nước xong liền ngã thẳng căng ra trên giường, thật sự là chưa từng chịu tội như vậy.

Trong nhà gia súc lớn như bò, ngựa một con cũng không có, mọi việc đều dựa vào sức người để hoàn thành, con người cũng chỉ đành làm việc như gia súc.

“Ông nội, sang năm chúng ta mua một con bò đi, thế này cũng quá mệt mỏi.”

“Mua bò? Vậy cũng tốn không ít tiền, chúng ta sao mua nổi. lại nói, chỉ có năm mẫu ruộng, nuôi bò thì không đáng.”

” đúng đấy, bò rất là đắt, còn phải chăm sóc cẩn thận, chỉ cho ăn cỏ không thì không được, còn phải cho ăn thức ăn gia súc, lương thực của chúng ta thu xong giao thuế cho nha môn, còn lại vừa đủ người ăn, nào có phần cho bò.” Bà nội tiếp lời nói nốt.

Bà nội trải mền xong, người một nhà liền đi ngủ, hiện làm việc mệt, có thời gian phải nắm chặt ghế ngồi. Lúc này không biết chỗ nhà ai sửa lên, có tiếng bước chân dừng lại ở trước cửa gỗ nhà Tây Viễn, ông nội vội vàng đứng dậy ra ngoài xem. Tây Viễn cũng vội bật dậy từ trên giường, nhà nghèo không chịu nổi sức ép cho nên vừa có gió thổi cổ lay liền sợ có chuyện gì không tốt phát sinh.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Tây Vi vốn mơ mơ màng màng sắp ngủ, lúc này lập tức từ trên giường đứng lên nhảy xuống chạy ra ngoài, miệng la hét “Cha, nương! Ca ca, là cha và nương!”

“Ai u, để cha nhìn xem con trai nào!” Bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng của một nam nhân, cùng tiếng nói ông nội và mẫu thân. Tây Viễn biết, cha mẹ trên danh nghĩa cả đời này của hắn đã trở lại.

Không đợi bà nội và Tây Viễn ra khỏi phòng, mấy người đã tiến vào. trên lưng cha và mẹ nó đeo cái bao,

trong lòng cha ôm Tây Vi.

“sao thời gian dài như vậy mới trở về hả? Tiểu Viễn sinh bệnh gửi thư cho các người có nhận được không? Có phải ở bên ngoài gặp chuyện gì không?” Bà nội vừa lau mắt vừa không ngừng đặt câu hỏi.

“Nhận được, vừa lên tin bọn con liền trở về nhưng chủ nhà không cho đi, nói là thấy trời trở lạnh, con còn làm chưa xong việc, lúc này mà đi trước sẽ chậm trễ người ta hoàn công. Không có cách nào đành trì hoãn vài ngày, chủ nhà tìm được người khác thay mới thả bọn con trở về.” cha Tây Viễn gọi là Tây Văn Minh, là một hán tử vóc dáng không cao, vừa nhìn là biết trung hậu thành thật.

” Đúng vậy, lúc này trong thôn đều vội thu hoạch vụ thu, khó tìm người.” mẹ của Tây Viễn nói chuyện có chút hơi lớn tiếng, nhìn qua cũng là người có tính khí tốt, họ Trương, gọi là Đông Chí, tên như ý nghĩa là sinh ngày đông chí. hai vợ chồng vừa nhìn chính là người thực thà. Hai người thực thà như vậy, khó trách trong nhà có việc gấp cũng chưa về, nhất định người ta nói không cho đi liền không đi. Lần này việc cha Tây Viễn tìm được là xây nhà cho một hộ có tiền, mẹ của Tây Viễn đến làm người nấu cơm cho đám thợ.

” Tây Viễn, Tây Vi, mẹ mua đường này, mau lên kháng ngồi ăn với ca ca.” Mẹ nói, ấn Tây Vi lên kháng.

“Mau lên kháng ngồi một chút cho ấm áp, ta đi hâm chút cơm nóng cho hai đứa.” Bà nội đeo tạp dề đi tới phòng bếp. nhà Tây Viễn chỉ có ba gian nhà tranh, ông nội bà nội mang theo anh em Tây Viễn Tây Vi ở nhà đông, cha mẹ Tây Viễn ở nhà tây, ở giữa là gian nhà chính, tường dựa vào hai bên nhà chính đều đắp bếp lò, cũng kiêm phòng bếp.

“Cha, Tây Viễn bị bệnh gì ạ? Hiện tại thấy cũng tốt lắm mà? làm vợ chồng con vội vội mãi mãi.” mẹ của Tây Viễn hỏi ông nội.

“Ôi! Phát sốt, nóng đến vài ngày, đầu nóng như đổ lửa. Ta và mẹ các con đều hoang mang sợ có chuyện không hay nên mới viết thư gọi hai đứa trở về. may là cháu nó mạng lớn.” Ông nội gõ đầu xoa xoa nói.

“Vậy đã mời thầy thuốc chưa ạ?” cha Tây Viễn hỏi.

“Sao lại không mời, Lý thầy thuốc trong thôn xem qua, nói là không khả quan nên không dám kê đơn. lại đi trấn trên mời thầy thuốc. thầy thuốc trấn trên nhìn thấy cũng lắc đầu!”

“Cha, xem bệnh phí không ít tiền phải không?”

“Ừ, trong nhà không đủ nên mượn nhà người ta.”

“Cha, vợ chồng con lần này chủ nhà tổng cộng cho nửa xâu tiền, cha xem có đủ không?” mẹ của Tây Viễn từ trong bao quần áo lấy ra một bộ quần áo cũ, trái một tảng phải một tảng mở ra, lấy ra một chuỗi đồng tiền.

“Còn hơi thiếu, bắt quá chờ bán lương thực rồi phỏng chừng cũng đủ.”

“vậy tiền mua hạt giống làm ruộng sang năm làm sao bây giờ đây?” cha Tây Viễn cau mày nói.

“Tiếp tục nghĩ biện pháp thôi, trước tiên gạt vụ mùa trước mắt đã.”

“Dạ.”

Tây Viễn nghe người lớn đối thoại mới biết mình lúc bị bệnh, chẳng những hết sạch tích tụ trong nhà, còn làm trong nhà thiếu nợ bên ngoài. Chuyện này ông nội bà nội cho tới giờ chưa từng đề cập với hắn nên hắn cũng không ý thức được điểm này. ở cổ đại sinh bệnh là một chuyện đáng sợ, việc sự, một là y thuật lạc hậu, một mặt khác chính là xem bệnh mua thuốc tốn chi phí không nhỏ.

Cha mẹ ăn cơm xong liền trở về phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn phải dậy từ sáng sớm làm việc.

trăng treo trên trời, hôm nay là mười lăm tháng tám, người một nhà rót cục lại đoàn viên. Ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ tiến vào bên trong, ông nội bà nội cùng Tây Vi đều đã gần ngủ say, Tây Viễn chuyển người lại, nghĩ mình vô luận thế nào cũng không thể quay về nơi trước kia liền quyết tâm tính toán làm sao sống cho tốt cuộc đời này.

Có hai lao động khỏe mạnh là cha mẹ, Tây Viễn ở bên cạnh có thể linh hoạt làm trợ thủ, phỏng chừng người lớn còn đang đau lòng Tây Viễn bệnh nặng một hồi, giờ đã tốt lên cũng không nỡ để hắn quá mệt mỏi. Tây Viễn vừa có thời gian liền cùng với Tây Vi nhặt nhạnh trong ruộng. Hai anh em đem hạt ngô hạt thóc nhặt được nộp vào trong nhà. hạt đậu tương Tây Viễn thấy được non hai cân, liền dùng nước ngâm đậu cả đêm, hôm sau chắt nước ra, lại xin bà nội một thìa mỡ. Làm nóng nồi, rót mỡ, đợi mỡ nóng thì cho đậu vào trong nồi, rang lửa nhỏ, rang chín rồi lại tiếp tục cho vào chút muối ăn, bắc nồi.

“Ca, ăn ngon thật!” Tây Vi miệng nhét phình lên như hamster.

“Đương nhiên là ngon, cũng không xem là tay nghề của ai!” Tây Viễn đắc ý nói.

Hạt đậu tương sau khi rang như vậy thì không còn cứng, lại có mỡ và muối, mặn mặn thơm thơm....đúng là món ăn vặt ngon nhất ở cổ đại thiếu thốn này.

Có đậu tương rang cổ vũ, Tây Vi càng hăng say nhặt nhạnh. Mỗi khi trời tối trước khi đi ngủ đều dặn dò ca ca sáng sớm dậy nhất định phải gọi hắn, hắn muốn cùng người lớn ra ruộng. sáng sớm mùa thu đã rất lạnh, Tây Viễn vốn không nỡ bắt hắn dậy sớm chịu lạnh, nhưng lại không đành lòng đánh mất tính tích cực của Tây Vi.

Mỗi lần trước khi ra ruộng đều phát đậu tương để Tây Vi cho vào túi áo, có đôi khi thấy mình lấy nhiều thì bỏ ra một chút, vỗ vỗ túi áo cảm thấy có chút thiếu lại nắm mấy hạt vào. Tây Viễn buồn cười nhìn Tây Vi vì mấy viên đậu tương mà rối rắm.

Trẻ con nhặt nhanh trong ruộng không chỉ có Tây Vi và mình, mỗi lần mấy đứa nhỏ gom lại cùng nhau, Tây Vi liền từ trong túi áo lấy ra mấy viên đậu tương cho vào miệng nhai rắc rắc rất mê người, khiến cho những đứa trẻ khác nhìn mà thèm không thôi. Có đứa cũng muốn ăn liền theo phía sau mông Tây Vi, hô “Tây Vi, Tây Vi!” xin Tây Vi cho mình hai hạt nếm thử.

Lúc này, Tây Vi liền tha hóa xem đứa nào thuận mắt thì cho hai hạt, hẳn cũng không phải cho không mà là bắt những đứa nhóc khác lấy đậu nhặt được trao đổi với mình, một viên đậu tương rang đổi ba hạt đậu tương. Nếu thấy không vừa mắt thì xin lỗi, cứ đứng mà nhìn đứa khác ăn. Dựa vào hai cân đậu tương rang,, Tây Vi ở trong một đám con nít nhanh chóng tích lũy nhân khí. Tây Viễn thấy Tây Vi đặc ý cũng không ngăn cản, sâu sắc cảm thấy Tây Vi thật sự là, ờ, trẻ nhỏ dễ dạy!

Có một ngày, Tây Viễn cầm hai cái bẫy chuột trong nhà, đặt vào trong ruộng, thế nhưng lại bắt được hai con chim sẻ. Tây Vi cười đến miệng không khép lại được ánh mắt nhìn ca ca đã tràn ngập sùng bái, ca ca thật tài giỏi!

Buổi tối trở về, bà nội đem sẻ cho vào một cái hồ bếp, dùng củ dư sau khi nấu cơm nướng chín chim sẻ, Tây Vi rất nhanh ăn con thứ nhất, đến con thứ hai thì tiếc rẻ không nỡ ăn quá nhanh, bởi vì ăn hết sẽ không còn. Cuối cùng, Tây Vi đem hai bộ xương của chim sẻ cho vào miệng nhai.

Tây Viễn nhìn thấy trong lòng nhịn không được lên men. Không được, làm một người hiện đại đi tới dị giới tương tự cổ đại này, nếu còn để người trong nhà ăn không đủ no mặc không đủ ấm, vậy quả thực rất mất mặt đại quân xuyên qua. Nhất định phải nghĩ cách thay đổi hiện trạng. Có điều, có cách nào có thể kiếm tiền đây?

Vì thế từ ngày đó người trong nhà Tây Viễn phát hiện Tây Viễn càng thêm quái dị, hẳn thường xuyên một mình nhìn xa xa ngẩn người, vừa lắc đầu vừa thở dài, có đôi khi lại như giống nhớ ra gì đó lập tức nhảy dựng lên, chạy hai bước lại ủ rũ dừng lại.

“Đứa nhỏ này, sao lại làm mấy trò dọa người như thế!” Bà nội thấy Tây Viễn ở trong sân xoay quanh, trong mắt tràn đầy lo lắng.

4. Quyển 1 - Chương 4: Kiếm Tiền

Buổi tối bà nội dùng bát lớn đun canh bắp cải khoai tây, ở bên cạnh bát là bánh bột ngô. Bởi vì là bột ngô vừa mới dùng cối đá nghiền ra, nhiều ít cũng một chút hương vị tân lương, cả miệng đầy mùi hương.

Ăn bánh ngô, uống một ngụm canh, đột nhiên Tây Viễn hai mắt tỏa sáng, đúng vậy, bắp cải, trong nhà có trồng một mẫu ruộng bắp cải, hẳn có thể làm bắp cải cay kiếm lời.

Khu nhà cũ của Tây Viễn kiếp trước có rất nhiều người dân tộc thiểu số triều tiên tụ cư, mẹ của Tây Viễn học được tay nghề muối chua kiểu Hàn từ đồng hương người Triều Tiên, lúc ấy Tây Viễn thích nhất chính là bắp cải cay. Trước khi rời khỏi nhà ra ngoài, mùa thu hàng năm mẹ đều làm đồ chua,

Tây Viễn vẫn đi theo trợ giúp, mưa dầm thấm đất, không cần đặc biệt đi học.

Bất quá, trước hết cần tìm hiểu một chút nơi này có người biết làm loại đồ ăn này không, nếu như không có thì có thể dựa vào bắp cải cay kiếm một khoản.

Tây Viễn miêu tả vị và cách làm bắp cải cay cho người trong nhà, mọi người nghe đều thấy mờ mịt, sau khi xác định món bắp cải cay còn chưa ai biết làm, Tây Viễn liền bắt tay vào hành động.

Đầu tiên cần chuẩn bị phối liệu khác, cà rốt, hành, gừng và tỏi ớt trong nhà đều có, vị trí nhà Tây Viễn ở đầu thôn trang, đây là một lợi thế, chính là chung quanh ít hộ gia đình cho nên sau nhà có một vườn rau lớn chừng một mẫu ruộng, bởi vì không thuộc vào ruộng nên đồ trong vườn không cần giao thuế.

Bà nội ở trong vườn trồng một mẫu khoai tây, thời kì sinh trưởng của khoai tây ngắn, sớm đã bị ông nội bà nội đào ra cất vào hầm. Sau đó lại đem đất trồng bắp cải.

Bà nội nghĩ mùa đông bắp cải không dễ cất nhưng có thể muối thành dưa chua, gián tiếp tiết kiệm lương thực.

Còn lại nửa mẫu, bà nội ngoài trồng những giống rau thường thấy ở nhà nông dưa chuột, cà, đậu giác, còn trồng hai cây ớt, hai luống hành và hai luống tỏi Hơn nữa trong ruộng có trồng cà rốt, vậy đã đủ cho Tây Viễn làm bắp cải cay.

Khó giải quyết chính là trong nhà không có táo hay lê, bỏ tiền mua nhất định rất đắt, không nói đến phí tổn cao, cho dù có chỗ bán thì trong nhà hiện tại cũng không có món tiền nhàn rỗi này.

Từ hôm đó, ban ngày Tây Viễn dẫn Tây Vi tản bộ quanh ruộng, nhìn xem có thể phát hiện cây lê hay táo dại không.

“Ca ca, chúng ta tìm cái gì thế?” Tây Vi đi mệt, ghé vào trên vai Tây Viễn, để Tây Viễn công chậm rãi đi.

“Tìm cây táo hoặc lê, nhìn xem có quả táo hoặc lê không.”

” táo? táo là quả gì ạ?” Tây Vi chưa từng thấy táo, nhưng nghe tên nhất định ăn rất ngon.

” là một loại trái cây rất lớn rất tròn. Đo đỏ ngọt ngào.”

“giống như quả hải đường nhà ông nội Vương Tam ư?”

” quả hải đường?” Tây Viễn không khỏi hai mắt tỏa sáng! Đúng vậy, không tìm thấy táo có thể dùng quả hải đường hoặc là táo hồng thay thế. Cái chỗ này rất ít cây táo, nhưng là có rất nhiều nhà trước phòng

sau phòng đều có hai cây táo hồng hoặc là hải đường để ăn quả, bởi vì thông thường lại rất rẻ, có bán cũng không đáng mấy đồng, cho nên cũng kệ trẻ con người lớn tùy tay hái.

Tây Viễn vội vàng công Tây Vi chạy về nhà, nói với ông nội muốn một ít táo hồng và quả hải đường ăn. Tây Viễn luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện, ở trong ấn tượng của ông nội đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói muốn ăn gì đó. Cũng may thứ Tây Viễn muốn không quá quý giá, trong nhà mình không có nhưng mấy gia đình khác trong thôn có. Ông nội cầm mấy củ cải to thu được trong ruộng hôm nay lên, dùng rổ đựng, mang đến nhà khác đổi trái cây.

Tây Viễn mắt ngóng trông ở nhà chờ, không lâu sau ông nội liền mang một rổ đầy quả hải đường trở lại. Tây Viễn nhìn ước chừng có năm sáu cân. Thế nhưng đó sợ là không đủ, Tây Viễn lại quần quýt lấy ông nội đi thêm một lần, gom đủ số lượng trong dự tính mới bỏ qua.

Ngày hôm sau, Tây Viễn còn chưa xuất phát tìm lê, Tây Vi đã phóng nhanh cặp chân ngắn cùn cùn từ bên ngoài chạy về, giống như đạn pháo nhỏ nã lên người Tây Viễn.

“Ca, đệ biết ở đâu có lê.” sau khi bị Tây Viễn lặp lại uy hiếp cộng lợi dụ, hắn cuối cùng không tiếp tục gọi “Ca ca, ca ca, ca ca” liên tục nữa.

“A?! Chỗ nào có?”

“Ở phía đông cạnh rừng có hai cây.” phía đông thôn, cách thôn có 8 dặm có một mảng rừng cây lớn, bên trong mọc um tùm rậm rạp, nghe nói thường có sói rình rập, cho nên người trong thôn rất ít tới đó.

“Thật ư? đệ nghe ai nói?” Không phải là ai đó lừa Tây Vi chứ, dù sao trong rừng hệ số nguy hiểm tương đối cao.

“Là Vệ Thành nói, hắn nói hắn từng ở đó hái lê ăn, không cần vào rừng mà là ngay tại ven rừng. đệ cho hắn hai củ khoai tây nướng hắn mới nói cho đệ biết.” mắt Tây Vi lóe sáng, cố gắng cầu khen ngợi.

“Ra vậy, tiểu Vi đúng là thông minh.” Đứa nhỏ ngốc, cho dù nơi đó không có lê, chờ đệ tìm người ta tính sổ, khoai tây nướng cũng không còn.

Nhưng dù sao thằng nhóc gọi là Vệ Thành đã nói vậy, Tây Viễn vẫn quyết định đi thử một lần. Nơi đó nguy hiểm, hắn nhất định không thể để cho Tây Vi đi theo.

Ngày hôm sau, thừa dịp Tây Vi không để ý Tây Viễn liền xuất phát. Hắn đeo một cái sọt, cầm liềm trong tay, lại cầm một cái dao đánh lửa, bởi vì động vật sợ lửa, đến lúc đó vạn nhất gặp phải sói thì có thể đốt một đồng lửa dọa sói bỏ đi.

Đường càng đi càng hoang vắng, dần dần chỉ còn cỏ dại và lùm cây mọc um tùm. Tây Viễn rất hoài nghi tính chân thật trong lời nói của thằng nhóc gọi là Vệ Thành, dù sao có nhà ai người lớn lại yên tâm cho

trẻ con tới chỗ như thế đâu, ngay cả Tây Viễn cũng là lứa người lớn trong nhà mà tới.

Đi ước chừng một canh giờ, cuối cùng đã tới cạnh rừng, may là cả đường đi không có việc gì. Tây Viễn không tiếp tục đi lên phía trước, mà đứng nguyên tại chỗ tuần tra một vòng cạnh rừng, ở cạnh rừng hướng Tây Bắc ước chừng cách năm mươi thước, phát hiện hai cây lê, trên cây treo đầy quả lê, chẳng qua đều rất nhỏ.

Tây Viễn quan sát trong chốc lát, cảm thấy không có nguy hiểm mới vội vàng chạy tới chỗ cây lê, sau đó dùng cả tay cả chân bò lên cây.

Tây Viễn hái lê rất nhanh, đặc biệt chọn quả lớn, mọng nước. Thời gian đã gần đến giữa trưa, sọt trên lưng Tây Viễn đã chứa đầy, hắn không dám trì hoãn thêm, vội vàng nhảy xuống cây trở về. Dù sao lẻ loi một mình, lại là thân thể đứa bé, đụng phải dã thú thì không hay ho tí tẹo nào.

Vừa đi không bao xa, Tây Viễn chợt nghe thấy lùm cây phía trước truyền đến tiếng “Rầm, rầm”, Tây Viễn trong lòng khẩn trương nóng nảy, đầu óc trống rỗng, cách ứng phó vốn đã nghĩ kỹ cũng không biết chạy đi đâu mất tiêu.

“Tiểu Viễn, Tiểu Viễn!”

Là tiếng của ông nội! mũi của Tây Viễn lúc này chua xót, vội lên tiếng đáp lời ông nội, “Ông ơi, ông ơi, cháu ở chỗ này!”

Ông nội chạy đến nhanh như sao sẹt, một tay ôm vào Tây Viễn trong ngực: ” đứa nhỏ này, thật lớn mật, ngay cả cạnh rừng cũng dám này đến! Mau, mau cùng ông nội trở về.” Ông nội vừa nói vừa lấy sọt trên lưng Tây Viễn cầm qua.

“Dạ!” Tây Viễn lúc này không trái lời, ngoan ngoãn theo sát ông nội.

Mãi cho đến vùng an toàn, thân kinh của Tây Viễn và ông nội mới trầm tĩnh lại.”Ông nội, sao ông lại biết cháu đến rừng?”

“nhờ Tiểu Vi chứ sao, buổi sáng dậy không thấy cháu liền tìm khắp nơi. Ta và bà nội cháu ban đầu cũng không để ý, về sau tiểu Vi chỗ nào cũng không thấy cháu mới luống cuống khóc. hắn nói hôm qua nói cho cháu biết rừng này có cây lê, cháu nhất định tới đây hái lê. Ta mới sốt ruột vội chạy tới. Cháu nói đi lá gan của cháu lớn lắm đấy hã! Xem trở về có đánh cháu một trận không!”

Tây Viễn nghe ông nội răn dạy quả mắng nhưng không lên tiếng mà cứ cười ngây ngô, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hai người mới vừa đi tới đầu thôn, liền thấy bà nội và Tây Vi đứng chờ dưới tàng cây. Vừa thấy thân ảnh của bọn họ Tây Vi đã khóc nhè chạy tới, ôm cổ Tây Viễn không buông tay. Tây Viễn sờ sờ đầu Tây Vi, bế

hắn lên.

“Đừng khóc, đừng khóc mà, đệ xem, ca này không phải không có chuyện gì sao.”

“Ca!” Tây Vi trong mắt rừng rừng đầm nước, hướng về phía Tây Viễn mà nấc. Vừa nói, nước mũi đã phình ra.

“Ai u, nhìn tiểu Vi của chúng ta này, có thể thối ra bong bóng nước mũi lớn như vậy.” Tây Viễn cười trêu ghẹo Tây Vi. Tây Vi lập tức liền thẹn thùng ghé vào trên vai Tây Viễn, nói gì cũng không ngẩng đầu lên, ca ca thật sự rất xấu!

“Cười, cười, còn có lòng mà cười! Cháu đúng là hù chết bà và ông nội cháu!” Bà nội nắm tay nện cho hai cái ở trên lưng Tây Viễn.

“Bà!” Tây Viễn vẫn cười ha hả, bà nội vốn không dùng sức, chả đau tẹo nào.

di chứng của chuyện này là Tây Vi từ ngày đó trở thành cái đuôi nhỏ bám theo Tây Viễn, Tây Viễn đi đâu hắn theo tới đó. buổi sáng Tây Viễn còn chưa dậy mà mới vừa nhúc nhích, Tây Vi đã lập tức bừng dậy, “Ca, ca đi đâu?”

Tây Viễn: “...” Ta đâu cũng không muốn đi được không.

Phối liệu đã chuẩn bị, Tây Viễn bắt đầu bắt tay vào làm bắp cải cay. Đầu tiên là rửa sạch sẽ toàn bộ bắp cải, chuẩn bị đem đi muối. Từ gốc bắp cải mở ra một đoạn ngắn, lấy tay tách làm hai, rồi tương tự, tiếp tục phân hai phần bắp cải ra làm hai nữa, được bốn cánh hoa nhỏ. Trên mỗi lá bắp cải đều bôi nước muối, ngâm vào cái vò đã rửa sạch phơi khô mà bà nội hay dùng để muối dưa.

sau khi muối một buổi tối bắp cải trở nên mềm ra, rửa qua nước, vẩy muối dư, lấy tay dùng sức nắm chặt vắt hết nước thừa.

Sau đó gọt cà rốt thái sợi, quả hải đường và lê thì gọt vỏ cắt thành khối nhỏ, đặt ở trong một cái chậu. gừng và tỏi cho vào cối đá giã nát, ở thì sau khi dùng cối đá mài thành bột ớt ng để vào trong chậu, lại thêm vào đường trắng cùng lượng muối vừa phải. quấy tất cả lên, để một khắc cho ngấm. Lại quấy đều, cho đến khi trở thành dạng tương.

Đem bắp cải đã vắt nước trải ra, dùng tấm trúc bôi tương chế lên. Một tấm lá đều bôi thật đều. Cuối cùng cuộn lại những cánh bắp cải đã bôi xong, để vào trong vò, phủ lên, đậy nắp.

thấy Tây Viễn thành thạo làm bắp cải cay, người trong nhà đều rất nghi hoặc, đứa nhỏ này sao học được tay nghề này vậy?

Tây Viễn giải thích là: năm ngoái trong thôn không phải có một thầy tướng số mù tới ư, chính là học ở chỗ ông ta.

Nhắc tới người mù này thì ông nội liền tức giận, bởi vì lúc ấy sau khi người mù cùng người trong thôn nói dài dòng một trận, đến tối không có chỗ nghỉ chân, ông nội nhất thời mềm lòng dẫn ông ta tới nhà mình.

Người mù ở nhà họ Tây nghỉ ngơi hai đêm, ngày thứ ba đi, trước khi đi thuận tay lấy luôn cái điều hoàng dương mộc ông nội thích nhất làm cho ông cực kì tức giận! Cho đến giờ nhớ tới râu còn dựng thẳng lên.

Đây là Tây Viễn nghe Tây Vi kể lại liền mượn làm tấm chắn, người mù không phải người địa phương, lại bởi vì đã làm chuyện xấu cho nên xác suất gặp lại rất nhỏ, Tây Viễn muốn bịa thế nào thì bịa thế ấy.

Mười ngày sau, Tây Viễn xốc nắp vò lên, từ giữa lấy ra một miếng bắp cải cay, dùng dao thái cắt bắp cải cay thành đoạn ngắn, bưng cho người trong nhà ăn thử.

“Không cần bàn, chắc chắn là rất ngon. Tiểu Viễn rất biết làm.” mẹ của Tây Viễn ném một ngum, cũng không quên khích lệ con trai một câu. Bà và chồng ngày đó từ ruộng về nghe được ” sự tích Anh hùng ” của Tây Viễn thì sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Bà ơi, bà ném thử này.”

“Ăn ngon lắm hả?” Bà nội thực hoài nghi.

“Ăn rất ngon, mẹ, mẹ ăn một miếng là biết.” cha Tây Viễn cũng giúp con trai.

“Ngon miễn bàn luôn. mùa đông chúng ta lại có thêm món để ăn.” Bà nội vừa nhai vừa khẳng định thành quả lao động của Tây Viễn. Tây Viễn nghe bà nói không nhịn được nhếch nhếch miệng – hẳn làm bắp cải cay không chỉ để ăn trong nhà đâu.

Qua hai ngày, Tây Viễn nghe nói nhà ông bảy Đồng cùng thôn cần đánh xe ngựa lên thị trấn một chuyến. Con trai nhà ông ấy tháng 11 sẽ cưới vợ. bởi vì điều kiện trong nhà xem như sang chảnh trong thôn, con trai lại đang ở trấn trên giúp việc cho tiệm tạp hóa của nhà người thân, so với nông dân kiếm ăn trong ruộng có tiền đồ hơn, bởi vậy việc cưới xin muốn làm cho nở mày nở mặt, có nhiều thứ trên trấn không có phải đi thị trấn mua.

Tây Viễn xin xỏ cha cùng hẳn đón xe ngựa nhà họ Đồng lên thị trấn một chuyến, hẳn tính toán đi bán bắp cải cay, khi đi thì đi nhờ xe, khi về bởi vì xe người ta cần trở đồ, hai người sẽ đi bộ về.

nhà Tây Viễn là ở thôn hoa sen, nghe nói trước kia giữa thôn có một cái ao nước, ngày hè sẽ có hoa sen nở bung. Chẳng qua giờ ao nước đã gần khô cạn, lại càng miễn bàn tới hoa sen. chừng mười dặm phía Tây Nam thôn hoa sen là trấn Vạn Đức, xa hơn hai mươi lăm dặm chính là thị trấn. Tây Viễn nghĩ trấn Vạn Đức quá nhỏ, phú hộ, tữu lâu ít hơn, có thể không dễ bán bắp cải cay, hay là lên thị trấn nắm chắc hơn.

Cha bị Tây Viễn nài nỉ không có cách nào nên đành mặt dày đi theo ông bảy Đồng nói chuyện đi nhờ xe. ông bảy Đồng tuy có chút bá đạo nhưng lòng không xấu dù sao khi đi không mang đồ, xe trống ngồi thêm hai người cũng không sao nên nhận lời.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Tây Viễn và cha đã dậy. Hai người trên lưng đều đeo sọt, trong chứa bắp cải cay, Tây Viễn nghĩ vò quá nặng nên nhờ bà nội dùng vải dầu may hai cái gói to, hấn và cha mỗi người đeo một túi bắp cải cay non 13 cân (6.5 kg).

quãng đường ba mươi lăm dặm, xe ngựa chạy chưa tới một canh giờ đã tới. khi vào thành mỗi người giao ra hai văn tiền phí vào thành làm cha Tây Viễn xót cả ruột gan, cũng không biết cái món Tiểu Viễn gọi là bắp cải cay có thể bán không, nếu không bán được thì thật là mệt.

Tây Viễn không để ý đến rối rắm của cha, sau khi vào thành tách ra với nhóm ông bảy Đồng. Tây Viễn trước hết tìm tiệm tạp hóa mua một cái vò nhỏ, xin hỏa kế (*nhân viên bán hàng*) một ít nước rửa cái vò sạch sẽ, tìm chỗ không người đem bắp cải cay trên lưng từng cuộn cho vào trong vò nhỏ.

làm xong Tây Viễn liền hỏi thăm người đi đường tửu lâu lớn ở thị trấn đi thế nào. Có người nghe hấn hỏi thăm tửu lâu, nhìn cách ăn mặc của Tây Viễn và cha, ngay cả nhìn cũng không thèm, có người thì hơi hốt nói hai câu. cha Tây Viễn xấu hổ mặt đỏ rần, cũng may mới bận việc trong ruộng, trên mặt đen hơn nên không nhìn rõ. Tây Viễn thì mặc kệ người khác có thái độ gì, thấy người liền hỏi, cũng có người có lòng chỉ đường cho hấn.

Tây Viễn cùng cha đi qua hai ba tửu lâu, người làm trong tửu lâu vừa nhìn cách ăn mặc của hai cha con, ngay cả cửa cũng không cho vào. Tây Viễn chỉ đành nén giận, đúng là một đám mắt chó nhìn người thấp!

Chuyển qua một còn phố, Tây Viễn thấy phía trước có một tửu lâu trên tấm bảng viết “Tự Đức Lâu”, tửu lâu này có vẻ quy mô không quá lớn, hiện tại đã giữa trưa nhưng người dùng cơm bên trong cũng không nhiều. Tây Viễn cùng cha đi đến một góc phía trước tửu lâu, cõ xuống sọt trên lưng, để ở ở đây trông, còn hấn thì cầm vò chứa bắp cải cay đi vào.

“Khách quan, đến ăn gì?” chủ quầy trong quầy vừa nói vừa ngẩng đầu lên, thấy đứng trước mặt một đứa trẻ nhìn khoảng tám chín tuổi.

“Tiểu hài nhi, ngươi đây là có chuyện gì?”

“Chủ quầy, ta đây có một món đồ chua muốn hỏi một chút hiệu ăn của các ngươi có mua không.” Tây Viễn vừa nói vừa vội vàng mở vò ra, dùng đũa kẹp một ít bắp cải cay đưa tới bên miệng chủ quầy – phải nắm chặt cơ hội, tửu lâu khác ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hấn thì đã đuổi ra rồi.

“Ôi, đứa nhỏ này!” Chủ quầy có hơi không biết nói sao, thấy ánh mắt sáng sủa trông mong cùng gương mặt tươi cười của Tây Viễn, lời khó nghe nhất thời nói không nổi.

“Tiểu hài tử, không có việc gì thì đi qua một bên, đừng ở chỗ này làm phiền chủ quầy.” hỏa kế đang bận

ở một bên thấy tình hình bên này vội tới đuổi Tây Viễn.

“Chưởng quầy, người cứ ném thử đi, thật sự ăn rất ngon, ta thề!” Tây Viễn không có cách nào, đành phải tiếp tục chớp mắt giả mồm.

” được, được, ta ném thử, chẳng qua không nhất định sẽ mua đâu đấy.” Chưởng quầy đành phải thỏa hiệp.

“Ôi, miễn chê,...” Chưởng quầy ngừng nói, khoát tay áo với Tây Viễn, Tây Viễn đi theo chưởng quầy tới một gian phòng phía sau quầy.

“Món này của người không cần nói, cũng được lắm. Bán thế nào?”

“10 văn tiền 1 cân.”

“10 văn tiền? Có hơi đắt, món này không phải chỉ là bắp cải làm ư?”

“Nhưng phối liệu của món này đắt lắm, nếu không thì không thể làm ra mùi vị ngon như vậy. Ngài nếu lấy hết thì ta sẽ dâng tặng hai thực đơn nấu với bắp cải cay, bảo đảm khách nhân của ngài sẽ thích ăn.”

Chưởng quầy ôm thái độ bán tín bán nghi dẫn Tây Viễn tới phòng bếp.

Hiện tại việc làm ăn của quán ăn không được tốt, quán ăn cách đây một con phố mới mời tới một đại trù, nghe nói đồ ăn mùi vị rất ngon, rất nhiều thực khách đều chạy sang đó. Ông chủ hai ngày trước còn tính toán nếu cứ đổ tiền vào không thấy tiền ra thế này, không bằng đóng cửa quán ăn. Hiện tại, để Tây Viễn thử một chút, cũng coi như ngựa chết coi như ngựa sống.

Tây Viễn vén tay áo lên, làm hai món ăn, một là canh xương sườn bắp cải cay: đem xương sườn dùng nước xối, lấy ra ngâm nước mặn. Rót một lượng nước vừa phải vào nồi đất, đổ vào một ít nước bắp cải cay trong vò, thêm một thìa rượu gia vị, gừng miếng, nhóm lửa nấu liu riu. Lấy ít miến ngâm nước nóng, thái mỏng khoai tây, cà rốt, hành cắt đoạn, tỏi thái mỏng. Lấy một nồi khác rót mỡ vào đun, sau khi mỡ nóng thì cho hành, tỏi, sau khi mùi tỏa ra thì chuyển thành lửa lớn cho cà rốt và khoai tây vào đảo, lúc này rót canh sườn đã đun được tám chín phần vào trong nồi, tiếp tục nấu lửa nhỏ một hồi, sau khi sôi thì cho miến, sau khi mỡ vung lặn nữa thì cho bắp cải cay vào, chậm rãi đun lửa nhỏ trong chốc lát là được.

Tiếp đó lại làm thịt ba chỉ xào bắp cải cay: thịt ba chỉ thái mỏng, bắp cải cay cắt vò, hành cắt đoạn, cho vào nồi một chút mỡ, sau khi mỡ nóng thì cho hành vào phi thơm, rồi thêm thịt ba chỉ đảo qua, sau khi thịt đổi màu thì múc ra, cho bắp cải cay vào nồi xào lên, lại cho thịt vào, đảo lên cùng bắp cải cay hai cái, cuối cùng cho nước bắp cải cay, nhỏ vài giọt dầu vừng, bắc nồi.

Đồ ăn mới vừa làm xong, không đợi Tây Viễn hành động, chưởng quầy đã gấp gáp cầm lấy đĩa ném một ngụm, sau đó liền không dừng lại được. Tây Viễn ở bên cạnh mím chặt môi vui mừng không nói không rằng. giờ thời tiết càng ngày càng lạnh, uống chút canh sườn bắp cải cay vừa ấm vừa khai vị, thịt ba chỉ

xào bắp cải cay vừa thơm vừa không ngấy.

sau khi ném qua đồ ăn Tây Viễn làm, chưởng quầy gọi Tây Viễn trở lại căn phòng ban đầu. Cũng không mặc cả với Tây Viễn, Tây Viễn đưa ra hai thực đơn này đã đáng giá hơn bắp cải cay. Chưởng quầy và Tây Viễn bàn bạc, bắp cải cay đang có Tụ Đức Lâu lấy hết, để Tây Viễn một tháng sau lại đưa đến một chuyên.

Tây Viễn vội vàng chạy ra ngoài gọi cha vào, hai người mang theo hơn sáu mươi cân, tổng cộng bán sáu trăm hai mươi văn tiền, đây đã đáng giá bằng một xe bắp cải. cha Tây Viễn vui đến xoa tay, không tin đây là thật. Sáu trăm văn tiền đó, hần và mẹ của Tây Viễn làm việc cho người ta hơn một tháng mệt mỏi muốn chết cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Kiểm được tiền, Tây Viễn liền mua chút đồ ngon cho Tây Vi, trong nhà còn nợ người ngoài chưa trả hết, đành chịu, Tây Viễn chỉ mua hai que đường hồ lô cho vào trong sọt cho Tây Vi.

hai cha con một đường đi bộ, đến khi trời tối đen cuối cùng về đến nhà.

Tây Vi sớm đã ra đầu thôn chờ, thấy cha và anh thì cực kỳ nhanh chân chạy tới, cứ như ông cụ non nhận sọt trên lưng anh trai vác lên lưng mình, Tây Viễn cũng thật sự mệt mỏi nên không khách khí với hần.

Tây Viễn ngồi ở trên giường, bưng bát xì xì xụp xụp uống cháo, thấy ông nội, bà nội, mẹ và Tây Vi cùng đếm tiền đồng trên giường. Tây Viễn đã dạy Tây Vi học đếm, chẳng qua mới có thể đếm tới năm mươi, cho nên tiền đồng được hần đếm đến năm mươi gom thành một đồng, nhìn qua rất nhiều. mứt quả mua về Tây Vi tiếc không nỡ ăn hết ngay lập tức, chỉ ăn một cây, còn lại một cái để cha cắn ra bên ngoài, hiện tại trời lạnh, buổi tối cũng sẽ không hỏng.

5. Quyển 1 - Chương 5: Bánh Bao

ngày hôm sau Tây Viễn lại cùng với người trong nhà làm bắp cải cay, chẳng qua quả hải đường và lê trong nhà không còn nhiều, Tây Viễn có hơi lo khi dùng thì không đủ thì làm sao.

“Ngày mai trấn trên có họp chợ, phỏng chừng có thể có bán táo hồng và quả hải đường, chúng ta có thể mua một chút.” Ông nội nghĩ ngợi nói.

“Cha, sáng mai con đến rừng hái hết lê về, để trong hầm ngầm phỏng chừng cũng không có chuyện gì.” Tây Văn Minh nói, bởi vì bắp cải cay bán được giá nên tính tích cực của cha cũng bị động.

“Cũng đúng, có điều một mình ông đi thì không tốt, đến lúc đó ta và ông đi.” mẹ của Tây Viễn vừa khâu để giày vừa tham gia thảo luận.

“Vậy ba chúng ta người đi, cánh rừng kia không an toàn, phải cẩn thận một chút.” Ông nội đập đập cái

điều thuốc.

Ngày hôm sau, Tây Văn Minh liền đi họp chợ, mua về một ít táo hồng và quả hải đường, tiếp đó lại cùng cha già, thê tử đến rừng hái lê về. Người trong thôn nhìn thấy đều tò mò: lê vừa chua vừa chát hái về làm gì? Tây Văn Minh nghe Tây Viễn dặn nên ko nói toạc ra nhưng cũng không nói dối, do dự nửa ngày mới thốt ra câu: “Tiểu Viễn muốn ăn.” Tất cả mọi người cười nhà bọn họ nuông chiều trẻ con, đầu năm nay có thể ăn no đã không tồi rồi, nào có chuyện muốn ăn gì thì cho vậy.

bắp cải trong nhà năm nay ngoài muối hai vại dưa chua, còn lại đều không bán, Tây Viễn tính dùng một phần để làm bắp cải cay, một phần cất lại, đợi đầu xuân sang năm đồ ăn cất vào mùa đông đã ăn sạch, nhân lúc chưa có rau củ gì mới, đến lúc đó lấy ra bán mới có thể bán đc giá tốt. Bằng không chỗ bắp cải trong nhà hẳn bán đi ngay cả nửa xâu tiền cx bán không được.

Sợ lê và trái cây không tồn được, Tây Viễn dứt khoát kêu cha lại mua hai cái vạc lớn về, làm hai vại bắp cải cay lớn. Dù sao hiện tại thời tiết mát mẻ, bắp cải cay có thể giữ được, không hư hỏng.

bắp cải còn lại Tây Viễn cùng ông nội và cha cho vào vải dầu buộc kín lại, để vào trong hầm ngầm, chuẩn bị thời kì giáp hạt đầu xuân năm sau lấy ra bán. Kiếp trước nhà Tây Viễn từng dùng biện pháp như thế để trữ bắp cải mùa đông, nhưng dùng là túi nhựa mỏng, chẳng qua nơi này không có, Tây Viễn đành phải vải dầu tương tự để thế.

Có thể bởi vì Tây Viễn bán bắp cải cay khiến người trong nhà kinh ngạc một phen, hiện tại lời nói của Tây Viễn ở trong nhà rất có trọng lượng, hẳn có ý tưởng mới gì thì người trong nhà sẽ không cho rằng là trẻ con đang nói hươu nói vượn mà bỏ mặc.

Tây Viễn bấm ngón tay tính ngày, một tháng trông mong qua rất nhanh, hẳn rất muốn nhìn bắp cải cay của mình ở Tụ Đức Lâu bán thế nào.

Sáng sớm hôm nay, Tây Viễn đang ở trong sân dạy Tây Vi học đếm, chợt nghe đến bên ngoài viện truyền tới tiếng xe ngựa và tiếng người nói chuyện. Tây Viễn cũng không để ý, cảm thấy người có xe ngựa không có khả năng có quan hệ gì với nhà mình.

Lúc này, một cỗ xe ngựa dừng ở ngoài cửa sân, từ trên xe bước xuống một người, còn cách cửa sân kêu: “Có người ở nhà không? nhà Tây Văn Minh có phải ở đây không?” Tây Viễn ngẩng đầu nhìn, đây không phải chưởng quầy Tụ Đức Lâu sao!

Tây Viễn vội vàng chạy đến mở cửa sân, xe ngựa quá lớn, cửa sân nhỏ, vào không được, chưởng quầy đành phải để xe ngựa bên ngoài, buộc ngựa vào cái cọc trên cửa. Dù sao thôn chỉ lớn có vậy, giữa ban ngày ban mặt có chuyện gì mọi người đều thấy thanh thanh sở sở, cũng không sợ có người đến bắt ngựa đi.

“Chưởng quầy, sao ngài lại tới vậy?” Tây Viễn có hơi kích động, nếu hẳn đoán không sai thì bắp cải cay hẳn là bán không tệ.

“Ta đây tìm cả buổi mới tìm được nhà người, ngày đó người nói là thôn hoa sen trấn Vạn Đức, họ Tây, ta một đường hỏi thăm tìm tới. Còn có thể đến làm gì, đến mua bắp cải cay nhà người chứ sao.”

“Thế nào, cháu đã nói là dễ bán mà!” Tây Viễn đắc ý lắc cái đầu.

” Đúng vậy, lúc này mới hơn nửa tháng đã bán không còn gì, khách nhân đều thích ăn thứ này, nói là ăn vừa ngon miệng vừa ấm áp! Ông chủ liền nhanh chóng thúc giục ta tới tìm các người!”

“Vậy ngài lần này muốn bao nhiêu?”

“Có bao nhiêu chúng ta đều bao hết. Người đừng bán cho nhà khác, chúng ta có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”
Chương quây nói nửa ngày, nhìn chung quanh một chút, nhà Tây Viễn chỉ có hai đứa nhỏ. ” người lớn nhà người đâu? Ta có việc muốn nói với cha người.”

“Chuyện gì ngài cứ nói với cháu đi, cháu có thể làm chủ.”

“Người? Không nên không nên, phải làm việc cùng người lớn, người quá nhỏ.”

Tây Viễn bối rối thấy đúng là như vậy, trong nhà có chuyện dù sao cũng phải có người lớn đứng ra. Vì thế hắn liền bảo Tây Vi đi ra ruộng gọi ông nội và cha trở về.

Hiện tại hoa màu trong ruộng đã làm xong, bởi vì mùa đông lạnh nên trong nhà cần dự trữ nhiều củi đốt, bằng không mùa đông sẽ chịu tội. cha mẹ Tây Viễn và ông nội chính là đến chỗ đất hoang chặt củi.

Tây Viễn vào nhà, rót một chén nước ấm cho chương quây, trên lò trong nhà luôn nóng, bà nội sẽ đặt ấm nước ở trên, có thể đảm bảo non nửa ngày không lạnh.

“Tiểu Viễn à, ai vậy?” Bà nội đẩy cửa sân đi đến, bà cụ hôm nay đến nhà ông nội Vương Tam – đưa chuột nhà Tây Viễn năm nay nhìn ngon, kết dây cũng nhiều, bà của Vương Tam nói muốn xin ít hạt giống đưa chuột để sang năm trồng, bà nội thừa dịp hôm nay không có việc gì thì đi qua tặng.

“Bà ơi, đây là Kỳ chương quây của Tụ Đức Lâu, cháu lần trước đi thị trấn chính là bán bắp cải cay cho Kỳ chương quây.”

“Ai nha, vậy mau vào trong phòng ngồi, đừng đứng ở trong viện chịu lạnh.”

Mấy người vào phòng, cũng ngăn trở tầm mắt tò mò của người trong thôn bên ngoài. Từ khi nào thì nhà họ Tây có giao tình với người xa xỉ như vậy?

Một lát sau, ông nội và cha cũng đã trở lại, có người lớn ở đây, Kỳ chương quây mới nói ra mục đích thực

sự lần này.

Hóa ra, từ sau khi Tụ Đức Lâu đẩy mạnh làm hai món với bắp cải cay, đám khách nhân đều rất thích ăn, Kỳ chương quây linh cơ vừa động, đem bắp cải cay cắt ra, mỗi bàn khách nhân đều tặng không một ít, mọi người, ăn khen không dứt miệng, mấy ngày nay có khách nhân đặc biệt vì ăn bắp cải cay mà tới cửa, việc làm ăn của hiệu ăn lập tức tốt lên, ông chủ từ trong đó thấy được cơ hội làm ăn bèn thương lượng với Kỳ chương quây, nhìn xem nhà Tây Viễn có thể đem phương thức làm bắp cải cay bán cho Tụ Đức Lâu.

Dù ông nội và cha là người lớn nhưng đều là nông dân chất phác, đối với những chuyện làm ăn thật đúng là không hiểu, hơn nữa bắp cải cay cũng là Tây Viễn mần mò ra, cho nên hai người đều nhìn Tây Viễn không hé răng.

Tây Viễn cân nhắc thấy lê và táo hồng dù sao cũng có hạn, về sau khi cần không có phối liệu thì bắp cải cay cũng khó mà làm, không bằng hiện tại trực tiếp đóng gói cách làm bán đi, gọn nhẹ lại kiếm dc tiền, phải biết hẳn là đồ lừa làm bắp cải cay một chết đi được.

“Kỳ chương quây, cách làm bắp cải cay chính là tổ truyền của nhà cháu, không có nhà thứ hai biết. Nếu bán cho các ngài, nhà chúng cháu chính là chặt đứt con đường kiếm tiền. Ngài xem, ngài muốn mua thì có thể ra giá bao nhiêu?”

Nghe hai câu nói đầu của Tây Viễn Kỳ chương quây còn tưởng không chịu bàn, không ngờ Tây Viễn vừa nói lại chuyển thành có đường làm ăn. Vốn Kỳ chương quây còn muốn ép giá, bây giờ nghe Tây Viễn nói vậy thì không dám nữa. Đứa trẻ này nhìn thì hoà hợp êm thấm, cười đến là có phúc, tâm tư quỷ quái trong mắt lại không ít.

“Hai mươi lăm lượng bạc thế nào, không gạt người, đây là giá cao nhất ông chủ bảo ta đưa ra, nhiều hơn nữa ta không làm chủ được.” Kỳ chương quây bắt đầu dĩ nhiên.

“Hai mươi lăm lượng có hơi ít, đây chính là tổ truyền nhà cháu, ngài sao có thể bỏ ra chút xíu bạc mua lại phương pháp tổ truyền nhà người ta chứ.”

“Ai nha, đứa nhỏ này, hai mươi lăm lượng không ít đâu, trồng ruộng một năm một chết cũng không dư ra được năm lượng bạc phải ko? Không tin thì hỏi ông và cha người đi.”

Trải qua một phen cò kè mặc cả, cuối cùng lấy ba mươi lượng hoàn thành thủ tục mua bán, đương nhiên trong này bao gồm cả ba trăm cân bắp cải cay nhà Tây Viễn đã làm xong. Tây Viễn vì sau này có thể tiếp tục giao tình với Tụ Đức Lâu, lại dâng tặng hai thực đơn dùng bắp cải cay nấu ăn, Kỳ chương quây vui vẻ đánh xe ngựa đi về.

tiền Kỳ chương quây đi, người một nhà nửa ngày mới hồi thần.

“Này, một cái cách làm cứ như vậy bán dc ba mươi lượng ư?” Bà nội cầm tạp dề lau tay, không dám tin hỏi.

“Đây là do Tiểu Viễn có can đảm, ta còn tưởng có thể bán được năm lượng đã là cố lắm rồi.” Ông nội rút thuốc, chẳng qua khói trong điếu đã sớm tắt, cũng ko biết ông đang rút cái gì.

“Ôi, đúng là con trai mẹ tài giỏi.” mẹ của Tây Viễn vừa nói chuyện vừa xoa xoa tay.

“Ca, cho đệ xem ba mươi lượng bạc là thế nào.” Tây Vi moi túi tiền đựng bạc trong vạt áo Tây Viễn. Trong nhà cho tới giờ đều chưa thấy qua nhiều tiền như vậy, bình thường có thể có mấy trăm ng đã là không tồi rồi.

“Bà ơi, tối nay ăn một bữa ngon chúc mừng một chút đi?” Tây Viễn kéo Tây Vi, ôm cổ bà nội đòi hỏi phúc lợi.

“Được, được, cháu đích tôn của bà muốn ăn gì?” Bà nội tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần từ khoản tiền lớn này.

“cháu muốn ăn bánh bao lớn.” Tây Vi vội vàng reo lên.

“Đúng là ko chịu nổi con, được rồi, hôm nay nghe tiểu Vi ăn bánh bao lớn.” mẹ của Tây Viễn vỗ đầu Tây Vi một cái, xoay người vào phòng bếp lấy bột.

“Ta đến cửa hàng nhà lão Dương mua thịt.” cha Tây Viễn vòng tại chỗ hai cái mới nhớ tới mình làm gì.

Cơm chiều ăn bánh bao lớn, bất quá không phải bánh nhân thịt chuẩn mực mà là một nửa bao thịt heo dưa chua, một nửa bao thịt heo bắp cải. Bà nội lại đun một nồi miến nấu bắp cải, cắt riêng bì lợn bỏ vào, đồ ăn có dính vị thịt đều ngon. Bánh bao ra lò, nhiệt khí lập tức bốc hơi ra.

Bánh bao vừa mới ra khỏi lồng hấp, nóng hằm hập, cắn một ngụm thơm nức. Lúc này dưới yêu cầu mãnh liệt của Tây Viễn, không trộn thêm loại bột khác vào, là bánh bao thuần bột mì. Bà nội vừa lấy bánh bao ra từ vỉ hấp vừa đau lòng: “Ăn tết cũng không như vậy, đây là thứ đắt đó, nào có nhà ai lại ăn toàn bột mì chứ.”

Tây Viễn mặc kệ, đi tới dị giới đã hơn hai tháng, rốt cục có thể ăn một bữa cơm bình thường.

Tây Vi ngồi ở bên cạnh Tây Viễn, thật cẩn thận đẩy nhân trong bánh bao vào trong bát, sau đó ăn vỏ bánh bao trước, bánh bao hôm nay thật ngon, vỏ bánh bao đặc biệt thơm, hẳn muốn lưu nhân bánh bao đến cuối cùng ăn.

“Tiểu Vi, người muốn ăn thì ăn đi, để nhân bánh đến cuối cùng lạnh sẽ mất ngon, ca cam đoan về sau nhà chúng ta sẽ thường xuyên ăn bánh bao lớn, đừng tiếc.” Tây Viễn có chút đau lòng Tây Vi.

“Ăn đi, bé con, bà nội để lại mấy cái cho cháu, sáng mai còn có thể ăn.” Bà nội xoa xoa khóe mắt, không

biết có phải là bị khói bếp hun hay không.

“Bà nội, ăn ngon lắm, bà cũng mau nếm thử!” Tây Vi vội vàng cầm lấy một cái bánh bao đưa cho bà nội.

“Ôi, được, được, đều ăn, đều ăn, chúng ta hôm nay coi như ăn tết.”

Ăn xong bữa cơm, Tây Viễn cùng Tây Vi đều ở trong sân đi dạo sau bữa ăn – hai người đều ăn nhiều, bà nội sợ trẻ con ăn no đi ngủ ngay thì không tốt nên đuổi hai đứa ra sân đi lại cho tiêu thực

6. Quyển 1 - Chương 6: Vệ Thành

Bánh bao thịt heo hôm nay ăn không hết liền để bà nội cất lại, mỗi ăn vào bữa sáng cho Tây Viễn, Tây Vi mỗi người một cái.

sáng sớm hôm nay, lúc ăn cơm Tây Vi lại lưu bánh bao lại, nói là chốc nữa đói bụng thì ăn, nhưng thật ra là hôm nay hấn và mấy hài tử hện cùng nhau chơi, muốn khoe khoang với đám bạn, bởi vì hôm trước hấn nói trong nhà có bánh bao thịt ăn không hết, mấy đứa nhỏ khác đều không tin, nói hấn khoác lác. Hấn muốn lấy bánh bao cho đám nhỏ này nhìn, xem bọn hấn còn cười hấn không. Đối với tiểu tâm tư của Tây Vi, người lớn trong nhà đều không vạch trần, tiểu hài tử mà, đều có lòng kiêu ngạo riêng.

Có điều còn chưa tới giữa trưa, Tây Vi đã khóc oang oang trở lại, trên người đều là đất, bàn tay còn rách da, trên mặt khóc như diễn viên hí khúc, Tây Viễn vừa nhìn liền đau lòng.

“Đây là sao, sao đệ lại thế này?”

“Vệ Thành, Vệ Thành.” Tây Vi vừa khóc vừa nói Vệ Thành, Vệ Thành. Tây Viễn hỏi cũng không rõ, liền hỏi hai đứa nhóc đi theo Tây Vi về. hai đứa nhóc này lớn Tây Vi một chút, mồm miệng cũng lanh lợi, liền một năm một mười đem sự tình kể cho Tây Viễn.

Hóa ra, Tây Vi đang cầm bánh bao khoe khoang cùng những đứa bé kia ăn rất ngon, bên cạnh đột nhiên lúi đến một thân ảnh, đoạt lấy bánh bao trong tay hấn bỏ chạy, Tây Vi theo bản năng kéo lấy quần áo hài tử kia, bị hài tử kia dùng sức kéo một chút ngã ở trên mặt đất, Tây Vi đứng lên lại đuổi theo một khoảng nhưng không chạy nhanh như tiểu quỷ kia, mắt thấy bánh bao bị người khác đoạt đi. Hài tử kia chính là Vệ Thành.

“Vệ Thành vẫn thường đoạt đồ ăn của người khác, ta cũng từng bị đoạt.” Một đứa bé xen vào nói.

“Ừ, mẹ ta bảo ta cách Vệ Thành xa một chút, chớ chọc hấn. Nói hấn là lang tẻ tử, thấy người sẽ cắn, thấy trong tay ai có đồ ăn sẽ đoạt lấy.” đứa nhóc còn lại bổ sung.

“Hắn còn đánh người nữa, lần trước cướp bánh ngô của Vương Cường, Vương Cường không cho, hắn liền đánh Vương Cường đến khóc, mẹ Vương Cường còn tìm đến nhà hắn.” Lại một tiểu hài tử chảy nước mũi nói tiếp.

” Vệ Thành này, sao lại khi dễ tiểu hài tử, lần trước tiểu Vi đệ có phải cũng bị hắn trêu chọc khóc không?”

” vâng, bà nội nướng một bắp ngô cho đệ, đệ lấy lên ăn, cũng bị hắn đoạt đi.” Tây Vi nhớ tới “Chuyện cũ”, càng thêm ủy khuất, nước mắt rơi xuống xoạch xoạch thành chuỗi. Tây Viễn vừa thấy Tây Vi như vậy thì cơn tức liền dậy lên.

“Đi, ca dẫn đệ tìm Vệ Thành, xem ca thu thập hắn.” Tây Viễn nắm tay Tây Vi, phía sau đi theo mấy tiểu thí hài, theo chỉ dẫn của mấy hài tử, một đường tìm được nhà Vệ Thành.

nhà Vệ Thành là nhà tranh ba gian, vừa nhìn là biết người lớn trong nhà chính là lười, lụp xà lụp xụp, chắc chắn là thường không xử lý.

nhà Tây Viễn cũng là ba gian cỏ tranh phòng, nhưng bởi vì ông nội và cha hàng năm mùa thu thu hoạch xong hoa màu trong ruộng, đều sẽ đắp bùn lên tường một lần nữa, cỏ tranh trên nóc cũng sẽ đổi mới, cho nên nhìn vào sẽ thấy gọn gàng ngăn nắp.

Nhà này sân cửa cũng không đóng, Tây Viễn phổng chừng đóng cửa ko hơn gì, cánh cửa đã sụp một bên, cánh cửa lệch qua bên cạnh, hàng rào quanh sân cũng thưa thớt, nhìn như một bắp ngô bị heo gặm qua.

Trong viện có một đứa bé, nhìn qua cửa lớn chừng Tây Vi, đang kéo lấy một bó thân ngô so với hắn còn cao hơn gấp hai lần dựng về phía cửa phòng. Lúc này, tiểu hài tử nhìn thấy mấy người Tây Viễn thì lập tức ngừng lại, đứng đó không lên tiếng, trong ánh mắt lóe lên tia cảnh giác, như thú non muốn cắn người.

“Hắn chính là Vệ Thành.” Một đứa bé trộm nói cho Tây Viễn.

“Vệ Thành, ngươi lại đây cho ta, ta hỏi ngươi, vì cái gì đoạt đồ ăn của tiểu Vi nhà ta, còn đẩy hắn?”

Vệ Thành đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không hé răng.

Lúc này, người ở bên trong nhà phổng chừng nghe được động tĩnh, từ bên trong đi ra một nam nhân nhìn qua rất cao tráng.

” là của cha Vệ Thành, cha của hắn rất dữ tợn.” tiểu hài tử gọi là Trụ Tử lại nhỏ tiếng nói cho Tây Viễn.

“Ngươi đây không phải con trai nhà họ Tây sao, đến nhà của ta chuyện gì?” Nam nhân vẻ mặt mất hứng hỏi.

” bánh bao của tiểu Vi nhà ta bị Vệ Thành nhà thúc đoạt mất, còn đẩy ngã tiểu Vi nhà ta, tay bị ngã đến trầy da. Đây cũng không phải là lần đầu, trước kia cũng đã từng đoạt lấy.”

“Thực sự có việc này ư?” Nam nhân nhìn về phía con trai của mình. Tiểu hài nhi mím chặt môi không lên tiếng, xem vẻ mặt cũng biết là thừa nhận.

“Một bánh bao nhưng thật ra không có gì...” lời của Tây Viễn còn chưa nói xong thì đã thấy nam nhân nhanh chân đi đến chỗ hài tử kia, đến gần một cước đá vào trên người nam hài, tiểu hài tử bị hất một cước đập đến giữa sân; sau đó nam nhân đuổi qua lại đập một cước, đưa trẻ một phát bị đập đến cửa sân.

Tây Viễn bị cử chỉ của nam nhân dọa ngây người! Đây là cha ruột sao? Vừa nhìn là biết hai cước này mạnh chừng nào, tiểu hài tử sao có thể chịu được!

“Ôi, thúc, thúc đừng đánh trẻ con.” Tây Viễn kịp phản ứng vội vươn tay kéo người nam nhân kia, nhưng Tây Viễn khí lực nhỏ sao có thể là đối thủ của nam nhân, bị nam nhân vung một cái liền té trên mặt đất.

“Ca, ca!” Tây Vi chạy đến bên người Tây Viễn khóc lên.

“Ai u, ai u, tay bị đá hồng rồi, sao lại không nhúc nhích được.” Tây Viễn thấy nam nhân còn muốn đi đá đứa nhỏ kia, vội vàng kêu đau. Nực cười, bị nam nhân như vậy đánh, tiểu hài tử không bị đánh hồng mới là lạ. Chuyện này là vì mình đến nhà hấn nói chuyện mà có, đến lúc đó đánh hồng thì tính cho ai.

“Thúc sao lại như vậy, cháu chỉ tới đây hỏi chút chuyện, trẻ con bị đoạt bánh bao cũng không có gì, về sau chú ý là được. Thúc đánh con như vậy, còn đá cháu thật mạnh, ai u, tay đau quá xá.”

Tây Viễn vừa dọa vừa nói lý với nam nhân.

Nghe xong lời của Tây Viễn, nam nhân chần chờ một chút, vốn mình sẽ không để ý nhưng nếu vừa rồi thật sự làm Tây Viễn bị thương, vậy ít nhất cũng phải bồi thường tiền thuốc men. Nghĩ đến tiền, nam nhân đau lòng một trận, thẳng nhãi con này, vẫn luôn gây chuyện cho mình. Nam nhân hung hăng trừng mắt nhìn tiểu nam hài trên mặt đất. Tiểu nam hài quỳ rạp trên mặt đất, không đứng lên mà cũng không còn khóc, có vẻ như bị dọa sợ nên không dám chạy. Nhưng trong ánh mắt chợt lóe lên tia âm ngoan, bất quá ai cx không chú ý tới.

“À, cháu nhỏ, cháu đứng dậy xem bị thương ở đâu.” Nam nhân cuối cùng đành thỏa hiệp, đi tới chỗ Tây Viễn. Lúc này ngoài viện có người lớn nghe được động tĩnh cũng đến xem náo nhiệt, trong đó một ng chính là ông nội Vương Tam, Vương Thuận bá bá, hấn vội vàng chạy tới ôm Tây Viễn vào trong ngực.

“Thế nào, Tiểu Viễn, có cần tìm đại phu nhìn xem không? Vệ lão nhị này, đứa nhỏ nhà người ta đến nhà người là tới phân rõ phải trái, người không chỉ động thủ đánh con trai của mình, sao còn làm con nhà ngta bị thương như vậy!” Vương Thuận bá bá tức giận nói.

Hắn và Tây Văn Minh, cha của Tây Viễn, quan hệ tương đối khá, cho nên nói chuyện nghiêng về Tây Viễn.

” đúng a, không nên xử sự như vậy, chỉ là phân rõ phải trái mà thôi, người lớn mà làm trẻ con bị thương, có lý cũng thành không có lý.” Người bên cạnh cũng đi theo phụ họa.

“Vậy bằng không tìm đại phu nhìn một cái? Ta vừa rồi cũng không dùng sức mà, chính là cháu nó tiến lên chặn ta, ta nhớ tay.” Vệ lão nhị cực không tình nguyện nói.

“Để ta xem có vấn đề gì không, không có vấn đề gì thì xem như người gặp may, nếu có vấn đề thì người phải mời thầy thuốc cho con nhà người ta.” Vương Thuận sau đó bảo Tây Viễn động động cánh tay xem có đau hay không.

Kỳ thật cánh tay Tây Viễn căn bản không có việc gì, hắn vừa rồi nói vậy chính là để ngăn cản Vệ lão nhị tiếp tục đánh Vệ Thành. Hiện tại, thấy Vệ lão nhị cũng không phải người tốt gì, Tây Viễn cũng không muốn làm to chuyện kết thù kết oán với hắn, liền chậm rãi động động cánh tay. Vương Thuận liền hỏi Tây Viễn động lên có đau lắm ko, Tây Viễn nói có một chút nhưng không quá đau. Vương Thuận vén tay áo của Tây Viễn lên, thấy cùi chỏ xanh tím một khối, đoán chừng là do vừa rồi bị ngã gây nên.

“Có vẻ không thương tổn đến xương cốt, khối bầm này tìm thầy thuốc Lý xin chút thuốc trị thương dùng là không có việc gì.” Vương Thuận cũng không muốn Tây Viễn khiêu khích oán hận của Vệ lão nhị cho nên có thể chuyện lớn hóa nhỏ liền chuyện lớn hóa nhỏ.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, bằng không vào bên trong nhà ngồi một lát đi.” Vệ lão nhị ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“thôi, không làm phiền. Ta sẽ đưa hai đứa nhỏ này về. Tây Văn Minh mà thấy không biết sẽ đau lòng thế nào.” Vương bá bá công Tây Viễn lên, dẫn Tây Vi rời khỏi Vệ gia.

Vệ Thành còn quỳ rạp trên mặt đất bên cửa, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng lưng Tây Viễn rời đi, đây là lần đầu tiên khi cha hắn đánh hắn có người kéo lại. trước kia người trong thôn hoặc là giả vờ không thấy, hoặc là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa, còn có mẹ kế ko có việc gì là lại cố ý thổi lửa, hận không thể làm cho cha đánh chết hắn.

” Viễn à, cháu gây chuyện với ai thì gây, sao lại đi gây chuyện với Vệ lão nhị. đây chính là người nổi danh bạo lực, bốn sáu không hiểu, người trong thôn không có việc gì tránh hắn còn không kịp.” Vương bá bá thấy chỉ còn lại hai anh em Tây Viễn liền khuyên nhủ Tây Viễn mấy lời thâm thúy.

“Còn không phải do Vệ Thành hay đoạt đồ ăn của Tây Vi trúng, hôm nay còn làm Tây Vi bị thương. Cháu muốn đến hù dọa đứa nhỏ kia một chút để hắn sau này không dám tiếp tục khi dễ Tây Vi, ai biết người lớn nhà hắn lại phản ứng như vậy, đá con nhà mình hai cước mà cứ như là đá kẻ thù, phải đá cho bằng hồng. cháu mà ko ngăn lại thì không biết xảy ra chuyện gì.”

“Ôi! đứa bé Vệ Thành kia cũng rất đáng thương! Sau này cũng đừng vì một chút đồ ăn mà tìm đứa bé kia.”

Nhắc tới Vệ Thành Vương bá bá thở dài.

“Vương đại bá, sao lại thế ạ?” Tây Viễn tương đối hiếu kỳ.

“Đi về hỏi người lớn nhà cháu đi, ta ở trên đường khó mà nói rõ.” Vương bá bá bất đắc dĩ nói.

“Vương đại bá, bác đưa cháu đến cửa thì thả cháu xuống, bác công cháu về sẽ dọa bà nội sợ hãi.”

“Được, được, chẳng qua cháu cũng đừng giấu diếm người lớn trong nhà, hôm nay nhiều người trong thôn đều thấy, không chừng sẽ có người nói cho cha mẹ cháu.”

“Dạ, cháu biết rồi. Cháu về sẽ kể cho bọn họ.” Tây Viễn cam đoan với Vương bá bá.

Đúng như Vương bá bá khuyên, không đợi Tây Viễn kể rõ đầu đuôi tai nheo cho người lớn trong nhà, bọn họ đều đã biết, ông nội là một ông lão đầu trâu quật, cầm cái liềm muốn đi tìm Vệ lão nhị liều mạng, bị Tây Viễn cản lại.

“Ông ơi, cháu thật sự không sao cả. Cháu lúc đó chỉ giả vờ vì sợ thúi ấy đánh chết con nhà mình, lại phiền đến nhà ta.” Tây Viễn giải thích cho ông nội.

“Thật không sao chứ?”

“Thật ạ, ông xem, đầu có sao đâu!” Tây Viễn vừa nói vừa nâng tay động chân.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi. Nếu thực sự làm cháu đích tôn của ông bị thương thì mặc kệ hấn là ai ông cx sẽ tìm hấn tính sổ.”

“Được rồi, ông thì hay rồi, cháu đích tôn đã nói không sao mà còn ở đó không buông tha, Vệ lão nhị dễ chọc lắm à!” Bà nội trắng mắt liếc ông nội một cái nói.

“Không dễ chọc thì sao, không dễ chọc cũng không thể để hấn khi dễ bé con nhà mình. Có ai lòng lang dạ sói như hấn chó.” Ông nội gõ đầu lên mép kháng phần nộ nói.

“Ông xem ông kia, càng khuyên lại càng xùng cồ lên.” Bà nội đẩy giỏ kim chỉ vào sâu trong kháng đi xuống. Đã đến lúc đi nấu cơm chiều, giờ vào đông ngày ngắn, mọi nhà đều ăn sớm lên.

“Bà ơi, Vệ Thành rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy ạ?” Tây Viễn vừa giúp bà nội nhóm lửa vừa hỏi.

” đứa nhỏ Vệ Thành này cũng là đứa mạng khổ!” Bà nội thở dài, đặt bánh ngô lên nồi.

” cha của Vệ Thành không phải kẻ tốt, mới vừa thành thân liền đánh mẹ hắn, phỏng chừng mẹ hắn chịu không nổi nên lấy dây thừng thắt cổ chết ở nhà kho. đứa bé Vệ Thành kia khi đó không đến ba tuổi, vốn có bà nội chăm nom cho. về sau bà Vệ cũng bị Vệ lão nhị làm cho tức chết thì đứa nhỏ này liền chịu tội. Vệ lão nhị hai năm trước không biết ở đâu lại cưới một cô vợ, dẫn theo một đứa con gái gả tới, cũng không phải ng có tâm địa tốt, ban đầu còn không dám làm gì, về sau lại sinh con trai cho Vệ lão nhị nên bắt đầu chướng mắt đứa con người vợ trước lưu lại, thường xuyên giựt dây Vệ lão nhị đánh Thành Tử. Đứa bé kia không có ai thương, ở nhà chịu khinh bỉ. Nghe nói Vệ lão nhị động một chút lại đánh hắn một trận, có đôi khi cả ngày không cho ăn cơm, phỏng chừng Vệ Thành đoạt đồ ăn của mấy đứa bé khác là do đói bụng lắm. Lần sau hắn có đoạt đồ ăn thì dừng đến nói với người lớn nhà hắn, cháu à. Đứa bé này ko biết là tạo nghiệt gì mà bị đầu thai đến cái nhà như vậy.” Bà nội vừa bận nấu cơm, vừa thì thầm kể cho Tây Viễn chuyện nhà Vệ Thành.

“Nhà ngoại hắn ko có ai ă? sao ko tới nói gì.”

“Nhà ngoại hắn ă? Đã sớm sợ Vệ lão nhị, nếu có thể dựa vào thì còn để con gái bị Vệ lão nhị làm cho không muốn sống sao.”

ngọn lửa trong bếp chợt lóe chợt lóe, Tây Viễn trầm mặc không nói gì, trên thế giới này hóa ra còn có đứa bé số khổ như vậy mình tuy bất hạnh đến nơi đây, may mắn chính là người lớn trong nhà đều cần cù mà thiện lương. Tuy hơi nghèo nhưng so với sinh ra trong ổ sói tốt hơn nhiều.

“Ca, ca!” Tây Vi hôm nay khóc quá nhiều nên mắt đều sưng lên, Tây Viễn cầm miếng vải dùng nước lạnh đắp lên cho Tây Vi trong chốc lát, hiện tại tốt hơn nhiều. Tây Vi xuống giường ghé vào trên lưng Tây Viễn, thấy ca ca không có phản ứng thì kêu hai tiếng.

“Mắt còn đau không? Có phải không thoải mái không?” Tây Viễn hỏi thần lại, kéo Tây Vi đến trước người cẩn thận xem xét, tuy còn hơi sưng nhưng đã tan nhiều.

“Thấy sưng sưng nhưng ko ko hề đau ă.” Tây Vi sờ sờ gáy trả lời.

“Để ca thoải cho đệ, thoải thì tốt rồi. Sau này nếu có ai đoạt đồ của đệ thì cứ tìm ca, đừng tự mình đi đoạt biết chưa.” Tây Viễn dùng miệng nhẹ nhàng mà thoải mái cho Tây Vi.

“Đệ đã biết”. Tây Vi thỏa mãn rúc vào trên người ca ca. Ca ca hôm nay đi tìm Vệ Thành làm Vệ Thành bị cha hắn đá hai cước, xem hắn sau này còn dám đoạt đồ ăn của mình ko. Tây Vi còn nhỏ nên ko nhìn ra được hai cước kia dùng khí lực đối với một đứa bé là hại chừng nào.

Bất quá ca ca cũng bị cha Vệ Thành đẩy ngã, nhưng ca ca nói để dọa người lớn kia, là dọa nạt cái kia người lớn, bằng không sẽ đánh chết Vệ Thành, ca ca quả thực rất lợi hại! Tây Vi mắt sưng húp nhìn Tây Viễn, không ngừng tỏa ra ánh sáng

7. Quyển 1 - Chương 7: Ta Đói

Dần dần vào tháng 11, thời tiết càng ngày càng lạnh, hai ngày trước còn hạ một trận tuyết nhỏ nhưng không lưu lại mà ngày hôm sau lập tức tan ra.

thời tiết như vậy, Tây Viễn lập tức biến thành Hikikomori (*trạch nam*), cong người nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi, rất ít ra khỏi phòng. Tây Vi lại không sợ lạnh, mặc áo bông quần bông dày bà nội làm cho còn có mũ ca ca mua cho, bao tay mẹ làm, cả người giống như trái bí đỏ tròn vo. Mỗi ngày ăn xong bữa sáng, hắn sẽ khoác áo ngoài, cùng trẻ con trong thôn đi trượt băng, có đôi khi mãi chơi đến khi ăn cơm tối mới trở về.

Bà nội sợ hắn làm mất bao tay nên may một sợi dây thật dài ngay trên bao tay, dính hai cái bao tay liền với nhau, như vậy khi hắn ko đeo thì treo lên cổ là được.

Tây Vi rất muốn gọi ca ca cùng chơi đùa, nhưng linh hồn bên trong Tây Viễn Lý dù sao cũng là một người trưởng thành sao có thể đi chơi cùng một đám con nít, cho nên liền dỗ Tây Vi bảo hắn tự đi chơi, mỗi lần đều cho hắn mang chút đồ ăn vặt như hạt dưa, đậu tương rang. để cho hắn cảm như vậy, trẻ con trong thôn vì mấy thứ nhỏ nhặt này cũng sẽ đối tốt với Tây Vi, sẽ không khi dễ Tây Vi, bắt quả nhưng món lớn như bánh bao hay bánh ngô thì Tây Viễn sẽ không để Tây Vi mang ra ngoài, sợ gặp lại tình huống lần trước.

Hôm nay, Tây Viễn ở trên giường cùng bà nội se dây thừng trong chốc lát, thấy sắp làm cơm chiều liền định đến chỗ để củi đốt phía sau vườn ôm chút củi về cho bà nội. Củi nhà Tây Viễn phân ra 2 loại, một loại là cán ngô trong ruộng, một loại là cây khô cùng cán ngải ông nội và cha mang về như, còn có rạ mạch, rạ mạch không dễ đốt, cũng đốt không lên được lửa to, chỉ có thể dùng để nhóm lửa, cho nên mỗi lần chỉ cần ôm một bó, liền đủ dùng hai ngày.

Hôm nay Tây Viễn ôm một bó cán ngô đang nhanh chân trở về, thật sự là bên ngoài quá lạnh, Tây Viễn cảm thấy như đông cứng cả người. khi đi qua đồng rạ mạch, Tây Viễn nghe được tiếng lạo xạo, còn tưởng là heo nhà ai vào trong vườn làm hại rau củ, vội vàng buông cán ngô vòng quanh đồng rạ mạch tìm một vòng, kết quả cái gì cũng không phát hiện, Tây Viễn cho là mình nghe lầm, xoay người định rời đi thì từ trong đồng rạ mạch leo ra một thân ảnh nho nhỏ – đây không phải đứa nhỏ cướp bánh bao của Tây Vi, Vệ Thành ư!

” sao ngươi lại chạy nơi này? trời rất lạnh, nhanh về nhà đi.” Tây Viễn không muốn trêu chọc Vệ lão nhị, nói với Vệ Thành 1 câu rồi ôm lấy bó củi muốn đi. Có điều mới vừa đi vài bước, vạt áo của Tây Viễn đã bị kéo lại.

“Ta đói!”

“Cái gì?” Tây Viễn cho là mình nghe lầm, hỏi lại một câu.

“Ta đói!” Tiểu hài tử đứng ở đó, toàn thân co rúm lại, hơi hơi cúi đầu, trong tay quật cường nắm vạt áo của Tây Viễn không rời.

“Đói sao không trở về nhà mình ăn đi?” Tây Viễn thấy đứa nhỏ đứng ở nơi đó, trên chân ngay cả đôi giày cũng không có. Tây Viễn lấy tay sờ một chút, quần áo trên người đứa nhỏ cũng là đơn độc đầy mụn vá chắp nối với nhau. Lại nói, vào mùa này, nhà có nghèo cũng sẽ không để trẻ con ngay cả áo bông cx không có, sẽ không để cho trẻ con ngay cả đôi giày cũng không có mà đi. phải biết mùa đông nơi này khi lạnh nhất có thể hạ xuống âm ba bốn mươi độ, cho dù ban ngày cũng là âm mười mấy độ, thật sự có thể lạnh hổng, chết cóng người!

“Bọn họ không cho ta ăn cơm!”

“...” Tây Viễn thật sự không biết nói gì mới tốt, được rồi, trong nhà đích xác không thiếu một bữa cơm cho đứa nhỏ này.

Tây Viễn buông bó củi, cởi áo bông dày bên ngoài của mình ra (đây là Tây Viễn nhờ bà nội làm cho, tương tự như áo ba-đờ-xuy hiện đại, bình thường ở trong phòng không cần mặc, chỉ có ra khỏi phòng mới mặc vào) cho đứa nhỏ này khoác lên, ôm lấy hần trở lại trong phòng. Bà nội đang ở bên bếp cắt bắp cải và khoai tây, bây giờ là mùa đông nên mọi nhà đều chỉ có mấy thứ đồ ăn dưa chua, bắp cải, khoai tây, củ cải này.

“Sao còn để anh trai ôm về? Lạnh hã, mau đến trước lò bếp sưởi ấm!” Bà nội thấy Tây Viễn ôm một đứa bé, còn tưởng là Tây Vi.

“Không phải tiểu Vi, là Vệ Thành, cũng không nên để đứa nhỏ này sưởi ấm ngay, hần mặc ít như thế sợ là đã lạnh hổng, chịu ấm ngay không được đâu ạ.”

Tây Viễn nói xong ôm Vệ Thành vào buồng trong đặt lên giường, nắm chân của hần dùng sức chà xát cho đến khi trên chân dần dần ấm áp. Bà nội cũng cầm tay đứa nhỏ xoa xoa. may là bây giờ còn chưa vào ngày giá rét, bằng không đầu ngón chân, ngón tay đều có thể bị lạnh đến liệt.

“Bà ơi, quần áo dày của tiểu Vi còn ko, nhìn đồ đứa nhỏ này mặc nè, đến giờ còn là áo đơn! Còn nữa, ngay cả đôi giày cũng không có!”

“Có thì thật ra là có nhưng mà hơi nhỏ, là đồ tiểu Vi mặc năm ngoái, bà thấy bông cũ rồi khó giữ ấm mà năm nay cháu lại mua cho nó quần áo bông mới nên không động tới đồ năm ngoái.” Bà nội vừa nói vừa đến tủ quần áo tìm áo bông.

“Cũ cũng được, vẫn hơn là ko có gì bà ạ. ” Tây Viễn búng lại tai cho Vệ Thành quay đầu lại nói với bà nội.

“Trước hết cứ để cho đứa nhỏ này khoác áo ba-đờ-xuy của con, mẹ sẽ sửa cho hần một chút, một hồi sẽ đổi xong, đứa nhỏ này gầy như vậy, có lẽ chỉ tùm ống quần, tay áo là được.” mẹ của Tây Viễn vốn ở phòng phía tây làm giày, nghe được tiếng liền tới.”

“Được, con cầm đi sửa đi, mẹ đi nấu cơm, đứa bé nà nhìn vậy chắc là đói bụng rồi Bà nội đưa áo bông cho mẹ Tây Viễn xoay người ra ngoài. ây Viễn thấy bà nội lấy tay áo lau khóe mắt – bà nội là người dễ rơi lệ,

vui khóc mà buồn cũng khóc, dùng lời của bà nói về bản thân thì chính là túi lệ quá nhỏ. Đây nhất định là thấy Vệ Thành như vậy lại khó chịu.

Cơm chiều là cháo kê, bánh bột ngô và khoai tây nấu bấp cải. Tây Viễn cảnh cáo cho Vệ Thành ăn quá nhiều, chỉ cho ăn một chén cháo thêm mấy khối khoai tây, đây đều là thứ tương đối dễ tiêu hoá, bởi vì Vệ Thành nói với hắn mình đã ba ngày không ăn gì.

Trước kia, Vệ Thành đều trộm giấu ở dưới một tảng đá to trong bụi cỏ phương Bắc thôn một ít khoai tây hoặc ngô, đậu tương hoặc một ít đồ ăn linh tinh, gần đây bởi vì người trong thôn đều bận xong việc trong ruộng, không có việc gì thì đến đến khu đất hoang chặt củi, cho nên lương thực dưới tảng đá không biết bị ai thấy lấy mất, bởi vậy lần này cha Vệ Thành không cho hắn ăn cơm hắn cx không có thứ khác để bổ khuyết.

Buổi tối hắn trộm lẻn vào phòng bếp trong nhà xem qua, một chút đồ ăn cũng không có, phỏng chừng mẹ sợ hắn ăn vụng nên cố ý khi nấu cơm vừa đủ ăn, ăn hết một chút không thừa. Đứa nhỏ này liền đói bụng suốt ba ngày!

Chính hắn cũng không biết vì sao lại chạy đến đóng rạ nhà Tây Viễn, đặc biệt chờ Tây Viễn đi ra, có lẽ là dựa vào trực giác tương tự thú non, cảm thấy người này có thể giúp hắn, cho hắn một chút cái ăn.

Tây Viễn thấy bộ dáng Vệ Thành tha thiết mong chờ nhìn mọi người dùng cơm thật sự không đành lòng, liền múc thêm nửa bát cháo cho hắn, cũng cam đoan với hắn sáng sớm mai nhất định sẽ cho hắn ăn no nứt bụng, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Ông nội, bà nội còn có cha mẹ Tây Viễn, đều trầm mặc ăn cơm ko hé răng, phỏng chừng trong lòng cũng không dễ chịu. Tây Vi từ phản ứng của người lớn cũng nhìn ra không khí không thích hợp, khó lắm mới không huyền não như mỗi ngày.

Ăn cơm xong, mẹ cầm áo bông đã sửa tới, còn tìm một đôi giày vải Tây Vi trước kia mặc rách ra, chỗ đầu ngón chân bọc ra một cái lỗ, mẹ Tây Viễn dùng một miếng vải bông dày lấp vào.

Tây Viễn lấy quần áo và giày mặc vào cho Vệ Thành, khi mặc quần áo thì thấy trên lưng đứa nhỏ này có hai chỗ bầm xanh tím, chỗ khác cũng có dấu vết vết thương cũ. Tây Viễn đem thuốc lằn trước mình bị thương mua từ nhà thầy thuốc Lý ra bôi lên cho Vệ Thành, không hỏi vết thương kia làm sao mà có – căn bản là không cần hỏi.

8. Quyển 1 - Chương 8: Về Nhà

Một ngày nọ, tây vi ăn sáng xong thì tụt đi ra ngoài chơi, tây viễn lười động, ở trên giường cùng bà nội gói bánh nhân đậu.

Tết đến nhà nào thu hoạch tốt cũng chưng hai nồi bánh, để vào phòng chứa đông lạnh, tới khi muốn ăn thì dùng nồi hấp lại là được.

Đậu là bà nội trồng ở góc vườn rau, mùa thu hái xuống, giờ dùng nấu chín nhừ, sau đó dầm nát rồi nặn thành những viên nhỏ bằng quả trứng. Bà nội tiếc ko nỡ dùng bột mì nên trộn hai loại bột mì và bột ngô với nhau. Vì điều kiện trong nhà năm nay hơi dư dả hơn nên bà nội mới quyết định chưng một ít bánh bột mì, mọi năm trước đều không có.

Ngoài bánh trộn hai loại bột, còn có bánh bao dùng bột ngô thuần để gói, có nhân bắp cải, nhân dưa chua, cùng nhân củ cải, bên trong có điểm một chút thịt.

Hôm qua đi chợ mua hàng tết, bởi vì tây viễn đi theo, mặc kệ cha mẹ phản đối mà mua năm cân thịt, xương cục, tim heo, đại tràng linh tinh, còn mua bảy cân mỡ lá. Lần này thịt cắt hẳn hai cân làm nhân bánh, nhưng vì nhân bánh nhiều quá nên vẫn chỉ như cá trong biển.

Bánh bao trước tết một lần gói khá nhiều, đây là tính toán ăn cả tháng giêng. Mỡ lá dc bà và mẹ của tây viễn chưng thành mỡ rán, mỡ lá sau khi chưng qua dư lại tóp mỡ, bà nội múc một thìa rang chút cơm hạt kê cho tây viễn, tây vi, bên trong bỏ thêm hành thái và muối, tỏa ngát hương. Không riêng tây vi mà ngay cả tây viễn cx cảm thấy đây là bữa cơm thơm ngon nhất.

Xương cục, tim và đại tràng heo dưới sự chỉ huy của tây viễn đều rửa sạch cắt đi, giữ lại ăn tết.

Tây viễn nghĩ mãi mà không rõ đồ ngon vì sao nhất định phải lưu đến ăn tết mới ăn, đề nghị bình thường cứ lấy ra ăn, bất quá số ít phục tùng số nhiều, ngoài tây vi ủng hộ hẳn ra thì những người khác đều phản đối, nguyện vọng mãnh liệt của hai đứa bị xem nhẹ.

” cháu nói chỗ đại tràng cháu mua có thể ăn ngon ư, thối hoắc, dù rẽ cũng không nên lãng phí tiền.” bà nội nhìn thịt bên trong nguyên liệu làm nhân bánh thì nhớ lại kiệt tác của tây viễn nên lại lải nhải.

“bà nội, bà cứ chờ xem tay nghề của cháu, cam đoan là rất ngon ạ.” tây viễn cũng không ngại bà nội lải nhải, vui cười nói.

“cháu cam đoan bà cũng không tin, đến lúc đó bà sẽ không ăn.” bà nội rất kiên trì, cho tới giờ chưa từng nghe nói đại tràng có thể làm đồ ngon, đây chính là ruột heo, thật sự là khó nuốt, nhà nào không có gì để ăn thì mua về ăn.

“bà cứ chờ xem, đến lúc đó không cho bà ăn bà còn không vui ấy chứ.”

“cháu cứ ngồi đấy mà thối phòng, bản lĩnh nào ko có, tật xấu khoác lác này lại rất dc.” bà nội cũng kể xương người hoạ nhàn rồi tán gẫu cùng tây viễn. Từ sau khi đứa bé vệ thành kia ở trong nhà vài ngày rồi rời đi, cháu đích tôn vẫn có chút không vui, người trong nhà đều nhìn ra, hôm nay khó có được tiểu viễn có hưng trí, bà nội đây là đang dỗ tôn tử.

Đang nói chuyện với bà nội, tây vi và trụ tử như bị đốt mông chạy vào, “ca, ca, cha vệ thành đang đánh vệ thành, hình như rất mạnh, lấy cành liễu để quét.” tây vi thở hổn hển vừa vào cửa đã nói

“vì sao lại đánh hấn, đúng là người cha báo tử mà!” bà nội cũng giật mình.

“tiểu viễn ca không phải cũng mua cho vệ thành một đôi giày ư, bị chị của vệ thành nhìn trúng, thế nào cũng muốn có, vệ thành không cho nên cha hấn liền đánh hấn.” trụ tử ở bên cạnh cũng reo lên. Hai đứa con trai căng tròn mắt nhìn tây viễn, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch, hiển nhiên bị tư thế của vệ lão nhị dọa.

“đúng là không phải con người!” tây viễn nhắc chân xuống kháng, bà nội ở phía sau chưa kịp giữ lại, hấn đã chạy ra khỏi nhà, thấy bên cạnh cửa đặt cái rìu cha dùng để chẻ củi, thuận tay cầm lên chạy tới hướng nhà vệ thành, trước khi đi còn không quên dặn bà nội coi chừng tây vi, đừng để hấn đi theo.

” viễn, viễn, cháu trở lại cho bà!” bà nội ở phía sau lo lắng hô.

“mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” mẹ của tây viễn đi ra hỏi, bà đang ở trong phòng may tết bộ đồ mới cho tây vi đón tết, vài chính là hôm qua tây viễn đi chợ chọn.

“vệ lão nhị lại đánh vệ thành, thằng viễn đây là tới phát hỏa, cầm rìu đi rồi, con mau đi gọi ông và cha nó về, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!” bà nội lấy tay bắt lấy tây vi và trụ tử không cho động, sắp khóc đến nơi.

“con đi ngay!” mẹ của tây viễn lập tức chạy ra ngoài.

Ông nội và cha thấy hôm nay trời đẹp, muốn ra ngoài thôn chặt một gốc cây nhỏ, khi ăn tết đặt ở trong sân để treo đèn lồng.

“bé ngoan, tự ở nhà được không?” bà nội muốn qua xem. Bà trong lòng từng dợt hải hùng, sợ tây viễn xảy ra sự cố nhưng nhìn bộ dạng tây vi thì biết mình không thể đi. Nhờ tây viễn bên kia không có việc gì, tây vi một mình trông coi không tốt sẽ tiếp tục xảy ra chuyện, chỉ có thể ở nhà chờ.

Tây viễn cầm rìu, một đường chạy như điên đến nhà vệ thành, thấy nhiều người lớn và trẻ con đang đứng ở cửa sân xem náo nhiệt thì lại nổi nóng.

Trong sân, vệ lão nhị đang cầm một cành liễu rất to trút xuống trên người vệ thành, vệ thành cũng không trốn, trong tay ôm thật chặt đôi giày tây viễn mua cho không buông tay, mẹ kế hấn ở bên cạnh còn thêm dầu vào lửa, “”nên, đứa nhỏ này chính là nên đánh, lời cha nói cũng không nghe, đợi sau này lớn lên còn quản được ư?” con ‘chị ‘ đứng ở bên cạnh vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Tây viễn thấy thế thì nổi trận lôi đình, không ý kiến ý cò gì mà trực tiếp vung rìu trong tay chạy về phía vệ lão nhị. Mẹ kế của vệ thành bên cạnh thấy động tác của tây viễn thì sợ ngây người, vệ lão nhị cũng sợ tới mức lạng đi một chút, vội bỏ lại vệ thành chạy về sau hai bước, rìu của tây viễn trúng vào bên cạnh hấn,

vệ lão nhị bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Tây viễn không ngừng lại, lại vung rìu đuổi tới, vệ lão nhị sợ tới mức nhanh chóng chạy.

Vì thế trong sân vệ gia xuất hiện một màn quỷ dị: một đứa trẻ mười tuổi cầm rìu đem một người đàn ông trưởng thành thân cao thể tráng đuổi đến chạy khắp sân.

“mẹ nó, ta ông đánh nữa đấy, ta hôm nay sẽ chém chết đồ trướng thối không biết xấu hổ như ông. Mình ko mua được, đồ người khác mua cho con mình mà cũng không biết xấu hổ đi đoạt.” tây viễn vừa đuổi miệng vừa mắng.

” đứa nhỏ này, điên rồi à!” vệ lão nhị vừa trốn vừa nói.

” viễn, viễn!” lúc này người lớn đang xem náo nhiệt vội vàng tiến vào ôm lấy tây viễn, ba chân bốn cẳng mà đem tây viễn kéo đến một bên – vệ lão nhị ở trong thôn không ai muốn để ý, chuyện nhà hần người trong thôn cũng lười quan tâm, nhưng nhà tây viễn nhân duyên ở trong thôn không tệ, cho nên bọn họ không thể trở mặt nhìn tây viễn nháo ra chuyện.

” đứa nhỏ này sao lại như bị chó dại nhà ai cắn thế!” vệ lão nhị vừa thấy có người can ngăn liền không chạy nữa.

“phi, đồ không biết xấu hổ, đoạt đồ ta mua cho vệ thành.” tây viễn mắng.

” chuyện trong nhà ta phiên người quản, người nói người mua, ai thấy? Ta đánh chính con trai mình thì liên quan gì đến người, ăn no rửng mỡ.” vệ lão nhị mười hai phần khó chịu.

“mẹ nó chứ, ông đánh chính con trai ông cũng không được, hôm nay ta cứ quản. Ông còn dám động đến vệ thành một chút ta sẽ chém chết ông.” tây viễn quơ quơ rìu trong tay về phía vệ lão nhị.

“người quản được chắc! Quý báu vệ thành nhà ta à, quý báu thì dắt về nhà người đi, không cần nhiều lắm, năm lượng bạc là nó thuộc về nhà người.”

“đờ mờ, đây đúng là đang nói tiếng người sao?” tây viễn tức giận nói.

“người ko cần quản có phải nói tiếng người hay không, ta hôm nay nói cho mà rõ, nếu không có tiền lĩnh đi thì ít bất chó đi cày xen vào việc của người khác một chút.”

“đúng thế, người là ai chó, đừng quản chuyện trong nhà chúng ta, chó đến nhà ta làm ầm ĩ.” vợ của vệ lão nhị cũng ở bên cạnh chế giễu tây viễn.

“viễn à, không phải chú không bênh cháu mà là việc này cháu thật đúng là không thể quản.” người trong thôn bên cạnh cũng khuyên nhủ.

Đúng vậy, theo lý mà nói bản thân là người ngoài đích xác không thể xen vào chuyện nhà người ta, hơn nữa năm lượng bạc đủ cho gia đình bình thường sống hai ba năm, không phải số lượng nhỏ.

Tây viễn lãnh tỉnh trở lại, nhìn thoáng qua vệ lão nhị, lại nhìn nhìn vệ thành, đứa nhỏ này cũng đang nhìn sang phía hắn. Tây viễn bất đắc dĩ cười cười, do dự một chút xoay người ra ngoài.

“ca ca! Ca ca!” phía sau truyền đến tiếng hô của vệ thành mang theo nước mắt.

Tây viễn mạnh mẽ quay đầu lại, thấy vệ thành đang nhìn hắn, nước mắt tí tách rơi xuống đất.

Đứa nhỏ này cho dù vệ lão nhị đánh hắn như vậy nhưng chưa từng thấy hắn khóc, cũng chưa từng xin tha thứ!

Lúc này lại nước mắt lăn chã nhìn mình mà khóc!

Có thể hắn biết mình đi lần này, một người duy nhất che chở sinh mệnh của hắn cũng không còn!

Nếu mình nếu mặc kệ, đứa nhỏ này có thể bình an lớn lên hay không cũng còn chưa chắc, phỏng chừng sẽ bị mấy người này chậm rãi hành hạ chết!

Nếu là lúc trước, tây viễn còn có thể hạ quyết tâm mặc kệ, dù sao năng lực của mình cũng có hạn, cứ

Trải qua gần hai tháng ở chung, vệ thành đã chiếm cứ địa vị quan trọng trong lòng của hắn, đến lúc này tây viễn không thể không thừa nhận.

“ông nói là thật chứ? Ta cho ông năm lượng bạc, vệ thành sau này không còn liên quan với nhà họ vệ mấy người?” tây viễn hỏi vệ lão nhị.

“đương nhiên là thật, đệt, đàn ông đàn ông phun ngậm nước bọt đều chắc như đinh đóng cột, ai nói đùa với nhà ngươi.”

Vệ lão nhị cảm thấy tây viễn dù sao cx chỉ là trẻ con, chuyện nhà họ tây cũng không tới phiên hắn làm chủ, hưởng hồ tình hưởng nhà họ tây già cũng rõ ràng, năm lượng bạc? Có năm văn tiền hay không còn không nói chắc, mùa hè trận bệnh kia của tây viễn chính là phí không ít tiền, ông già nhà họ tây vay tiền chung quanh già tận mắt thấy, phỏng chừng hiện tại cũng chưa trả hết nợ, đi đâu lấy ra năm lượng bạc chứ.

Lại nói, nếu thực sự cho năm lượng bạc, đem thằng nhóc này bán cho nhà họ tây cũng không mất miếng thịt nào, dù sao đi nữa già vẫn còn con trai nhỏ, không lo không có ai phụng dưỡng già lúc về già, ở bên người trước lúc lâm chung. Dù ban đầu chỉ là thuận miệng nói, hiện tại ngấm lại vụ buôn bán này đúng là có lời.

“được, nếu vậy, nói miệng không bằng không có, chúng ta được tìm người làm chứng. Ông xác định lời này của mình là thật?” tây viên hỏi lại rõ ràng.

“đương nhiên là thật, nếu dối ý thì ta chết không tử tế.” vệ lão nhị thấy tây viên thật sự động tâm, lại sợ bạc chạy mất,, vì để cho viên tin tưởng liền thề độc.

Gã nghĩ tây viên là trẻ nhỏ dễ lừa gạt, chờ gã định chắc chắn mọi chuyện thì đến lúc đó lão tây đầu và tây văn mình muốn dối ý cũng không được.

“được, chú lý, xin chú giúp cháu mời lý chính tới đây một chút.” tây viên nói với một hán tử trong đám người nói.

“cháu ơi, đừng để gã kích thích cháu làm chuyện ngu ngốc.” thôn dân họ lý khuyên tây viên.

Năm lượng bạc, có nhà cả đời cũng không thấy hoàn chỉnh năm lượng bạc! Lại nói, chỉ một đứa nhóc con gầy còm sao có thể đáng giá năm lượng bạc, vệ lão nhị rõ ràng là đang lừa gạt tây viên, thấy nó là trẻ con dễ lừa đây mà.

“chú lý, trong lòng cháu đã nắm chắc, chú cứ giúp cháu đi gọi lý chính tới ạ.” tây viên nói xong đứng dậy bế vệ thành lên.

Lúc này, ông nội và cha tây viên cũng đã chạy tới, thấy tây viên không có việc gì đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“cha, xin cha hãy trở về từ chỗ bà nội lấy năm lượng bạc tới đây. Con đưa vệ lão nhị năm lượng bạc, sau này vệ thành chính là người nhà chúng ta.” chuyện của vệ thành, tây viên không muốn nói chữ mua hay bán. Sở dĩ nhờ cha trở về lấy là bởi vì cha hần thành thật dễ nói chuyện hơn, chứ, ông nội tính tình như đầu trâu quật, tây viên sợ ông lão cứng rắn, không chịu nhận lời.

“cha, cha xem thằng viễn như vậy...” tây văn mình còn đang chần chờ.

“đi, trở về lấy đi, nghe theo thằng viễn.” chuyện tây viên tự ý định đoạt, ông nội cái gì cũng không nói, giải quyết dứt khoát, cổ ánh mắt nhìn về phía vệ lão nhị có chút không tốt.

” viễn à, con không sao chứ?” mẹ của tây viên lúc này mới chạy tới, bà chạy chậm, bị tụt sau chồng một đoạn dài, lại vì trong lòng sốt ruột nên chạy vấp va vấp vấp nên tốc độ ngược lại càng chậm.

“không sao thưa mẹ, con chỉ ko vui mà thôi.” tây viên thấy mẹ vì chạy quá nhanh mà thở dốc.

“ôi, không sao là tốt rồi, con thật là....làm mẹ sợ quá. Con chỉ là một đứa trẻ, có việc gì thì nói với người lớn là được rồi, đừng một mình chạy ra ngoài.” mẹ của tây viên nghĩ lại mà sợ.

“con dâu cả, có lời gì trở về rồi hãy nói, hiện tại bình tĩnh lại cho ta.” ông nội mở miệng, nực cười, chuyện cháu đích tôn của lão tây đầu ông đã ra thế này, ngại gây chuyện nhưng vẫn cũng có thể gánh chuyện.

Một lát sau, lý chính được mời tới, chẳng những lý chính mà còn có vài vị tộc lão có uy vọng trong thôn. Lý chính đen mặt, hung hăng trừng mắt nhìn vệ lão nhị, chuyện này nếu truyền ra thì ông làm lý chính cũng bị người ta cười đến rụng răng.

Ở dưới sự chủ trì của lý chính, viết xong khế ước cho đôi bên, tây viễn cùng vệ lão nhị ấn dấu tay (tây viễn không cho ông nội tham dự, sợ tăng thêm phiền toái không cần thiết cho ông nội).

Trong lúc này, vệ thành luôn ôm cổ tây viễn không buông tay, mặc cho ai khuyên cũng không được, hắn chỉ nhắc đầu chôn ở trước gáy tây viễn mà không ngẩng đầu lên, nếu ai kéo tay hắn thì toàn thân lập tức căng thẳng lên, nắm chặt cổ áo của tây viễn. Tây viễn bất đắc dĩ thở dài, vuốt ve lưng vệ thành, đứa nhỏ này là bị hành động muốn rời đi vừa rồi của hắn làm cho sợ hãi.

Chờ cha tây viễn lấy bạc về, trước mặt lý chính, tộc lão và người trong thôn giao cho vệ lão nhị, mọi chuyện hết thấy đều kết thúc.

Đúng lúc đã quá trưa, bầu trời xanh thẳm xanh thẳm, tây viễn ôm vệ thành, đi theo phía sau ông nội, cha, mẹ đi về phía nhà mình. Đi được một đoạn, tây viễn ôm ko nổi, liền đổi thành công vệ thành trên lưng lên, nhẹ giọng nói với hắn: “đi nào, anh công em về nhà.”

Đúng vậy, về nhà, từ nay về sau, nhà của anh sẽ là nhà của em, rốt cuộc không cần chịu đói, rốt cuộc không cần bị đánh, rốt cuộc không cần lo lắng hãi hùng, rốt cuộc không cần nhìn sắc mặt người ta mà sống.

Mặt trời vừa lúc lên đỉnh, trên mặt đất bước chân của mùa xuân cũng dần dần đến gần.

9. Quyển 1 - Chương 9: Chim Trĩ

Vào ban đêm dc tây viễn lĩnh về nhà, vệ thành bắt đầu sinh bệnh, tây văn minh suốt đêm mời thầy thuốc lý trong thôn. Thầy thuốc lý kê thuốc, nói đứa nhỏ này bị giầy xéo thành bệnh nên cần trị liệu nghỉ ngơi cho tốt, từ từ mới có thể khôi phục.

“thầy thuốc lý, có thể nuôi lại cho tốt chứ?” tây viễn thấy vệ thành uống xong thuốc đã ngủ, liền tới hỏi thăm thầy thuốc lý bệnh tình của vệ thành.

“cái này ko nói trước dc, chỉ có thể vừa uống thuốc vừa xem tình huống.”

“trước kia cũng không nghe nói đứa nhỏ này từng mắc bệnh gì cả mà?” mẹ tây viễn hỏi.

“trước kia? Trước kia ở cái nhà đó dám sinh bệnh sao? Sinh bệnh thì cha và mẹ kế kia có thể trị cho ư? Đây là đến nhà mọi người, biết có người xót hấn mới dám yên tâm sinh bệnh.” thầy thuốc lý thở dài.

“vậy cần trị cho tốt, có thể triệt hết bệnh chứ ạ?” tây viên càng lo lắng bệnh có thể chữa khỏi hay không, nơi này điều kiện sống kém, một trận cảm mạo phát sốt đều dễ dàng toi mạng.

“làm hết khả năng rồi nghe mệnh trời thôi. Cháu nhỏ cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.” thầy thuốc lý sờ sờ đầu tây viên, “đúng là đứa bé tốt bụng, lớn lên nhất định không tệ đâu. Nhiều người lớn còn không bằng cháu đó!” ông đáng ám chỉ chuyện tây viên trưởng nghĩa giải cứu vệ thành.

“he he!” tây viên không biết nên nói gì nên đành phải ngây ngô cười. Còn nữa, thầy thuốc lý ơi, cháu tuy thân thể là con nít, nhưng trong lòng là một người trưởng thành được không ạ, ông có thể thôi sờ đầu của cháu đi!

Từ ngày đó, nhà tây viên mỗi ngày thuốc thang không ngừng, tây viên không mượn tay người khác, mua thuốc, đun thuốc, băm thuốc đều tự thân mà làm. Vệ thành là hấn làm chủ lĩnh về nhà, hấn muốn phụ trách đứa nhỏ này đến cùng, không thể người tốt thì mình làm còn phiền toái thì ném cho người khác. Nếu bởi vậy người trong nhà hơi hiện ra một chút không kiên nhẫn, trong lòng hấn nhất định chịu khổ sở. Tây viên suy nghĩ trong lòng một chút – có lẽ mặc kệ hấn cố gắng dung nhập gia đình này thế nào thì trong linh hồn vẫn có một khoảng cách!

Bạc trong nhà trôi ra ngoài như nước, ông nội bà nội và cha mẹ đều là người có lòng tốt, hướng hồ bạc là tây viên kiếm được, hiện giờ tây viên chăm sóc vệ thành như vậy, bọn họ cũng khó mà nói được gì. Vì thế, ông nội còn đặc biệt mở một cuộc họp ngoài tây viên ra thì toàn bộ thành viên trong nhà đều nhất định tham gia (kể cả tây vi) hội nghị gia đình.

“hiện tại thẳng viên lĩnh vệ thành về, chúng ta không thể coi đứa nhỏ này như người ngoài, phải xem nó như người một nhà.” ông nội dùng khẩu khí không cho phép nghi ngờ nói.

“cha, dất về thì đã dất về rồi, trẻ con nhà người ta thì có gì không tốt đâu.” vệ thành mẹ tỏ thái độ trước, tây viên chính là con trai bà, bà vốn đang sợ ông cụ bà cụ có suy nghĩ gì, mất nhiều tiền như vậy trong lòng không thoải mái, hiện tại ông cụ đã nói vậy thì bà cũng không lo lắng nữa.

“cha, con không phải lòng dạ ác độc như người nhà kia, nếu đứa bé đã đến đây thì coi như nhà chúng ta có thêm một đứa con đi.” tây văn minh cũng tỏ thái độ, nhìn bộ dạng tây viên thì không lưu vệ thành lại...nhà mình là không thể rồi.

“con cũng sẽ gọi là anh vệ thành.” tây vi chen miệng nói, “anh trai cho con đồ ăn ngon, con sẽ phân cho anh vệ thành một nửa.” nhìn nhìn người lớn, lại do dự, “có phải một nửa hơi ít không?” tây vi thật ra rất không nữ, trước kia tất cả đều là của hấn.

“phân một nửa là được, vệ thành là anh trai, có thể ăn ít hơn, bé con nhà mình vẫn nhỏ nhất nhà.” bà nội vỗ vỗ đầu cháu trai nhỏ.

Tây vi toét miệng cười, anh trai nói chờ vệ thành tốt hơn sẽ dẫn hai người họ đến ruộng hoang bắt chim trĩ về nấu đùi chim cho hần.

Chỉ còn có bốn, năm ngày nữa là tết, chuyện trong nhà tương đối nhiều, thu dọn phòng ở, chuẩn bị đồ ăn thức uống, quà tết thăm hỏi người thân... Tây viễn một mực không tham dự, chuyên tâm chiếu cố vệ thành.

Mấy ngày nay khách trong nhà nhiều hơn một chút, người trong thôn dù thân hay không đều đến nhà hần ngồi chốc lát, có người là có chuyện, có người quan tâm vệ thành, có người thuần túy chính là tò mò cộng thêm âm lý xem náo nhiệt. Có người đến còn cầm theo đồ, nói là cho vệ thành, có đồ ăn cũng có đồ mặc, đều bị bà nội từ chối.

“thực không cần phải vậy, mấy thứ này nhà ta đều có, thằng viễn nhà ta còn nói sẽ không ăn hiếp thằng thành, quần áo ăn tết cũng không đòi, bảo mẹ nó làm cho thằng thành, tất cả đều là đồ mới! Đây chính là mẹ bọn nhỏ mới làm đó, đều là bông mới, vải tốt, từ trong ra ngoài đều là đồ mới.” bà nội đem quần áo mới cho vệ thành đưa cho người trong thôn xem.

“đúng là tốt, vải này chắc là quý và đắt lắm hả? Hình như hơn hai mươi văn một tấm.” một bác gái tiếp lời.

“hơn hai mươi văn không mua nổi đâu, tôi lần trước đi họp chợ có hỏi, phải ba mươi tám văn tiền lặn, tôi cũng ko nỡ mua.” một thím khác nhìn nhìn vải dẹt khẳng định.

“đúng là ba mươi tám văn một tấm, thằng viễn nhà ta mua đồ kén chọn, mua gì cũng đều chọn mua đồ tốt.” bà nội cười híp mắt nói, nhưng thật ra chỉ tốn ba mươi văn để mua, ai bảo thằng viễn nhà bà biết ăn nói, biết mặc cả, rằng người ta nói ba mươi tám văn một tấm, thằng viễn lại có thể nài xuống tới ba mươi văn. Chẳng qua bà cũng sẽ không nói cho mấy người phụ nữ trẻ đặc biệt thích bàn tán chuyện nhà người này.

“dạ đúng, tiểu viễn nhà bác lớn lên nhất định không tệ, đứa nhỏ này đảm đương, còn tốt bụng, hiện ở trong thôn ko ai không khen ngợi.” trước mặt người nhà họ tây đương nhiên phải thuận chuyện nói tốt. Tây viễn cũng vô tình tạo thành hình tượng chói lọi, trở thành người tốt bụng trong lòng người trong thôn.

Đương nhiên, đây là trong mắt người sáng suốt, ngoài ra cũng có không ít nhàn thoại, chờ chế giễu: trong nhà có thêm cái miệng há ra chờ ăn, còn là người khác họ, có ngu mới làm chuyện như vậy. Cứ chờ xem, không biết chừng ngày nào đó không có cơm mà ăn mới kịp phản ứng. Tây viễn là một đứa bé không hiểu, người lớn nhà họ tây sao cũng không hiểu? Nhất định sẽ có ngày hối hận!

Tây viễn mới không để ý người trong thôn nghĩ thế nào nói thế nào, hần chuyên tâm ở trong phòng chiếu cố vệ thành, ai tới cũng không quấy rầy. Trải qua mấy ngày trị liệu, vệ thành đã tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày tây viễn ngoài đun thuốc cho vệ thành, còn tỉ mỉ làm các loại đồ ăn cho hần, dùng nguyên liệu có hạn trong nhà làm ra đồ ăn ngon miệng, đương nhiên cũng không thiếu phần tây vi. Bởi vì chỉ có một đứa em trai là tây vi nên tây viễn rất sủng ái hần, hiện giờ lại thêm vệ thành, tây viễn sợ tây vi trong lòng so sánh sống không biển, nghĩ anh trai không thương hần nên làm gì đều không quên một phần của tây vi. Bởi vì nguyên nhân này, mấy ngày nay vệ thành còn chưa đỡ, cuộc sống của tây vi trong nhà ổn hơn trước kia nhiều.

Anh trai vẫn làm nhiều đồ ngon trước kia hẳn chưa từng nếm qua, tây vi mở bụng bắt đầu ăn, mới mấy ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn liền tròn lên, hóa ra cũng không có lo lắng bởi vì vệ thành đến khiến ngược lại cảm thấy có vệ thành sống rất tốt.

Hôm nay, tây viễn đang ở trong nhà, dùng chậu than đun cháo thịt cho vệ thành và tây vi bên trong có gạo trắng, hạt kê còn có thịt thái hạt lựu, tây viễn lại cho thêm hành băm và muối. Chưa đợi cháo chín thì mùi đã tán đầy phòng, tây vi ở bên cạnh gấp đến độ vây quanh tây viễn.

“anh ơi, con bao lâu nữa mới đc?”

“chờ một khắc nữa, cháo đun càng lâu càng ngon.” tây viễn rắc lên trên than chút tro để giảm nhỏ lửa, than là mùa thu ông nội và cha đốt, còn dư chút hơi nước, bất quá nhà nông cũng không chú ý nhiều như vậy.

“anh, anh chừng nào thì mang em và anh thành đi bắt chim trĩ vậy?” tây vi ghé vào trên lưng tây viễn, ôm cổ tây viễn hỏi. Dù tây vi không biểu hiện bài xích với vệ thành, nhưng ở trước mặt vệ thành vẫn có chút lòng dạ nhỏ bé muốn tranh thủ tình cảm, không có việc gì đều thận thiết với tây viễn.

“em tốt nhất đừng đi, anh ngày mai trời vừa sáng đã phải đi, em muốn đi thì chờ sang năm hẵng.” mùa đông dưới đất tích nửa thước là tuyết, con nít con nôi năm tuổi, ra ruộng hoang không phải sẽ bị tuyết phủ cả người à, lại càng không cần phải nói chạy trong tuyết bắt chim trĩ.

“Ừ ừ, em cũng muốn đi cơ.” tây vi kéo dài âm thanh, bĩu bĩu môi.

“em ngoan ngoãn ở nhà giúp anh chăm nom anh thành, chờ anh về sẽ nấu chân chim cho em ăn được không? Tuyết trong ruộng hoang so với em còn cao hơn, em mà lạc vào đó thì anh cũng không tìm được.” tây viễn dỗ tây vi.

“được rồi, vậy sau khi anh bắt được chim trĩ thì về nhớ dùng lông chim làm cầu cho em nhé.” tây vi nhân cơ hội ra điều kiện.

“được, anh sẽ làm một cái thật đẹp cho em và thành cùng chơi.” tây viễn nhìn vệ thành ngồi ở bên cạnh ngoan ngoãn nghe hai người bọn họ nói chuyện. Quả cầu là tây viễn tã ra để dỗ tây vi, tây vi liền nhớ kỹ, đây cũng là nguyên nhân quan trọng hẳn nhớ phải cùng anh trai đi bắt chim trĩ.

“anh, chừng nào thì anh đi vậy?”

“chờ trời tốt hơn thì đi, tuyết đã rơi ba ngày, phỏng chừng ngày mai sẽ tốt lên.” tây viễn vừa nói vừa bắc cháo trên chậu than xuống, dùng thìa trộn vài cái, sau đó múc ra hai chén đặt ở bàn trên炕, cúi người ấn tây vi và vệ thành lên炕. Nhìn vệ thành lớn hơn tây vi hai tuổi, ôm còn không nặng bằng tây vi.

Hai đứa con trai chậm rãi từng miếng từng miếng húp cháo. Tây viễn nghĩ thuốc bổ không bằng thực bổ,

cho nên vì nuôi tốt thân thể vệ thành mà tận lực làm đồ ăn dinh dưỡng tiêu hoá tốt hơn cho hẳn. Điều kiện trong nhà có hạn, chỉ có thể làm cháo hoặc canh, bất quá hai đứa con trai đều ăn rất thực thỏa mãn.

Mua năm cân thịt ăn tết, khi gói bánh bao đã dùng hai cân, mấy ngày nay, tây viễn thái nhỏ khoảng một cân thịt, mỗi lần làm cháo hoặc nấu ăn thì cho vào một ít. Bởi vì làm tỉ mỉ nên dù ít thịt nhưng nói sao vẫn rất thơm.

Còn lại hai cân thịt, căn bản không đủ ăn tết, hơn nữa còn có tiết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng, bởi vậy tây viễn muốn đến ruộng hoang bắt chim trĩ. Bất quá mùa đông ruộng hoang cũng không dễ đi, tuyết quá sâu, nửa bước khó đi, đi không bao xa đã mệt đến một thân mồ hôi, hơn nữa nơi gần thôn thường có người đến nên chim trĩ chủ yếu sẽ không qua bên này, muốn bắt thì phải đi hơi xa một chút.

Lại qua một ngày, sáng sớm đẩy cửa phòng ra, ánh nắng chiếu vào trên mặt tuyết chói mắt. Trời tốt, tây viễn liền quyết định đi thực hiện kế hoạch bắt chim trĩ.

Nghe xong tính toán của tây viễn, ông nội liền kêu tây văn minh đi cùng tây viễn, tây viễn mặc dù qua năm đã mười một tuổi nhưng có thể là bởi vì điều kiện trong nhà không tốt nên nhìn vừa gầy vừa nhỏ. Ông nội đau lòng cháu đích tôn, nhưng biết suy nghĩ trong lòng của tây viễn nên cũng không dễ ngăn lại, chỉ gọi con trai đi cùng.

Tây viễn cùng cha cầm dây thừng và gậy gỗ, đi được sáu bảy dặm, mới từ đường lớn chuyển về phía đất hoang, càng ngày càng khó đi, cũng chưa thấy chim trĩ, tây viễn mệt đến gáy đầy mồ hôi, có hơi thối chí, nhưng nhớ tới tây vi và vệ thành thì lại kiên trì.

Hai người đi hai canh giờ, rốt cục ở một chỗ lùm nghe được tiếng chim trĩ rúc rúc kêu, hai người khễ bước lên trước, chậm rãi tới gần, đến khi cách chim trĩ ba năm bước thì chim trĩ liền ục ục bay lên, rơi xuống xa hơn mười thước, nhấc đầu giấu vào trong đồng tuyết, thật sự là giấu đầu hở đuôi! Con chim trĩ này thật là khờ đến đáng yêu, đầu nó cúi vào trong đồng tuyết, nghĩ rằng nó không nhìn thấy người, người cũng không nhìn thấy nó, buồn cười ko?

Tây viễn bình thường ít vận động, chậm tay chậm chân, thấy chim trĩ khanh khách chạy chung quanh, theo phía sau cha mà đuổi, cuối cùng cha giống như nhổ củ cải đem cả con chim trĩ ra, sau đó dùng dây thừng trói gô chân lại, tổng cộng bắt được ba con, ngoài ra đều chạy mất dạng.

Tây viễn cùng cha lại lần theo dấu chân của chim trĩ, lập mấy cái bẫy ở chỗ hay có chim trĩ xuất hiện, cũng không biết có thể bắt được chim thật không, đợi mấy ngày nữa lại đến xem. Tây viễn rất cuộc cảm thấy mình không còn sức lực nào, vì thế cùng cha dẹp đường hồi phủ.

Từ xa, tây viễn đã nhìn thấy tây vi và vệ thành ở đầu thôn chờ bọn họ, liền vội vàng chạy tới, “hai đứa sao lại ra đây? Hôm nay lạnh lắm đó, anh không phải không cho ra rồi ư?” tây viễn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đến đỏ bừng của hai đứa.

Vệ thành mặc quần áo mẹ tây viễn mới làm cho, trên đầu đội mũ vải bà nội làm. Khi bà nội làm, tây viễn hưng trí dùng chỉ đính một quả cầu lông đỏ ở trên mũ, vệ thành đi đường cầu lông đỏ trên mũ đung đưa

đúng đưa. Tây vi nhìn thấy cũng thích liền xin anh trai cũng làm một cái trên mũ cho hấn, cho nên thành ra hai quả cầu lông đỏ đồng đưa, nhìn qua đặc biệt tươi vui.

“cha, cha, cho con xem đi, để con cầm.” tây vi thấy chim trĩ thì cái gì cx ko quan tâm, chạy tới muốn tự mình cầm. Ba con chim trĩ hơn mười cân, lại còn sống, hấn một đứa bé căn bản cầm sao nổi, tây văn mình liền cong thắt lưng giúp hấn cầm.

“Ồ, đây là vừa bắt về à?” trên đường gặp được thôn dân, tất cả mọi người đều tới nhìn.

“đúng vậy ạ, là bắt cho em thành và bé vi nhà cháu. Đi cả ngày mới được thế này đây ạ, chim trĩ ko dễ bắt chút nào.” tây viễn không muốn thứ mình tâm tâm khổ khổ có được bị người khác thềm nhỏ dãi, ngăn chặn mọi suy nghĩ ăn chức của người khác ngay từ đầu.

“ôi, đứa nhỏ vệ thành này đến nhà cháu chính là hưởng phúc, tây viễn đối với cháu tốt thế, còn đi bắt chim trĩ cho mà ăn.” thôn dân bên cạnh phụ họa.

” đúng vậy ạ, thành tử nhà cháu cũng rất ngoan.” tây viễn ôm vệ thành, bế hấn về nhà. Vệ thành một tay ôm cổ tây viễn, trong hai mắt lộ ra ý cười, như một bông hoa bồ công anh mùa xuân vàng rực.

“mẹ, mẹ nói xem thằng bé viễn thật đúng là phá sản, lấy năm lượng bạc đổi một thằng nhãi không làm việc được. Mẹ và cha cũng không nói anh và chị dâu, nào có ai nuông chiều trẻ con như vậy.” còn chưa qua cửa sân, tây viễn liền nghe được một âm thanh làm cho người ta chán ghét.

Đây là thím ba của tây viễn. Tây minh văn thuộc nhà có ba anh em, ông là lão cả, lão nhị gọi là tây minh võ, sau khi thành thân thì dọn đến thôn nhà cha vợ, cùng anh cả của vợ làm đậu hũ bán. Lão ba là người nhỏ nhất, gọi là tây minh toàn, cũng vốn sống ở trong thôn. Bất quá quan hệ hai nhà cũng không tốt, bình thường rất ít đến nhà anh cả, ngay cả tiết trung thu năm nay cũng ko tới tặng chút quà lễ cho ông bà cụ.

Chủ yếu là tây minh toàn người này tính tình ích kỷ, cảm thấy cha mẹ già thiên vị anh cả, trong lòng nghi ngờ hai cụ đem tiền riêng cho nhà anh cả, hơn nữa sau khi lão nhị tây minh võ rời đi, năm mẫu ruộng trong nhà vốn định cho nhà cả thuê trồng trọt, như vậy coi như là một phần tâm với cha mẹ, hai vợ chồng nhà ba mặc kệ, đại náo với với ông bà cụ một hồi, lại bới móc đánh một trận với tây văn minh, cuối cùng vẫn là hai vợ chồng tây văn minh lui từng bước, nhường cho nhà họ, bất quá hai nhà từ đó liền càng ít lui tới.

Chuyện tây viễn vì vệ thành bỏ ra năm lượng bạc trong thôn ai cũng biết, hai vợ chồng tây minh toàn cũng nghe nói, cảm thấy nhà cả không có khả năng có số tiền này, anh cả và chị dâu cả đều là người chất phác, sao có bản lĩnh kiểm số bạc này, nhất định là ông bà cụ lấy hết tiền của mình ra.

Hai vợ chồng cũng nghĩ sao cũng thấy khó chịu, tuy cha mẹ sống cùng nhà cả, nhưng tiền của cha mẹ cũng nên có một phần của bọn họ, dựa vào cái gì đều cho nhà cả tiêu. Hai người mấy ngày nay thường xuyên đến gần nhà cả đi loanh quanh, thấy hôm nay anh cả đi vắng, chị dâu có việc đến nhà hàng xóm, liền tiến vào nói mát với bà cụ.

“nhà cả tiêu tiền của mình, thích tiêu xài thế nào thì tiêu xài thế ấy, ai cũng không xen vào, mẹ làm mẹ nó cũng vậy.” bà cụ đối với hai vợ chồng này cũng không còn hoà nhã, quanh năm suốt tháng đều không đến thăm hỏi, ăn tết cũng không có bóng người, bây giờ nhìn thấy tiền thì nhớ tới bà và ông già, thật sự nghĩ bà và ông già hồ đồ rồi chắc.

“mẹ, sao mẹ có thể nói vậy, mẹ chuyện gì cũng mặc kệ, không đúng mẹ cx không ngăn cản, để anh chị ấy phá sản như vậy.” tây minh toàn trầm mặt nói.

“suy nghĩ trong lòng mỗi người ko giống nhau, không phải con cảm thấy không đúng thì không đúng. Được rồi, hai đứa các con cũng đừng đi theo mẹ vô cớ gây rối, mẹ còn phải làm cơm chiều, chốc nữa anh cả và chị dâu hai con sẽ trở lại, hai con cx về nhà đi.” bà cụ bắt đầu đuổi người.

“mẹ, nghe lời này của mẹ này, đây sao lại là vô cớ gây rối.” thím ba còn không vui.

Bà cụ nhắc chân xuống kháng.

“mẹ...” tây minh toàn còn muốn tiếp tục chuyển chuyển nói với bà cụ.

“ông, bà, cha con cháu tây viễn ở trong sân lớn tiếng nói, trước đó hần sớm đã bảo cha đem chim trĩ bắt được vào nhà kho, nếu để cho hai người này thấy, không lấy một con đi cx không được.

“ôi, cháu đích tôn của ta đã trở lại đấy à? Bên ngoài lạnh mau vào nhà.” bà nội không phản ứng hai vợ chồng kia, đẩy cửa ra đón tây viễn. Tây viễn vào nhà trực tiếp làm như không biết, đi vào phòng cha mẹ, đặt vế thành ngồi lên mép kháng, cởi giày, lấy tay xoa xoa làm ấm chân cho hần, trời bên ngoài quá lạnh, đứng chờ thời gian dài dễ bị lạnh cứng chân.

“mẹ, ở nhà còn phải làm cơm, bọn con đi về trước.” nghe thấy tây viễn đã trở lại, hai vợ chồng tây minh toàn liền biết hôm nay không còn đất diễn, vội vàng đứng dậy về nhà.

“đã biết.” bà cụ ngay cả tiền cũng ko tiền.

Chờ hai vợ chồng nhà ba đi rồi, tây viễn đến nhà kho gọi cha và tây vi vào, vừa rồi hai người ngay cả mặt cũng ko dám lộ.

“bà ơi, bà xem chim trĩ anh bắt được này.” tây vi đối với anh trai có một loại sùng bái khó hiểu, vốn là anh trai cùng cha bắt, hần đều quy công cho anh trai, tây văn minh nghe xong cx không để ý, ở một bên cười he he.

“ai u, đã bao nhiêu năm không thấy chim trĩ, khi đó ông nội các cháu còn trẻ bắt được hai con về.”

“bà cũng không nhìn xem là ai bắt, cháu đích tôn của bà mà ra tay một cái liền bắt được hai con.” tây viễn

lại bắt đầu đắc ý.

“ai u, gió bên ngoài cũng không lớn mà sao bò đều bị thổi lên trời rồi?” bà nội cũng trêu tây viên.

“a? Thật vậy chẳng?” tây vi vội vàng chạy ra ngoài.

” đứa nhỏ ngốc này, bà con là đang trên anh con thôi.” tây văn minh cũng không nín được cười.

“bà ơi, nhà mình tối nay đun một con ăn thôi.” tây viên xin chỉ thị từ bà nội.

“cái này không thể được, còn chưa ăn tết mà, ngày không phải cũng là như vậy, có đồ ngon liền ăn ngay sao được.” bà nội cảm thấy chưa đến năm mới mà nấu chim thì quá xa xỉ.

“bà ơi, cháu đã nhận lời với hai em rồi, nói là sẽ nấu đùi chim cho hai đứa ăn.” tây viên tiếp tục cò kè mặc cả cùng bà nội.

“vậy thì nấu hai cái đùi?” bà nội biết tây viên đây là đau lòng hai đứa em trai.

“còn nữa, khi giết gà hãy giữ lại máu gà cũng, còn có dạ dày, gan, ruột và mề...” nội tạng của ba con gà cộng lại cũng không ít, có thể đủ một bữa cơm no, tây viên muốn.

“được. Bất quá ruột chim thì thôi, thứ kia có thể ăn ngon ư?” bà nội vẫn không thể lý giải chấp nhất của tây viên với ruột.

“bà ơi, bà cứ giữ lại để cháu làm, cam đoan một chút mùi thú vị cũng không có.” tây viên tràn đầy tự tin.

“được, sẽ tin cháu một lần, bà đi nấu nước, thảng cả, con đi giết chim đi, làm sạch sẽ để ra ngoài cho đông lạnh.” bà nội xoay người đến phòng bếp.

10. Quyển 1 - Chương 10: Biết Chữ

Cơm chiều thì bà nội dùng nồi nấu hai cái đùi chim và lòng, bên trong có miến.

Ruột chim là tây viên tự mình xử lý, đầu tiên dùng dao cắt ruột chim ra, lấy hết những thứ bẩn thỉu bên trong rồi dùng nước rửa sạch, tiếp theo dùng muối chà xát, sau đó dùng bột mì chà sát, cuối cùng dùng nước rửa một lần nữa, tất cả là để rửa sạch niêm dịch trong ruột chim, sau đó dùng rượu tắm, ngâm. Một hồi lại dùng nước trong rửa sạch sẽ. Đun nước sôi cho ruột vào hấp chín, nhúng qua nước lạnh, xử lý ruột cực kì sạch sẽ, một chút mùi thú vị cũng không có.

Tây viễn cắt ruột chim thành đoạn, tiết chim cắt khối, đun nóng nồi, rót mỡ, đợi cho nóng được tám phần thì cho tần bì và ớt tiêu vào chậm rãi phi thơm, sau đó cho ruột chim vào xào, rồi đến tiết chim, lại xào lên, cho hành, tỏi, gừng, muối và một chút tương đậu, nhỏ vào vài giọt rượu đế (trong nhà không có rượu gia vị, đành phải dùng rượu để mua cho ông nội uống đón tết), xào trong chảo lát, bắc nồi.

Tây viễn xào ruột và tiết chim, bởi vì cho ớt và tần bì, vừa tê tê vừa cay cay, rất đã ghiền, tây vi và vệ thành không hề khách khí, ngay cả móng chim cũng chẳng quan tâm.

“anh ơi, ăn ngon thật.” tây vi ăn đến miệng nhỏ đầy mỡ, vừa ăn vẫn không quên khen anh trai.

” ngon thì ăn nhiều một chút.” tây viễn lại gấp cho vệ thành và tây vi mỗi người một khối tiết, đều nói ăn gì bỏ nấy, ăn nhiều máu một chút mới có lợi cho thân thể. Vệ thành còn uống thuốc, vốn nên ăn kiêng, bắt quá tây viễn nghĩ trong nhà cũng không phải ngày ngày đều có thịt ăn, hôm nay cx không quá chú ý.

Cơm chiều bà nội nấu cháo ngô, chưng bánh ngô, tây viễn thấy vệ thành và tây vi ăn đến hăng say, sợ ăn nhiều thịt không dễ tiêu hoá nên không cho hai đứa ăn bánh ngô, là mỗi người múc thêm một chén cháo nữa. Tây vi và vệ thành mỗi người trong bát một cái đùi to, bụng ăn đến tròn xoe, tây viễn sợ hai ăn no quá nên thương lượng, ”

“đùi chim nhờ bà nội giữ cho hai đứa, chúng ta ngày mai lại ăn biết không?”

“...” tây vi không lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm chân cái đùi, xem ra có chút luyến tiếc. Vệ thành lại nghe tây viễn, anh nói không cho ăn thì sẽ không ăn, đưa đùi cho bà nội.

“anh nó rồi, anh đi làm cầu cho hai đứa nhé.” “ta ăn no, ca cho người hai làm quả cầu đi.” phỏng chừng chỉ có cách trước mặt, mới làm cho thằng bé quên đi đùi chim.

“em sáng sớm mai sẽ ăn!” tây vi dùng là câu khẳng định.

“được, anh đảm bảo là sẽ giữ lại cho bé vi của chúng ta, bé vi của chúng ta lúc nào muốn ăn liền ăn lúc ấy.” tây viễn ôm lấy tây vi, dẫn vệ thành, trở vào bên trong phòng.

“anh, em muốn dùng lông chim đỏ này.” tây vi cầm lông gà hấn lựa cho anh trai. Khi tây viễn mình giết chim, hai tên tiểu tử ở ngay trước mặt, cũng không sợ hãi, chờ đến khi nhổ lông chim. Hôm nay bắt ba con chim, một con mái hai con trống, con mái tầm thường, con trống có cái đuôi rất diễm lệ, một con là màu đỏ, một con là đen trắng xám.

“được, hai em chờ nhé.” tây viễn cầm một đồng tiền, chọn bốn cái lông đuôi, bốn cái lông tơ, lại lấy từ giỏ kim chỉ của bà nội hai khối vải nhỏ hơi lớn hơn đồng tiền, dùng kéo cắt vải thành hình tròn lớn hơn đồng tiền một chút, đem đồng tiền đặt ở giữa hai miếng vải hình tròn, dùng chỉ khâu lại, ở giữa lại khâu bông cái lông tơ và bốn cái lông đuôi, lông tơ và lông đuôi tỏa ra bốn phía khác nhau, sau đó dùng chỉ ghim lên là được.

Tây viên tổng cộng làm hai cái, một cái là theo yêu cầu của tây vi, toàn bộ dùng lông màu đỏ để làm, một cái thu ý kiến của vệ thành, lông trắng bên trộn lẫn với lông đỏ. Tây vi vốn rất kiên định muốn màu đỏ, cứ chờ tây viên làm ra cái thứ hai, hần lại cảm thấy màu sắc của cái thứ hai cũng rất đẹp, tiếc cái này lại không nở cái kia, vệ thành cũng không tranh với hần, ngoan ngoãn ngồi ở bên người anh trai chờ tây vi chọn. Nhìn tây vi quanh quẩn nửa ngày, vẫn là tây viên nghĩ kế cho hần, bảo hần lấy màu đỏ, sau này có thể cùng vệ thành đổi lấy chơi, tây vi mới không khó xử.

Sáng sớm ngày thứ hai gà trống vừa mới gáy ò ó o, tây viên đang ngủ say sưa, tây vi ở trong chăn mền bắt đầu không ngừng dẩy dụa, chốc thì lật qua, chốc lại lật lại. Hần vẫn còn nhớ tới cái đuôi chim, hình như bà nội nói bữa sáng sẽ hâm nóng lại cho hần, còn có quả cầu anh trai làm cho, hần buổi tối lúc ngủ để ở bên gối, giờ khế vươn tay vuốt, hôm nay muốn khoe khoang với bọn trụ tử, quả cầu của người khác đều là dùng chỉ gai làm, xấu muốn chết, chờ hần lấy ra quả cầu này cho bọn nó thêm thường một phen.

Tây viên bị tây vi ảnh hưởng không ngủ được, lật người, một tay ôm lấy tây vi vào trong ngực, dùng đuôi chặn người tây vi.

Vốn cha mẹ thấy người trong phòng chính nhiều, muốn bảo tây vi sang ngủ với bọn họ, nhưng tây vi thế nào cũng phải ở cùng anh trai, cuối cùng chỉ đành vài người chen chúc cùng nhau. Trong nhà không có dư đệm chăn, tây viên và vệ thành một ổ chăn, buổi tối ngủ ôm hần. Vì thế tây vi còn khóc một trận, nhất định cx phải cùng anh trai chung một ổ chăn ôm nhau, tây viên hết cách nên đành phải mỗi người một ngày, nghĩ chờ qua năm ấm hơn lại nhờ ba mẹ mua bông và vải nhờ mẹ may thêm một bộ chăn nệm, hần cx không muốn chen chúc cùng hai đứa đứa ôn con này.

Trong nhà quá nhỏ cũng cũ kỹ, gió lạnh mùa đông bên ngoài xuyên qua cửa sổ và hốc tường tiến vào rất lạnh, ban ngày còn đỡ, có thể nhóm lửa, buổi tối từ nửa đêm về sáng càng ngủ trong chăn mà vẫn lạnh, lạnh đến chóp mũi cũng lạnh lẽo, tây viên nghĩ có phòng rồi phải xây phòng mới.

“anh ơi, anh ơi, ” tây viên đang miên man suy nghĩ, tây vi bị anh trai đè nặng thành thật trong chốc lát, thấy anh trai không để ý tới mình, sẽ nhỏ giọng kêu tây viên.

“ừ?” tây viên quay về với tây vi.

“anh ơi, lông còn lại em đã cắt đi, chờ cái này hỏng anh lại làm thêm cái mới cho em nhé.” tây vi cũng biết cầu dùng đồng tiền

Để làm, không thể xin nhiều.

“được.” tây viên buồn ngủ mông lung trả lời.

“anh ơi, sao vậy?” tây vi thấy anh trai lại muốn ngủ liền đưa tay tóm lấy mũi anh trai.

“ồ ôn con, vừa tây viên lấy mũi cọ cọ tây vi mặt. Tây vi liền cạc cạc phá lên cười.

Thế này thì ai cũng đừng mơ ngủ, ông nội bà nội cũng bị đánh thức, ông nội thấy trời bên ngoài đã bắt đầu tờ mờ sáng, liền đứng lên mặc quần áo, đến nhà giữa đốt bếp lò, lại cời lửa trong chậu than để vào trong nhà, chỉ trong chốc lát căn phòng bắt đầu ấm lên.

Bà nội lúc này cũng đã mặc quần áo xong, dùng sức đem chuyển mấy đứa tây viên đến đầu giường đặt gần lò sưởi, đầu giường đặt xa lò sưởi vừa đến nửa đêm về sáng bắt đầu lạnh cả người, tây viên lo ông nội bà nội tuổi lớn, kiên trì bản thân ngủ cuối kháng.

Vệ thành lúc này cũng tỉnh, còn cách tây vi, cũng quơ tay muốn vào trong chăn tây viên, một chút một chút nắm cánh tay tây viên, tây viên biết hẳn là muốn tiến vào chăn của mình, lại không muốn tranh với tây vi. Tây viên liền xoay người ôm cả người vệ thành mang vào chăn, hai cái chăn lồng vào nhau, mỗi tay bị một đứa ôn con cầm, có thêm em trai cũng rất phiền toái nhỉ!

Bữa sáng, tây vi và vệ thành cuối cùng tiêu diệt chỗ đùi chim. Tây vi cơm nước xong liền chạy mất dạng, tây viên không cho vệ thành ra khỏi phòng, vệ thành còn chưa hết bệnh, tây viên sợ hẳn đi ra bên ngoài gặp lạnh lại xảy ra chuyện.

Dun xong thuốc cho vệ thành, thấy hẳn mày cũng không nhả uống hết, tây viên cầm một khối đường, cắt một ít cho vệ thành ngậm trong miệng. Đây là khi mua hàng tết mua cho tây vi, chuẩn bị đón tết thì ăn hiện tại bị tây viên trộm đưa cho vệ thành. May mắn lúc trước khi mua về tây vi không đếm số lượng, hẳn vốn muốn đếm, sau đó vì tây viên lấy giày nhỏ mua cho hẳn ra liền quên, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện vệ thành, tây vi lại càng không nhớ.

Chờ vệ thành ăn hết đường, tây viên cùng hẳn chơi cầu trong chốc lát, thấy trán vệ thành thoáng toát mồ hôi, liền ôm hẳn ngồi xuống mép kháng, lấy que củi nhỏ dạy vệ thành học đếm. Vệ thành rất thông minh, tây viên dạy một lần là hẳn có thể nhớ kỹ, giảng phép cộng trừ đơn giản cũng là giảng một lần liền hiểu, hiện giờ so với tây vi còn có phần hơn.

Hôm nay đã hai mươi tám, tây viên nhắm tính nên đến nhà thầy thuốc lý bốc thuốc, bằng không vừa qua năm liền mua thuốc tây viên cảm thấy điềm xấu, vốn tây viên cũng không mê tín, bất quá hẳn trải qua chuyện thần kỳ của bản thân, hơn nữa cũng đem vệ thành đặt ở đầu quả tim, chuyện gì cũng nghĩ khá nhiều.

Để lại mấy đề toán cho vệ thành, bảo hẳn tính toán, tây viên nói cho hẳn biết mình phải ra ngoài một bận, dặn hẳn ở nhà chờ mình, rồi mặc vào áo ba-đờ-xuy vải, từ trong nhà đi ra.

Nhà thầy thuốc lý ở trong thôn, cách mấy cái nhà, tây viên ở trên đường thỉnh thoảng sẽ đụng tới thôn dân, đều nhiệt tình chào hỏi hẳn. Tây viên cũng mỉm cười đáp lại từng người, vốn tây viên không phải loại nhiệt tình nhưng muốn sau này sống lâu dài ở chỗ này, lại có thêm tây vi và vệ thành, bởi vậy nhất định phải quan hệ tốt cùng thôn dân.

“tây viên thế nào, đây là đến nhà thầy thuốc lý hả?” một thím họ lý hỏi tây viên.

“vâng ạ, thím lý, thím đang đi làm gì vậy?” tây viên không muốn nói nhiều, bằng không lại sẽ kéo đến trên

người vệ thành. Tây viên còn nhớ kiếp trước có một câu, hình như là nếu đặng tới vấn đề bạn không muốn hoặc là không có câu trả lời thì phương pháp tốt nhất chính là hỏi trở lại, vì thế kiên quyết triệt để chấp hành.

“à, vừa rồi thím nghe thấy đầu phở hình như có bán đậu hũ, muốn mua hai khối giữ ăn tết.” thím lý cười nói với tây viên. Trong thôn người nào không biết chuyện tây viên tiêu năm lượng bạc mới đem vệ thành lĩnh về nhà, sau đó đứa bé kia lại sinh bệnh, ngày ngày được uống thuốc, không uống nghèo nhà họ tây mới là lạ. Phỏng chừng tết năm nay, không phải nói xấu chó nhà họ tây có thể ăn no hay không cũng khó nói.

“vậy thím mau đi đi, nhỡ chốc nữa người bán đậu hũ bỏ đi, thím lại không mua được.” tây viên vừa nhìn biểu tình của thím lý thì biết nội tâm của thím nghĩ cái gì, dù sao bên trong hắn không phải tiểu hài tử mười tuổi, thím lý cho là hắn tuổi còn nhỏ cũng không che dấu ánh mắt của mình.

Tây viên đi nửa khắc đồng hồ mới tới nhà thầy thuốc lý. Nhà thầy thuốc lý cũng là nhà ba gian xây bằng gạch mộc, chẳng qua nóc không phải cỏ tranh mà là mái ngói.

Thầy thuốc lý đi đứng không tốt, có một chân là thọt, bình thường đi đường phải dùng gậy chống, trong nhà vốn có một người vợ, hai năm trước cùng một người bán hàng rong đến trong thôn bán đồ bỏ đi, bỏ lại một trai một gái. Con trai so với tây viên còn lớn hơn năm tuổi, chẳng qua có là đùa ham chơi, con gái so với tây viên nhỏ hơn hai tuổi lại rất hiểu chuyện, hiện giờ đã bắt đầu giúp đỡ thầy thuốc lý xử lý việc trong nhà.

Tây viên đến trong sân, kêu một tiếng “lý bá bá, cháu tới.” rồi mở cửa vào phòng. Tây viên gần đây thường đến cho nên cũng không khách khí cùng người lý gia.

Vệ thành sinh bệnh, tiền trong nhà tiêu như nước chảy, nếu như nói có một điều tốt thì chính là cơ hội cho tây viên làm quen hơn thầy thuốc lý, thầy thuốc lý là một trong hai người duy nhất trong thôn biết chữ (một vị khác là lý chính).

Tây viên đời trước nói sao cũng là nghiên cứu sinh, đời này xuyên đến gần nửa năm, còn phải giả mù chữ đang lo không biết làm sao mới tốt vừa khéo lập nên giao tình với thầy thuốc lý, nhân cơ hội mua thuốc cùng thầy thuốc lý học chữ.

Thầy thuốc lý tốt lắm, hắn không ham mê gì khác, chỉ thích nhắm chút rượu, ăn chút đồ ngon. Tây viên hiểu ý, mỗi lần đến đều mang theo chút gì đó. Hôm nay chính là xách một con chim trĩ hôm qua bắt được đặt ở trong giỏ xách lấy ra đưa cho thầy thuốc lý.

Tây viên nghe nói trẻ con nơi này đọc sách hàng năm phải trả tiền công cho thầy giáo không ít, thầy thuốc lý tuy không dạy hắn như tiên sinh trong tư thực nhưng trong lòng tây viên vẫn rất cảm kích, có thứ tốt đưa cho thầy thuốc lý lấy một ít tuyệt không cảm thấy lãng phí.

Hướng hồ, thầy thuốc lý cảm thấy cử chỉ tây viên cứu vệ thành là nhân nghĩa chữa bệnh cho vệ thành chỉ lấy phí thuốc, phí chẩn bệnh một chút cũng không cần.

” viễn à, mau vào, cháu lại mang gì tới thế? Lần sau chớ có vậy, nhà cháu cũng không giàu có gì.” thầy thuốc lý đang ngồi ở trong phòng, con gái ông ở trong bếp bận nấu đồ ăn tết.

“ngày hôm qua cháu và cha đi bắt chim trĩ, bắt được ba con, mang cho bác một con.” tây viễn cười đưa chim tới.

“cháu ấy à, bắt được ba con lại cho bác một cái.” thầy thuốc lý cũng không chối từ, đưa tay đón tới, xoay người đưa cho con gái.

“cháu mang cho bác, để ăn tết cũng được.” tây viễn nói xong lấy ra tam tự kinh lần trước lấy từ chỗ thầy thuốc lý, trả lại cho ông.

“nhanh như vậy đã đọc xong ư?” thầy thuốc lý rất kinh ngạc.

“dạ, đã xong. Cháu muốn nhờ bác tiếp tục đổi một quyển sách dạy cháu.” tam tự kinh tây viễn đời trước đã đọc suốt, hiện giờ chẳng qua đối chiếu lại văn tự đời này và đời trước, nhìn xem có chỗ nào không giống, sau đó nhớ kỹ những chỗ khác biệt đó là được.

Tây viễn phát hiện thế giới hán hiện tại xuyên tới không phải triều đại cổ đại nào mà hán biết tới, nhưng có nhiều thứ lại tương tự, ví dụ như văn tự cũng khá giống chữ phồn thể, có rất nhiều đạo đức luật pháp tiêu chuẩn cũng tương tự.

“đây là bách gia tính , bác dạy cháu vài tờ trước.”

Thầy thuốc lý cho rằng tây viễn quả thực là thần đồng, nội dung trên sách hướng dẫn tây viễn đọc mấy lần, tây viễn đọc to mấy lượt là có thể nhớ kỹ. Chính ông phải mất vài năm mới học được tam tự kinh , bách gia tính , thiên tự văn , đây là kết quả cha ông cảm gặp uy hiếp.

Y thuật của thầy thuốc lý là tổ truyền, trong nhà có vài phương thuốc chữa bệnh cổ truyền, có loại bệnh ở thị trấn hoặc được đường trong trấn trị không dứt, đến chỗ ông dùng phương thuốc cổ truyền vài lần lại có hiệu lực. Bất quá chẩn đoán bệnh khác, thầy thuốc lý không có gì khác biệt với thầy thuốc khác.

Tây viễn cùng thầy thuốc lý học bách gia tính một lát, lại giúp thầy thuốc lý đã làm chút việc nhà, chịu thôi, thầy thuốc lý hành động bất tiện, con trai lý đào lại là đứa ham chơi không ra sao, không biết gánh trách nhiệm dùm cha, sáng sớm lại không biết chạy đi đâu.

Thầy thuốc lý đã mấy chục tuổi đầu,, nhớ tới thằng con không nên thân của mình, làm không tốt y thuật nhà ông đến đời này sẽ thất truyền. Thầy thuốc lý nghĩ đến đây, nhìn nhìn tây viễn, thằng nhóc này cũng không tệ, vừa thông minh vừa tâm tính thiện lương, còn lớn gan, đối với ông cũng tốt, bằng không...

Tây viễn không nhìn ra thầy thuốc lý đang đánh chủ ý với mình, bận bận giúp thầy thuốc lý xong, mượn bách gia tính vội vàng cáo biệt chạy về nhà.

Hắn không ở nhà, sợ vệ thành một mình ở nhà không được thoải mái.

11. Quyển 1 - Chương 11: Chú Hai

Tây Viễn về đến nhà, vừa mở cửa sân, Vệ Thành liền chạy ra từ trong nhà. Tây Viễn vội vàng ôm lấy hắn đi vào trong phòng.

Trong phòng giữa, bà nội và mẹ đang chưng bánh niên, bánh niên và “niên kỉ” hải âm, biểu thị sang năm sống tốt hơn năm nay cho nên khi ăn tết mọi nhà đều chưng một ít. Nơi này làm bánh niên chỉ dùng bột hạt kê vàng, bên trên bánh niên bà nội rải đậu đỏ và đậu xanh, nhìn rất ngon mắt.

Tây Viễn thấy mẹ đem bánh niên cắt thành những khối nhỏ, sau đó nắp ra (dùng cán cao lương làm, có nơi gọi là vung hoặc bễ đập) Tùy tay cầm lấy, tách ra từ giữa, một nửa cho mình ăn, một nửa đưa cho Vệ Thành.

Trong phòng chính, ông nội và cha đang làm giấy vàng mà dùng để viếng mồ mả, ngày mốt là tết nên ngày mai phải muốn đi viếng mộ phần tổ tiên trong nhà, Tây Viễn là cháu đích tôn cũng phải đi.

“Anh ơi, ” Vệ Thành kéo tay áo Tây Viễn, Tây Viễn vào buồng trong bỏ hắn trên mặt đất, sau đó cất sách vào bên trên ngăn tủ của bà nội.

“Anh ơi, ” thấy Tây Viễn không đáp lại, Vệ Thành lại kéo tay áo Tây Viễn.

“Làm sao vậy?” Tây Viễn cúi đầu nhìn Vệ Thành.

“Răng...” Vệ Thành ngửa mặt lên.

“Ai u, nhìn bánh niên nhà ta làm dính chưa kia, làm cho răng của bé Thành nhà mình dính rụng luôn.”

Vệ Thành hiện tại tuổi mụ 7 tuổi, mới đến tuổi thay răng, bắt quá trước kia luôn không có động tĩnh gì, Tây Viễn đoán có thể là ko đủ dinh dưỡng ảnh hưởng tới phát triển răng lợi của trẻ con. Mấy ngày hôm trước răng của phía trước hơi lung lay, Tây Viễn nghĩ còn phải vài ngày nữa mới có thể rụng, kết quả hôm nay ăn bánh niên dính quá bị kéo rụng.

” cũng tốt nha, sau này chỉ uống cháo, trước miệng có cái lỗ hình răng cửa, không có gì ngăn lại.” Ông nội cũng trêu ghẹo Vệ Thành.

“Răng rụng...” Tây Viễn thấy Vệ Thành trong mắt ngấn nước mắt, vội vàng ôm lấy hắn.

“Không sao, răng rụng đi sẽ mọc cái mới, so với cái răng này còn rắn chắc hơn.” Tây Viễn vừa an ủi Vệ Thành vừa cầm cái răng kia tới trong tay Vệ Thành.

“Răng trên chôn dưới đất, răng dưới cất nóc nhà, răng Thành Tử nhà chúng ta rụng là răng dưới, phải ném lên nóc nhà.” Tây Viễn ôm Vệ Thành ra khỏi cửa, dùng sức ném răng nanh lên nóc nhà. Vệ Thành thấy anh trai ném răng cho mình, muốn cười, lại sợ lộ ra miệng sún, vội vàng lấy tay che miệng.

“U a, đang ngượng đấy à?” Tây Viễn nhìn bộ dạng của Vệ Thành thực đáng yêu liền muốn trêu hấn, dùng đầu cọ vài cái trên cổ Vệ Thành, Vệ Thành ngăn không được ha ha cười, cười vài tiếng lại nhớ đến miệng thiếu răng xấu hổ vội vàng ngậm miệng che răng lại.

“Thành à, còn ăn bánh niên nữa không? Chúng ta mới vừa chưng ra một bát lớn này.” mẹ Tây Viễn thấy Tây Viễn trêu Vệ Thành cũng hòa theo.

Vệ Thành nhìn nhìn bánh niên, lại nhìn nhìn Tây Viễn, thẹn thùng mà úp sấp đầu trên vai Tây Viễn dấu miệng đi.

“Không sao, ai cũng phải thay răng, không người chê cười em.” Tây Viễn vỗ vỗ mũm nhủ của Vệ Thành.

“Anh có từng thay răng ư?” Vệ Thành nâng đầu lên che miệng hỏi Tây Viễn.

“thay, sao không thay, anh của cháu khi thay răng hai ngày rớt ba, phía trước liền có một cái cổng lớn, nói chuyện đều lọt gió.” Bà nội tiếp lời Vệ Thành, Vệ Thành nghe xong nhìn Tây Viễn, một bộ muốn cười ko dám cười.

“Anh ơi, anh ơi, ” Tây Vi vừa vào cửa đã kêu.

“con còn biết về nhà à! Sao lại chạy ra ngoài chơi cả ngày?” Mẹ tới vỗ vỗ đất cát trên người Tây Vi. Tây Vi không chỉ trên người đều là đất, mặt cũng bẩn như diễn viên hí khúc.

“Thành con khỉ đất luôn rồi.” Mẹ rót nước ấm vào trong chậu rửa mặt, rửa sạch sẽ mặt và tay cho Tây Vi. Tây Vi mới mặc kệ nhìn thấy trên bếp lò đặt bánh niên kỉ đưa tay cầm một khối.

“em phải cẩn thận nhá, em xem anh Thành Tử vừa rồi ăn bánh niên còn bị dính rụng răng.” Tây Viễn dọa Tây Vi.

Vậy?” Tây Vi đem bánh niên đưa đến bên miệng vừa muốn cắn, nghe xong lời Tây Viễn vội vàng nhìn răng Vệ Thành. Vệ Thành dùng miệng che răng lại, hắn mới không cho xem đâu, thiếu một cái răng rất xấu, trước kia trong thôn có đứa bị sún, con khác đều cười nó.

“Nhanh ăn đi, anh của cháu chỉ trêu cháu thôi, thằng Thành là đến lúc thay răng.” Bà nội vội vàng giải

thích nghi hoặc cho Tây Vi.

“dạ, ” Tây Vi vừa ăn vừa nghi hoặc nhìn Vệ Thành, rằng sao có thể thiếu một cái? Vệ Thành bị nhìn đến ngượng ngùng, úp sấp trên vai Tây Viễn nói gì cũng không chịu quay đầu lại.

Sau bữa cơm chiều, ông nội đốt ấm phòng, mẹ đun một tô nước ấm, đến tết, người trong nhà đều muốn tắm, đem hết thảy của năm cũ đều rửa đi, sạch sẽ nghênh đón năm mới.

Tây Viễn dẫn Tây Vi và Vệ Thành đi tắm trước, sau khi tắm, Tây Viễn thấy tóc Vệ Thành vừa vàng vừa chẻ, bên trên còn có trứng chấy, dù sau khi đến nhà, Tây Viễn đã chải qua nhưng cũng không thể trừ tận gốc, bởi vậy cạo cho Vệ Thành cái đầu bóng lũng, cũng không cạo toàn bộ mà để lại một nắm, hơi hơi vểnh lên trên, phối với hai con ngươi đen lúng liếng của Vệ Thành, giống em bé cười cá chép trong tranh tết.

Tây Vi thấy đầu Vệ Thành thì lấy làm lạ, làm nũng anh trai thế nào cũng phải cạo cho hẵn”Không sao, cạo đi.” Ông nội lên tiếng. Tây Viễn nghe ông nội nói vậy thì cũng cạo cho Tây Vi quả đầu giống Vệ Thành

Hai em bé cười cá chép ngồi ở trên giường, nhìn sao cũng thấy vui tươi, xem ra sang năm nói không chừng thật sự sẽ có cá chép vượt long môn, có bầu không khí năm mới.

Vệ Thành và Tây Vi vuốt quả đầu bóng lũng của đối phương lẫn nhau, cảm thấy đặc biệt mới lạ. Tóc tiểu hài tử ở đây tuy không chú ý như người lớn, chẳng qua cũng rất ít cạo sạch, đa số đều là cắt ngắn ngắn, nhìn vừa mắt hơn.

Tây Viễn cũng không thích để tóc dài, bất quá hẵn dù sao đã lớn, không thể cạo sạch như đám Vệ Thành, bởi vậy liền cầu khẩn mẹ tận lực xén cho hẵn, ngắn đến hai bên vừa đủ có thể búi lên một búi tóc nhỏ. Tây Viễn lập tức cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Ngày hôm sau, Tây Viễn theo ông nội và cha cùng chú hai, chú ba đi viếng mộ. Chú hai sáng sớm hôm nay mới chạy tới, thời gian cuối năm nhiều người mua đậu hũ, vì kiếm tiền, chú và anh cả của vợ luôn không nghỉ ngơi, mãi cho đến hai mươi chín tháng chạp, người muốn mua đều đã mua, trong nhà lại phải viếng mộ tể tổ mới thôi.

Viếng xong mộ phần về đến nhà, người một nhà ngồi ở trong phòng nói chuyện phiếm. Tây Viễn sợ Vệ Thành không được tự nhiên liền đưa đến hẵn bên cạnh mình cùng giúp mẹ làm cơm chiều.

Chú hai vốn không ở trong thôn, đến một lần không dễ dàng nên muốn làm chút đồ ngon, chiêu đãi cho tốt. Tây Viễn thấy cha ra ngoài bắt chim trĩ từ trong nhà kho, còn có cả bánh bao, cũng không nói gì.

Chú hai cảm cho nhà Tây Viễn hai mươi đồng đậu phụ đông, thứ này là nhà chú làm được, trở về nhất định phải mang chút cho cha mẹ già và các cháu nhỏ, bằng không thì không thể nào nói nổi. Chú ba thì không cần khách khí, đến lúc sẽ tự đến lấy. Chú ba thấy chú hai cảm đậu hũ cho nhà anh cả, trong lòng không thuận khí, ngồi ở đó mũi không ra mũi mặt không ra mặt, cuối cùng vẫn là bà nội không muốn nhìn

sắc mặt kia của hắn, nhặt bảy, tám đồng đậu cho hắn, để hắn cầm về nhà với thôi.

Tây Minh Võ là một hán tử bộ dạng rắn chắc, tính tình có chút giống ông nội, chú hồi trước thân với anh cả, chương mắt em ba ngang tàng ích kỷ thích chiếm lợi, bất quá cũng không có cách nào, là anh em, cũng không thể bảo hoàn toàn không để ý.

Đối với chuyện nhà anh trai lấy năm lượng bạc đưa về một đứa bé chú cũng sớm nghe đc, hiện giờ thấy Vệ Thành ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng vẫn là không tán thành. Tình huống nhà anh cả chú biết, mấy người nhà mình còn nom không nổi, sao còn rảnh rãnh để ý việc nhà người ta!

Bất quá trong lòng tuy nghĩ vậy, Tây Minh Võ trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

Chú ngồi trong phòng chốc lát liền nhìn ra, thằng cả lứa sau trong nhà – cháu mình Tây Viễn rất coi trọng Vệ Thành. Đứa nhỏ Tây Viễn này trước kia giống anh cả là một cái hũ nút, hôm nay nhìn lại không còn giống trước kia, đôi mắt quay tròn, với ai cũng đều cười ha ha, nói chuyện cũng gọn gàng linh hoạt, nhìn là biết là đứa trẻ có nội tâm.

Tây Minh Võ lúc này mới tin lời người khác nói cho chú – cầm rìu đuổi Vệ lão nhị chạy khắp sân thật đúng là chuyện đứa nhỏ này có thể làm được! Tây Viễn có lẽ so với anh cả Tây Văn Minh mạnh hơn nhiều, sau này chắc hẳn sẽ có tiền đồ, nếu là hắn làm chủ lưu lại Vệ Thành, mình cũng không cần nói lời khiến người ta khó chịu.

Hơn nữa nghe mẹ già nói thăm với mình, năm cho Vệ lão nhị cùng lượng bạc tiền xem bệnh cho Vệ Thành hiện tại đều là Tây Viễn nghĩ cách kiếm, hơn nữa còn nhân cơ hội xem bệnh cho Vệ Thành cùng thầy thuốc Lý học chữ. Thầy thuốc Lý rất khó tính, người bình thường khó lọt vào mắt ông ấy, cháu cả của chú vậy mà có thể tạo quan hệ tốt với thuốc Lý! Huống hồ Tây Viễn nếu biết chữ, đã không giống con nhà nông bình thường lúc trước. Nghĩ tới những thứ này, Tây Minh Võ bất tri bất giác càng đánh giá cao thằng cháu cả này.

Cơm chiều, Tây Viễn giúp mẹ làm một đĩa thịt chim trĩ nấu với nấm, nấm là mùa hè ông nội đi hái rồi phơi khô, trong nhà vẫn không nở ăn, hiện giờ chú hai trở về, ông nội bà nội trong lòng vui mừng mới lấy ra. Ngoài ra còn xào một đĩa khoai tây thái sợi hơi cay, đây là đồ ăn Tây Viễn giữ lại; tiếp theo dùng ớt chiên tim heo. Mẹ Tây Viễn dùng bắp cải thái sợi, miến, đậu hũ thái sợi hầm đậu làm một đĩa rau trộn (mầm đậu là Tây Viễn dùng đậu xanh ủ, chuẩn bị tết lấy ra ăn), Tây Viễn lại dùng mầm đậu cùng tiết chim còn lại hôm trước làm một bát canh mầm đậu tiết chim. Thức ăn chính là bánh bao đã gói trước, cho vào vỉ hấp nóng lại, lại lấy nồi ninh thêm một nồi cháo ngô.

Đồ ăn mang lên bàn, ông nội trong lòng cao hứng, khó có lần con cháu trong nhà toàn bộ đoàn tụ như vậy, nhìn Tây Minh Toàn cũng không chương mắt, uống cạn hai ngụm rượu bà nội cũng không ngăn, bốn cha con vừa uống rượu dùng bữa vừa nói chuyện phiếm.

Tây Viễn dẫn Vệ Thành và Tây Vi không ngồi vào bàn mà ở nhà tây ăn cùng mẹ. Đang ăn thì bị chú út gọi lên kinh rượu cho trưởng bối. Chú út cảm thấy Tây Viễn không nề mặt mình nên mới bối mồi. Tây Viễn không muốn phá hư không khí trong nhà, không tính toán với hắn, vui tươi hơn hờ mà rót rượu, lại nói vài câu với ông nội bà nội, dỗ hai người lớn tuổi vui cười hứng khởi, rồi trở về nhà tây.

Tây Minh Toàn thấy cha mẹ và Tây Viễn thân cận thì trong lòng liền không thoải mái: hẳn rốt cuộc biết cha mẹ già vì sao chịu bỏ tiền ra cho đứa nhỏ này phá sản, đây là Tây Viễn chuốcthuốc mê cho cha mẹ già, bị dỗ đến tìm không ra đường. Bởi vậy bắt đầu nói gần nói xa nói Tây Viễn không hiểu chuyện, không tôn kính trưởng bối, hai chú đến nhà ăn cơm cũng không đứng bên hầu hạ.. Tây Viễn ở nhà tây nghe được nhưng giả bộ không biết.

Tây Minh Toàn thấy hắn nói nửa ngày cũng không có ai lên tiếng liền cảm tức, “Anh cả, không phải em nói anh chó tiểu hài tử cũng không thể nuông chiều, bằng không lên lên sẽ gây họa đó.” Hắn híp mắt say nhìn Tây Văn Minh.

” thằng Viễn nhà ta làm sao? Thằng Viễn nhà ta không cần nuông chiều, so với trẻ con nhà khác đều chín chắn hơn.” Tây Văn Minh rất không vui: cùng ở trong thôn, bình thường trong nhà có việc, ngay cả đưa tay giúp một chút cũng không chịu; hiện tại đến nhà ông vừa ăn vừa uống,, còn nói con trai ông không tốt; thằng Viễn nhà ông đã chín chắn hơn, trẻ con cùng thôn có ai tài giỏi bằng thằng Viễn của ông.

“anh nói thằng Viễn chín chắn á? Chín chắn mà còn làm việc ngốc kia, đứa bé Vệ gia kia...”

“con còn để cho mọi người ăn cơm không, ăn nhanh lên, nhị ca của con ăn xong còn phải trở về.” ông cụ phát hỏa. Trong lòng ông biết, bọn họ ở nhà chính nói chuyện, Tây Viễn ở nhà tây nghe rất rõ ràng, nói Tây Viễn không tốt thằng bé chắc tức giận, nhưng nói Vệ Thành không tốt, Tây Viễn trăm phần trăm sẽ tức giận.

“Cha, con đây nói cũng không được ư?”

“Cái gì cũng không cần nói, đây đều là đồ ăn Tây Viễn giúp mẹ nó làm, cháu cả con cũng đã hết lòng, con cảm kích là được.” Bà cụ cũng ở bên cạnh hát đệm.

“chú ba sang năm tính toán trông gì vậy?” Tây Minh Võ hỏi Tây Minh Toàn, ruộng nhà chú chính là chú ba đoạt từ nhà anh cả, vừa nhắc đến chú ba nhất định im re.

“Còn chưa nghĩ ra, anh hai năm nay làm đậu hũ được không ít tiền hả?” Tây Minh Toàn vừa nghe vội vàng đổi chủ đề, anh hai vì chuyện anh cả luôn không vừa mắt hắn, trong lòng hắn tựa như gương sáng.

“Cũng chả kiếm được là bao, đều là tiền vất vả kiếm được, cũng không còn khoản thu nhập thêm nào, chỉ có thể dựa vào khuôn vác kiếm tiền.” Tây Minh Võ thấy chú ba không còn nói đến Vệ Thành, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, chú cũng không muốn bao lâu mới về nhà một ngày còn muốn phân đúng sai. Hơn nữa chú cũng không muốn đắc tội Tây Viễn, sau này đứa nhỏ này có tiền đồ, chú còn muốn hai thằng con nhà mình mượn ánh sáng của Tây Viễn.

“Cha, thịt này thơm thật, là thịt chim trĩ ạ?” Tây Minh Võ hỏi ông cụ.

“ừ, anh cả con và Tiểu Viễn ra đất hoang bắt, khổ thân thằng Viễn chịu mệt.” Bà nội nhắc tới cháu đích tôn về mặt liền kiêu ngạo.

“thằng Viễn đã biết bắt chim trĩ rồi à? Cháu cả đúng là có tiền đồ.” Tây Minh Võ khen ngợi không keo kiệt chút nào.

“Chính là thằng Viễn thu xếp đi bắt, bằng không anh cả con làm sao được. Cha con khi còn trẻ cũng từng bắt, ba người các con cũng ko có bốn sự này.” Bà nội nói tiếp.

“Phải đó, năm ấy cha và anh cả đi cả ngày cũng không tìm được chim trĩ, còn khiến giày đi trên chân nát vụn, trở về bị mẹ la rầy mỗi người một trận.” Tây Minh Võ nhớ tới chuyện trước kia cũng thấy buồn cười. “Ừ, thằng Viễn còn giữ lại nửa con, chóc nửa em về thì nhớ cầm theo.” Tây Văn Minh cũng cười, em hai ông vẫn là tri kỷ của ông.

“Đừng, thằng Viễn khó lắm mới bắt được, nhà anh giữ lại ăn đi.”

“Bảo con cầm thì cầm đi, là thằng Viễn tặng, nói là cho hai em ăn cho đỡ thèm. Chờ trời ẩm áp, con đưa hai đứa con đến đây ở hai ngày, để cho mẹ và cha con quây quần với các cháu.” Bà nội nghĩ đến hai đứa cháu khác.

“Anh cả, có phần của em không vậy?” Tây Minh Toàn thấy không ai nhắc đến mình thì không thể chờ.

“Cho con còn ít đồ à, trong nhà cũng không còn, chỉ còn lại nửa con cho anh hai của con cầm về, nhà anh con ở xa, khó mà về nhà một chuyến.” Bà cụ nhanh chóng nói. Biết thằng Viễn không thích chú út nó, không chịu cho hẳn.

“mẹ cũng quá bắt công!” Tây Minh Toàn trong lòng không thoải mái.

“À, mẹ bắt công thế nào? Anh hai con từ xa về còn mang cho anh cả con mấy khối đậu hũ, mua điểm tâm cho mẹ và cha con, con thì quanh năm suốt tháng mẹ ngay cả cọng tóc cũng ko thấy.” Bà cụ cũng không vui.

“Được, được, mẹ coi như con chưa nói gì, nhà con không phải ở gần ư, mẹ muốn ăn gì thì cứ đến nhà con.” Mọi người lười đáp lại chú ba, ai cũng không hé răng.

Cơm nước xong, sắc trời cũng không còn sớm, ngày mai là tết, Tây Minh Võ cũng không nán lại lâu, thừa dịp trời còn sáng nhanh chân trở về, ông nội bà nội đưa đến ngoài cửa lớn. Tây Viễn thấy bà nội lại dùng tay áo lau khóe mắt, bà luyến tiếc con thứ hai không ở bên người, nhưng đâu có cách nào, trong nhà bên này không sinh kế khác, không thể cho con trai sống được tốt đẹp. Đứa con trai này khó khăn lắm mới nuôi lớn được, lập gia đình, lại đến thôn khác ở, hai cháu nhỏ một năm gặp không đến vài lần, ngấm lại liền lo lắng, nếu trong nhà bên này có đường kiếm tiền thì tốt rồi, có thể bảo con trai thứ chuyển về...

12. Quyển 1 - Chương 12: Đón Tết

Hôm nay ăn tết, người trong nhà dậy thật sớm, đơn giản ăn sáng xong, bà nội cùng mẹ Tây Viễn bắt đầu chuẩn bị làm cỗ trưa đón tết.

Tây Viễn mang theo Vệ Thành, Tây Vi dán hoa giấy bà nội cắt lên cửa sổ, hai đứa Tây Vi căn bản không biết làm, hoa giấy dán đã nhìn không ra bộ dạng vốn có, cong vẹo, nhưng hai đứa vẫn hăng hái mười phần, không cho dán thì sẽ mất hứng. Tây Viễn không có cách nào, bắt tay cùng bọn nó dán.

Dán xong giấy cắt hoa, ba người Tây Viễn trang trí cây tùng nhỏ ông nội và cha mang về một chút, kỳ thật chính là dùng giấy màu bà nội cắt giấy cắt hoa còn thừa dính lên nhánh cây. Đây chỉ cần dính lên là được, không cần kỹ thuật cao gì cho nên Tây Viễn buông tay cho Tây Vi và Vệ Thành làm. Hai đứa con trai đều vô cùng hưng phấn mà bận bịu, Tây Vi là vì thấy mới lạ, trước kia chưa làm qua; Vệ Thành là lớn như vậy lần đầu tiên có thể thật sự tham dự không khí đón ăn tết, trước kia hắn đều là ở bên cạnh nhìn người khác bận rộn, trong nhà không ai coi hắn là người trong nhà, đón tết hết thấy không có việc gì hắn có thể cùng làm.

” anh Thành Tử, dán ở đây, dán ở đây.” Tây Vi bôi hồ lên cờ màu nhỏ (Tây Viễn đặt tên), vừa lớn giọng nói chuyện cùng Vệ Thành.

“được.” khuôn mặt Vệ Thành vì hưng phấn mà đỏ bừng, cầm cờ màu dán tại vị trí Tây Vi chỉ định, sau đó lại lấy một cái cờ màu bôi hồ lên.

” Vi à, dán cái này.” Vệ Thành cũng không quên một công đôi việc.

“Xem kìa, thằng Thành và bé Vi nhà mình đều có thể giúp trong nhà làm việc.” Ông nội ở bên cạnh sửa sang lại đèn lồng để tối treo trên cây, Tây Viễn giúp ông nội một tay.

” Đúng vậy ạ, cũng không nhìn là con trai nhà ai!” Tây Viễn cũng không keo kiệt thổi phồng.

Hai đứa bé ngốc vừa nghe liền làm càng hăng say, lồng ngực ưỡn cao, kiêu ngạo như con gà trống lớn bà nội nuôi trong sân.

Ông nội và Tây Viễn không nín được mà phá lên cười.

Trang hoàng xong, ông nội và cha cùng đem cây tùng nhỏ cột vào trên cái cọc bên cạnh cửa sân, buổi tối sẽ đốt đèn lồng treo lên. Ông nội kể sau khi Khương Tử Nha Phong Thần xong thì phát hiện không lưu một vị trí cho mình, không chỗ ngồi nên đành phải ngồi xổm dưới cây đèn, cho nên tết đến phải có cây treo đèn, còn phải đốt đèn lồng. Tây Viễn nghe vậy thì buồn cười, Tây Vi và Vệ Thành lại thấy thú vị, đuổi theo ông nội truy hỏi chuyện sau đó, “Về sau à, về sau Khương Tử Nha cứ ngồi cạnh cây treo đèn thôi, bằng không chúng ta sao lại phải tìm cây về, buổi tối còn phải đốt đèn lồng.” Ông nội trả lời.

“Ông nội nhất định cũng không biết về sau thế nào.” trong lòng Tây Viễn nghĩ, hơn nữa hắn có thể đoán

được, buổi tối Tây Vi và Vệ Thành nhất định sẽ không có việc gì liên tới đây nhìn xem có Khương Tử Nha hay không.

Làm xong thì đã gần trưa, Tây Viễn đem hai đứa nhóc bẩn như gấu thu thập sạch sẽ, thay quần áo mới đón tết, người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên, hai đứa nhóc vừa mặc đồ mới vào, cả liên có tinh thần, thật sự là một đôi bé trai xinh đẹp.

Năm nay cơm tết phá lệ làm sáu món, thịt chim trĩ nấu với khoai tây, mầm đậu xào ớt, bắp cải dầm, thịt luộc dưa chua, rau trộn và miến đậu phụ đông bảo. Đương nhiên trong này mầm đậu xào, bắp cải dầm, miến đậu hũ bảo đều là sáng ý của Tây Viễn, mẹ Tây Viễn và bà nội đã chuẩn bị nguyên liệu trước, Tây Viễn trực tiếp cầm thìa đảo, cho nên một chút cũng không phiền toái.

Trước khi dọn cơm theo thường lệ sẽ đốt pháo, bất quá nơi này có rất ít nhà đốt cả đêm như hiện đại, chỉ đốt mấy dây ngụ ý một chút là đc rồi. Tây Vi và Vệ Thành thể hiện năm nay pháo trong nhà nhất định phải hai đứa nó đốt, Tây Viễn lấy lửa, thay phiên cầm tay hai đứa châm từng bước, sau đó ôm hai đứa chạy trở về.

“thằng Viễn đúng là chiều em trai.” Bà nội vừa bưng thức ăn lên bàn vừa lải nhải.

“Mẹ, mẹ nói xem thằng Viễn sao lại có kiên nhẫn với thằng Vi và thằng Thành như vậy.” mẹ của Tây Viễn vui cười.

“cả thôn cũng tìm không ra đứa nào đối với em trai tốt như thằng Viễn nhà chúng ta.” Bà nội sờ sờ búi tóc sau đầu. Trên búi tóc có một cây trâm gỗ, là thằng Viễn đi họp chợ mua cho, người già cùng thôn đều hâm mộ cháu đích tôn của bà hiếu thuận, cháu đích tôn của bà ko phải chỉ đối tốt với em trai.

Người một nhà ngồi ở bên bàn tròn ăn tết, ông nội và cha có thể thả lỏng, chung rượu trước mặt hai người đều đầy rượu. Ông nội uống một hớp rượu, ăn một miếng đồ ăn, thỏa mãn vô cùng. Năm nay trong nhà thêm một người thể mà lại rất thư thái! Những người khác không có rượu, cũng không có đồ uống, trực tiếp gấp đồ ăn dùng bữa. Như thường lệ hai cái đùi Tây Vi Vệ Thành mỗi người một cái, Tây Viễn chọn trong đĩa thịt chim những miếng ít xương cho ông nội bà nội mỗi người gấp một khối, cha mẹ cũng mỗi người kính một khối – chịu thôi, bốn trưởng bối thêm hai tiểu hài tử, ít chiếu cố đến ai là người đó trong lòng sẽ phảng phất mùi vị không phải, Tây Viễn ngấm lại, cảm thấy mình thật đáng thương mà.

Ăn cơm xong, Tây Vi liền không thể ở nhà chờ, nhét hạt dưa rang ngũ vị hương anh trai làm ở trong túi quần kéo Vệ Thành chạy ra ngoài – hôm nay ăn tết, Tây Viễn cũng không bắt Vệ Thành ở trong phòng, tiểu hài tử đều thích đi chơi mà. Ông nội và cha uống rượu, sau khi ăn xong mỗi người một phòng, rồi ngã xuống ngủ trưa, Tây Viễn không có việc gì cũng cùng đến nằm nghỉ. Bà nội và mẹ ở phòng bếp, chuẩn bị bánh chéo cho buổi tối. Ở trong tiếng bánh pháo ngẫu nhiên bùm bùm, Tây Viễn say sưa đi vào giấc mộng.

Mùa đông phương bắc trời sớm tối, theo như thời gian ở hiện đại hơn bốn giờ chiều mà trời bắt đầu ám xuống, không đợi trời tối hẳn, Tây Vi và Vệ Thành bỏ chạy trở về, hạt dưa trong túi quần ít đi, lại có thêm đậu phộng linh tinh, ăn tết, tiểu hài tử đến nhà ai người lớn đều sẽ nhét một ít đồ ăn vặt vào trong túi quần tụi nó.

“Anh ơi, anh ơi, ” Tây Vi thấy Tây Viễn đang ngủ, nhanh chóng vòng vo hai vòng trên mặt đất, ghé vào bên cạnh Tây Viễn, dùng ngón tay chọt chọt mũi Tây Viễn. Tây Viễn kỳ thật đã sớm tỉnh, cố ý giả ngủ không để ý tới Tây Vi.

“Anh ơi, anh ơi, ” hay lắm! Vệ Thành cũng ghé vào bên kia mặt Tây Viễn.

“Khò khò, khò khò, ” Tây Viễn giả bộ ngủ say sưa.

“Anh ấy sao còn không tỉnh thế!” Trụ Tử cùng Tây Vi và Vệ Thành trở về hỏi.

“Đừng cãi, anh ngủ đầu.” tốt lắm, hai đứa chọc nửa ngày, mới biết được anh trai đang ngủ.

Tây Viễn cũng không trêu hai đứa lâu, đứng lên tìm hai đoạn nến, cho hai đứa đốt đèn lồng nhỏ. Đèn lồng nhỏ là do Tây Viễn chỉ điểm, Tây Văn Minh dùng gỗ làm, Tây Viễn dùng giấy màu cắt hoa bà nội dùng còn lại dán vào bốn phía, thật ra rất sơ sài, nhưng đối với tiểu hài nhi trong thôn thì đã rất “Xa hoa”.

Tiểu hài tử nơi này đều là nuôi thả, người lớn chỉ cầu có thể cho bọn nó ăn no, không chịu đói, chịu lạnh, làm gì có rảnh lòng mà làm đồ chơi đồ chơi trẻ con. Ngọn nến trong nhà cũng là vì tết nhất mới mua vài cái cho sáng sủa, bình thường đều đốt đèn dầu hoả, hoặc là ngay cả đèn dầu hoả cx tiếc đốt, vừa đến tối liền đi ngủ. Cho nên nào có nhà ai chịu cho tiểu hài tử lấy nến chơi?

Tiểu hài tử trong thôn đối với Tây Vi và Vệ Thành “Thối phòng” anh trai làm cho mỗi đứa một cái đèn lồng cảm thấy rất tò mò. Đám Trụ Tử cùng hai đứa Tây Vi vào nhà là mấy đứa trẻ thường cùng Tây Vi chơi, quan hệ tương đối khá (đương nhiên, đây là dựa theo tiêu chuẩn của Tây Vi bình phán), bên ngoài cửa sân còn có mấy đứa, đám đó vì vì rất ít đến nhà họ Tây, ko dám vào cửa mà ở ngoài cửa lớn chờ, cũng muốn nhìn xem Tây Viễn làm đèn lồng thần kỳ có thể mang theo.

Đèn lồng làm xong, hai củ cải đỏ liền khẩn cấp muốn ra ngoài khoe khoang, Tây Viễn cũng không quản, tết nhất, mọi nhà người lớn đều cần gác đêm, người lớn bận rộn xong đều ngồi ở nhà vừa cần hạt dưa vừa nói chuyện phiếm, tiểu hài tử các nhà tán loạn, mặc dù là buổi tối, trong thôn vẫn an toàn.

Tây Viễn rót cho mình và ông nội mỗi người một chén nước sôi, ông nội cũng ngủ một giấc vừa mới tỉnh, bà nội bận rộn cả ngày, mệt mỏi nghiêng người nghỉ ngơi ở đầu giường đặt gần lò sưởi. Hai ông cháu uống nước sôi cần hạt dưa trò chuyện.

“Kèo kẹt” một tiếng, Tây Viễn nghe được tiếng cửa sân mở, trong nhà hôm nay ăn tết, cửa sân cũng không khóa, nhưng hơn nửa ngày cũng không thấy có người vào nhà, chớ không phải là trộm chứ! Tây Viễn xuống炕, cầm cây cời lửa bên bếp, lén lút mở cửa phòng ra. Bên cửa sân một bóng đen nho nhỏ đứng cạnh cây tùng treo đèn, không cần nhìn Tây Viễn cũng biết là Vệ Thành.

“Thành à, sao không vào nhà thế?” Tây Viễn hỏi Vệ Thành.

“Anh ơi, ” Vệ Thành bấu môi kêu một tiếng anh, đứng ở đó không nói, Tây Viễn thấy đứa nhỏ này hình như không ổn.

“Làm sao vậy, mau nói cho anh, có phải có ai khi dễ em không?”

“...” Vệ Thành mím chặt môi không chịu hé răng.

“Không sao, nói với anh, anh sẽ không trách bé Thành nhà chúng ta.” Tây Viễn hôn một cái lên khuôn mặt Vệ Thành.

“Đèn lồng hỏng.” Vệ Thành đưa tay sau lưng ra, Tây Viễn nhìn xem, cũng không phải hỏng mà là giấy màu bốn phía trên đèn lồng đều bị phá ra.

“Sao lại vậy? Có phải trời quá tối nên ngã không? Có ngã bị đau ở đâu không?” Tây Viễn vừa nói vừa đến chỗ cây tùng cẩn thận xem trên người Vệ Thành, lấy tay sờ.

“Nha đầu xấu xa, nha đầu xấu xa muốn cướp đèn lồng của em...” Nha đầu xấu xa là ngoại hiệu Tây Viễn đặt cho con chị cùng mẹ khác cha của Vệ Thành, tiểu nha đầu kia lớn hơn một tuổi so với Vệ Thành.

“nó có đánh em không?” Tây Viễn vừa nghe liền nóng nảy.

“em ngã sắp xuống đèn lồng, anh làm hỏng luôn! Em đánh chị ta, đánh cho chị ta khóc.” Vệ Thành đau lòng đèn lồng anh làm. Anh trai nói, gặp nha đầu xấu xa không cần sợ, cứ đánh, có gì đã có anh trai lo.

“Nó không đánh trúng em chứ?” Tây Viễn hỏi, hần vẫn lo Vệ Thành chịu khi dễ.

“Không ạ, em vừa đánh chị ta thì chị ta liền khóc, nói là về tìm mẹ.” Vệ Thành cũng sợ gây rắc rối cho Tây Viễn.

“Không sao, bảo bối của anh, chỉ cần em không bị bắt nạt là được, có anh ở đây, con mụ đáng chết kia không dám làm gì đâu.” Tây Viễn tiếp thêm can đảm cho Vệ Thành. Mẹ nó, nếu người đàn bà kia hoặc Vệ lão nhị dám tới tìm xui, hần cũng không phải là ngồi không.

“Đèn lồng hỏng rồi!” Nhắc tới đèn lồng Vệ Thành lại mắt rưng rưng lệ, đây chính là thứ anh làm cho, cũng là thứ hần thích nhất.

“Không sao, đi, chúng ta vào nhà, anh sẽ sửa cho em một cái mới, so với trước còn đẹp hơn.” Tây Viễn nắm tay Vệ Thành vào phòng.

” Thành à, đến ngồi bên cạnh ông nội nào, uống nước đi, có phải mãi chơi, khát nước rồi không?” Ông nội

đưa tay ôm Vệ Thành đến bên cạnh mình ngồi xuống.

Vệ Thành đúng là khát, hắn vừa uống nước vừa nhìn anh sửa đèn lồng. Giấy màu trong nhà không có khối lớn, Tây Viễn đành phải trộn các loại màu với nhau, gộp thành mặt hoàn chỉnh, sau đó dán lên đèn lồng.

“Anh ơi, anh ơi, anh Thành trở về chưa vậy?” Tây Vi tiến cửa sân liền lớn tiếng hô, Tây Viễn nghĩ mãi mà không rõ hắn vì sao phải lớn tiếng nói chuyện như vậy, cũng không sợ mệt người.

“Đã trở lại, đã trở lại. Em mau vào đi.” Tây Viễn đáp.

Tây Vi huých huých huých chạy vào nhà, hắn vừa rồi đi khoe khoang đèn lồng với bọn Tru Tử, còn có hạt dưa ngũ vị hương trong túi quần hắn mà những đứa khác đều không có. Chờ những đứa trẻ khác nói, hắn mới biết được Vệ Thành bị nha đầu xấu xa bắt nạt.

” anh Thành Tử, nha đầu xấu xa có đánh anh không?” Tây Vi hỏi. Vệ Thành lắc lắc đầu.

“em đã nói với Tru Tử, đợi ngày mai chặn đường đánh chị ta.” Tây Vi bóp bóp nắm tay.

“U a, em còn biết đánh người cơ đấy?” Tây Viễn trêu ghẹo Tây Vi.

“Hừ! Ai bảo chị ta muốn đoạt đèn lồng của anh Thành.” Tây Vi hô.

“Ta cũng có thể đánh chị ta.” Tru Tử ở bên hát đệm. Tây Vi đã nói, ai giúp đánh nha đầu xấu xa thì sẽ đem đèn lồng cho người đó.

“được.” Tây Viễn cũng không khuyên can, Vệ Thành nhà hắn cũng không phải như trước, ai muốn bắt nạt cx được.

“em sẽ đánh chị ta!” Vệ Thành cũng không uống nước. Hừ! Sáng mai thấy nha đầu xấu xa hắn sẽ lại đánh khóc chị ta, xem chị ta còn có dám đoạt đèn lồng của mình nữa hay không.

“Ừ, được. Không cần sợ nó, cha của nó anh còn không sợ, sao lại sợ nha đầu xấu xa như nó chứ.” Tây Viễn rất sợ lưu lại bóng ma tâm lý về cuộc sống đã qua của Vệ Thành, cho nên mặc kệ phương thức đúng hay không, Tây Viễn đều một mực ủng hộ.

“Anh ơi, anh ơi, đèn lồng này thật là đẹp mắt.” Tây Viễn dùng giấy màu rực rỡ ghép thành tấm lớn dán lên đèn lồng, lại chọn hoa giấy bà nội cắt dán ở mặt trước, cho nên thoạt nhìn so với trước đó chỉ có một màu đẹp hơn, Tây Viễn đốt nến bên trong, Vệ Thành cầm không buông tay.

“Anh ơi, anh ơi, ” Tây Vi ở bên cạnh kêu, nhanh chóng chạy đến, vừa nhìn là biết đã nhìn trúng đèn lồng

của Vệ Thành.

“Rồi rồi, anh cũng dán hai bông hoa giấy cho em, em xem thích cái nào.” Tây Viễn không muốn ủy khuất Vệ Thành nên đỡ Tây Vi nói.

” cái này, còn cả cái này.” Tây Vi cũng rất dễ thỏa mãn.

Làm xong đèn lồng, Tây Viễn cũng không lười, dẫn hai đứa em trai cùng một đám con nít đi chơi, kỳ thật tính tuổi của thân thể này của Tây Viễn thì cũng không lớn, trong thôn có nhiều đứa lớn hơn hẳn một hai tuổi còn mãi chơi chạy khắp thôn.

Ôi! Ai bảo tuổi tâm lý mình lớn.

“ôi! Viễn à, đến đây.” Tây Viễn cùng bọn nhỏ đến nhà ai, người lớn trong nhà đều sẽ đến một câu, nhìn thẳng cả nhà họ Tây không giống với những hài tử khác trong thôn, cụ thể không giống ở đâu, bọn cũng nói không rõ, có lẽ là do Tây Viễn học sách cùng thầy thuốc Lý chăng?

“Dạ thím, chúc thím đón tết vui vẻ.” Tây Viễn cũng ngọt ngào chào hỏi, bất quá ánh mắt luôn không rời Vệ Thành và Tây Vi đang chơi đùa, hẳn không muốn để chuyện vừa rồi phát sinh lần nữa.

“Vệ Thành, trên đèn lồng của ngươi là cái gì vậy?” Những đứa trẻ khác cũng muốn cầm đèn lồng xinh đẹp của Vệ Thành, bất quá Vệ Thành không có khả năng cho bọn nó cầm, chỉ đành nghĩ cách đến gần tò mò đưa tay sờ sờ.

“Là hỉ thước, bà nội ta cắt.” Bị một đám tiểu hài tử hâm mộ vây quanh, Vệ Thành thực kiêu ngạo.

“của ta đây là chim én.” Tây Vi cũng giơ cao đèn lồng của mình. “Thành ơi, Vi ơi, đi thôi, chúng ta về nhà ăn bánh chẻo.” thấy thời gian không còn sớm, Tây Viễn kêu hai tiểu tử kia. Giao thừa ở đây ăn bánh chẻo sớm, không cần chờ đến giờ Tý.

“Về nhà nào.” Tây Vi và Vệ Thành cầm đèn lồng đi theo phía sau Tây Viễn, hai đứa tung ta tung tăng, chạy vài bước đuổi theo anh trai.

Tiếng pháo tất niên lại bùng bùng vang lên, cùng với tiếng pháo năm mới, Tây Viễn dẫn Vệ Thành, Tây Vi, bước trên đường về nhà.

13. Quyển 1 - Chương 13: Bắp Cải

Qua năm, đảo mắt đã đến tháng giêng, trải qua hơn một tháng điều dưỡng, thân thể của Vệ Thành tốt lên rất nhiều, thầy thuốc Lý lại cẩn thận khám một lần, sau đó thay đổi phương thuốc.

Ngày hai tháng hai, ngày Long Sĩ Đầu, Tây Viễn đính hai cái đuôi rồng lên vai quần áo của Vệ Thành và Tây Vi, đuôi rồng là dùng cán cao lương đoạn ngắn khoảng ba centimet, sau đó cắt miếng vải màu sắc rực rỡ thành hình tròn hoặc hình vuông, hai đầu dùng chỉ khâu, ở phía dưới cx dùng mảnh vải đủ màu sắc làm thành bông. Nghe nói ngày hai tháng hai tiểu hài tử mang đuôi rồng có thể phù hộ một năm bình an ko tai họa.

Đuôi rồng là Tây Viễn cùng bà nội làm, Tây Viễn cắt, bà nội dùng chỉ may. Vệ Thành và Tây Vi hai đứa đội đuôi rồng cười rộ cầm quả cầu anh trai làm đi chơi. Hiện tại vào hai tháng, thời tiết đã chuyển ấm, Tây Viễn thả lỏng tâm tình để Vệ Thành ra bên ngoài chơi, bất quá sáng sớm và tối thường lạnh hơn nên Tây Viễn sẽ yêu cầu Vệ Thành không ra khỏi phòng, Vệ Thành rất nghe lời.

Nhìn bóng lưng hai đứa con trai chạy xa, Tây Viễn thu nụ cười trên mặt. Tiền trong nhà sắp không đủ rồi, năm ngoái bán bắp cải cay kiếm đc ba mươi lượng bạc thì ba lượng trả nợ, năm lượng cho Vệ lão nhị, còn lại ngoài ăn tết chi phí, đều dùng để mua thuốc cho Vệ Thành, đây còn là do thầy thuốc Lý không cần tiền chẩn bệnh mới tiết kiệm đc. Việc trị liệu kế tiếp c Vệ Thành còn phải tiêu tiền, mặt khác đầu xuân lập tức sẽ bận bịu việc đồng áng, phải làm ruộng tới trung tuần tháng ba, chuyện quan trọng trước hết trong nhà là chuẩn bị hạt giống, cái này cũng cần một khoản tiền.

Bên ngoài băng tuyết đã tan, hiện tại chỉ có sáng sớm và ban đêm nhiệt độ không khí còn thấp mới đóng băng. Nhớ tới bắp cải mùa thu mình đề nghị cất trong hầm ngầm, Tây Viễn rất có tin tưởng. Thừa dịp nay mỗi ngày nhiệt độ không khí hài hòa, Tây Viễn cùng cha xuống hầm ngầm, thật cẩn thận mà mở ra một góc vải dầu trữ bắp cải, mượn ánh nến trong tay Tây Viễn tỉ mỉ quan sát, ừ, cũng không tệ lắm! Từ bên trong cầm hai cái bắp cải ra, trở lên, bắp cải trong tay một tầng bên ngoài hơi khô, bên trong bảo trì đều tương đối khá, Tây Viễn kéo ra lớp bắp cải ngoài cùng, bắp cải bên trong xanh tươi, nõn nà, so với khi mới thu hoạch mùa thu không khác ấy, nhìn rất thích mắt.

“Miễn chê luôn, cách này c thằng Viễn thật đúng là tốt.” Bà nội lấy bắp cải qua vui sướng nói.

” Viễn à, bắp cải này con tính đến trấn trên hay thị trấn bán?” Tây Văn Minh hỏi, ông biết con cả sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy chỉ vì thêm đồ ăn cho nhà.

“Không lên trấn trên, hai ngày nữa lên thị trấn ạ. Chúng ta hỏi thử chưởng quầy Tụ Đức Lâu có mua không, bên ông ấy nếu không cần thì chúng ta sẽ hỏi tiếp chỗ khác.” Tây Viễn sớm đã tính toán xong.

“được, nghe thằng cả.” Tây Văn Minh biết ở mặt này mình không bằng có kiến thức con cả, cho nên đem quyền quyết định giao cho Tây Viễn.

Lại qua hai ngày, Tây Viễn dậy thật sớm, cùng cha lên đường cuộc bộ đến thị trấn. Chịu thôi, hiện ở trong thôn mọi người không có việc gì, có rất ít người đến thị trấn làm việc, không có cách nào đi nhờ xe.

Hai người qua trấn Vạn Đức liền đưng tới một chiếc xe bò đến thị trấn, Tây Viễn cho đánh xe 4 văn tiền, để mình và cha đi kè. Tây Văn Minh muốn ngăn cản Tây Viễn, nhưng há to mồm cuối cùng cũng không lên tiếng. Kỳ thật ông hẳn cảm thấy đi đến thị trấn cũng không có gì, tổng cộng cũng chỉ có ba mươi lăm dặm, trước kia có việc gì không thể không đến thị trấn thì ông đều đi bộ tới, có điều... Nhìn nhìn Tây Viễn, thằng Viễn nhà ông phải khuôn vác nặng, tiêu bốn văn tiền thì tiêu bốn văn tiền vậy. Tây Viễn nhìn ra Tây Văn Minh do dự nhưng làm bộ như không biết, hẳn mới không vì tiết kiệm bốn văn tiền mà để bản thân mệt như chó đầu, lại nói, hai người hôm nay còn phải trở về, lúc trở lại chưa chắc sẽ có xe tiện đường để ngồi.

Tây Viễn không chút do dự bò lên trên xe bò, xe bò một đường kéo kệt kệt tới thị trấn. Vào thành Tây Viễn trực tiếp cùng cha đến hiệu ăn Tụ Đức Lâu. Kỳ chưởng quầy c hiệu ăn đang ngồi ở sau quầy sâu muện: hiện tại là thời kì giáp hạt, bắp cải củ khoai tây mùa đông những thứ có thể cất giữ đã tiêu hao gần hết, hơn nữa cho dù có còn thì trải qua một mùa đông cũng đều rũ rượi, trở nên khô héo, dùng những nguyên liệu này xào rau tuyệt sẽ không ngon, khách nhân c hiệu ăn đều có ý kiến. Có điều cũng chả có cách chi, hiện tại mới vừa đầu xuân, cách thời gian gặt hai rau dưa trong ruộng còn ít nhất hai tháng, mọi nhà đều ăn dưa muối, trong hiệu ăn cũng chỉ có thể bán món mặn. Cđ kể có tiền cứ ăn thịt mãi cũng sẽ ngán, muốn ăn chút rau dưa cho sướng miệng, đến hiệu ăn để ăn nhưng hiệu ăn cũng không có, không bột đồ gột nên hồ mà.

Kỳ chưởng quầy đang cân nhắc, cánh cửa kéo kệt vang một tiếng, đi vào một lớn một nhỏ, ôi, đây không phải hai người mùa thu năm ngoái đến cho ông bán bắp cải cay ư.

Hiệu ăn năm ngoái dựa vào bắp cải cay làm đồ ăn mà mời chào đc không ít khách nhân, ông chủ vì thế cuối năm còn cho hẳn một số tiền thưởng ngoài định mức nữa.

“Kỳ chưởng quầy, ngài thật là nhân nhả đó!” Tây Viễn cười hì hì chào hỏi Kỳ chưởng quầy.

“Tây Viễn à, cháu đừng trêu chọc ta mở cửa buôn bán mà nhân nhả cũng nhân nhả cũng không phải là chuyện tốt đâu.” Kỳ chưởng quầy bắt đắ dĩ nói.

“Sao khách nhân c hiệu ăn nhìn không nhiều lắm vậy?” Tây Viễn biết rõ còn cố hỏi.

“Bây giờ không phải là mùa ế hàng sao, rau dưa trữ lại đều dùng hết, ta cũng không làm ra được nhiều món.” Kỳ chưởng quầy ăn ngay nói thật.

“Nhà cháu thật ra có chút bắp cải tươi, còn có chút củ cải, không biết Kỳ chưởng quầy ngài có hứng thú không? Thừa dịp hôm nay tới thị trấn cháu còn mang đến hai cây bắp cải cho ngài.” Tây Viễn lấy rổ từ trong tay cha tới đưa cho Kỳ chưởng quầy, bên trong là hai cây bắp cải xanh nõn cùng một củ cải tươi non.

“ôi chao, bắp cải này của cháu đúng là rất không tệ, trong nhà còn bao nhiêu? Ta đây bao hết toàn bộ.” Kỳ chưởng quầy cũng không ngốc, hơi cân nhắc là biết mục đích Tây Viễn tới đây.

“Có không ít đâu ạ, đủ ngài chống đỡ đến khi thu hoạch rau mới. Chẳng qua giá thì...” Tây Viễn bắt đầu cùng Kỳ chưởng quầy cò kè mặc cả.

“Mùa thu bắp cải là một đồng bốn cân, giờ ta cho cháu một đồng ba cân thế nào?”

“Một đồng ba cân? Sợ là không được đâu ạ, một đồng một cân ngài ra ngoài cũng ko mua đc đâu đúng không?” Tây Viễn một bước cũng không nhường.

” bắp cải thứ này cũng không có gì quý, bên trong nước nhiều nặng cân, sao lại bán giá cao thế! Nếu không thì một đồng hai cân...?” Kỳ chưởng quầy vừa trả giá cùng Tây Viễn, vừa tính toán khoản mua bán này có thể kiếm đc bao nhiêu trong lòng.

“Kỳ chưởng quầy, cháu cũng không đòi nhiều, chỉ một đồng một cân, ngài xem xem có thể mua không, nếu ngài không cần thì cháu đến hiệu ăn Mĩ Vị cách đây một con phố hỏi thử?” Tây Viễn khích Kỳ chưởng quầy, hẳn cũng biết chuyện mùa thu Mĩ Vị đoạt khách nhân c Tụ Đức Lâu.

“Đừng, đừng đi, được, được, một đồng thì một đồng, lập tức mua bán!” Kỳ chưởng quầy cũng không trả giá thêm.

“VẬY ngài sáng mai phái hai xe ngựa qua kéo rau về đi, tổng cộng có khoảng hơn sáu nghìn cân bộ Mùa thu trồng một mẫu rưỡi ruộng cộng thêm một ngàn cân bắp cải bà nội trồng trong vườn rau, ngoài để trực tiếp dùng và để dành ăn trong mùa đông cho nhà, trong hầm ngầm chứa ước chừng sáu nghìn năm trăm cân, trừ đi thất thoát nước, Tây Viễn cân nhắc cũng phải có sáu nghìn cân, mặt khác còn có ước chừng ba trăm cân củ cải. Củ cải Tây Viễn cũng thương lượng cùng Kỳ chưởng quầy, dựa theo giá bắp cải.

Cùng Kỳ chưởng quầy định xuống thời gian, Tây Viễn cùng cha rời khỏi Tụ Đức Lâu, vốn muốn mua cho Tây Vi và Vệ Thành chút đồ ăn, bất quá ngẫm lại tiền trong nhà không còn nhiều lắm nên Tây Viễn cũng không dám tiêu loạn, nhưng lại không muốn hai đứa nhỏ thất vọng, hẳn có thể tưởng tượng ra bộ dạng hai đứa nhóc tha thiết ngóng trông bọn họ trở về, vì thế liền mua cho mỗi người một que đường hồ lô.

Rất nhanh hai người ra khỏi thành, ba mươi lăm dặm đi mất chừng hai canh giờ, nếu vốn chỉ có Tây Văn Minh thì hơn một canh giờ đã đủ, nhưng Tây Viễn chân ngắn nên không khỏi bị mệt, đi một đoạn phải nghỉ một lát, lại cự tuyệt để Tây Văn Minh công, chịu thôi, cha Tây Viễn đành phải cùng hẳn chậm rãi về nhà.

Đi một chút ngừng một chút, mãi cho đến gần giờ Dậu hai người rốt cục về tới thôn hoa sen, trời chiều chạng vạng chiếu vào trên cây liễu bên thôn, dưới cây liễu, Tây Vi và Vệ Thành sớm đã đứng chờ, thấy thân ảnh cha và anh thì lập tức như cưỡi ngựa chạy tới. Tây Viễn lấy ra mút quả cho mỗi đứa một cây, hai đứa nhóc lập tức mặt mày hớn hởi, cả đường đi vừa đi vừa khoe khoang với đám con nít gặp phải trên đường, những đứa trẻ khác thấy chỉ đành mong ngóng mà nhìn, có đứa lớn rồi cũng chưa nếm qua mút quả, nhìn lớp áo đường dính bên trên, nhất định ăn rất ngon!

Vệ Thành vừa hé miệng nhỏ liếm đường trên mặt mút quả, vừa đặc ý nhìn những hài tử khác thèm thuồng, hẳn rất cục cũng có thể khiến cho người khác hâm mộ mình, mà không phải trốn ở đâu đó hẻo lánh trộm xem tiểu hài tử nhà khác ăn cái gì.

Về đến nhà, ông nội bà nội và mẹ của Tây Viễn nghe Tây Viễn bán bắp cải giá một đồng tiền một cân thì

đều kinh hỉ khó tin. Thăng Viễn nhà họ đúng là biết lam biết làm, nhiều người lớn còn kém xa!

Ngày hôm sau, Kỳ chưởng quầy sớm cùng với hai hỏa kế đến kéo bắp cải. Ông hôm qua đã nói với ông chủ, ông chủ vừa nghe liền biết đây là một cơ hội kiếm tiền tốt, rộng lượng tán thưởng ông vài câu. Kỳ chưởng quầy cả đêm kích động đến ngủ không ngon giấc, đây chính là chuyện tốt Mỹ Vị bên kia vô luận thể nào cx kém hơn, dù sao đầu bếp dù có tay nghề mà không có nguyên liệu làm cũng là uống phí tâm tư.

Một nhà Tây Viễn cùng hai hỏa kế đem bắp cải trong hầm ngầm ra, trong lúc đó Tây Vi và Vệ Thành cũng lững chững theo sát hỗ trợ, Tây Viễn hai đứa một bên tùy ý bảo hai đứa ở trong sân trông coi, nói cho hay là sợ bắp cải bị người khác lấy chạy mất. Hai đứa nhóc nghiêm túc mỗi người ngồi một bên trông coi bắp cải, ai cũng dừng nghĩ đến trước mặt.

” hai đứa nhóc nhà này cũng thật chín chắn!” Kỳ chưởng quầy vui cười nói. Tây Vi và Vệ Thành vừa nghe Kỳ chưởng quầy coi hai đứa nó như người lớn, lại càng cố gắng ưỡn cao bờ ngực.

“Ừ, ba đứa bé nhà ta đều chín chắn chừng chạc cả.” Bà nội nghe lại không hề nghĩ là người ta là đang trêu chọc chút nào, bà đúng là cảm thấy các cháu mình chỗ nào cx tốt.

Vài dầu trong hầm ngầm hôm qua đã bị lấy ra trước, Tây Viễn không muốn để người khác biết cách này của mình, hắn còn trông vào đó tiếp tục kiếm tiền mà. Mấy người dùng hơn một canh giờ dọn sạch bắp cải ra,

Người trong thôn hiện tại đang chuẩn bị cày bừa vụ xuân nên việc cũng không nhiều, có người thấy trước cửa sân nhà Tây Viễn ngừng lại hai chiếc xe ngựa tò mò tới nhìn một cái. Vừa thấy là nhà Tây Viễn đang bán bắp cải, có người ở bên xem náo nhiệt, cũng có người đến giúp một tay, đương nhiên trong đó cũng không ít người có tâm tư thăm dò nhà Tây Viễn làm sao giữ bắp cải tốt thế.

Cộng tất cả lại, tổng cộng là sáu nghìn hai trăm cân bắp cải, hai trăm sáu mươi lăm cân củ cải. Kỳ chưởng quầy cũng hào phóng một phen, tính thành sáu nghìn năm trăm cân, đưa tổng cộng sáu nghìn năm trăm văn tiền. Mọi người trong thôn ở bên rất hâm mộ, bắp cải trong ruộng bọn họ đều là mùa thu hoạch xong liền bán, vì không bán cũng không được, nếu để qua một mùa đông sẽ bị thời tiết lạnh làm hỏng, không lạnh hỏng cũng sẽ khô héo không còn chút nước, rồi cũng phải vứt đi. Cũng là bắp cải như nhà Tây Viễn, mùa thu ngay cả một xâu tiền cx bán không được, nhà Tây Minh Văn thế nhưng bán hơn sáu xâu tiền, mọi người muốn không ghen tị cũng khó.

Tây Viễn cũng không che dấu nữa, hắn chính là muốn để người trong thôn đều biết, Vệ Thành đến nhà hắn, nhà hắn chẳng những cuộc sống không khó khăn hơn trước kia ngược lại càng ngày càng tốt.

14. Quyển 1 - Chương 14: Trồng Đồ Ăn

Trung tuần tháng hai, thời tiết dần dần chuyển ấm, Tây Viễn bắt tay vào làm kế hoạch trồng đồ ăn. Ở đây thông thường phải trung tuần tháng ba mới bắt đầu trồng ruộng, rau dưa trong vườn cũng thế. Tây Viễn

chính là muốn đánh vào điểm này, hắn quyết định vận dụng thử phương pháp gieo trồng rau dưa hiện đại để trồng rau trước một tháng kiếm lời.

Đương nhiên lấy điều kiện hiện có, Tây Viễn không có khả năng xây nhà ầm. Tây Viễn suy nghĩ hoặc là nói hắn đã nghĩ từ năm ngoái, cảm thấy nghĩ thông rồi mới bắt đầu làm. Tây Viễn nhờ cha làm cho cái cái giá gỗ 6 tầng, tầng này cách tầng kia khoảng 30, trên mỗi tầng ván gỗ trải vải dầu, bên trên vải dầu trải một tầng đất, Tây Viễn hạt giống rau bà nội lưu lại mùa thu dựa theo chủng loại khác nhau phân tầng gieo vào trong đất, sau đó chuyển giá gỗ tới trên giường nhà tây, hiện tại sáng sớm và buổi tối bên ngoài còn đóng băng, đành phải ủy khuất cha mẹ chút xíu, buổi tối làm bạn cùng với giá gỗ này.

Tây Viễn hết lòng trông nom, khống chế độ ẩm giường sưởi trong nhà, đúng lúc tưới tắm cho đất, không quá mấy ngày, hạt giống rau gieo xuống đều nứt ra rồi nảy mầm trên mặt đất, cả nhà Tây Viễn cẩn thận che chở, có đôi khi Tây Viễn mệt mỏi, ông nội bà nội, cha mẹ sẽ luân phiên canh chừng.

Bởi vì chăm nom cẩn thận mầm mọc lên đều rất tốt, mầm vừa được ước chừng 10 cm thì đã là giữa tháng ba, bên ngoài nhiệt độ không khí cơ bản đều là trên không độ. Lại đợi hai ngày, cả nhà Tây Viễn cùng nhau dời cây non đến trong vườn rau.

Vườn rau ông nội và cha đã sớm sửa lại, từng luống đặc biệt chỉnh tề.

Cha và ông nội đào hố ở phía trước, Tây Viễn cùng bà nội và mẹ trồng rau vào, hai củ cải đỏ cũng không chịu nhàn rỗi, muốn tham gia lao động trong nhà, Tây Viễn liền gọi hai đứa cầm bầu nước tưới nước cho rau vừa trồng xuống. Hai đứa nhóc làm rất nghiêm túc, chấp hành số lượng Tây Viễn quy định rất tiêu chuẩn, Tây Viễn không quên cổ vũ, thi thoảng khen ngợi đôi câu, hai đứa lại càng hăng hái, bất quá Tây Viễn cũng sợ hai đứa mệt, làm một chút lại gọi hai đứa ra chơi một lát, cứ vậy, vừa chơi vừa hỗ trợ, hai đứa nhóc dĩ nhiên kiên trì đến cùng.

Cả nhà bận bịu ba ngày mới đem toàn bộ rau non dời ra. Đến tối, ông nội hoặc cha sẽ cẩn thận dùng, mảnh cỏ phủ lên. Mảnh cỏ dưới sự giải thích của Tây Viễn Tây Văn Minh đã sớm bận trước.

Văn Minh rất khéo tay, giỏi liễu, rổ, chiếu cao lương nhà dùng đều là tự tay ông đan. Cả mùa đông, trong khi đàn ông nhà khác không có việc gì thì ông một ngày cũng không nhàn rỗi.

Đối với kỳ tư diệu tưởng ngẫu nhiên của Tây Viễn, nhờ ông giúp làm gì, chỉ cần Tây Viễn chỉ điểm tí tẹo là rất nhanh lĩnh ngộ và làm tốt. Tây Viễn có khi ngẫm lại, cảm thấy mình cùng cha mẹ hiện tại có chút không thân, có thể là bởi vì tuổi tâm lý trên thực tế của mình lớn hơn cả bọn họ, bảo mình gọi người nhỏ hơn năm tuổi là cha mẹ thì nhất thời còn chưa thấm được, vẫn có cảm giác không đúng. Trên thực tế, Tây Viễn không phải không thừa nhận ở trên người Tây Văn Minh có tính chất làm người cha người thân rất tốt, tính tình tốt có năng lực làm việc, là con trai hiếu thuận, người cha từ ái, người chồng có trách nhiệm điển hình. Nghĩ vậy, Tây Viễn hạ quyết tâm, sau này cần tiếp xúc nhiều hơn với Tây Văn Minh, mau chóng thích ứng thân phận mới của mình.

Rau mầm mới vừa chuyển đến trong ruộng mấy ngày nay có tí ủ rũ, điều này làm cho trong lòng Tây Viễn cũng không yên, dù sao kiếp trước trong nhà sau khi dời cây mầm đều phải phủ màng nhựa mỏng, ở đây dùng mảnh cỏ, không biết có được ko nữa. Người lớn trong nhà cũng rất lo lắng, sợ tăng thêm gánh nặng

cho Tây Viễn nên đều tận lực làm bộ như không sao cả.

Ông nội lo lắng ngủ không ngon giấc, thường xuyên sáng sớm trời còn chưa sáng đã ngồi xổm ở trong rãnh rau hút thuốc xoạch xoạch, có khi nhẹ nhàng nhấc mình cổ lên nhìn một chút.

Ban ngày khi có ánh mặt trời, mảnh cỏ cần xóc lên để mầm nhận chiếu xạ của ánh mặt trời. Buổi tối khi thái dương đã khuất thì tiếp tục phủ lên. Bất quá, người một nhà không lo âu bao lâu, rau mầm trải qua kỳ thích ứng ban đầu, bắt đầu nảy nở đầy sức sống. Nhìn mầm non dần dần có tinh thần, Tây Viễn thật dài thở phào một hơi.

Tối tiết Thanh minh (tiết thứ 5 trong 24 tiết khí), việc trong ruộng cũng tất bật lên, bản địa có câu “Thanh minh trồng mạch, Cốc vũ trồng đồng”, Trên thực tế, lúa mạch cần gieo vài ngày sau tiết Thanh minh. Trước đây, cần trước tiên cuốc đất và bón phân trong ruộng, nhà Tây Viễn, mùa thu năm ngoái cha và ông nội đã lên luống trước, hiện tại chỉ cần bón phân là được rồi. Tây Viễn không đi theo ra ruộng, hẳn không yên lòng vườn rau trong nhà, mặt khác, hẳn còn nhờ mẹ nói với người trong thôn là nhà ai có gà con, vịt con, ngỗng con cứ đến nói với nhà hẳn, nhà hẳn sẽ mua rất nhiều.

Mọi nhà ở đây thường đều nuôi một ít gà vịt ngỗng trong nhà nhưng không quá nhiều, vào mùa hè sẽ nuôi thêm một ít, mùa đông không có rau hay cỏ dại gà vịt ngỗng phải ăn cám trấu hoặc lương thực, người còn ăn không đủ no thì dùng gì cho chúng nó ăn, cho nên vừa đến mùa thu phần lớn sẽ giết đi, hoặc bán hoặc chôn vào trong tuyết, giữ lại ăn tết, ngẫu nhiên sẽ lưu lại mấy con. Giữ lại bao nhiêu là do tình huống trong nhà quyết định, nếu năm đó qua tốt sẽ lưu nhiều, nếu kém thì không lưu hoặc lưu ít. Bất quá thông thường cũng chỉ lưu năm sáu con mà thôi.

Đợi khi lúa mạch trong ruộng cao đến một tấc, ngô, đậu nành trên đồng cũng đã gieo xuống, trong ruộng từng phiến màu xanh xanh biếc. Rau dưa trong vườn nhà Tây Viễn đã lớn đủ cao, rau trắng, rau chân vịt, rau cần linh tinh đã có thể hái xuống ăn, dây dưa chuột, đậu giác bò đầy xào, cà chua cũng bắt đầu kết ra một đám viên cầu nhỏ màu xanh biếc. Bà nội trồng hai cụm rau hẹ, hai cụm hành tây, bởi vì Tây Viễn cũng dùng mảnh cỏ phủ lên như rau dưa khác cho nên lớn lên sớm hơn mọi năm, rau hẹ hiện tại cũng đã có thể cắt xuống ăn, hành cũng mọc ra lá hành xanh biếc.

Tây Viễn ở vườn rau tỉ mỉ quan sát, phát hiện có dây dưa chuột đã kết ra dưa chuột non, chọc lên hoa nhỏ vàng nhạt điểm lẹ, nhìn thấy liền muốn cắn một ngụm. Qua hai ngày, lại rơi một trận mưa phùn, Tây Viễn thật sự phát hiện có một quả dưa chuột non bị cắn một đoạn, ban đầu Tây Viễn còn tưởng chuột hay gì đó cắn, khi ăn cơm chiều vừa nói thì biểu tình của Tây Vi và Vệ Thành liền không đúng, hai đứa nhóc rất cẩn thận và cơm vào miệng, vừa dùng khóe mắt trái liếc một cái phải liếc một cái nhìn anh trai. Đám người lớn vừa nhìn thì trong lòng liền minh bạch, liếc mắt lẫn nhau, coi như không phát hiện.

Sau khi ăn xong, Tây Viễn lại ra vườn rau, hẳn tính toán sáng sớm mai đến thị trấn xem, phỏng chừng bắp cải chỗ Kỳ chương quầy cũng dùng hết, hiện tại cải thìa trồng đúng hạn trong ruộng còn phải một thời gian mới có thể hái, Tây Viễn muốn đem rau dưa đã có thể ăn bán trong nhà đi.

Tây Viễn đang ở kia cân nhắc bán rau thể nào, cửa vườn có hai đứa nhóc đang rồi rầm phát rồ. Quả dưa chuột kia là Tây Vi và Vệ Thành làm, mỗi người một ngụm cắn, hiện tại bị anh trai phát hiện, hai đứa nó muốn cung khai với anh trai lại sợ anh tức giận.

“Hai đứa ở đây lắp ló làm gì?” cửa vườn kia truyền đến tiếng của bà.

“Chơi ạ.” Sau đó là tiếng hai đứa nhóc cười hì hì.

“Đã sắp tối, còn không vào nhà, chốc nữa cái gì cũng không nhìn thấy.” Bà nội dỗ hai đứa cháu.

“Hai em lại đây.” Tây Viễn vừa nhìn là biết làm sao, hắn cũng không muốn để hai cái em trai vì hai quả dưa chuột mà không yên.

“Anh ơi, anh ơi, ” đây là Tây Vi.

“Anh ơi, anh ơi, ” đây là Vệ Thành.

Hai đứa nhóc chạy đến trước mặt Tây Viễn, lấy lòng gọi anh.

“Nói đi, có chuyện gì?” Tây Viễn cũng không quanh co, trực tiếp hỏi ra.

“Anh, quả dưa chuột bị cắn một miếng còn có thể mọc ra nữa không vậy?” Tây Vi hỏi, Vệ Thành cũng dùng ánh mắt hi vọng nhìn hắn.

“Còn có thể mọc, nhưng phần bị cắn sẽ không mọc ra nữa.” Tây Viễn đáp lại.

“A? Vậy, vậy, anh ơi, quả dưa chuột kia còn có thể bán không?” Vệ Thành có chút giật mình, hắn và Tây Vi thấy dưa chuột non trong vườn thì tham ăn, sau đó hai đứa nhóc thì thăm một trận, tính một cách vụn toàn đôi bên, vừa không chậm trễ anh trai bán dưa chuột, lại có thể giải thèm, vì thế kết quả thương lượng cuối cùng là hai đứa mỗi đứa cắn một cái, bọn nó nghĩ chỉ cần không hái xuống, phần bị cắn sẽ lại dài ra được!

Tây Viễn nghe hai đứa nhóc nghẹn ngào giải thích xong thì nhất thời buồn cười, hai đứa ngốc này!

Nhìn thấy hai đứa em hối hận không kịp, Tây Viễn vốn không còn tức giận, lòng càng thêm mềm nhũn. Hắn thuận tay từ trên dây dưa chuột hái một quả dưa chuột non lớn cỡ bàn tay người lớn, từ giữa bẻ ra hai nửa, cho hai đứa nhóc mỗi đứa một nửa. Kiểm tiền đương nhiên quan trọng, cđ cũng không thể trồng cả vườn rau dưa lại để con em mình tha thiết mong chờ phải không?

Tây Vi và Vệ Thành thấy anh trai không tức giận, còn hái cho hai đứa một quả dưa chuột ăn, ngon miễn chê!”rộp rộp” cắn dưa chuột. Dưa chuột vốn không lớn, phần đến trong tay mỗi người cũng chỉ có một ít, bất quá cả hai đều rất thỏa mãn, cắn từng ngụm nhỏ một, còn đem vào sân cho ông nội bà nội và cha mẹ ăn cùng., người lớn đương nhiên sẽ không ăn chút đồ của bọn nó, nhưng đối với trẻ con vẫn là rất vui mừng.

Hành trình lên thị trấn của Tây Viễn ngày hôm sau rất thuận lợi, Kỳ chương quây cũng đang lo nên làm sao. Hiện tại Kỳ chương quây không có việc gì liên ngóng trông Tây Viễn, bởi vì mỗi lần Tây Viễn tới đều có thể mang đến tin tốt lành cho hắn.

Lần này Kỳ chương quây không cò kè với Tây Viễn, trực tiếp dựa theo giá Tây Viễn chào hàng để trả. Ông và ông chủ đã tính trước, đứa nhỏ Tây Viễn này đừng nhìn tuổi còn nhỏ nhưng thông minh tài giỏi lắm, đây chính là thần tài của Tụ Đức Lâu bọn họ, nên mượn được sức, không thể bởi vì lợi nhỏ mà làm thần tài chạy mất, vậy thật đúng là mất nhiều hơn được, huống hồ, giá cả Tây Viễn cần đích xác hợp tình hợp lý.

Sáng sớm, ông nội bà nội và cha mẹ bận rộn trong vườn, đem rau dưa có thể ăn nên cắt thì cắt, nên thái thì thái, nên hái thì hái. Đợi đến khi mặt trời lên tới đỉnh cây liễu, xe ngựa của Kỳ chương quây liền đến.

Nhìn cái thìa lớn xanh biếc giữa sân nhà Tây Viễn, Kỳ chương quây cười híp mắt, đây so với thời điểm hái rau dưa bình thường sớm hơn hai mươi ngày, lại có thể nhân cơ hội kiếm lớn một số.

Nhìn cả mùa đông, lại thêm thời kì giáp hạt đầu xuân, có lẽ là do trải qua chờ đợi dài đằng đẳng và buồn chán, cho nên lúc này vừa thấy rau tươi liền cảm thấy tươi mát mê người. Ông tin những kẻ có tiền nhất định không chịu nổi hấp dẫn, ừ, giá đồ ăn nhất định phải tăng, đây chính là thứ đốt đèn lồng cũng không mua được, vậy thì nên tăng bao nhiêu thì thích hợp?

Thấy Kỳ chương quây một bộ tính kế, Tây Viễn không nói gì nhìn trời, được rồi, hắn cũng lợi dụng tình thế thiếu thốn này mới có thể kiếm một khoản.

Cùng Kỳ chương quây định xong thời gian lấy rau và loại rau lần sau, Tây Viễn tiễn Kỳ chương quây ra cửa, nhìn xe ngựa của Kỳ chương quây “lộc cộc” ra khỏi thôn.

15. Quyển 1 - Chương 15: Sữa Dê

Hơn một tháng, Tây Viễn dựa vào rau trong vườn buôn bán lời hơn hai mươi lượng bạc, hơn nữa lúc trước bán bắp cải vẫn còn lại tiền, cộng vào tất cả là hai mươi lăm lượng, trừ đi tiền mua thuốc cho Vệ Thành còn thừa mười lăm lượng. Trong đó, Tây Viễn nhờ mẹ hỏi thăm người trong thôn nhà ai có gà con, vịt con, ngỗng con bán, ngay cả mười dặm tám thôn xung quanh cũng đều hỏi, tổng cộng mua một trăm con, gà và vịt con một đồng ba con, ngỗng con là một đồng hai con, trong đó có một chút hơn kém một văn nửa văn coi như làm tròn, tổng cộng dùng hết một trăm mười văn tiền.

Mua về rồi bà nội và mẹ Tây Viễn tỉ mỉ chăm sóc, hiện tại đám gia cầm con còn nhỏ, Tây Viễn kiếp trước chỉ nhìn người lớn trong nhà nuôi, bản thân không tự mình thực hành qua, bởi vậy đem quyền quyết định giao cho mẹ và bà nội, mình ở bên cạnh chen vài câu thích hợp.

Tỷ như, người trong thôn sở dĩ không nuôi mấy thứ này số lượng lớn, sợ phí lương thực là một mặt, một mặt khác cũng sợ nuôi không sống nổi, phí công phí sức – để tránh cho chuyện này phát sinh, Tây Viễn dặn cha và ông nội tìm vôi sống đến, rắc quanh hàng rào quanh chuồng gia cầm, có đôi khi còn vẩy giấm

chua để tiêu độc. Hơn nữa, đám gia cầm con bị vây ở trong vườn sau nhà, bình thường không cho người không liên quan tiếp cận, ngay cả bà nội và mẹ khi cho ăn cũng phải thay quần áo sạch sẽ.

Đám trưởng bối không biết vậy là để làm gì, bất quá bởi vì tiền lệ Tây Viễn vài lần thành công giúp trong nhà kiếm tiền, bọn họ cũng Tây Viễn dặn.

Tây Vi và Vệ Thành thấy trong nhà nuôi nhiều... Thú nhỏ thì cực kì cao hứng, mỗi ngày mang theo rổ nhỏ, đến đất hoang lấy rau dại cho đàn gia cầm.

Tây Viễn chỉ cho bọn nó những thứ rau có thể cho gà vịt ngỗng ăn như đinh hương này, tể thái này, rau dền này, rau cải đắng này, hai đứa nhóc nghe theo lấy về, nhìn thấy đám thú con ăn vui thì cũng cao hứng nhảy dựng lên, cảm thấy thật kiêu ngạo. Những thứ rau dại như rau đắng, đinh hương, đều có tác dụng trừ hoả, dứt cho đàn gia cầm con rất có ích, đương nhiên chỉ dựa vào thành quả lao động của hai đứa là không đủ, hơn nữa hiện tại đám thú con vẫn còn rất mềm mại, không thể chỉ ăn rau dền, cho nên đồ ăn trong máng phần lớn cám trấu, trong nhà không đủ dùng nên Tây Viễn lại xin cha mua một ít từ người trong thôn. Chờ đám thú con này lớn chút nữa là có thể nuôi thả ở đất hoang tự mình tìm đồ để ăn.

Ngoài đám thú con này, Tây Viễn còn nhờ người lớn hỏi thăm có nhà ai bán dê cái đang có sữa hay không, kết quả mẹ ở trong thôn nhà bà ngoại mua về một con, là một con dê cái mang theo dê non, con dê non chưa sinh ra bao lâu, sữa dê cũng rất tốt. Vì mua hai con dê cho nên liền dùng nhiều tiền hơn, tổng cộng dùng hết một xâu rưỡi. Người lớn trong nhà có chút xót của, bất quá thấy Tây Viễn kiên trì nên cũng không phản đối.

Dê mua về, Tây Viễn mà bắt đầu vắt sữa dê, bất quá lấy kỹ thuật của Tây Viễn, sữa dê không vắt ra, ngược lại thiếu chút nữa bị dê cái làm cho ngã sấp xuống, cho nên Tây Viễn lần đầu ra tay còn chưa thành công. Thời gian còn lại, mỗi sáng sớm, bốn người lớn trong nhà mặc kệ ai dậy trước, chuyện thứ nhất chính là vắt sữa dê ra để vào trong cái hũ sạch, chờ Tây Viễn dùng nồi ở trên bếp nấu cho Tây Vi và Vệ Thành uống.

Tây Vi hò hét làm sao cũng không chịu uống nữa, quá khó uống, còn có mùi hôi. Vệ Thành tuy cũng chán ghét thứ này, bất quá thấy anh trai tận tâm khổ khổ làm bèn bóp mũi nuốt xuống như uống thuốc. Tây Viễn nếm thử cũng cảm thấy hương vị thật sự không được tốt, liền lên trần chọn mua một ít lá trà rẻ, mỗi lần nấu sữa thì cho một chút. Lại nhìn hoa lài trồng bên vườn, đợi đợi đến đầu hạ hoa lài mở ra, hái xuống phơi khô mấy ngày có thể dùng hoa khô nấu sữa.

Sữa dê sau khi xóa vị tanh nồng rất dễ uống, sữa dê có hương vị ngọt ngào đặc hữu, không chỉ Vệ Thành mà ngay cả Tây Vi luôn trốn tránh cũng bắt đầu thích uống. Có đôi khi nấu quá nhiều sữa, Tây Viễn cũng sẽ uống một chén, hẳn cũng không muốn mình mãi gầy teo nhỏ, ngẫu nhiên ông nội bà nội, cha mẹ cũng sẽ uống hai ngụm, bất quá bọn họ vẫn cứ nói là uống không quen, Tây Viễn nghĩ bọn nó vậy nhất định là sợ không đủ uống, cũng không miễn cưỡng, chờ sau này điều kiện trong nhà tốt hơn thì tiếp tục mua hai con dê, sữa dê đều sẽ có để uống.

Lần này Tây Viễn quyết định mua dê không chỉ riêng vì để nuôi, mà là vì Vệ Thành. Thân thể Vệ Thành, thấy thuốc Lý một mực điều dưỡng, tuy không cần mỗi ngày uống thuốc như mùa đông, nhưng thuốc thang cũng vẫn thỉnh thoảng phải uống. Tây Viễn nghĩ cứ dựa vào uống thuốc điều dưỡng cũng không được, cần cứ phương châm thuốc bổ không bằng thực bổ, Tây Viễn bèn nghĩ tới sữa dê, đây chính là thứ có dinh dưỡng phong phú, bằng không chỉ dựa vào cơm canh nhà nông cùng món ăn bình dân Tây Viễn ngẫu nhiên

làm cho thực sự chỉ có thể giải quyết ảm no mà thôi.

Kết quả qua hơn hai tháng, thần sắc Vệ Thành tốt lên rất nhiều, thầy thuốc Lý khám cho một chút, lại thay đổi phương thuốc, nói là chỉ cần tiếp tục kiên trì tới cùng thì thân thể của Vệ Thành có hi vọng hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh. Trong lòng Tây Viễn thực vui mừng, cảm thấy cách mình dùng là đúng rồi.

Hiệu quả có thể rõ nhất sau khi uống sữa dê chính là Tây Vi, chỉ hơn hai tháng ngắn ngủn, tiểu tử kia đã cao hơn nửa cái đầu, hiện tại so với Vệ Thành còn cao hơn, tuy không mập nhưng thân thể lớn dần, mạnh khoẻ như con nghé con. Vệ Thành vẫn như cũ không cao lên, bất quá nhìn có tinh thần hơn trước, một đôi mắt hoa đào thật to, khi cười rộ lên thì cong cong, hai con ngươi như ánh sao sáng nhất trời đêm, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, như có thể hút người vào.

” mẹ Thành Tử nhất định rất dễ nhìn, bằng không lúc trước cũng sẽ không bị Vệ lão nhị ép cưới, không thể không gả cho gã, đáng tiếc số mệnh không tốt, không được hưởng phúc.” mẹ Tây Viễn thở dài.

“Vì sao thế nào cũng phải gả cho gã, không chịu không phải là xong việc ư?” Tây Viễn cảm thấy bên trong hẳn là có ẩn tình.

“Ai biết được, đoán chừng là Vệ lão nhị lại giở trò làm hại nhà người ta, ngày thành thân đó, mẹ Thành Tử khóc từ nhà mẹ đẻ đến thôn ta.” mẹ Tây Viễn lại thở dài một tiếng.

Tây Viễn cũng trầm mặc, không phải đương sự thì không có cách nào hiểu được nội tình, nhà ông ngoại Vệ Thành từ khi Vệ Thành đến nhà họ Tây, một chuyện cũng không đến xem qua, không biết là thực sự không biết tình huống hay là làm bộ như không biết. Bất quá Tây Viễn cũng không trông mong gì ở nhà đó, Vệ Thành tự nhiên có người cả nhà hẳn che chở.

Đầu xuân, tiểu tử kia, Tây Viễn không bắt hắn ở trong nhà, bèn hưng phấn ra ngoài chơi vài ngày, ko quá bốn năm ngày liền đâu cũng không đi, mỗi ngày vây quanh Tây Viễn, hoặc là một mình chơi ở trong sân. Tây Viễn trộm hỏi thăm Tây Vi và Trụ Tử, hóa ra có đứa trẻ đánh nhau cùng Vệ Thành, mắng Vệ Thành là bị cha hắn bán, là nô tài của nhà họ Tây, không không giống với bọn nó. Vệ Thành nghe xong hung hăng cắn thẳng ranh khốn kiếp kia vài ngụm, hắn vóc dáng nhỏ khí lực đánh không lại người ta. Về sau liền không ra khỏi cửa, cũng không tìm Tây Viễn khóc lóc kể lể, có thể những lời này khiến hắn ở trong lòng cũng cảm thấy mình không giống với người khác, lúc trước khi Tây Viễn cho Vệ lão nhị tiền hắn cũng ở đương trường.

Tây Viễn không đi khai thông Vệ Thành, cũng không đi tìm hài tử kia tính sổ, tiểu hài tử có thể biết cái gì, đây đều là từ người lớn trong nhà nghe được, Tây Viễn chặn được miệng một người, không có khả năng lấp hết miệng mọi người, hơn nữa tuổi những đứa bé trong thôn không khác Vệ Thành là bao, sẽ là những đứa bạn quan trọng trong quá trình lớn dần của Vệ Thành về sau, cũng là đối tượng và nhân mạch trụ cột hẳn không thể không kết giao ở trong thôn.

Có điều từ ngày đó, Tây Viễn làm hai cái túi đựng cát ở trong sân, mỗi sáng sớm, dẫn Tây Vi và Vệ Thành chạy vài vòng trong sân, sau đó bảo hai đứa nhóc đắp bao cát trong chốc lát, thời gian tăng dần. Tây Viễn nghĩ cứ kiên trì như vậy tới thiểu thân thể có thể có sức lực, đánh nhau những đứa trẻ khác cũng không ăn thiệt.

Mặt khác, Tây Viễn còn tìm vài đoạn gỗ đào, làm cho Tây Vi và Vệ Thành mỗi người một cái đao và một thanh kiếm gỗ. Cũng mài bóng loáng, chuôi đao chuôi kiếm dùng vải có màu sắc sỡ buộc lên, thoát nhìn rất phong cách. Cha Tây Viễn thấy Tây Viễn làm cũng ngứa tay, tỉ mỉ dùng nguyên liệu còn lại lấy dao găm nhỏ khắc ra ba chuôi kiếm gỗ đào nhỏ, cho ba đứa bé (cả Tây Viễn) mỗi người một cái, dùng chỉ đỏ buộc lại đeo len cổ, nghe nói kiếm gỗ đào có thể trừ tà.

Làm xong kiếm, Tây Viễn dạy cho Vệ Thành cùng Tây Vi mấy chiêu thức võ thuật học được từ lớp thể dục kiếp trước, cùng với Thái Cực quyền nghiệp dư. Thái Cực quyền là nhân kỷ niệm ngày thành lập trường khi đang làm nghiên cứu, một giáo viên biểu diễn tiết mục Thái Cực quyền, kết quả làm cho các giáo viên bình thường thông minh lúc này liền khờ khạo, Tây Viễn không có cách nào đành thay đạo sư lên sân khấu, cực nhọc học một lần. Võ thuật chính là dùng để hù những đứa bé kia, dạy xong Thái Cực quyền, Tây Viễn yêu cầu Vệ Thành mỗi ngày phải luyện một lần, như vậy mới có lợi với thân thể của Vệ Thành.

Bình thường không có việc gì, Tây Vi không biết chạy đi đâu, còn lại Vệ Thành, Tây Viễn liền dạy hắn trèo cây lấy trứng chim, đến đất hoang bắt ếch, bắt dế quắc, còn làm cho hắn hai cái lồng dế. Tiếp đó lại làm hai cái ná (một cái cho Tây Vi), dạy Vệ Thành dùng ná bắn chim. Vệ Thành ở mặt này rất có thiên phú, không tới nửa tháng đã luyện thành thần xạ thủ, bắn đâu trúng đó, thường xuyên có chim sẻ ngốc nghếch bị Vệ Thành bắn lên, rớt xuống đất, bắt quá Vệ Thành còn nhỏ nên lực cũng nhỏ, ko bắn đc thứ ở xa, Tây Viễn cũng dặn hắn đừng có bắn người.

Cái này cũng đủ cho Vệ Thành khoe khoang cùng đám tiểu thí hài trong thôn, cho nên hiện tại bên người Vệ Thành có một đám nhỏ sùng bái, hai mắt sáng long lanh nhìn Vệ Thành dùng ná bắn chim sẻ, dùng kiếm cắt Vệ Thành hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tay trái đao tay phải kiếm, bên hông đeo ná, phía sau đi theo vài người hầu nhỏ, cầm theo lồng dế cho hắn.

Đám con nít từng đánh từng mắng Vệ Thành hiện giờ đều nghĩ cách lấy lòng hắn, Vệ Thành thấy thuận mắt liền dẫn theo cùng chơi đùa, không vừa mắt thì không để ý tới, anh trai nói chỉ cần mình có bản lĩnh thì ai cũng không cần phải sợ, hắn muốn làm một người có bản lĩnh!

16. Quyển 1 - Chương 16: Mùa Hè

Gió hạ phát phơ, Tây Viễn nằm ở dưới một gốc cây liễu bên ao, miệng ngâm cọng cỏ, mắt nhắm, trên bụng đặt một quyển sách, dưới thân đệm một cái bao tải.

Cách đó không xa trong ao nước, một đàn vịt cùng một đàn ngỗng đang vui vẻ bơi, có con vừa bơi vừa vẫy cánh, có con cho mỏ vào trong nước tìm đồ ăn, có con vươn cổ cạc cạc kêu... Đây là một trăm con ngỗng cùng một trăm con vịt Tây Viễn chủ trương nuôi. Vịt thì từ bấy đến giờ đã mất hai con, chết ba con, hiện giờ chỉ còn lại có chín mươi lăm con; ngỗng so với vịt chắc nịch hơn, chỉ có một con đánh nhau với chồn bị cắn thương, sau đó không cứu đc, bây giờ còn chín mươi chín con. Đây đã là thành tích rất không tệ, trong thôn mấy nhà nuôi gia cầm rất ít có tỉ lệ sống sót cao như vậy.

Mỗi ngày Tây Viễn cùng hai em trai đuổi ngỗng và vịt ra khỏi nhà, người trong thôn đi qua đều nghỉ chân vây xem, trong mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị.

” một đàn vịt và ngỗng này, đến mùa thu tốt cùng bán được hai lượng bạc chứ?” Có thôn dân nói.

“Hai lượng, hai lượng có thể sao? Bà không biết thôi, nhà hần còn nuôi một đàn gà nữa cơ, thả ra không dễ quản, liền vây ở trong sân!” Một thôn dân chắc lưỡi đáp lại.

“ôi, nói vậy không phải là giàu to rồi!” Đây là thím Lý nổi danh buôn chuyện trong thôn.

“Con cái nhà người ta giỏi giang mà, nhìn ba đứa bé này đi, đứa lớn nhất mới mười một, có thể dắt hai em đi lừa nhiều vịt ngỗng như vậy.” bác gái Trương nói chuyện lúc trước nhìn bóng lưng ba anh em Tây Viễn bận rộn lừa vịt ngỗng đi xa nói thầm.

“Cũng không biết nhà đó nuôi thế nào, tôi năm ấy cũng nuôi ba mươi con, muốn đợi mùa thu bán lấy ít tiền, ai biết vừa qua mùa hè, mắt thấy sắp được tiền đến nơi thì có một đợt bệnh dịch, đều chết hết.” Một thím họ Hoa tiếp lời.

“Nếu có cách có thể đã nói ra, chẳng qua tôi đoán có lẽ người ta năm nay có số phát tài, mọi năm cũng không thấy họ nuôi trong nhà nhiều như vậy, trận bệnh dịch trước kia nhà họ cũng không còn con nào đấy thôi.” thím Hoa là một người thật thà.

“Được rồi, ta nghe nói Tây Minh Toàn, chú ba nhà đó, trước đó vài ngày nói ra nói vào cùng hai ông bà cụ.” thím Lý thần thần bí bí nhỏ giọng nói.

“A? Vì sao?” lòng hiếu kỳ của hai người kia bị nhen lên.

“còn vì sao? Bà không thấy năm nay nhà cả họ Tây thu vào bao nhiêu tiền a! Nghe nói chỉ bắt cả mùa xuân này đã bán đc sáu bảy lượng bạc.”

“tôi biết, ngày đó bán bắp cải đương gia nhà ta còn tới giúp.”

“Chính thế, sau đó lại bán cải thìa trong vườn, cũng bán đc không ít tiền! Chắc chắc.” thím Lý tròn tròn hai cái nhãn cầu nói.

“Đúng đó, cũng không biết rau nhà người ta làm sao có thể hái xuống sớm như vậy, nhà ta chưa cao đến bắp chân đâu, nhà người ta thì đã nở hoa rồi.” thím Hoa có hơi hâm mộ.

“Vậy Tây Minh Toàn có thể không biết việc này sao? Ban đầu bởi vì Tây lão nhị mà đắc tội sạch bách với anh cả và chị dâu, hiện tại muốn góp một chân nhưng mở miệng không nổi, nên mới đi tìm ông bà cụ, muốn ông bà cụ nói chuyện.”

“Hần muốn sao, muốn cũng đi theo kiếm tiền à?”

“Nhà đó xem trọng tiền tài, thấy nhà anh cả của hần kiếm tiền có thể không đổ mắt sao?”

“Ông bà cụ Tây có nói cho không?”

“hình như là không, vì thế Tây lão tam liền không vui, nói là người một nhà mà có cách kiếm tiền cũng không mang ra giúp một chút; nói ông bà cụ bắt công, biết cách kiếm tiền không nói cho hần, làm ông cụ Tây tức đến ngã vật ra.”

“Chú ba nhà họ Tây thật biết nháo chuyện, hai năm trước tranh đất nhà anh hai mình sao không nghĩ tới là người một nhà chứ?”

Ba người rì rầm đứng đó nghị luận chuyện nhà Tây Viễn.

Trong thôn cứ như vậy, bình thường chủ yếu không có việc gì, cuộc sống như nước chảy bình tĩnh vô ba, cho nên nhà ai có một chút gió thổi cỏ lay liền trở thành đề tài tán chuyện của người trong thôn.

Không chỉ những nữ nhân kia đổ mắt, ngay cả nam nhân trong thôn, hơn nửa năm nay thấy nhà Tây Minh Văn sống tốt cũng hâm mộ chất lười. Bởi vì sợ người trong thôn do hâm mộ mà ghen tị, nổi lên tâm địa hiểm độc, buổi tối trước khi ngủ, ông nội và cha đều luân phiên chịu đựng một canh giờ đứng lên tuần tra, sợ có người làm hại gà vịt ngỗng trong nhà. Tây Viễn nhìn người lớn thậm chí đi ngủ cũng ngủ không ngon, thâm hạ quyết tâm, sang năm nhất định xây một cái nhà lớn thật tốt, sau đó lại xây một loạt chuồng gà, vịt, ngỗng. Bất quá bây giờ còn chưa có điều kiện này chỉ đành để người vất vả một ít.

Sau đó, cha từ nhà ông nội Vương Tam trong thôn ôm về một con chó con khỏe mạnh khá khỉnh, là con bé nhất trong ổ, Tây Viễn đặt cho tên gọi là Hồ Tử. Ông nội bị con trai dẫn dắt, có một ngày vô thanh vô tức liền ra ngoài, đến chạng vạng ngày hôm sau mới trở về, trong lòng ôm về một con chó săn nhỏ nhìn qua gầy teo nho nhỏ, ông nội nói một ổ chó con đều bị nhà khác lấy đi chỉ còn lại có một con này, trước kia không tranh đc sữa nên mới nhỏ bé.

Ông nội là đến nhà một người anh em kết bái cách năm mươi dặm xin chó con, nhà người anh em này của ông dựa vào núi, có đôi khi sẽ lên núi săn thú, cho nên trong nhà có hai con chó săn. Nhìn bộ dạng bụi bặm và lông chó loạn thất bát tao của con chó săn con không được đến hai lạng thịt, Tây Viễn thực hoài nghi nó có thể lớn lên thành chó săn uy phong lẫm lẫm. Vì thế ban cho hần cái tên – Đậu Tương Giác.

Sau khi đến nhà Tây Viễn, bởi vì cơm nước cung ứng tốt – Tây Viễn mỗi ngày đều mớm sữa dê cho hai con chó con, bằng không sợ nuôi không sống nổi, không bao lâu sau Đậu Tương Giác liền tròn lên trông thấy, cả người lông nâu sậm, hai cái lỗ tai cũng dựng lên, cho thấy nó là một con chó săn thông minh. Hiện ở nhà buổi tối ông nội và cha chủ yếu mỗi người nửa đêm đứng lên một lần là được, bình thường Đậu Tương Giác và Hồ Tử sẽ ngủ trong ổ chó bên chuồng gia cầm ông nội bên cho, hơi có một chút động tĩnh liền sủa oang oang. Hai ngày trước có một con chồn vào trong sân, nhờ có Đậu Tương Giác đúng lúc báo nguy, ông nội và cha đứng lên cương chế đuổi đi, bằng không sẽ không chỉ hại đến một con ngỗng mà thôi.

Hiện tại, trải qua hơn hai tháng nuôi nấng và dạy dỗ, Đậu Tương Giác và Hồ Tử cũng có thể giúp đỡ trông đương nhiên chủ yếu là Đậu Tương Giác, Hồ Tử là người hầu nhỏ. Tây Viễn hiện tại lừa vịt ngỗng ra ao,

cách thôn hơi xa một chút, khoảng bốn dặm, bắt quá bởi vì đây là bình nguyên, bên cạnh lại có nhà chăm sóc hoa màu trong ruộng cho trang hộ,, cho nên cũng không hoang vắng. Những ao ở gần thôn khác sẽ có trẻ con và người gia tới, Tây Viễn không muốn nhà mình trộn lẫn với nhà người ta, vạn nhất truyền nhiễm cúm vịt cúm ngỗng, mặt khác, chung đụng với đàn gia cầm nhà khác không lớn tốt được, cho nên Tây Viễn chọn chỗ cách xa thôn, người khác không hay tới. Ao này rất lớn, chung quanh là cỏ hoang, vịt và ngỗng ở trong nước đùa giỡn đủ rồi liền kêu cạc cạc lên bờ tìm cỏ và rau dại ăn, đợi lúc chàng vạng trở về, trong điều đã căng đầy, cả ngày đều không cần cho ăn.

Bà nội ở trên cánh mỗi một con vịt, con ngỗng đều đánh chỉ đỏ, như vậy cho dù không cẩn thận trộn vào cùng một chỗ, cũng biết con nào là của mình.

Tây Viễn sợ vịt ngỗng ở trên bờ tìm ăn đi xa chui vào bụi cỏ tìm không trở lại, liền dẫn trẻ con trong thôn thả một vòng bốn phía quanh ao, xem như vẽ ra một phạm vi hoạt động cho đàn vịt ngỗng, có con nào hơi bước qua giới hạn, Tây Viễn liền hét lớn Đậu Tương Giác chạy tới, dần dà không cần Tây Viễn lên tiếng, Đậu Tương Giác cũng có thể đứng lúc chạy trên bốn chân ngắn ngủi tới giáo huấn gia hỏa không nghe lời.

Nuôi nặng hơn ba tháng, đám gia cầm nhỏ lúc trước cũng đã choai choai. Tây Viễn nhắm mắt lại tính toán phải làm những thứ gì. Trước mắt đã vào tháng 7, mấy ngày nữa phải gặt lúa mạch, ở đây gọi là thu hoạch, gặt lúa mạch và thu hoạch vụ thu cần cách hơn một tháng lợi dụng đoạn thời gian nhàn rỗi này Tây Viễn tính toán xa nhà một chuyến. Người lớn trong nhà cũng muốn đi theo một người,

“Anh ơi, anh ơi, ” Vệ Thành thấy Tây Viễn nửa ngày không có động tĩnh, còn tưởng là đang ngủ, dùng ngón tay chọc

Mí mắt Tây Viễn gọi anh. Bà nội nói, anh là một lười người, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng không cho phép ngủ ở đất hoang, tuy là mùa hè, phương bắc đã ngoại vẫn có gió, vạn nhất ngủ ra tật liền không xong, cho nên hẳn gánh vác trách nhiệm trông anh trai, không cho anh ngủ nướng.

“Không ngủ, anh ở đây, có chuyện gì thế.” Tây Viễn vội vàng mở to mắt. Sách rên bụng hẳn vừa động liền trượt xuống. Vệ Thành nhặt lên lại để lên trên bụng Tây Viễn.

Sách là Tây Viễn lấy từ chỗ thầy thuốc Lý, Tây Viễn sau khi xem xong bách gia tính , thiên tự văn , Tam Tự kinh , thầy thuốc Lý nói chỗ của ông ngoài sách thuốc không có sách khác, Tây Viễn đành phải lấy một quyển sách thuốc đến xem, có còn hơn không,, dù thế nào đi nữa hẳn chính là ham biết hết các chữ ở đây.

Mỗi lần Tây Viễn đến lấy thuốc hoặc mượn sách, thầy thuốc Lý cũng đều mượn cơ hội hỏi Tây Viễn nội dung trên sách một chút, có đôi khi còn có thể lấy thảo dược từ trong ngăn kéo ra cho Tây Viễn xem, giảng cho Tây Viễn tính năng mỗi loại thuốc. Tây Viễn tai trái vào tai phải ra làm cho thầy thuốc Lý thực thương tâm. Vì an ủi thầy thuốc Lý, để ông bày ra vẻ mặt ai oán nữa, Tây Viễn thu xếp lên tinh thần nhớ một ít, khi thầy thuốc Lý hỏi lại, Tây Viễn có thể đáp vô cùng tốt làm thầy thuốc Lý cao hứng, thế nào cũng phải bảo con gái làm đồ ăn, ông muốn uống một chung rượu nhỏ.

Thật sự là vì kẹt thầy thuốc Lý! Tây Viễn đành phải miễn cưỡng bản thân tiếp tục đi nhớ hoa hoa thảo thảo này.

Mấy ngày hôm trước thầy thuốc Lý nhất thời hứng khởi, dẫn Tây Viễn đến đất hoang tìm thảo dược để Tây Viễn nhận biết, còn nói, chờ sau này có thời gian phải dẫn Tây Viễn lên núi cách đây vài chục dặm hái thảo dược làm cho Tây Viễn lo đến nỗi nói không nên, ngài lão cũng không nhìn xem mình đi đứng thế nào, ngay cả đi trên đất bằng phẳng cũng tốn sức, đi lên núi, vậy không phải bắt người công à. Bất quá Tây Viễn không dám nói rõ, thầy thuốc Lý khó có khi hưng trí bồng bồng như vậy, hẳn không đành lòng đả kích ông, đồng thời cũng thâm hạ quyết tâm, chờ có tiền rồi sẽ mua một con lừa nhỏ cho thầy thuốc Lý, như vậy thầy thuốc Lý sẽ không cần lo đi đâu cũng tốn sức.

“Anh ơi, anh ơi, bọn em vừa rồi bắt được nhiều ếch, em còn bắn được hai con chim, anh chốc nữa nướng cho bọn em nhé.” Thấy Tây Viễn thật sự không sao, Vệ Thành bắt đầu yêu cầu. Anh trai không cho mấy đứa nó nghịch lửa, nhưng thứ bọn nó bắt được, anh đều sẽ động tay làm cho.

“Được, lấy tới đi.”

“Ôi! Tiểu Vi, nhanh lên, anh trai bảo lấy tới.” Vệ Thành vừa chạy tới chỗ bụi cỏ để đồ, vừa gọi đám Tây Vi.

“A, biết rồi.” mấy đứa Tây Vi đáp, nhanh chân chạy tới chỗ Tây Viễn. Mấy hài tử đều bắn như con khỉ đất, họ nên mỗi lúc trời tối Tây Viễn trở về đều phải tắm rửa cho hai đứa nhóc, sau đó dùng khăn vải to khô quần bé lên kháng, không đợi bỏ ra, hai tên tiểu tử đã ở ngay tại trong khăn nghịch ngợm.

Tây Viễn xếp bó củi mấy tiểu hài tử nhặt tới, dùng đá lấy lửa châm, lột da ếch xoa muối và một chút mỡ lợn, đặt lên trên lửa cẩn thận lật qua lại nướng, hai con chim một con là chim sẻ nhỏ, một con là một con chim lớn bằng nắm tay không biết gọi là gì, cũng không biết Vệ Thành bắt được thế nào, Tây Viễn tẩy sạch hai con chim, bên trong bôi muối. Con lớn bên trong nhồi nắm mà hai ngày trước sau cơn mưa hẳn dẫn Vệ Thành Tây Vi đi hái, phía trên rắc bột ớt tann bì gai, ngoài ra còn cho vào rau dại, tía tô mấy đứa Tây Vi mới vừa hái tới. Sau đó dời đồng lửa, chôn hai con chim ở dưới, lại dời lửa về.

Mấy tiểu tử kia không đi chơi, đều vây quanh ở bên cạnh Tây Viễn chảy nước miếng tha thiết mong chờ.

Hiện tại bọn nó đều nguyện ý chơi cùng Vệ Thành, Vệ Thành biết dùng ná bắn chim, còn có thể bắt ếch. Bắt được đồ ăn, anh của Vệ Thành sẽ làm đồ ngon, bọn nó tốt với Vệ Thành, cũng có thể đi theo ăn vài ngụm. Bây giờ là mùa hè, tiền bán lương năm ngoái của mọi nhà đều tiêu gần hết, đồ ăn trong nhà ngay cả vị thịt cũng không có, tiểu hài tử thèm thịt lắm rồi; ngoài ra anh Tây Viễn làm đồ ăn ngon nhất, so với ăn tết trong nhà còn ngon hơn.

Một lát sau, ếch nướng xong, Tây Viễn cho mỗi đứa bé một con, còn lại hai cái không chút do dự cho hai củ cải đỏ nhà mình, nếu không phải vì giúp Vệ Thành lung lạc những đứa bé này, hẳn một con cũng tiếc cho. Đám nhóc ăn đến cắn cả vào lưỡi. Trụ Tử chỉ ăn một nửa, còn lại một nửa muốn lưu cho em gái, hôm nay em gái không thoải mái nên không tới. Tây Viễn cũng rất thích thằng nhóc hiểu chuyện này, nó là con trai của con cả nhà ông nội Vương Tam, nhà ông nội Vương Tam cùng nhà Tây Viễn quan hệ cũng không tệ, Trụ Tử và Tây Vi cũng luôn chơi rất tốt. Em gái Trụ Tử mới vừa bốn tuổi, so với Tây Vi còn nhỏ hơn hai tuổi, mỗi ngày Trụ tử đến chơi cùng bọn Vệ Thành, đều phải dẫn theo em gái, tiểu cô nương không nghịch như nam hài, thường xuyên ngồi ở bên người Tây Viễn, nhìn Tây Viễn tết này nọ cho mình.

Cầm thấy chim sẻ bên dưới đã tốt, Tây Viễn đi vào trong ruộng bên cạnh hái hai mảnh lá bí đỏ. Lá bí đỏ lớn, Tây Viễn đặt nó lên trên đất, lấy chim sẻ bọc bùn móc từ trong ruộng ra, đập vỡ bùn phía ngoài, đặt thịt lên lá bí đỏ, sau đó xé mảnh lá bí đỏ còn lại thành mảnh nhỏ, đưa cho mỗi đứa nhóc một mảnh để lên tay, phía trên đặt thịt và rau dại, nắm Tây Viễn phân cho.

“Thật thơm, Thành Tử, anh của ngươi thật tốt!” Tru Tử tán thưởng tự đáy lòng. Hắn giờ rất hâm mộ Tây Vi có một anh trai, về nhà vẫn làm nũng với người lớn trong nhà, thế nào cũng muốn có anh trai, sau đó người lớn trong nhà không có cách nào đành dẫn đến nhà họ Tây, Tây Viễn dỗ hắn sau này lúc chơi sẽ dẫn theo hắn mới bỏ qua.

“Cũng là anh của ta!” Tây Vi lập tức kiêu ngạo cướp lời.

“anh Viễn nói sau này đều mang theo ta chơi...” Tru Tử cũng tranh theo.

“Thành Tử, ta tốt với ngươi, ngươi sau này cũng mỗi ngày dân theo ta chơi nhé.” Một đứa tên là Cầu Đản lấy lòng nói với Vệ Thành.

“Ta cũng tốt với Vệ Thành, Vệ Thành cũng chơi cùng ta, chờ ngày nào đó thấy nha đầu xấu xa ta sẽ giúp Thành Tử đánh chị a.” một đứa khác tên là Đông Chí hô, hắn sinh ngày Đông Chí.

Mấy đứa trẻ vừa nghe đều gật đầu, được rồi, bọn nó sau này không bao giờ... Chơi cùng nha đầu xấu xa nữa, nha đầu xấu xa không biết bắt đồ ăn ngon, còn thích khóc, vừa chơi không vui liền về nhà mách mẹ.

Tây Viễn mỉm cười nhìn thấy mấy tiểu tử kia vây quanh Vệ Thành cùng ăn, vừa khéo miệng nói. Hắn muốn chậm rãi để Vệ lão nhị không ảnh hưởng đến Vệ Thành.

Ăn xong, Tây Viễn đứng dậy dẫn Đậu Tương Giác và Hồ Tử, cùng đi xem xét vệt, ngỗng. Dưới cây liễu hắn vừa nghỉ tạm Tây Vi và Vệ Thành cùng mấy đứa bạn thân đang cầm bùn đất nặn thành hình tròn làm đạn, ở đây đều là đất đen, cũng không có sông, cho nên ít đá, đạn bọn nhỏ dùng để bắn ná là tìm đất vàng làm thành đạn bùn, phơi khô. Trong thôn chấu than dùng để sưởi ấm mùa đông cũng là người lớn dùng đất bùn vàng làm ra, gạch mộc dùng để xây nhà cũng có bùn, như vậy rắn chắc hơn. Có lẽ loại đất bùn này có thể nung thành đồ gốm hoặc đồ sứ, Tây Viễn nghĩ, đáng tiếc hắn không biết kỹ thuật làm đồ sứ.

17. Quyển 1 - Chương 17: Gặt Lúa Mạch

Tới mùa gặt lúa mạch, mọi nhà đều bề bộn ngắt trời, mọi người cắt lúa mạch buộc thành bó, công đến sân phơi đầu thôn xếp thành đồng, hoặc nhà nào có sân rộng sẽ tự phơi trong sân nhà.

Sân nhà Tây Viễn năm nay bởi vì nuôi nhiều gà vịt ngỗng không có chỗ, cần đem ba mẫu lúa mạch bỏ vào sân phơi, cũng may nhà Tây Viễn ngay tại đầu thôn, cách không xa. Sợ có người trộm lúa mạch đặt ở sân phơi, đám đàn ông ba người tạo thành một tổ, mỗi lúc trời tối luân phiên trông coi. Lúc ban ngày hoặc là

người già hoặc là trẻ con trông, lao động cường tráng phải đi lúa mạch.

Tây Viễn không tham dự gặt lúa mạch trong nhà, hắn còn phải chăm sóc đàn vịt và ngỗng. Bất quá hiện tại hắn không cần mỗi ngày đến ao thả, có đôi khi nhà ai thu xong lúa mạch, ít nhiều sẽ bỏ sót, hắn sẽ lừa vịt ngỗng tới ruộng mạch, cho chúng nó tự tìm mạch tuệ ăn, ăn lương thực chính rất tốt ngăn ngừa hơn mười ngày gặt lúa mạch, đám vịt ngỗng lớn lên không ít.

Trong thôn cũng có vài đứa bé, trong nhà không cần phải bận nó làm gì, bèn cầm rổ nhỏ đến ruộng nhặt mạch tuệ, bất quá điều kiện tiên quyết ruộng đó người ta đã thu xong rồi. Vệ Thành và Tây Vi cũng vậy, bọn nó không đi đâu khác, Tây Viễn lừa vịt ngỗng đến đâu, hai đứa cũng theo tới đó, cầm rổ nhỏ kiếm mạch tuệ trên mặt đất, nhặt được nhiều bèn đưa tới trước mặt anh trai, mục đích là cho anh trai nhìn xem, khích lệ hai đứa bọn nó một câu.

Trong sân phơi, mẹ Tây Viễn đang trải lúa mạch cắt về ra cho dễ đập. Trong nhà nếu có thể nuôi gia súc thì tốt rồi, có thể kéo cối xay tuốt hạt lúa mạch, cũng không cần người làm từng bó từng bó.

Bà nội giữ nhà, trong nhà một trăm con gà hiện tại chỉ còn lại có chín mươi mốt, bất quá cũng đủ cho một người từ sớm đến tối quan tâm chăm nom, cần cắt cải thìa, củ xanh cho bọn nó, tiếp tục cho ăn cám trấu, còn cần cho uống nước đúng lúc, còn phải phòng ngừa chúng chạy mất hoặc mấy thứ gây họa vào trong sân.

Bận việc chăm gà xong, tiếp đó nấu cơm cho người trong nhà. Giữa trưa bà nội làm xong cơm, Vệ Thành và Tây Vi chạy về, hai đứa cơm nước xong lập tức mang rổ đi đưa cơm cho anh trai cùng ông nội và cha mẹ.

Tây Viễn giữa trưa cũng không về nhà, lừa ngỗng vịt tới trong ao, chính hắn nghỉ ở dưới cây liễu, lấy rá mạch chất đông thành ổ, ngã vào trong ngủ một giấc, lúc này Vệ Thành và Tây Vi phụ trách trông vịt ngỗng, chờ anh trai ngủ khoảng hai khắc, hai đứa nhóc cũng nằm chết dí trong thiên đường (Tây Viễn đặt tên) Tây Viễn làm.

Ánh nắng chính ngọ sáng rực rỡ chiếu trên người, rá mạch tản ra mùi vị tươi mát, Tây Viễn nghĩ đến mình rất lâu trước kia có một mơ ước, chính là cái gì cũng không cần nghĩ: không cần nghĩ vấn đề nhà cửa, không cần nghĩ vấn đề lập gia đình, không cần nghĩ vấn đề công tác... Một người lẳng lặng nằm, như con heo lười ngủ dưới ánh mặt trời! Hiện giờ vậy mà lơ đãng thực hiện được! Nhìn hai đứa nhóc ngủ say sưa dưới ánh mặt trời, Tây Viễn hé mắt, hắn có chút thích thế giới hiện tại này.

Đốt lửa lên, Tây Viễn lấy mạch tuệ có hơi xanh hai đứa nhóc nhặt về đặt lên lửa nướng một ít,, lấy tay chà xát một cái hạt mạch liền rơi ra, Tây Viễn hạt mạch đã chà cho vào trong rổ bằng rá mạch, trong rổ lót lá hướng dương, sau đó lại nướng một đợt khác.

Đem chà xát ở dưới mạch đập phóng tới rá mạch biên tiểu, rổ để trẻ đem lên hoa lá cây, sau đó tiếp theo nướng tiếp theo đem. Nướng xong hạt mạch, Tây Viễn chờ lửa đốt gần hết, chôn mấy củ khoai tây ở trong lửa, chờ hai nhóc con tỉnh thì có thể trực tiếp ăn hạt mạch và khoai tây nướng.

Thu gặt xong lúa mạch trong ruộng, đám người lớn bắt đầu ở trong sân tuốt hạt mạch, đây là một công việc kết hợp kỹ thuật và lực lượng, một chết người. Bên này tuốt ra, bên kia sẽ trải hạt mạch ra phơi nắng

ở trên vải dầu, lúc này cần canh chặt thời tiết, thấy trời sắp mưa lập tức phải thu lúa mạch lại, bằng không lúa mạch chịu mưa rất dễ nảy mầm, vậy thì không xong.

Đám người lớn bận rộn, bọn trẻ con ở bên cạnh chơi đùa, ở trong đồng rạ mạch chui qua đến chui qua đi, có đứa trẻ có thể từ đầu đồng rạ mạch này chui vào đầu đồng rạ mạch kia, làm cho đồng rạ mạch người lớn khó khăn chắt vào lộn xà lộn xộn, chọc người lớn trong nhà tức giận đuổi theo mắng.

Đám người lớn cũng vừa làm việc vừa tán gẫu, đây là thời cơ tốt trao đổi tin tức và khai thông tình cảm, bình thường mọi nhà đều bận rộn việc trong ruộng trong nhà, ngoài mấy nói người thích buôn chuyện, không ai có thời gian đi nói chuyện tào lao.

Trong khi gặt lúa mạch, Tây Minh Võ giúp nhà cha vợ cắt xong, sẽ trở lại giúp nhà anh cả. Chú dẫn hai đứa con trai về, vợ không đi theo, nhà anh cả hơi nhỏ, không đủ chỗ ở.

Hai đứa nhóc đó bình thường cùng trẻ con trong thôn chơi đùa, bà cụ không cho hai đứa nó đi theo Tây Viễn, Tây Viễn đã phải lừa nhiều vịt ngỗng như vậy, còn phải trông Vệ Thành và Tây Vi, lại thêm hai đứa nhỏ nữa thì bà cụ sợ Tây Viễn chăm không đc.

“Mẹ, năm nay trong nhà sao nuôi nhiều gà vịt vậy?” Tây Minh Võ vừa vào sân đã bị gia cầm đầy viện chấn kinh luôn!

“thằng Viễn muốn nuôi, nói là đến mùa thu bán tiền.” Bà cụ vừa cắt rau cho gà vừa nói.

“Một con cũng không sao ư?” vật thật không dễ dàng, Tây Minh Võ là biết chỉ nuôi mấy con cùng nuôi một đàn vậy rất khác nhau.

“Mẹ, chỗ này đến mùa thu bán được hai ba lượng bạc không vậy?” bàn tính trong lòng Tây Minh Võ gầy một cái, thế này thì sắp kiếm qua nửa năm chú một chết làm đậu hũ.

“Về chuyện tiền nong này đã có thằng Viễn để mắt rồi. Nghe thằng Viễn phải làm vài chuyện, còn tính qua vài ngày nữa cùng với cha con đến phủ thành, cần mua cái gì đó ý? Còn đầu óc của mẹ này, lần trước mẹ hỏi thằng Viễn, cháu nó có nói cho mẹ nghe, mẹ lại quên mất tiêu!” Bà nội lấy nắm tay gõ trán của mình.

“Đó là chuyện gì thế ạ, còn lên phủ thành?” Tây Minh Võ cũng rất tò mò.

“thằng Viễn nói nó thấy trong thị trấn và trấn trên đều không có, muốn đến phủ thành mua thử. Trong nhà sao có thể để một đứa bé như nó đi một mình, chẳng qua gia cầm nuôi trong nhà không thể rời người, đành để cha con đi theo.” Bà cụ tắt xong thức ăn cho gà thì đóng cửa chuồng lại, mang theo Tây Minh Võ đi vào trong phòng.

Tây Viễn hôm nay ăn xong cơm chiều liền dẫn mấy đứa bé đến sân phơi chơi, bằng không hai đứa nhỏ nhà chú hai sẽ chạy đến trước mặt gà vịt ngỗng trong sân nghịch, Tây Viễn một là sợ đàn gia cầm làm hai đứa

bị thương, mặt khác cũng sợ bọn nó dọa dẫm chứ vị “Tiền đồng” tương lai của hắn, trực tiếp dẫn tội nhỏ đi ra ngoài chơi.

Ông cụ Tây cũng cùng con trai con dâu cả bận tuốt lúa mạch ở trong sân, thằng hai mới vừa trở về, để cho hắn nghỉ một hơi, cho nên không gọi tới.

“Mẹ, gà vịt ngỗng này làm sao nuôi thế? Sau này con cũng nuôi theo đc không?” Tây Minh Vô động lòng.

“sao không được, bắt quá việc này cũng không phải ta và cha con nói là đc, đây đều là chủ ý của thằng Viễn, con đến lúc đó phải hỏi cháu nó.”

Bà cụ cùng ông cụ đã sớm tính rồi, hai ông bà cụ bọn họ cả đời này không hưởng đc phúc của con trai, thằng cả thành thật, hai ông bà cụ bọn họ giúp đỡ mới sống được tạm tạm. Thằng hai hay lam hay làm cũng biết nghĩ hơn anh cả nó, cđ trong nhà không có cách kiếm tiền, vừa hay nhà anh vợ đậu hũ, mới chuyển qua thôn bên kia sống. Lại nói, có nhà ai nguyện ý cho con trai đến nhà vợ kiếm ăn chứ, dù không phải ở rể nhưng trong lòng cũng không vui. Thằng ba không cần phải nói, là một đứa ngang tàng, ko chỉ không có bốn sự kiếm tiền, ngay cả có, cũng sẽ không mang ra giúp người nhà cùng sống tốt.

Cđ không hưởng đc phúc con trai chẳng lẽ không thể hưởng phúc cháu trai à! Ngẫm lại từ năm ngoái sau khi Tây Viễn sinh rồi hết bệnh, chuyện lớn trong nhà đều là đứa bé này tính toán, từng cái từng cái. Bất ngờ là cuộc sống trong nhà trở lên tốt hơn hẳn, trước kia một năm bận đến đầu, mệt ơ là mệt, tiền trong nhà thu đc ít đến thương cảm. Tính từ năm ngoái bán bắp cải cay, trong nhà so với những năm trước tốt hơn, có lẽ mệt thì mệt, nhưng cuộc sống có hi vọng. Ngay cả số tiền tiêu chữa bệnh cho Vệ Thành, nếu là trước kia thì người một nhà ăn mặc tiết kiệm cả đời cũng chưa chắc có, vậy mà thằng Viễn nhà họ không chỉ không để trong nhà mắc nợ, ngược lại còn có tiền dư.

Cho nên bà cùng bạn già thương lượng, mặc kệ thằng ba càn quấy thế nào, cũng không thể đem cách kiếm tiền nói cho hắn biết, hai người bọn họ còn muện hưởng phúc của cháu đích tôn, không thể rét lạnh lòng cháu nó. Đây cũng là nguyên nhân hai ông bà hạ quyết tâm sắt đá không nói cho Tây Minh Toàn. Nhưng mà con trai mình dù không tốt cũng không thể thấy nó sông không tốt mà không giúp.

Bất quá, xem đứa nhỏ Tây Viễn này, chỉ cần người trong nhà vào tìm của hắn, hắn sẽ không mặc kệ, như Vệ Thành còn không phải đứa bé thân thích gì. Thằng Viễn nhà họ vốn lười ơ là lười, mùa đông đến sẽ nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi kéo không dậy, cũng bởi vì Thành Tử, vừa chạy đến chỗ thầy thuốc Lý mua thuốc, vừa đun thuốc, làm đồ ăn, vừa bận rộn trồng cải thìa, bận rộn nuôi gà vịt ngỗng. Bà cụ cũng hoài nghi không có Vệ Thành bệnh cần tiêu một số tiền lớn, thằng Viễn nhà họ có thể chịu khó, cả ngày lùa ngỗng lùa vịt ở đất hoang vậy không.

Cho nên, bà cùng lão nhân cũng dặn dò hai vợ chồng thằng cả rồi, không thể sai sót với Vệ Thành, bằng không cũng sẽ làm thằng Viễn lạnh lòng.

“Mẹ, vậy thằng Viễn có thể đáp ứng không?” Tây Minh Vô ít tiếp xúc cùng Tây Viễn, trong lòng có chút không rõ.

“Mẹ thấy con còn chẳng cần nói, con vừa không bận liền nghĩ đến giúp đỡ anh cả con, không có tiền chẳng lẽ không thể bỏ khí lực? Đứa bé Viễn kia là một đứa có lòng, đến lúc đó mà xem, con không cần nói nó cũng sẽ nói cho con.” Bà cụ rất khẳng định, phẩm hạnh cháu đích tôn của bà bà vẫn biết.

“nghe mẹ nói kìa, con vốn không phải quan hệ tốt với anh cả vì chỗ tốt đâu nhé, chẳng qua gặt lúa mạch chênh thời gian, con giúp xong bên kia sớm mới trở lại giúp nhà anh cả.” Tây Minh Võ biện bạch thay mình nói.

“Mẹ biết, cho nên mới nói cho con chuyện này. Con không giống thằng ba, bình thường bình dầu đổ cũng không giúp anh cả con dựng lên, có chút lợi nhỏ liền đến đoạt, bây giờ nhìn nhà anh cả con kiếm tiền lại muốn chung vào, mẹ sẽ không bỏ cái mặt già này nói giúp nó đâu.” chuyện thị phi phi trong nhà này không thể kể cho người ngoài, bà cụ cũng chỉ có thể lải nhải một chút cùng con trai thứ hai.

“con và nó có thể giống nhau sao, từ nhỏ con đã tốt với anh cả, thằng ba không bằng được.” Tây Minh Võ cũng không thích Tây Minh Toàn.

“Ừ, dặn dò hai đứa con trai của con, thân cận với anh Viễn của chúng nó, đừng giống trong nhà thằng ba, không cho con cái chơi cùng đám trẻ nhà mình.”

“còn phải dặn sao, lần này đến chúng nó vẫn ở phía sau mông thằng Viễn, nếu không phải mẹ ngăn nói thằng Viễn ban ngày chăm nom không đc thì sẽ không chịu rời đâu.” nghĩ đến hai thằng nhóc con nhà mình, Tây Minh Võ he he cười.

“Còn không phải sao, hai đứa nó cùng thằng Viễn vẫn rất thân, chờ sang năm chúng ta nếu thật giàu lên, dựng phòng ở mới thì con hãy đưa hai đứa sang đây. Thằng Viễn nói năm sau có rảnh sẽ dạy chữ cho tiểu Vi và Thành Tử, hai tiểu tử của con mẹ sẽ bảo cháu nó dẫn theo dạy cùng.” Ba đứa con trai bảy đứa cháu, bà cụ ai cũng thương như nhau, trong lòng đều tính tới.

“Thật ư? Mẹ, đến lúc đó mẹ nhớ nói giúp đấy nhé.” Tây Minh Võ quả thực giật mình.”Còn có, nhà anh cả sang năm muốn xây phòng mới ư? Nhà cũ này không phải còn có thể ở sao?”

“thằng Viễn nhắc tới, nói phòng gạch mộc hiện tại trong nhà quá nhỏ, rất nát, sang năm muốn đắp phòng gạch lớn, nóc lợp mái ngói. Mẹ thấy cũng rất có khả năng, chỉ cần chuyện thằng Viễn tính toán muốn làm thì đều có thể.”

Kỳ thật năm nay nếu không phải đem tiền tiêu hết mua thuốc cho Vệ Thành, tiền trong nhà cũng đủ đắp nhà ngói lớn. Tiền này là thằng Viễn nghĩ cách kiếm, người trong nhà đều không có câu oán hận. Thằng Viễn cân nhắc kiếm tiền đắp nhà như thế chắc là muốn bồi thường cho cả nhà, dù sao cả một nhà cũng không thể chỉ chú tâm vào một mình Vệ Thành.

“Thật ư, mẹ nói là thật ư? Nếu nhà anh cả sống tốt, có thể giúp con một chút thì con sẽ chuyển về, để hai đứa nhỏ đi theo anh Viễn của bọn nó, cũng có thể học bốn sự đó.” Tây Minh Võ kích động đến xoa tay, chú cũng không muốn ở nhà vợ kiếm ăn, ở đó sao có thể tự tại như trước mặt cha mẹ mình.

“Mẹ còn có thể hồ lộng con sao? Con cứ chờ đi.” bà cụ vừa nghe con trai thứ hai muốn chuyển về, trên mặt vui đến nở hoa.

Tây Minh Võ đến, cho trong nhà thêm 1 sức lao động quan trọng, tiến độ gặt lúa mạch liền nhanh hơn trước rất nhiều. Giúp xong nhà anh cả, Tây Minh Võ lại giúp nhà chú ba vài ngày, chịu thôi, chú và chú ba dù sao còn chưa trở mặt. Hai vợ chồng này vừa lười vừa tham, nhà người ta đã thu hoạch gần hết, nhà hẳn một mẫu còn chưa cắt về.

18. Quyển 1 - Chương 18: Phủ Thành

Gặt lúa mạch xong, ruộng đất trong nhà lên luống một lần nữa, người một nhà bận bịu vài ngày, trong ba mẫu đất trông bắp cải và củ cải.

Đã qua tiết Lập thu, bà nội và mẹ lại bắt đầu vội vàng phơi rau. Vào đông cơ hồ không có rau tươi, mọi nhà ở đây đều phải phơi rau khô. Trước Lập thu không thể phơi, sẽ sinh sâu, cho nên vừa qua Lập thu, trong sân mỗi nhà đều căng dây thừng, bên trên đắp điều cà, mướp cắt lát, chiếm giữ trên nóc nhà là đậu giắc cắt thành tỉ phơi lên, củ cải lúc này vừa mới trồng trong ruộng, phải chờ tới sau khi thu hoạch mới có thể làm củ cải khô.

Năm nay vườn rau trong nhà, sau khi sớm thu rau đầu bán, Tây Viễn lại ấp một lứa mầm rau, rau trong ruộng vừa bán xong liền tiếp tục trồng các loại rau dưa thế vào, bởi vì thời kì sinh trưởng của rau dưa không giống nhau, cho nên thời gian gieo rau trong vườn cũng không giống nhau, có lúc đúng mùa cũng có lúc hơi muộn một chút, bởi vậy từ xuân đến hạ rau xanh trong nhà sẽ không ngừng có, nay mắt thấy mùa hè sắp qua, mùa thu lại sắp đến, có nhà rau trong vườn hoặc là mọc già rồi, hoặc là qua mùa sẽ không có, bởi vậy khi phơi rau liền cân nhắc kĩ phơi bao nhiêu thì thích hợp. Nhà Tây Viễn không có bản khoán này, trong vườn rau muộn mọc vướng, phơi bao nhiêu cũng không sao.

“Mẹ, mẹ nói xem hàng năm chúng ta sao không nghĩ ra được cách này, để không cái vườn lớn, trời vừa lạnh xối là trẻ con muốn ăn quả dưa vàng cũng không tìm ra.” mẹ Tây Viễn cảm thán nói.

“Nếu không sao lại nói cháu đích tôn của ta có tiền đồ, có con cái nhà ai có thể trồng quả dưa ngon như cháu nó chứ!” Bà nội cười ha ha nói, dù sao hiện tại bà ba câu có hai câu không rời cháu đích tôn.

“Có ai không nói thế đâu, làm cho nhà lão Vương Tam thúc hâm mộ, còn nói muốn đem Trữ Tử nhà bọn họ đến đổi.” Mấy ngày hôm trước đến nhà họ Vương tặng chút rau dưa, nhắc tới Tây Viễn, ngay cả mẹ Trữ Tử ở bên trong cũng khen không dứt miệng, Trữ Tử nhà họ cả mùa hè đi theo Tây Viễn ăn đến mặt tròn xoe, còn hiểu chuyện hơn không ít.

“Cũng không biết Tiểu Viễn cùng ông nội của nó đến chỗ nào rồi?” Bà nội bắt đầu nhớ cháu đích tôn.

Rau trong nhà vừa trồng xong, Tây Viễn cùng với ông nội xuất phát đi phủ thành. Vốn hai anh em Tây Văn Minh cùng Tây Minh Võ muốn bồi Tây Viễn đi, nhưng ông cụ lo lắng, cuối cùng vẫn là mình và cháu

đích tôn cùng đi.

“con xem như đã nhìn ra, mọi người chúng ta cộng lại cũng không quan trọng bằng cháu đích tôn ở trong lòng cha!” Tây Minh Võ hay nói giỡn nói. Hiện tại mọi nhà trong vườn rau đều có rau dưa, đậu hũ bán không được bao nhiêu, cho nên chú cũng không nóng ruột trở về, lưu lại giúp anh cả chăm nom chút việc trong nhà. Tây Viễn không ở nhà, vệt ngỗng phải một người lớn đi lừa, còn có hoa màu trong ruộng cần thường xuyên chiếu ứng, mặt khác chú cũng muốn đi theo nhìn xem nhà anh cả nuôi đàn gia cầm này thế nào, chú cho dù không nuôi nhiều như vậy, nuôi ít chút cũng là một khoản tiền thu vào.

“Cũng không nhìn xem thằng Viễn nhà ta khiến người ta thương biết bao, nhà ai có đứa con tốt vậy đều được cưng như bảo bối!” Bà nội dùng dùi may vá trong tay đập Tây Minh Võ.

” vâng, vâng, cháu đích tôn của mẹ thế nào cũng tốt!” Tây Minh Võ hé miệng cười.

“Mẹ ấy à, chỉ đợi hưởng phúc của cháu đích tôn thôi!”

Đổi tượng đang bị đàm luận, Tây Viễn, hiện tại đang mệt như chó trên đường. Vốn Tây Viễn còn muốn chạy đến thị trấn mượn cái xe đi phủ thành, cứ đến thị trấn vừa hỏi thì đánh xe lại đòi bốn trăm văn tiền, ông nội nói gì cũng không chịu ngồi xe, Tây Viễn cũng sợ không đủ tiền, dù sao nếu ở phủ thành mua được thứ mình muốn mua, mình và ông nội liền nhất định phải mượn xe. Cứ đi đường cũng quá gian khổ! Phải biết từ nhà hấn đến phủ thành chính là ba trăm dặm, ba trăm dặm đó!

Hai người một ngày đi ước chừng năm mươi dặm, trong bao quần áo chứa lương khô bà nội chuẩn bị cho, đói bụng thì lấy ra ăn, nhìn trời ám xuống, tìm cái thôn ngủ lại, trang hộ làm người thuần phác, cũng không có ai đòi tiền ngủ lại của bọn họ.

“Ôi! Sao vẫn chưa tới thế!” Tây Viễn không nói gì nhìn trời! Còn đi nữa, hấn ngay cả ông nội cũng không bằng, ông cụ bởi vì luôn lao động nên thể lực cũng không tệ lắm. Ông nội đi phía trước quay lại nhìn Tây Viễn, chậm lại bước chân, vừa đi vừa nghỉ.

Ba trăm dặm đường, hai người đi tám ngày, trên đường ở một nhà nông Tây Viễn nói gì cũng không chịu đi, mãnh liệt yêu cầu nghỉ ngơi một ngày, ông nội cười đồng ý. Chủ nhân nhà này cũng phúc hậu, trong nhà làm xong đồ ăn thì mời hai người lên bàn, Tây Viễn cũng không khách khí, ăn đến tròn bụng, hấn thật sự là ăn không vô lương khô mang theo. Trước khi rời đi ông nội để lại cho chủ nhân nhà đó 10 văn tiền, đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi, giáp mặt dưa thì người ta sẽ không cần.

Nghỉ ngơi một ngày, Tây Viễn đỡ chậm hơn, hai ngày còn lại tốc độ nhanh hơn chút, chặng vạng tối ngày thứ tám cuối cùng đã tới phủ thành.

Tân Giang Thành bởi vì ở khúc mới của sông mà gọi tên như vậy, là thành thị lớn nhất phía bắc. Vừa tiến vào trong thành, Tây Viễn nhất thời cảm thấy phồn hoa trong đó không phải thị trấn Ngạn Tuy có thể sánh bằng. Trong thành cửa hàng san sát, người dân đông đúc, ngã tư đường cũng không phải rộng lớn bình thường. Cũng may Tây Viễn có nhân giới kiếp trước, không có bị sợ tới mức vô thức như ông nội không biết đi đâu mới tốt.

Trời đã gần muộn, Tây Viễn dẫn ông nội hỏi thăm tìm một nhà khách nhỏ. Khách điểm lão bản rất nhiệt tình, mang hai người tới phòng, bên trong đã có mấy hán tử ở, có người đang rửa chân, có người đang ăn, có người nằm ở trên giường nhắm mắt lại, không biết ngủ chưa.

Theo như ý của Tây Viễn là muốn một phòng độc lập nhưng ông nội chê đắt, Tây Viễn sợ ông cụ xót tiền đến nửa đêm ngủ không yên bèn không hé răng. Trong phòng, trên giường trải chiếu, trải mền rất mỏng, trên chăn mồ hôi loang lổ, trong phòng tràn ngập mùi chân thối.

Tây Viễn thật muốn xoay người đi, cđ đi đâu đây! Tây Viễn hỏi lão bản xin nước rửa chân, rửa cùng ông nội, lại ăn chút đồ rồi đi nằm. Tây Viễn ngủ kháng hơi, gần sát tường, bên cạnh là ông nội, bạc trong nhà mang đến được bà nội khâu vào trong áo ngắn bên người Tây Viễn, Tây Viễn không thể không phòng lên người khác nổi lên ý xấu.

Vốn nghĩ sẽ một đêm không ngủ, không ngờ mới vừa nằm xuống không bao lâu Tây Viễn liền ngủ mất.

Nhất định là đi đường mấy ngày nay làm cháu nó bị mệt, ông nội dịch mền cho Tây Viễn, để cháu đích tôn ngủ một giấc cho tốt, còn ông sẽ thức không để người khác thuận tay lấy bạc đi.

Vừa sớm ngày thứ hai, Tây Viễn tinh thần phấn chấn cùng ông nội đi ra từ khách điểm, ở một quán ăn sáng uống một chén sữa đậu nành, ăn hai cái bánh ngô, trước khi đi lại mua tám bánh ngô, đây chính là cơm trưa cùng cơm chiều của hai người.

Tây Viễn trước khi ra khỏi khách điểm có nghe lão bản nói chợ thành Tân Giang đi thế nào, bọn họ hiện tại đang ở thành tây, là nơi tập trung người nghèo, ra khỏi khách điểm đi lên phía trước hai đầu phố rồi quẹo trái, đi ước chừng hai khắc nữa. Thành chính cũng có chợ, chẳng qua là khu nhà giàu, thứ bên trong bán so với tây thành khác nhau, nhiều dạng, mà giá cũng đắt. Mặt khác bởi vì sông Khúc Giang từ thành nam chảy qua, ở bến tàu Khúc Giang cũng có chợ lớn, thường xuyên có vài con thuyền từ nam chí bắc bỏ neo ở nơi này, trên thuyền có thương nhân sẽ bán một ít thứ ly kỳ cổ quái.

Tây Viễn không nóng vội, hán tính toán mấy cái chợ đều đi xem, tốt nhất có thể mua đủ thứ hán muốn. Tây Viễn nuôi nhiều gà vịt ngỗng, tính toán sau khi thu hoạch vụ thu sẽ bắt đầu làm vịt quay, ngỗng nướng và gà nướng, gà quay. Còn nữa, cổ gà vịt ngỗng Tây Viễn tính toán làm thành đồ cay, tương tự cổ vịt, trảo gà, chân vịt và chướng ngỗng tuyệt vị kiếp trước. Có mục tiêu như vậy, nhưng cũng không nhất định đều có thể thực hiện, mấu chốt là đồ gia vị làm mấy thứ này có thể mua được hay không.

Tây Viễn cẩn thận tìm ở trấn Vạn Đức và Ngạn Tuy thị trấn, chỉ có tần bì gai, gừng, đại hồi thông thường, những thứ như tiểu Hồi, quế, nắm hương thì không có, mặt khác tần bì, bạch chỉ thì chỉ đến tiệm thuốc mới có thể mua được. Xóa đi những thứ có thể mua được ở gần, Tây Viễn liệt kê một chuỗi dài trên giấy, hán muốn tận lực mua hết ở phủ thành.

Đi dạo cùng ông nội ba ngày, những cái khác đều mua được, chỉ còn lại có tiểu Hồi và nắm hương, ma tiêu không có, Tây Viễn tính toán đi bến tàu kia thử thời vận.

Sáng sớm hai người cơm nước xong thì xuất phát, đi rồi chừng một canh giờ mới tới nơi. Lúc này vừa qua

khỏi giờ Thìn, nắng sớm rực rỡ rơi trên mặt sông, sóng nước lăn tăn. Bờ sông bày rất nhiều hàng bán cá, bên trong cá bơi vui vẻ, người bán cá đứng ở bên cạnh rao hàng. Lại đi lên phía trước một đoạn, mới nhìn rõ chợ bến tàu.

Vào chợ, Tây Viễn hỏi thăm tiệm tạp hóa, rốt cục ở một cửa hàng thực phẩm miền nam mua được ba thứ mình muốn đến mua. Mặt khác Tây Viễn vẫn còn ở nơi này thấy được tiêu chỉ thiên, vốn làm phao ớt tiêu Tây Viễn định dùng tiêu bản địa thay thế, hiện giờ lại phát hiện tiêu chỉ thiên Tây Viễn sẽ không bỏ qua, hơn nữa, Tây Viễn nhớ rõ kiếp trước tiêu chỉ thiên phương bắc cũng có thể gieo trồng, sang năm hẳn hoàn toàn có thể thử tự trồng một ít.

Mua được đồ trong lòng rồi, Tây Viễn mới có tâm tư shopping vui vẻ. Đồ vật này nọ lấy lòng, Dựa vào sông nên các loại thủy sản vừa nhiều vừa rẻ, đáng tiếc không thể mang về. Tây Viễn mua một ít ròng rọc (cá lóc) cho Vệ Thành và Tây Vi, nhà mình không gần nước, không dễ được ăn cá, người trong nhà cũng tiếc tiêu tiền mua, Tây Vi và Vệ Thành lớn vậy rồi mà cũng chưa ném qua. Ròng rọc mua về vô luận chưng hay là xào đều ăn rất ngon, còn có thể cầm làm đồ ăn vặt, cho nên Tây Viễn mua hơi nhiều.

Xem trời còn sớm, hai người chậm rãi tản bộ dọc theo bờ sông. Lúc này, Tây Viễn thấy trên một chiếc thuyền không xa đang bày đồ bán, đến gần xem thì không ngờ là hàng hải sản. Hỏi thăm giá cả, cũng không cao, hỏa kế ở mũi tàu còn lo bán thế nào, vốn nghĩ vận đồ biển đó đến phương bắc buôn được, cđ mọi người ở đây lại không thích, hỏi thăm vô cùng ít, cho nên giá cả vừa giảm lại giảm. Nhưng thật ra là ở phía bắc ít bán đồ biển phía nam, cho nên hải sản không tươi, mọi người ít biết cách làm, người địa phương ghét bỏ chúng có mùi biển, không tiêu tiền mua.

Tây Viễn chọn lại chọn, lựa lại lựa, cuối cùng mua một ít tôm nõn, một bó rong biển, còn có một chút sò khô. Chủ yếu là tiền còn lại trong túi quần hắn và ông nội không nhiều lắm, trở về còn phải mượn xe, phải đem tiền xe dự trù ra.

Hai người xài hết tiền thì đã qua buổi trưa, đeo đồ vật lưng đi vào trong thành, đồ bọn họ mua lúc trước đều để ở chỗ khách điểm lão bản.

” hai người các vị có ngồi xe không?” Phía sau một cỗ xe ngựa chạy qua bên người hai người, đánh xe nói.

“Không ngồi, chỗ này cách thành cũng không xa, chúng ta tản bộ một hồi là tới.” Ông nội cự tuyệt nói.

“Nghe khẩu âm của ông là người bên Ngạn Tuy hả?” Đánh xe cho ngựa chạy chậm bước chân, hắn và hai người tán gẫu câu có câu không.

“đúng, nhà gốc chính là bên Ngạn Tuy.” Ông nội nói mờ hồ, ông nên chứa chút tâm nhãn, đề phòng người khác nói lời khách sáo.

“tôi cũng ở Ngạn Tuy.” Hóa ra, nhà đánh xe ở Lý gia thôn cách thị trấn Ngạn Tuy ba dặm xa, hắn là kéo một chuyến đến bến tàu Khúc Giang, hiện giờ đang lo lắng chuyến về xe trống chạy không lời kéo chủ mượn thế nào.

“Chúng ta nếu ngồi xe của chú thì bao nhiêu tiền?” Tây Viễn nhân cơ hội hỏi.

“Chúng ta ở đó ít tới thành Tân Giang cho nên mướn xe tới đây đều trả tiền xe khứ hồi, ta đây thuộc loại tiện đường kéo hai người trở về nên không đòi nhiều, hai người trả một trăm năm mươi văn là được.” Khó khăn lắm mới không cần đánh xe trống trở về, đánh xe cũng không dám đòi nhiều.

“Được.” Tây Viễn giả vờ lo lắng nửa ngày, cuối cùng mới đồng ý. Vốn nghĩ phải tiêu bốn trăm văn đi mướn xe, hiện giờ kiếm được đại tiện nghi!

“Vậy đã định, sáng sớm mai cùng đi, hai người cũng không đi tới, ta sẽ ngồi xe vào thành, yên tâm, hai bước đường này sẽ không đòi tiền hai người.”

Tây Viễn vừa nghe nói không cần tiền, bèn leo lên xe ngựa, ông nội cũng ngồi lên, lấy ra túi thuốc, cùng đánh xe hai người vừa đáp lời vừa hút thuốc.

19. Quyển 1 - Chương 19: Nghênh Đón

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Tây Viễn cùng ông nội bắt đầu dậy thu dọn đồ đạc, chân trời vừa lộ ra mặt trời hai người liền ra khỏi khách điếm, đi tới chỗ đường đã hẹn cùng đánh xe chờ, hai người đều có chút nhớ nhà.

Tây Viễn rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là quy tâm tự tiện, đêm qua hần cửa lặn qua lộn lại nhớ, nhớ bà nội, nhớ cha mẹ, nhớ bọn họ ở nhà đang làm gì; nhớ nhất vẫn là hai đứa nhóc trong nhà, có phải không chịu vào nhà, đứng ở cửa sân nhìn ra xa, ngóng trông anh trai và ông nội trở về không; mấy ngày nay mình không có ở nhà, không ai làm đồ ăn vặt cho bọn nó, có thể bị gây đi không đều; có tiểu hài tử nào bắt nạt Vệ Thành không... Tây Viễn cảm thấy mình càng nghĩ càng thái quá, càng nghĩ càng nhớ, lật thân hai cái, hận trời không thể sáng ngay.

Lúc này ông nội dùng tay to vỗ vỗ lưng Tây Viễn, ông nội cũng chưa ngủ, ông cũng ở trong lòng nghĩ đến người và việc trong nhà, thấy cháu đích tôn lặn qua lộn lại, liền dỗ Tây Viễn yên lòng, Tây Viễn lúc này mới thành thật, bắt mình đếm cừu, dần ngủ.

Nghĩ lại thì mình đến nơi đây đã được một năm, từ lúc mới đầu luống cuống, về sau an tâm xuống, rồi chậm rãi thích nơi này, tiếp tục đến giờ đối với trong nhà bắt đầu nóng ruột nóng gan, cũng dùng gần thời gian một năm.

Thời gian một năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ, Tây Viễn cũng không biết mình làm sao chậm rãi dung nhập vào trong nhà, tóm lại hẳn đã không còn coi mình thành một người xem, mà là thiết thiết thực thực đem mình trở thành một phần tử của gia đình này. Xe ngựa một đường hướng về phía đông, đầu thu bầu trời cao xa biết bao, lam trong lam trong, vừa mới ló đầu ra nhìn ngọn cây phía xa hướng mặt trời mọc, đón gió mát ngày thu, Tây Viễn vừa nhìn cảnh sắc chung quanh đường lớn, vừa nghĩ trong lòng...

Ngồi xe ngựa tốc độ cũng nhanh, ba người chỉ dùng hai ngày rưỡi là đến thị trấn Ngạn Tuy. Dọc theo đường đi, ông nội cùng lão Triệu đánh xe không có chuyện gì liền kết bạn trò chuyện, hai người đã tán gẫu rất thân quen, vì thế đến sáng ngày thứ ba sau khi tới Ngạn Tuy, ông nội thương lượng cùng đánh xe, hy vọng có thể đưa bọn họ đến nhà ở thôn hoa sen, nhiều đồ vật như vậy hai người thật sự khó cầm hết. Đây cũng là chuyện ông nội cùng Tây Viễn đã thương lượng tối hôm trước. Vốn còn có một chút phòng bị với đánh xe, hiện tại đến Ngạn Tuy, dũng khí của hai người cũng lớn lên, dám đem nội tình nói ra. Bởi vì dù sao chỉ còn có ba mươi lăm dặm đường, cũng không thể gọi người nhà đến không một chuyến, cho nên ông nội làm chủ, cho thêm đánh xe ba mươi văn tiền, Tây Viễn đương nhiên sẽ không phản đối, lão Triệu không do dự đáp ứng. Trời còn sớm, hấn cũng muốn có thể kiểm thêm chút.

Ba mươi lăm dặm đường xe ngựa chạy hơn một canh giờ là tới, vừa mới chuyển qua chỗ cong, tới chỗ ao Tây Viễn thường lừa ngỗng lừa vịt cách thôn bốn dặm đường, liền nhìn thấy dưới cây liễu một người lớn dẫn hai đứa bé đang nhìn về bên này, “Thành Tử, tiểu Vi, ” Tây Viễn lớn tiếng hô.

“Gâu gâu, gâu gâu” Đậu Tương Giác đứng ở bên mép nước dựng lỗ tai chạy tới chỗ xe, Hồ Tử phía sau lặng một hồi, nhìn ra là Tây Viễn và ông nội thì cũng vừa kêu vừa đi theo phía sau Đậu Tương Giác. Đậu Tương Giác và Hồ Tử hiện tại đã là hai con chó choai choai, Đậu Tương Giác hiện tại có thể sánh với chó săn, không dễ ra tiếng, ra tiếng tất có chuyện ; Hồ Tử sẽ không quản này, mặc kệ chuyện gì đều sủa một tiếng.

Lúc này, hai thân ảnh nhỏ dưới cây liễu cũng chạy vội tới hướng xe ngựa như mũi tên, Tây Văn Minh cũng phía sau nhanh chân đi theo về phía bên này.

“Anh ơi, anh ơi, ”

“Anh ơi, anh ơi, ”

Hai nhóc con vừa chạy vừa lớn tiếng kêu.

“Chậm một chút, cẩn thận ngã đấy.” Tây Viễn cũng sốt ruột nhảy xuống xe. Đánh xe vội dừng ngựa xe lại, ông nội cũng kìm nén không được từ trên xe ngựa đi xuống, vui tươi hơn hớn nhìn hai đứa nhóc.

“Ông nội, anh!”

“Ông nội, anh!”

Chạy tới gần, hai đứa con trai như đạn pháo đụng vào trong lòng Tây Viễn, đụng Tây Viễn lão đảo một cái, ông nội vội từ phía sau đỡ lấy. Hai đứa con trai đều ôm anh trai không buông tay, ngây ngô vui vẻ.

“Tiểu Viễn không phải nói hơn mười ngày có thể trở về sao, hai đứa chúng nó từ ngày thứ mười liền đứng ở đây nhìn đường, vừa nhìn là nhìn cả ngày, bảo sao cũng không chịu về nhà.” Tây Văn Minh cũng chạy tới, nói với Tây Viễn và ông nội.

” hai bé ngọc này.” Tây Viễn cười nhéo lỗ tai hai đứa nhóc, Tây Vi và Vệ Thành cũng không giận, khuôn mặt đỏ bừng nhìn anh trai.

“Trên đường còn thuận lợi chứ ạ?” Tây Văn Minh hỏi, ông tuy không khéo nói nhưng mấy ngày nay cũng luôn nhớ cha và con trai cả xuất môn bên ngoài.

“Rất tốt, chuyện nên làm đều xong xuôi.” Ông nội không nói tỉ mỉ, “Chờ về nhà rồi nói tiếp.” Giúp Tây Viễn ôm hai đứa nhóc lên xe ngựa, hai đứa con trai cũng chưa ngồi xe ngựa bao giờ nên rất ngạc nhiên không ngừng sờ tới sờ lui trên xe ngựa, kỳ thật chính là cái xe ba gác, bên trên ngoài đồ Tây Viễn mua, cũng không có gì khác.

“ạ, cha cùng Tiểu Viễn đi về trước đi ạ, con lừa ngỗng vịt lên rồi sẽ lập tức trở lại.” Tây Văn Minh cũng sốt ruột, hiện giờ người đã trở lại, không cần lo lắng an nguy, bắt quá ông một mặt nghĩ đến cha cùng con trai, một mặt nghĩ đến chuyện Tiểu Viễn nói.

Ông nội và Tây Viễn lại ngồi lên xe ngựa, xe ngựa “lộc cộc” bước vào trong thôn. Trên xe Tây Vi và Vệ Thành ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh trai, thân mình nhỏ bé đung đưa theo xe ngựa, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên.

“Đã về rồi đấy ư?” Trên đường gặp được người trong thôn, có người nhiệt tình chào hỏi, cùng ở trong thôn nên đều biết, hơn nữa xa nhà nhiều ngày vậy cũng đâu thể giấu diếm tất cả người. Bất quá bà nội trong nhà cũng không nói thật toàn bộ cho người trong thôn, chỉ nói là đi thăm viếng, thuận tiện đến thị trấn Ngạn Tuy mua chút đồ. Người trong thôn có người cả đời cũng chưa đi qua thành Ngạn Tuy, lại càng không cần phải nói đến phủ thành, Tây Viễn không muốn đưa tới nghị luận không cần thiết, trước khi đi thống nhất với người một nhà, bịa ra một câu chuyện.

“Đã trở lại, có rảnh đến nhà ngồi một chút.” Ông nội cười trả lời.

“Ôi, được.” Bởi vì xe ngựa chạy nhanh, lập tức bỏ xa thôn dân đi tới. Cũng may nhà Tây Viễn ngay tại đầu thôn, hiện tại lại là giữa trưa, còn chưa bắt đầu thu hoạch vụ thu, người trên đường cũng không còn mấy.

Tới trước cửa sân, bà nội và mẹ còn có chú hai và hai đứa nhóc nhà chú hai cũng chờ ở nơi này.”Ta tính ngày cũng không xê xích gì nhiều.” Bà nội lại bắt đầu dùng cổ tay áo lau khóe mắt.

“Bà ơi, cháu đã trở về.” Tây Viễn nhảy xuống xe ngựa, ôm cổ bà nội.

“Ôi, ôi! Cháu đích tôn của bà đã trở lại, mấy ngày nay làm bà nội nhớ lắm!” Bà nội ôm Tây Viễn không buông tay.

“Bà nội của cháu nhớ đến mức buổi tối cũng ngủ không yên, việc cả ngày hôm sau đều làm hỏng, ngày đó chỉ cho gà ăn, quên cho gà nước uống, bản thân còn kỳ quái sao gà không bị đói lại đứng ở trong cửa hàng rào kêu to!” Tây Văn Minh ở bên cạnh cười bổ sung.

“đúng, vẫn là nhớ ra!” con trai cả Tây Dương của Tây Minh Võ lớn tiếng chứng minh. Tây Minh Võ có hai đứa con trai, đứa lớn gọi là Tây Dương, đứa nhỏ gọi là Tây Dững. Hai đứa con trai đều khoẻ mạnh kháu khỉnh, cũng thân cận cùng Tây Viễn, Tây Viễn rất thích hai đứa nó. Tây Dương miệng nói chuyện, ánh mắt nhìn xe ngựa, về mặt nhìn Tây Vi và Vệ Thành tràn đầy hâm mộ, đứa nhỏ Tây Dững cũng tương tự.

“Vây ư.” Tây Viễn cười toe toét nói, vừa đem Tây Dương và Tây Dững cũng ôm lên xe ngựa. Người một nhà vừa nói chuyện vừa dọn đồ, bốn tiểu tử tò mò xe ngựa nên không đi, Tây Viễn cũng không bắt bọn nó xuống dưới, mãi đến khi đồ trên xe dọn xong, mới ôm đám mao đầu lưu luyến xuống xe.

“Triệu à, vào nhà ăn miếng đồ rồi hẵng đi?” Ông nội nói với đánh xe. Đánh xe họ Triệu, nói cho hai người Tây Viễn hẳn mỗi ngày ngay tại phía tây thành Ngạn Tuy kéo xe ngựa, sau này cần dùng xe đi đến đó tìm hẳn là được. Cùng đi hai ba ngày, cũng ít nhiều có chút cảm tình, người nông thôn đều giản dị không có tâm địa gian xảo, chỉ cần nhìn nhau thuận mắt liền thân thiện.

“thôi ạ, cháu đây còn phải vội về nhà, cũng đã đi được vài ngày, trong nhà chắc cũng nhớ.” Lão Triệu vừa cầm bát uống sữa, vừa trả lời ông nội.

“Vây đừng lưu Tiểu Triệu, đừng để trong nhà nhớ nhung.” Bà nội vừa nói vừa vào trong nhà, cầm hai cái bánh bột ngô nhét vào trong tay lão Triệu, “Cầm đi mà ăn buổi trưa, bánh nhân bắp cải mới vừa làm đó.”

“Ôi, được.” Lão Triệu thấy nhà này làm người thành thực, cũng không chối từ.

Kết xong tiền xe, lão Triệu vội vàng đánh xe ngựa rời khỏi nhà Tây Viễn. Người một nhà Tây Viễn trở lại trong nhà, Tây Minh Văn cũng đã vội vàng lừa ngựa và vịt đã trở lại. Trong sân gà vịt ngỗng kêu, Đậu Tương Giác cùng Hồ Tử phe phẩy cái đuôi chạy tới chạy lui, trong phòng bà nội sớm đã mang thức ăn lên bàn trên炕, Tây Viễn và ông nội vừa ăn cơm vừa kể lại trải nghiệm lần này đi phủ thành cho người trong nhà bốn đứa nhóc con cũng chen chúc ở bên bàn, ăn đồ ngon anh trai mang về từ phủ thành. Tay trái là rỗng rỗng, tay phải là đồ ngọt, hai thứ đồ ăn không hợp bọn nó cũng có thể ăn vui vẻ.

“Cha, vẫn là nhà mình tốt, con đến trong phòng nhà anh cả ngồi, nghe mọi người nói chuyện phiếm cùng gà vịt ngỗng trong sân kêu đã cảm thấy cuộc sống đặc biệt có hi vọng.” Ông cụ và Tây Minh Võ ngồi ở cửa chính gian giữa tán gẫu, Tây Viễn hôm qua ngủ không ngon hiện tại ở trong phòng chính bù lại, ông cụ bỏ lỡ giấc trưa nên không muốn ngủ, ban ngày ngủ nhiều thì tối không ngủ được.

“vây cũng không thể mệt thằng Viễn. Trước kia nhà anh cả con thể nào thì con cũng không phải không biết.”

“con trước tiên cứ cùng anh vợ con làm đậu hũ, cha nghe thằng Viễn tính, nếu trong nhà năm nay kiếm được tiền thì cũng có thể kéo nhà con một phen, đến lúc đó các con hãy chuyển về.” Ông cụ sao còn không rõ ràng suy nghĩ trong lòng của con thứ, trong miệng ông không nói chứ trong lòng cũng không muốn con trai của mình đến nhà người khác dựa dẫm.

“Cha, thật ư? Tiểu Viễn nói sao?” Tây Minh Võ rất hưng phấn.

“Tiểu Viễn không nói tỉ mỉ, vẫn là cha thay con nghĩ, đặc biệt nói với thằng Viễn một chút, ý của cháu nó là năm nay chỉ có thể chăm cho nhà bên này, khó quan tâm đến bên con.

Chờ sang năm thời gian không sai biệt lắm, con hãy chờ một năm, cha đây là nói trước với con, con cũng đừng nói trước với ai, ngay cả vợ con cũng đừng nói, đừng thêm chuyện cho thằng Viễn.” Ông cụ dặn.

“con đã biết, như vậy trong lòng con cũng kiên định xuống. Cha, cha nói Tiểu Viễn thật có thể kiếm tiền chứ?” trong lòng Tây Minh Võ vẫn còn có chút nghi vấn.

“sao không được, chuyện thằng Viễn muốn làm đều đã cân nhắc trước chứ không phải là ý nghĩ nóng vội.” Ông cụ uống một hớp nước, mấy ngày này ở bên ngoài thật sự rất vất vả.

“con không biết thằng Viễn nhà ta đấy thôi, đứa nhỏ nhỏ vậy mà tới phủ thành không hề sợ hãi, với ai cũng dám nói chuyện, còn dám trả giá cùng người ta, một chút cũng không thiệt thòi, sau này ấy à, nhất định là không tệ.” Ông nội ngẫm lại biểu hiện của Tây Viễn ở phủ thành, tán thưởng nói.

“Đứa nhỏ này, thật đúng là, cha nói coi anh cả và chị dâu đều không được thế, sao cháu nó lại tài giỏi vậy!” Nghe xong ông cụ thầm kể lại mỗi tiếng nói cử động của Tây Viễn ở phủ thành, Tây Minh Võ cũng đầy ngạc nhiên.

“Đừng nói anh cả con, chính là ba đứa các con cộng lại với nhau, phỏng chừng cũng cản không nổi thằng Viễn.” Ông cụ lại y xì đức bà cụ bắt đầu thổi phồng cháu đích tôn.

” vâng, vâng, cháu đích tôn của cha chính là trượng phu hoàng, không chỗ nào không tốt.” Tây Minh Võ cười nói.

“con đừng có mà không tin, chờ mà xem.” Ông cụ gõ điều lên cánh cửa.

Trong sân, bà nội cùng cha mẹ Tây Viễn đang cho gà vịt ngỗng ăn, vốn vịt ngỗng phải đến chạng vạng mới lừa về, như vậy cũng không cần tiếp tục cho ăn. Có lẽ Tây Văn Minh thật sự không chờ nổi đến lúc đó, liền trở lại trước, cho nên cần lấy cám trấu đến cho chúng ăn.

Bốn đứa nhóc ở dưới bệ cửa sổ nặn bùn, hiện tại Tây Viễn đã trở lại, bọn nó không muốn rời khỏi anh trai, cđ anh trai đang ngủ, cũng chỉ đành chơi ở trong sân, chờ anh trai tỉnh dậy.

Vừa đợi liên đợi tới khi mặt trời lặn xuống núi, bà nội đã làm cơm xong xuôi, Tây Viễn mới tỉnh. Trong lúc đó bốn đứa nhóc con cứ chốc lại vào nhà ngó ngó anh trai tỉnh chưa, Tây Viễn ngủ sâu, một chút cũng không phát giác. Khi tỉnh lại vừa mở mắt, bốn đầu quả dưa nhỏ đang ghé vào mép kháng nhìn hấn, bắt quá mấy hài tử đều rất hiểu chuyện, biết anh trai mệt muốn chết rồi cần nghỉ ngơi, đều không phát ra tiếng.

Tây Viễn vừa thấy bộ dạng đám nhóc thì trong lòng liền mềm nhũn. Cũng không lười, đứng lên trở tòi

làm bốn món ăn: canh rong biển thái sợi, miếng tôm sò khô, cá lóc khô chưng, còn dùng nắm hôm qua Tây Minh Võ hái xào một đĩa

Ngày thái cái nắm sao một cái tư nhưng nắm, tư nhưng là Tây Viễn mua về từ phủ thành khi tìm tiểu hồi. Đám người lớn không chê vào đâu được, bốn đứa nhóc con ăn đến đâu cũng không nâng, anh trai trở về thật tốt quá, mấy ngày này bọn hắn chỉ có thể ăn khoai tây và ngô nướng Tây Văn Minh cho, quả thực không cách nào sánh được với anh trai làm.

Bởi vậy, hôm sau lúc Tây Minh Võ muốn đi, hai đầu cải đồ nhà chú ôm cửa sân không buông tay. Ở nhà bà nội tốt như vậy, bọn nó mới không muốn quay về nhà bà ngoại đâu. Cuối cùng vẫn là Tây Viễn lên tiếng, để hai đứa nhóc lại, bất quá nói rõ trước, buổi tối hai đứa phải ở nhà tây với bác trai và bác gái, hai đứa nhóc chỉ cần có thể lưu lại, nào có không đáp ứng, cao hứng đến nhảy cẫng lên. Tây Minh Võ bắt đắc dĩ lắc đầu, một mình về nhà, chú ra ngoai đã lâu, không thể không trở về chứ nếu có thể thì cũng không muốn đi đâu!

20. Quyển 1 - Chương 20: Cá Khô

Đi phủ thành một chuyến làm Tây Viễn quá mệt mỏi. Trở về vài ngày, hắn mỗi ngày chỉ chơi cùng bốn đầu cải đồ trong chốc lát, tiếp tục làm chút đồ ngon cho bọn nó, sau đó liền mê man ngã vào đầu giường đặt gần lò sưởi ngủ ngon, ngủ đến khi trời đen kịt.

Thấy Tây Viễn như thế làm bà nội đau lòng thôi rồi, làm cháu đích tôn mệt chết thành danh này, bà nội vừa không có việc gì trộm dùng cổ tay áo lau khóe mắt, vừa lải nhải với ông nội, làm ông nội tức giận đến gõ điều thuốc.

Vốn ông nội cũng xót cháu đích tôn, cứ bà nội mỗi lần lau xong khóe mắt lại bắt đầu quở trách ông, nói ông cụ chết bầm, cùng cháu nó đi phủ thành lại làm thằng bé mệt mỏi, đều là do ông không tinh ý, không chăm cháu tốt; hoặc là, ông cụ chết bầm keo kiệt, tiếc tiền không cho cháu nó ngồi xe, cứng rắn đi bộ tới phủ thành; hoặc lão già tiếc tiền cho cháu, làm cháu nó không tốt, không được ở tốt, làm cháu đích tôn gây thành dạng gì nè... Tóm lại, các loại lý do, các loại không phải, các loại vu oan hãm hại, chỉ có ông cụ không thể tưởng được không có gì bà cụ không lải nhải được.

Ông nội hiện tại không có việc gì đều không dám gặp mặt bà, ban ngày cầm cái liêm, đến đất hoang tìm cây khô trút giận, tiếng chặt cây vang rung trời. Thằng Viễn nói,

Mùa đông năm nay không được phí bó củi, tốt nhất chuẩn bị nhiều củi gỗ, từ xuân đến hạ, ông không có việc gì đều cùng với con cả tích góp từng tí gỗ một.

Ban ngày ông nội có thể trốn ra ngoài nhưng tối đến bà nội tiếp tục lải nhải, nói ông già thật sự không có lòng, cháu đích tôn mệt đến không dậy nổi khỏi炕, ông còn có lòng đến đất hoang rảnh rỗi tản bộ...

Ông nội hút thuốc lá rồi không dám hé răng, mấu chốt là ông bên này nói một câu còn chưa dứt lời bà

nội bên kia liền có vô số câu chờ sẵn, ông nội cũng là ông lão đầu trâu quật, tức giận, cả tối đánh xe trượt tuyết chạy tới đất hoang kéo gỗ ban ngày chặt về.

Hai ông bà cụ vừa làm vậy, Tây Viễn vốn muốn trộm lười cũng không dám tiếp tục chơi xấu nằm lý ở đầu giường đặt gần lò sưởi, vội từ trên giường đứng lên, xuống kháng rồi ở trước mặt bà nội bật cao mấy cái, ghé vào ở bên tai bà nội nói thầm với bà nội là hẳn không sao, chỉ muốn ngủ lấy lại sức, lại ngọt ngào nói chuyện với bà nội một hồi, dỗ bà nội đến mặt mày hớn hở, mới chạy ra sân giúp ông nội đem gỗ xuống, lại cùng ông nội he he cười ngây ngô cũng dỗ ông nội tiêu giận, người một nhà ngồi ở trên đầu giường đặt gần lò sưởi nóng hầm hập tán gẫu.

Ngày hôm sau, Tây Viễn ngoan ngoãn dậy sớm, ăn xong bữa sáng, dẫn bốn tiểu mao đầu, dắt hai con dê, dẫn hai con chó, bận bịu lừa một đàn vịt và một đàn ngỗng, một hàng chậm rãi xuất phát về phía ao cách bốn dặm, nhìn chung quanh, Tây Viễn không nói gì nhìn trời, đây là cuộc sống gà bay chó chạy gì vậy!

Không mấy ngày nữa là tới tiết Trung thu, tiết Trung thu nơi này không được đặc biệt coi trọng bởi vì phải bận bịu thu hoạch vụ thu, mọi nhà đều không có sức mà rảnh rỗi, điều kiện hơi tốt thì làm chút đồ ngon, còn điều kiện kém thì bình thường qua ngày thế nào Trung thu vẫn thế ấy, chỉ đến tối trong thức ăn cho thêm chút mỡ.

Nhà Tây Viễn bởi vì có 4 đứa bé, không đành lòng để ngóng trông ăn tết của đám trẻ thất bại, tiết Trung thu trong nhà Tây Viễn thuận theo làm thịt một con gà trống lớn.

Tây Viễn dùng lông gà làm cho hai củ cải đỏ khác mỗi đứa một quả cầu lông gà, cầu của Tây Vi và Vệ Thành cũng tu bổ gia cố một chút. Bà nội và mẹ đến thôn bên đặt năm cân bánh Trung thu, nguyên liệu đều là cầm từ nhà mình, chỉ cần trả tiền công là được.

Đám người lớn ngoài ngày tết theo lệ mỗi người ăn nửa cái bánh Trung thu, bánh Trung thu còn lại chia chia đều làm bốn phần cho bốn mao đầu, nói trước mỗi người mấy khối, đều được giữ ở chỗ bà nội, mình ăn bao nhiêu thì nhớ kỹ, không còn thì không được lấy của người khác. Tiểu mao đầu đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, mấy đứa bé cũng đều hòa thuận, mỗi lần muốn ăn đều cùng nhau tìm bà nội, cho nên tốc độ hao bánh Trung thu là giống nhau, không có chuyện có đứa ăn xong trước lại thòm thèm bánh của đứa khác như người lớn lo. Điều này làm cho người lớn trong nhà thực vui mừng, cảm thấy trẻ con nhà mình thật là hiểu chuyện.

Qua tiết Trung thu thì bắt đầu thu hoạch vụ thu, đồng ruộng ban đầu xanh biếc, hiện giờ đã trải rộng một vùng vàng óng, hoa màu trong ruộng đã chín, trên bắp ngô mọc những sợi râu nâu đỏ như những ông cụ; cốc tuế cũng nặng trĩu, kéo thân kê cong trĩu xuống; cao lương đứng thẳng như lính gác, trên đỉnh mang theo mũ giáp đỏ... Năm nay là một năm thu hoạch! Nhìn vùng quê như vậy, không có cảm giác điều hiu, ngược lại chỉ có niềm vui sắp được mùa thu hoạch, bận bịu cả một năm cũng chỉ vì ngày này. Nông dân lúc này tuy mệt nhọc nhưng trong lòng lại khoan khoái. Ai sống mà không hướng tới điều tốt đẹp! Ai lại không ngóng trông cuộc sống trôi qua náo nhiệt!

Nhà Tây Viễn không nhiều ruộng lắm, ba mẫu ruộng vốn trồng lúa mạch hiện tại trồng bắp cải củ cải, đều tương đối khả thu, hai mẫu ruộng còn lại trồng ngô. Cây ngô hơi phiền toái một chút, trước tiên phải dùng liềm cắt cán ngô, tiếp theo bẻ bắp ngô ra đưng vào gói to, dùng xe kéo về nhà, cán ngô không thể ném đi mà được giữ lại mùa đông dùng làm củi đốt, cũng bó thành từng bó kéo về nhà. Việc khác thì đỡ, chỉ là

việc chuyển mấy thứ này rất tốn sức, không có gia súc nên toàn bộ phải nhờ đến nhân lực, giống như con kiến chuyển nhà vậy.

Tây Viễn không tham dự lao động trong ruộng nhà, hẳn chủ yếu vẫn tập trung vào gà vịt ngỗng đã nuôi hơn nửa năm. Hiện tại mắt thấy việc trong ruộng làm gần xong, trời cũng càng ngày càng lạnh, đợi lạnh hơn thì vịt ngỗng sẽ không đi tìm đồ ăn nữa, phải giết hết, bằng không nhiều như vậy nhà ai cũng không cho ăn nổi. Cho nên kế hoạch kiếm tiền của Tây Viễn cũng đến lúc áp dụng, Tây Viễn hiện tại không có việc gì thời ngồi cân nhắc còn có công tác chuẩn bị nào còn chưa làm xong, có chỗ nào mình không nghĩ tới cần bổ sung.

Trong lúc đó, hai vợ chồng Tây Minh Toàn lại đến nhà một chuyến, lấy ra hai khối bánh Trung thu đáp trả cho ông nội bà nội, nói gần nói xa hỏi thăm cha và Tây Viễn mấy ngày trước đi Ngạn Tuy làm gì mà mua đồ gì về. Trong nhà không ai phản ứng tới bọn họ, chỉ có bà cụ kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng đáp lại đàm chọc hai người bọn họ đôi câu, hai người cũng giả bộ nghe không hiểu. Cuối cùng đến trưa mà bọn họ cũng không hỏi thăm ra mô dạng gì nên biểu tình hai người đều có chút phần nộ, cảm thấy cha mẹ không phải thiên vị bình thường, anh hai ở xa một năm cũng thấy không đến vài lần, thiên vị thì thiên vị, đi theo anh cả còn che chở như vậy!

Trẻ con trong nhà đã sớm được dặn dò qua, Vệ Thành và Tây Vi không cần phải nói, lời anh trai nói bọn hắn nhớ kỹ, cái gì anh trai không cho nói với người khác bọn nó nhất định sẽ không kể cho người khác. Tây Dương và Tây Dũng hai đứa kín như bưng, cũng không nói thật cho bọn họ, hai đứa nó còn nhỏ đâu hiểu cong cong vẹo vẹo nhà ông bà.

Hai vợ chồng thấy thật sự không hỏi ra được, bà cụ rất khôn khéo, người ta nói bao nhiêu mà mình không muốn nói thì đừng hòng cậy miệng. Vợ Tây Minh Toàn lại quanh co nói, sắp ăn tết, trong nhà cũng không còn tiền mua đồ tết, muốn mua cho bọn nhỏ khối thịt cũng không có tiền, làm hai đứa bé con thêm đến khó.

Tây Minh Toàn cũng có hai đứa con trai, đứa lớn gọi là Hồ Đầu, đứa nhỏ gọi là Cầu Đầu, đứa lớn đã bảy tuổi, so với Tây Vi còn lớn hơn một tuổi, đứa nhỏ bốn tuổi, so với Tây Vi nhỏ hơn hai tuổi. Hai đứa con trai bình thường bị vợ chồng Tây Minh Toàn trông coi không cho chơi cùng con cái nhà anh cả, trước kia là vì thấy điều kiện nhà anh cả không tốt, sợ bọn nhỏ cùng chơi đùa sẽ đoạt thứ tốt của con cái nhà mình. Bởi vì không tiếp xúc nhiều, hai đứa con trai cùng hai đứa nhà anh cả cũng không thân cận. Trước kia có đôi khi còn cùng những đứa bé khác trong thôn bắt nạt Tây Vi hoặc Tây Viễn. Bất quá từ sau khi Tây Viễn thay đổi, Tây Vi và Vệ Thành cũng dần dần thành đối tượng hâm mộ của trẻ con trong thôn, tiểu hài tử trong thôn đều nghĩ cách cùng chơi đùa cùng hai đứa nó, bởi vì anh Tây Viễn sẽ làm cho bọn nó đồ chơi thú vị, còn có chút đồ ngon, bọn nó đi theo chơi cũng đã ghiền.

Hai đứa nhà Tây Minh Văn, vốn bởi vì người lớn không cho thân thiết cùng anh họ em họ nhà bác cả, hiện giờ muốn cùng người ta chơi đùa lại bất hạnh không thể tiếp cận.

Hai vợ chồng Tây Minh Toàn quanh quẩn đưa chuyện nửa ngày, cuối cùng mới nói ra, trong nhà anh cả nuôi nhiều gà vịt ngỗng, đến tết có thể cho hai người bọn họ một con, cho bọn trẻ con ăn đỡ thêm không. Bà nội vừa nghe liền giận, chỉ vào hai người quở trách, thói không biết xấu hổ, cháu đích tôn của bà một mỗi cả xuân cả hạ bận bịu nửa mùa thu, hai người bọn họ làm người lớn không hề đến giúp chút nào vậy mà còn dám trường mắt đến xin chùa! Bà cụ tức giận đến muốn cầm cái cời lửa đánh lên người hai vợ chồng.

“Mẹ, mẹ làm gì thế, mẹ nói xem mình sao đây, nhà anh cả được mẹ che chở sít sao, cho chúng ta một chút thì có làm sao?” Tây Minh Toàn bầy không phục, tám khó chịu nói.

“Đúng đó mẹ à, mẹ cũng đâu thể chỉ dựa vào một nhà anh cả phụng dưỡng chứ?” vợ Tây Minh Toàn cũng chen miệng nói.

“mẹ dựa vào ai phụng dưỡng không cần con dạy mẹ, dù sao không như các con là được. Thứ của cháu đích tôn của mẹ ai cũng đừng mơ đến, bằng không mẹ liều mạng già với người đó!” Bà nội tức giận nói.

“Được, mẹ thật thiên vị mà, cái gì cũng nghiêng về phía anh cả, hiện tại ngay cả cháu trai cũng đối với mấy đứa nhà anh cả tốt hơn.” Tây Minh Toàn cũng rất tức giận, người cùng thôn kể cho hắn, hai ngày trước thấy ông cụ và Tây Viễn mượn xe ngựa kéo đồ về, nhất định giá trị không ít tiền, xem ra nhà anh cả của hắn một năm nay thật sự kiếm được không ít. Hắn tới hỏi thì bà cụ ngay cả tiếng gió cũng không lộ ra, lại càng đừng nói đến gọi hắn hay cho hắn gì đó, đương nhiên cái sau mới là mục đích của hắn.

“Trẻ con tốt mẹ đương nhiên thiên vị, con cũng đừng ở đó mà ghen tị, hai đứa nhà con một năm cũng không thấy đến thăm ông nội bà nội của tụi nó, còn bảo sao mẹ không hướng đến..” đám trẻ con đều học cái xấu của người lớn, cho nên hai đứa con trai nhà Tây Minh Toàn cũng không thân cận với ông cụ bà cụ, bình thường nhìn thấy cũng kêu ông nội bà nội mà thôi, làm cho bà cụ trở về thở ngắn than dài với ông cụ.

“Được, được, mai con đưa hai đứa tới, mẹ xem mẹ kìa, con cái nhà anh cả mẹ chăm nom từng tí một, con cái nhà anh hai mẹ cũng đặt lên trước, đến lượt nhà con thì chả được gì!” Tây Minh Toàn thấy thật sự vô vọng, liền thở phì phì dẫn vợ đi, để lại bà cụ ở cửa nhà giữa giận run cả người.

Buổi tối Tây Viễn trở về nghe nói việc này, đến dỗ bà cụ một lát, bà nội lớn tuổi rồi, hắn sợ bà giận thành bệnh.

Ngày hôm sau, Tây Minh Toàn sáng sớm đã đưa hai thằng con trai đến nhà anh cả, hắn đã sớm nhìn đến khó chịu, dựa vào đầu bà cụ đều đặt con cái nhà anh cả, anh hai lên trước, đem con nhà hắn để một bên. Hắn thật ra nghe nói, bốn tiểu mao đầu hiện tại đãi ngộ rất tốt, Hồ Đầu trong nhà trở về nói thấy đám Tây Vi cầm rỗng rỗng khô ăn. Hai đứa tham ăn liên tục kể lể với hai vợ chồng hắn, vừa khóc vừa kể. Hắn hôm nay khi đến đã dặn dò, nhà bà nội còn rỗng rỗng khô, muốn ăn thì ngửa tay xin bà nội.

Tây Viễn ngay cả nhìn ba cha con này cũng không nhìn, dẫn bốn đứa bé lừa ngỗng vịt đi trước làm Tây Minh Toàn giận đến trừng mắt. Đầu Hồ và Cầu Dẫn theo hai bước, lại nghĩ tới rỗng rỗng khô bèn chạy đến trước mặt bà nội ngẩng mặt hỏi xin. Bà cụ giận thì giận, bắt quá cùng là cháu trai mình, cũng không muốn đối xử lạnh nhạt hai đứa bé này, chờ Tây Minh Toàn đi rồi liền dẫn hai đứa con trai ngồi ở gian giữa, cầm một ít rỗng rỗng khô Tây Viễn chưng và điểm tâm Tây Viễn mua về cho hai bọn họ ăn. Sợ hai đứa nó ăn hết còn muốn nữa, liền lần nữa theo chân bọn nó giải thích, trong nhà chỉ còn từng này, ăn hết là không còn. Hai đứa muốn ăn, nghe bà nói bèn gật đầu, chờ ăn xong rồi lại bắt đầu xin, làm bà nội đau đầu nhức óc.

Lúc này ông nội vào sân, hai đứa con nít vẫn còn có chút e ngại ông nội quạu cường này, âm thanh huyền não liền nhỏ xuống, ông nội cũng không nói ra, cầm hai trái ngọt Tây Viễn hôm qua cắt từ trong vườn ngồi ở trong sân cho hai đứa bóc ăn.

Bà cụ ở trong phòng thở dài, không phải bà keo kiệt bất công, chính là thứ này là do cháu đích tôn làm ra, bà không có lý do đem đồ cháu nó hao tổn tâm tư làm ra cho người nó không muốn thấy ăn.

Tây Viễn cũng hiểu suy nghĩ trong lòng ông bà cụ nên không hé răng, có đôi khi làm gì ngon lại mang đến gian giữa, nói là để bà nội giữ ăn, trong lòng thì tựa như gương sáng bất quá vì không để bà cụ khó xử cố ý giả bộ hồ đồ thôi.

Cũng may cuộc sống như vậy không kéo dài bao lâu, sau khi thu hoạch vụ thu, Tây Minh Võ bèn tới lĩnh hai đứa nhỏ nhà mình đi, chú biết nhà anh cả bề bộn nhiều việc, không muốn thêm phiền cho bọn họ. Tây Dương và Tây Dũng thì không muốn đi, bọn nó còn chưa chơi với anh cả, Vệ Thành, Tây Vi đủ mà! Thế nhưng thấy ôm cửa lớn cũng không được, hơn nữa Tây Minh Võ nói với bọn nó, lần này ngoan ngoãn đi cùng chú, chờ hết năm lại cho bọn nó tới, bằng không sau này không bao giờ cho tới nữa. Vậy là đủ, vì thế hai tiểu mao đầu cẩn thận từng bước đi theo cha quay về nhà mình.

Trước khi đi, Tây Minh Võ đến trước mặt Tây Minh Toàn, nói trẻ con cũng không thể gửi ở chỗ mẹ mãi, sợ có người nói bà cụ bất công. Tây Minh Toàn mặt đỏ bừng nhưng không hé răng, hắc hiện tại còn đang trồng trên đất nhà anh hai, ai có thể gây chuyện ai không thể trong lòng hắc hiện tại không phải không biết, anh hai cũng không thành thật như anh cả.

Tây Minh Võ đón con về, con cái nhà Tây Minh Võ cũng không đến nữa, ngẫu nhiên đến hai lần, bà cụ cho chút đồ ăn nó lại đi, bà nội lúc này mới thanh tịnh. Bất quá một đoạn thời gian trước bị làm cho nóng giận, qua hai ngày liền ngã trên giường, Tây Viễn ban đầu không lưu tâm, hiện tại vừa nhìn bộ dạng bà cụ, vội hoảng hồn mời thầy thuốc Lý đến. Thầy thuốc Lý chẩn bệnh một chút, nói là có tâm hỏa, kê thuốc, Tây Viễn qua cầm thuốc về, tiền trong nhà hiện tại căn bản không còn lại bao nhiêu, thuốc cho Vệ Thành một tháng gần nhất đều là lấy từ chỗ thầy thuốc Lý, Tây Viễn ngóng trông ngày mùa mau chấm dứt, hắc hiện tại vội kiếm tiền!

21. Quyển 1 - Chương 21: Hợp Tác

Trung tuần tháng chín hạ một hồi trận tuyết nhỏ, ban ngày nhiệt độ không khí vẫn ngoài không độ, chút tuyết nhỏ này tựa như sương sớm sáng mùa thu, vừa phơi dưới mặt trời liền không còn dấu vết.

Việc trong ruộng đã bận xong, người trong nhà vẫn không rảnh rỗi. Ông nội và cha đã chồng củi gỗ lại, bấp cái, củ cái, ngoài lưu đủ nhà ăn, còn lại thì giống năm ngoái dùng vải dầu cắt vào trong hầm ngâm, nhà kho phía tây được ông nội và cha ngăn ở giữa, đắp lò quay vịt, bếp lò là Tây Viễn căn cứ hình ảnh lò gạch trước kia từng thấy, vẽ cho ông nội và cha xem, lại nói cho hai người cách làm vịt quay, hai cha con nghiên cứu hơn nửa năm quyết định kết cấu làm thành. Bếp lò dùng gạch mộc xây, gạch mộc là Tây Văn Minh dùng đất bùn vàng để làm, loại gạch mộc này so với gạch hiện đại còn cách nhiệt hơn.

Cả lò cao ba mét, trong lò cao hai thước ba, bên dưới là hình chữ nhật, bên trên là hình vòm, trong lò phía dưới đặt tấm sắt lưới, gỗ đốt sẽ để trên tấm lưới, tro tàn sau khi đốt trực tiếp rơi xuống phía dưới lòng bếp, kết cấu này tương đối giống hệ thống sưởi hơi ở nhà cũ. Kết cấu hình vòm phía trên trong lò hướng lên trên một chút, dựng lên một cột sắt lớn, phía trên cột sắt quay tròn lại, đây là dùng để cúp vịt quay. Khi quay vịt, dùng móc sắt móc con vịt từ cổ lên vòng tròn là được.

Cột sắt chính là dùng để điều chỉnh vị trí con vịt, sau khi Tây Viễn giải thích, ông nội lên tiếm rên trên đặt làm. Sắt ở đây vẫn tương đối quý giá, cho nên chào giá không thấp, ông nội bởi vì quen biết thợ rèn, tin nhiệm lẫn nhau, dùng tiền chuẩn bị bán lương thực trong nhà thanh toán nửa giá, một nửa khác đợi trước tết nhất định trả hết. Hiện giờ, lại thiếu cả tiền thuốc của thầy thuốc Lý, trong nhà đã nợ bên ngoài mấy lượng bạc.

Bếp lò đắp xong, đốt cán ngô chậm rãi hong khô. Tây Viễn hai ngày nay không có việc gì thì bắt tay vào làm thử, hẳn định làm thử hai con thành phẩm đưa cho Kỳ chương quỳ nhắm nháp, nếu như có thể thành công thì liền ký khế ước, kế tiếp là có thể hành động.

Ngày hôm qua Tây Viễn mất sức một trâu hai hổ mới nướng xong một con vịt, kết quả có chỗ cháy, lại còn khô, không thể ăn. Bất quá Tây Viễn không nhụt chí, hẳn ở hiện đại từng dùng lò nướng trong nhà rồi, giờ đổi thành lò đất nên không nắm chắc được nhiệt độ mà thôi, hơn nữa đã tới một bước này, hẳn cảm thấy mình cũng không có lý do gì tiếp tục rút lui.

Tiềm lực của con người là vô cùng, áp lực càng lớn động lực cũng càng lớn, ngày hôm qua Tây Văn Minh dựa theo yêu cầu của Tây Viễn giết hai con vịt, sau khi dùng nước đường mạch nha nóng hâm hấp tưới lên vịt thì đặt ở nơi râm mát, thông gió.

Sáng sớm ăn cơm xong ông nội và Tây Viễn lại đi tới nhà kho, bởi vì muốn dùng củi gỗ nhóm lửa nên ông nội lo cho Tây Viễn, sợ lò lửa làm nóng hẳn, cho nên tự mình đến làm.

Ông nội xếp củi dẫn lửa, Tây Viễn ở bên cạnh bịt chặt hậu môn vịt đã để nguội, sau đó dùng nước sôi đổ vào chỗ cắt ở cổ vịt, cái này gọi là súc ruột, vừa có thể ngừa vịt bị khô vừa để da vịt không bị nướng mềm, da vịt vừa mỏng vừa giòn là phần ăn ngon nhất của vịt quay.

Sau đó dùng đường mạch nha tiếp tục dội lên, thấy lò đã đủ nóng thì dùng móc treo vịt từ chỗ cổ lên, cho vào lò nướng, nướng ước chừng hai khắc, trong lúc đó phải dùng que không ngừng đổi vị trí của vịt để vịt nóng đều, quanh thân đều được nướng. Chờ khi da vịt hiện ra màu đỏ thẫm là được.

Lấy vịt ra, xem xét màu sắc thịt bên trong, là màu trắng nhạt chứng minh hôm nay nướng vô cùng thành công. Ngày hôm qua cũng bởi vì khi quay không nắm giữ tốt thời gian và độ lửa nên bị nướng cháy.

Tây Viễn dùng dao cắt hai miếng thịt vịt xuống, ném tới miệng mình một khối, một khối khác đưa cho ông nội. Cái trán ông cụ bị lò lửa nướng đều là mồ hôi, Tây Viễn kéo ông nội tới chỗ cách xa cái lò, hai người tỉnh tề nhắm nháp thành quả lao động ngày hôm nay. ừ, không tệ, vỏ xốp giòn, ngoài mềm trong nộn, bất quá không có mùi cây ăn quả thơm ngát. Gõ, ông nội và cha mang về có một nửa là cây táo chua, lê hoang, hạnh hoang, bây giờ mới chỉ đang thử quay vịt nên Tây Viễn không trực tiếp sử dụng mà dùng gỗ liễu, bất quá ăn cũng rất ngon, Tây Viễn hoan hỉ nghĩ vậy.

Lúc này, Tây Viễn nghe thấy bên ngoài có người đang lớn tiếng la hét gì đó bèn vội thò người ra ngoài nghe, ngoài cửa sân nhà hẳn có hai người trong thôn đứng đang nói gì đó, ông nội cũng theo đi ra hỏi hai người kia chuyện gì.

“Trong thôn có một con chó dại chạy vào, mọi người đang đuổi theo đánh, vừa rồi nhìn thấy nó chạy vào sân nhà ông, bắt quá lại chạy ra ngoài, bọn Triệu lão thất đang cầm cái cuốc đuổi theo về phía tây.” Một thôn dân lớn tiếng nói.

“Người nói gì? Chó dại vào sân nhà ta ư?” Ông nội và Tây Viễn đồng thanh hỏi.

“đúng vậy, vừa mới chạy vào, lại chạy đi. Phỏng chừng bị đuổi sát sao, có chỗ liền chui vô.” Người kia thôn dân trả lời.

Hắn còn chưa nói xong thì Tây Viễn và ông nội đã quay đầu chạy vào trong phòng. Cửa nhà giữa không khóa, sáng sớm bà nội đến nhà bà của Vương Tam có chút việc, hai đứa bé bởi vì Tây Viễn không đi lừa ngỗng và vịt, hai đứa nó cũng không đi nên liền ở trong sân chơi. Tây Viễn mới vừa rồi còn nghe thấy hai đứa ở trong sân cạc cạc cười, hiện tại đột nhiên không có động tĩnh, không phải là bị chó dại cắn chứ? Nhưng bị chó dại cắn thì phải có động tĩnh chứ, sẽ không phải bị..., Tây Viễn cùng ông nội càng nghĩ càng sợ hãi, mặt mũi trắng bệch.

Tây Viễn dù sao tuổi còn nhỏ nên đi đứng linh hoạt, rất nhanh liền vào phòng. Trong gian giữa không có thân ảnh hai đứa nhóc, Tây Viễn đẩy cửa phòng chính ra thì thấy hai tiểu mao đầu đang nằm ở trên đầu giường đặt gần lò sưởi ngủ, ngay cả gối đầu cũng không gối, mền cũng không đắp. Cđ hiện tại ai còn có tâm tình trách cứ bọn nó chứ!

Tây Viễn vừa lên tiếng báo cho ông nội hai đứa nó ở đây, vừa lấy tay vuốt trên người hai đứa nhóc từ trên xuống dưới, nhìn xem có thương tích chỗ nào không. Lúc này ông nội cũng chạy vào trong nhà, phản ứng cũng giống Tây Viễn, hai thôn dân ngoài sân vừa nhìn bộ dạng hai người thì cũng tiến vào theo.

“Anh, ông nội, ” Vệ Thành bị sờ tỉnh trước, mềm mại lên tiếng gọi Tây Viễn và ông nội.

“Anh, ông nội, ” Vệ Thành vừa lên tiếng, Tây Vi cũng tỉnh theo.

“Hai em ngủ lúc nào vậy?” Tây Viễn bây giờ nói chuyện vẫn còn run.

“Ăn hết ngọt can thì đi ngủ ạ.” Vệ Thành và Tây Vi rất tò mò, anh trai và ông nội cùng hai bác kia vì sao lại nhìn hai đứa nó vậy?

“Không sao, không sao.” Ông nội dù sao cũng lớn tuổi, từng trải hơn nên hiện giờ đã kịp phản ứng, dựa vào thời gian phán đoán thì hai đứa con trai trong lúc ngủ chắc là không gặp phải chó dại.

“đúng là may quá, nhà hai người hôm nay hẳn là phải ăn mừng, thật kì lạ!” một thôn dân trong đó nói.

“Đúng đấy, hai đứa bé này vận khí thật tốt, đây là có phúc đó. Ngay cả chó dại cũng không động đến bọn nó.” Bọn họ đều nhìn thấy con chó dại kia chạy vô gian giữa đang mở rộng cửa, vào bên trong rào một vòng thấy không có chỗ nấp mới chạy ra ngoài. Tây Viễn cũng không nghĩ nhiều, trong lòng chỉ thầm than

may mắn.

“được, hôm nay ăn mừng, hai người cũng đừng đi nữa, cùng ở lại ăn một miếng đi.” Ông nội lấy túi thuốc lá rồi ra mời hai người hút thuốc.

“Không cần, không cần, hai chúng tôi một hồi còn phải đi xem con chó dại kia đuổi được chưa. Nếu không bắt nó đánh chết, để nó cắn người thì hỏng.” Hai người đều nói vậy,

Đôi ta tiếp theo đi đuổi đi cái kia thế nào, xấu liền gặp.” vừa lấy điếu ra đựng thuốc lá rồi châm lên, vừa ra ngoài.

“Ông nội, cha và mẹ cháu không sao chứ?” cha Tây Viễn Tây Văn Minh cùng vợ hiện tại đang ở khu đất hoang lửa vệt và ngỗng.

“Không sao, Đậu Tương Giác và Hồ Tử nhà ta không phải đi theo không.” Ông nội kỳ thật cũng có chút bận tâm, bất quá vì an ủi cháu đích tôn nên không biểu hiện ra ngoài.

“à, vậy hẳn là không sao.” Tây Viễn ngẫm lại sức chiến đấu của Đậu Tương Giác, lo lắng trong lòng liền buông lỏng.

“Trong thôn có chó dại đến, hai người ở nhà không sao chứ?” hai thôn dân vừa mới cất bước, bà nội liền từ bên ngoài hung hăng chạy vào.

Vốn hôm nay bà đến nhà Vương Tam tìm khuôn giày, Tây Vi cao lên, khuôn giày ở nhà không có cái nào thích hợp, chân Trụ Tử nhà Vương Tam độ lớn không khác Tây Vi lắm, bà nội muốn đến tìm bà Vương Tam mượn. Hai bà lão đang ngồi trong phòng nói chuyện thì chợt nghe bên ngoài có người ồn ào, vừa đi ra hỏi thì biết là có chó dại, mọi người đã đuổi đến đầu thôn phía tây, bà nội lúc ấy sợ tới mức không cất nổi bước. Tây Viễn nhà bà và ông nội ở nhà kho, Tây Vi và Vệ Thành ở trong sân, người nào cũng nguy hiểm! Bà của Vương Tam ở bên cạnh trấn an, có điều bà nội sao có thể yên tâm được, vừa bình tĩnh lại liền chạy về nhà.

“Còn sao nữa, hai tiểu tử này mạng lớn, khi đó hai đứa nó chạy vào trong phòng đi ngủ, thật nguy hiểm!” Ông nội đến giờ vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

“Ai u, cháu đích tôn của bà đúng là làm người ta thương yêu, ngày thường buổi trưa bảo đi ngủ một giấc chẳng khác nào đòi mạng hai đứa nó, hôm nay lại trùng hợp thế cơ đấy.” Bà nội nghĩ lại mà vừa sợ vừa cao hứng, không ngừng lau khóe mắt.

“Bà ơi, xem bà vui chưa kia!” Tây Viễn vội vàng nói sang chuyện khác.

“còn không phải à! Bà chính là dễ rơi nước mắt, vừa có chút chuyện đã muốn khóc.” Bà nội nói xong lại ha ha cười, đây thật sự là một chuyện quá may mắn.

Vợ chồng Tây Văn Minh không ở trong ruộng nên không có chuyện gì, chó dại cũng không chạy về phía họ, mẩu chốt là mới vừa thấy bóng dáng chó dại thì Đậu Tương Giác bình thường không hay sửa liền lên tiếng “oang oang ” cảnh cáo, Hồ Tử bên cạnh cũng ” gâu gâu” hòa tấu theo. Con chó dại cũng khôn nên không cứng rần chạy về phía có tiếng sửa. Sau đó nó bị đuổi theo bốn năm dặm mới bị bắt lại, mấy nam nhân kết phường đánh chết chó dại, sau đó đào hố sâu chôn ngay tại chỗ. Tuy không biết bệnh chó dại là gì, mọi người ở đây đối với chó dại vẫn rất kiêng kỵ.

Bởi vì chuyện này, Tây Viễn vốn buổi tối định chỉ ăn vịt lại xào thêm hai món, một là bắp cải dầm chua, một là canh tiết vịt. Hôm qua vốn đã định làm cho hai đĩa nhóc, cả vịt quay không thành công nên Tây Viễn lười không làm.

Mẹ Tây Viễn lạc mớng bánh xuân, chặt một con vịt quay thành lát, tương ngọt và hành sợi đã làm sẵn, dùng bánh xuân ăn kèm, đích thật là ngon! Lúc này Tây Viễn mới nhớ sau khi vịt quay ra lò còn nên tiếp tục dội chút dầu vừng, như vậy có thể làm cho vịt quay thoát nhìn càng mê người, bắt quá vẫn thôi vậy.

Còn lại một con thì Tây Viễn và ông nội cắt kỹ, chuẩn bị hôm sau đến thành Ngạn Tuy đưa cho Kỳ chương quây.

Ngày hôm sau, Tây Viễn và ông nội đến thành Ngạn Tuy, vịt ngỗng trong nhà cần lừa nên Tây Văn Minh không đi được. Ông nội và Tây Viễn đồng hành rất tốt, hai người một già một trẻ, tốc độ vừa bù trừ lẫn nhau.

Bởi vì thức dậy sớm nên không tới buổi trưa đã đến Thành Ngạn Tuy, hai người liền tìm đến Kỳ chương quây Tụ Đức Lâu. Kỳ chương quây hiện tại tiền đồ rộng mở hơn trước, nhờ có Tây Viễn mà hiệu ăn Tụ Đức Lâu năm nay làm ăn không tệ. Nhà khác tuy cũng phỏng theo làm bắp cải cay, nhưng không có công thức nên làm không ngon bằng tiệm của bọn họ. Khách hàng cũ vẫn cảm thấy đồ của tiệm bọn họ mới là chính tông.

Ông chủ vì thế cũng đặc biệt coi trọng ông, tặng thêm tiền công. Ông chủ đang muốn mở một chi nhánh Tụ Đức Lâu, hiện giờ đang chọn nơi mở cửa tiệm, ước chừng là ở thành Ô Mã cách Thành Ngạn Tuy một trăm dặm. Đến lúc đó có thể đưa ông làm quản sự cả hai hiệu ăn không đây? Trong lòng Kỳ chương quây thực chờ mong!

Thấy mở cửa vào là Tây Viễn thì Kỳ chương quây liền càng vui vẻ hơn, bảo sao sáng sớm nay vừa ra khỏi cửa thì hỉ thước trên cây liền lú rú kêu, hóa ra là có chuyện tốt. Hiện tại Kỳ chương quây đã tự động coi Tây Viễn trở thành thần tài. Chẳng qua thật đúng là như thế, Tây Viễn lần này lại mang thứ mới đến cho ông ta.

Nhắm nháp xong con vịt Tây Viễn lấy ra, ánh mắt Kỳ chương quây đều híp lại thành một đường nhỏ. Bất quá vừa nghe giá cả Tây Viễn nói thì lập tức mặt khổ sở, tiểu ca nhi, một cân vịt cũng chỉ mười đến mười lăm văn tiền, vịt quay người làm muốn một cân một trăm văn, không ngờ ăn một con vịt của người mà mất đến cả xâu tiền.

Mặc kệ Kỳ chương quây thương lượng thế nào thì Tây Viễn cũng không chịu xuống giá, kỹ thuật quay vịt ở đây còn chưa có nên hẳn tin tưởng vịt quay bằng thủ nghệ của hắn đem đến thành Tân Giang bán thì

một lượng bạc một con cũng có thể bán được, huống chi chỉ là một xâu tiền, chẳng qua Thành Ngạn Tuy dù sao cũng nhỏ, Tây Viễn sẽ không đòi giá cao như vậy, nửa xâu tiền đã là thấp nhất.

Chuyện này Kỳ chưởng quầy không làm chủ được nên muốn đi xin chỉ thị của ông chủ, Tây Viễn và ông nội cũng không gấp vì khi đi đã nói với cả nhà là hôm nay có thể sẽ ở lại Thành Ngạn Tuy chứ không quay về, cho nên hai người ôn hoà nhã nhặn ở chỗ Kỳ chưởng quầy uống trà, ăn hạt dưa đậu phộng. Qua một canh giờ, Kỳ chưởng quầy mới trở lại, phía sau đi theo một người tuổi còn trẻ, nhìn qua trên dưới hai mươi tuổi, đầu ngẩng cao, hai mắt sáng ngời có thần, như thể nhìn vào là có thể đọc được suy nghĩ trong lòng người ta, nghĩ gì hắn cũng có thể đoán được.

“Đây là ông chủ của bọn ta, họ Tôn.” Kỳ chưởng quầy giới thiệu.

“hóa ra là ông chủ Tôn.” Tây Viễn đứng dậy hành lễ.

“chớ khách khí, tại hạ Tôn Diệp. Ngồi đi, ngồi đi.” ông chủ Tôn đáp lễ, cùng Tây Viễn ngồi xuống, Kỳ chưởng quầy ngồi ở bên bồi.

” vịt quay các người làm ta vừa rồi đã nếm, đúng là ngon, chẳng qua tiểu ca nhi à, giá cả chằm chước một chút được không?” ông chủ Tôn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp vào đề chính. Hắn đã thấy nhiều người, vừa thấy Tây Viễn không phải là đứa dễ gạt, hơn nữa chuyện trước kia giữa Kỳ chưởng quầy và nhà Tây Viễn hắn cũng biết, đừng nhìn Tây Viễn là đứa bé, nhưng lại có kiến thức hơn, cũng rất có chủ ý.

“Không thể tiếp tục xuống giá, ông chủ Tôn, ngài nếu đã nếm thì cũng biết vịt quay nhà ta đích xác trị giá số tiền này. Vịt thì không đắt, cđ đây là kĩ năng là tổ truyền, nhà ta bán chính là cái này.” Tây Viễn cũng trực tiếp tỏ rõ thái độ, cùng người thông minh không cần nói mấy thứ vô dụng.

“Lại nói đến tay nghề, năm ngoái chúng ta mua công thức làm bắp cải cay của các người, không biết món vịt quay này các người có muốn bán không?” ông chủ Tôn hỏi, hắn ăn vịt quay kia một lần thì biết món này có thể kiếm tiền còn nhiều hơn bắp cải cay, nếu tự hiệu ăn có thể có công thức làm thì hắn coi như không cần lo gì nữa. Cho nên buông mọi chuyện trên người cùng Kỳ chưởng quầy nhanh chóng đến Tụ Đức Lâu chính là muốn mua công thức làm vịt quay, bao nhiêu tiền đều không thành vấn đề.

“công thức làm không thể bán, bắp cải cay không thể sánh với món này Bất quá ta có thể hứa hẹn, sau này chỉ cần Tụ Đức Lâu muốn bán vịt quay thì nhà ta có thể ưu tiên cung hàng cho ngài.” Tây Viễn cũng không ngốc, đây chính là một chiêu phát tài, hắn sau này vẫn còn muốn cửa hàng vịt quay, sao có thể bán công thức làm đi.

“Ta ra năm trăm lượng thế nào?” ông chủ Tôn vừa thấy Tây Viễn không động tâm lập tức tăng lên tới năm trăm lượng, vốn thâm nghĩ cho hai trăm lượng, nhưng hiện tại hắn muốn dùng tiền làm Tây Viễn động tâm. Kỳ chưởng quầy và ông nội bên cạnh vừa nghe năm trăm lượng thì miệng hít một hơi – nhiều như vậy? Đây chính là năm trăm lượng đó!

“Một ngàn lượng ta cũng sẽ không bán, bất quá chúng ta có thể hợp tác theo cách khác.” Tây Viễn vốn là không có ý định bán chết, bất quá ngấm lại mình hiện tại đâu có tiền vốn mở cửa hiệu, mà đợi đến khi

mình mở được cửa hiệu, chiêu bài vịt quay của Tụ Đức Lâu đã sớm tung ra. Tây Viễn linh cơ vừa động liền nghĩ tới một cách hợp tác khác, chính là nhập cổ hợp tác.

Cuối cùng đôi bên thương định ra, Tây Viễn lấy kỹ thuật quay vịt nhập cổ phần, tiền bán vịt quay chia ba bảy với Tụ Đức Lâu. Ông nội nghe Tây Viễn không lấy năm trăm lượng bạc mà lại cần nhập cổ gì đó thì ở bên cạnh nhanh chóng giựt râu mép của mình. Đứa nhỏ này trong lòng rốt cuộc nghĩ thế nào đây? Có phải bị cái gì mê hồn không?

Tây Viễn đâu có thời gian giải thích với ông nội, lập khế ước với ông chủ Tôn, tìm người làm chứng, Tôn Diệp lại dẫn hai người Tây Viễn đến tìm thị thừa chuyên quản ở nha môn đóng dấu lên khế ước, hạng mục hợp tác coi như thương định.

Bất quá Tây Viễn đưa ra, gần một trăm con ngỗng, một trăm con vịt nhà hẩn, Tụ Đức Lâu phải mua. Nhưng chân vịt, chân ngỗng, cánh vịt cùng với đồ hẩn dùng gà trong nhà làm ra, muốn đưa đến Tụ Đức Lâu đến gửi bán. Tụ Đức Lâu có thể cho hẩn một cái tử nhỏ, hẩn sẽ mượn một tiểu nhị ở đó bán, ông chủ Tôn không hề do dự đáp ứng, hẩn cũng đang lo đi đâu mua cả đồng vịt ngỗng.

Vậy cũng là khách chủ cùng vui, ông chủ Tôn sáng khoái lưu hai người ở lại, ngày mai hẩn sẽ tự mình dẫn tiểu nhị đi theo Tây Viễn học kỹ thuật quay và mang nhóm vịt quay đầu tiên đã làm về. Bởi vì vịt bán, cho nên vài con lần trước đã làm xong còn ở nhà Tây Viễn đều đưa đến Tụ Đức Lâu bán, Tây Viễn cũng đáp ứng không chút do dự.

Buổi tối ông chủ Tôn mời thị thừa hôm nay hỗ trợ ăn cơm, cũng mời cả hai người Tây Viễn tới gặp. Bất quá ông nội nói thị thừa là quan lão gia, ông và quan lão gia ngồi cùng nhau ăn cơm không hợp quy củ, nói gì cũng không chịu đi, Tây Viễn đành phải đi một mình. Trong bữa tiệc, Tây Viễn thấy Tôn Diệp cùng thị thừa quen thuộc thì giật mình trong lòng.

Bởi vì chịu không nổi ông chủ Tôn giựt giây nên Tây Viễn uống hai chén rượu, uống xong khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúc ngủ nhìn thấy ông nội thì cười cười. Ông nội thở dài, vốn muốn hỏi Tây Viễn một chút việc này có phải có hại với nhà họ không, nhưng nhìn cháu đích tôn như vậy, thôi thì không hỏi.

“Ông nội, ông hãy cất kỹ.” Tây Viễn lấy khế ước ra giao cho ông nội, hẩn cho dù uống rượu nhưng vẫn biết vật này rất quý trọng, đưa cho ông nội mới bảo đảm.

“Ôi, năm trăm lượng bạc không cần, lại cần một trang giấy như vậy.” Ông nội dù không tán thành, nhưng cũng cẩn thận mà cất kỹ khế ước, để vào túi trong nội y bên người.

“Ông ơi, ông đừng lo, cái này so với năm trăm lượng bạc giá trị nhiều tiền hơn, hơn nữa chúng ta không bán vịt quay, còn có thể làm cái khác, trong nhà không phải còn có một trăm con gà con ư? Không đúng đã chết mấy con, còn làm thịt một con, vậy còn thừa lại...” Tây Viễn tính thế nào cũng không rõ trong còn có bao nhiêu con gà.

Ông nội bất đắc dĩ chuyển Tây Viễn đến đệm giường trên đầu giường đặt gần lò sưởi, đắp kín cho cháu đích tôn. Chỉ mong thằng Viễn không phải là bị ông chủ Tôn tinh như quý kia lừa gạt! Một trang giấy viết

có thể giá trị năm trăm lượng, ông còn lâu mới tin!

22. Quyển 1 - Chương 22: Mua Lừa

hôm sau, Tây Viễn và ông nội ngồi xe ngựa của ông chủ Tôn quay về thôn. Ông nội vừa nhìn thì biết tối hôm qua ngủ không ngon, trong lòng Tây Viễn có chút áy náy, hắn sao lại uống rượu mà không giải thích cùng ông nội cho tốt chuyện nhập cổ hợp tác này là sao.

ông chủ Tôn ngồi trong xe ngựa lại thật cao hứng, ngày hôm qua lại cộng đi cộng lại, cảm thấy vịt quay nhất định có thể bán được, đến lúc đó hắn chẳng những có thể mở chi nhánh đến thành Ô Mã mà còn đến tận thành Tân Giang. Cho nên hôm nay vừa lên xe hắn đã có hưng trí nói chuyện phiếm cùng Tây Viễn. bất quá Tây Viễn không muốn đáp lại, hắn hôm qua uống rượu nên đầu bây giờ còn đau rượu nơi này đúng là đòi mạng!

Xe ngựa chạy nhanh, hơn một canh giờ đã đến thôn hoa sen, không hề ngoài ý thấy hai thân ảnh bé nhỏ đang đứng ở dưới cây liễu đầu thôn hướng về đường nhìn quanh. Tây Viễn kêu một tiếng bảo xe ngựa dừng lại, hắn xuống xe bế ai đứa nhóc lên. chỉ còn lại có vài bước đường, hắn cũng muốn để hai đứa nhóc ngồi cho đã ghiền, xe ngựa của ông chủ Tôn cũng không giống xe ba gác của chú Triệu bọn họ ngồi lúc trước, đây chính là toa hành khách dạng sang đó.

Tây Viễn vừa đến nhà, trong nhà mà bắt đầu gà bay chó chạy, đầu tiên bắt năm con vịt làm thịt. Tây Viễn mang bếp đầu ông chủ Tôn đến phòng bếp chỉ điểm giết, hấp lông để nhỏ, rửa sạch, cắt mở một lỗ nhỏ ở dưới cổ vịt, lấy nội tạng thế nào... Đương nhiên, Tây Viễn chỉ nói trên lý luận, thao tác thực tế vẫn là Tây Văn Minh. ông nội ở giữa đường đã xuống xe gọi con cả về, cũng nghe Tây Viễn dặn bảo ông mang gấp về năm con vịt.

ông chủ Tôn cùng đầu bếp nghiêm nghe, cũng lấy bút ghi chép lại. Kế tiếp cần để lạnh, hôm nay không làm được, Tây Viễn liền dẫn hai người đi xem lò quay, cũng cùng Tây Văn Minh giải thích yêu cầu và cách dùng lò quay, hạng mục chú ý là Tây Viễn giới thiệu, thực hiện cụ thể là Tây Văn Minh.

Làm xong, ông chủ Tôn nhìn trời cũng không còn sớm bèn cáo từ cả nhà Tây Viễn, hắn hôm nay không trở về trấn Ngạn Tuy, tính toán đến trấn Vạn Đức tìm nhà trọ ở lại.

Tây Viễn cũng không lưu bọn họ, hắn còn bận dỗ dành người lớn trong nhà. Ngay cả cha mẹ ông nội bà nội ở bên trong đều không rõ Tây Viễn rõ ràng đã nói phải làm vịt quay, sao ra ngoài một chuyến, một chút tiền không cầm về mà lại nói cho người khác biết cách làm là thế nào? Tây Viễn ở cùng ông chủ Tôn, những người khác ở trong sân loay hoay không rõ ra làm sao.

Chờ đám người ông chủ Tôn đi xa, Tây Viễn mới gọi người trong nhà vào phòng, nói hết đầu đuôi cho bọn họ, tỉ mỉ giải thích hợp tác như vậy chia hồng thế nào.

“Vậy có thể làm ư? Hắn đến lúc đó sẽ không quýt nợ chứ?” Bà nội lo lắng không phải là không có đạo lý,

có bao nhiêu người cùng nhau kết phường làm buôn bán nhỏ, không phải đều sau đó bởi vì vấn đề phân tiền loạn cả lên.

“Sẽ không đâu ạ, trên giấy con đều đã viết rõ ràng, đến lúc đó hấn không giữ lời hứa thì chúng ta cũng có thể đi nha môn tố cáo hấn. Hấn mở tửu lâu lớn như vậy, sẽ không quít nhà ta chút tiền ấy.” Tây Viễn dỗ dành.

“Vậy vịt quay nhà mình không làm à?” mẹ Tây Viễn hỏi, vốn người một nhà xoa tay chuẩn bị làm to một hồi, ai biết đưa nhỏ Tây Viễn này lại cho mọi người một cái sấm sét giữa trời quang.

“Chúng ta làm cái khác, không phải còn có gà ư? Chúng ta dùng gà làm cái khác, bắt quá mấy ngày nay đám người ông chủ Tôn ở đây thì không thể làm, chờ bọn họ đi rồi nhà ta sẽ bắt đầu.” Tây Viễn làm yên lòng người một nhà đang thất vọng, chịu thôi, bọn họ vẫn không hiểu được lời Tây Viễn nói.

“Được rồi, chuyện vịt quay đừng nghĩ nữa, chúng ta tiếp tục suy nghĩ làm cái khác.” Bà nội không muốn cháu đích tôn khó xử, giải vây cho Tây Viễn.

“...” Được rồi, Tây Viễn gõ gõ trán, chờ bên Kỳ chương quầy bán vịt được quay chia hoa hồng, bản khoản của mọi người trong nhà đương nhiên sẽ không còn, hấn giờ giải thích sao cũng vô dụng. chẳng qua... ngày mai Tôn Diệp đến đây thì sẽ làm canh tiết vịt cho hấn, sau đó bán cách làm lấy tiền. ừ, không tệ!

mấy ngày sau, Tây Viễn đều bận rộn dạy đám Tôn Diệp cách làm vịt quay, trong lúc dùng canh tiết vịt bán cho Tôn Diệp lấy mười lượng bạc, Tây Viễn nói – đây là lợi dụng toàn bộ mọi chỗ trên người con vịt, bằng không nhiều con vịt thể xử lý máu vịt thể nào cũng là một vấn đề. hấn nói cách làm canh tiết vịt cho ông chủ Tôn giống như cái bánh nóng hổi từ trên trời rơi xuống, loảng xoảng đập lên đầu ông chủ Tôn.

ông chủ Tôn hớn hở nghe Tây Viễn tốn hơi thừa lời, ăn canh tiết vịt chớp mũi ứa ra mồ hôi, hấn thật sự không tưởng tượng ra Tây Viễn này lớn lên thể nào, sao nghĩ ra nhiều đồ ngon như vậy. Vì thế rất sảng khoái thanh toán mười lượng bạc. Bà nội cùng ông nội thấy cháu đích tôn không bị ông chủ Tôn lừa gạt mà còn kiếm được tiền, một món canh tiết vịt lấy của người ta mười lượng bạc, cháu đích tôn của họ có phải rất không phúc hậu không?

Lại nói, ông cụ bà cụ, hai người rốt cuộc là đứng về bên nào vậy?

mấy người Tôn Diệp ở nhà Tây Viễn học suốt sáu ngày, một ngày trước khi đi, Tôn Diệp phái tiểu nhị trở về đưa tới hai cái xe ngựa, trên xe đặt lồng sắt, toàn bộ vịt và ngỗng chở đi. bằng không trời lạnh, nhà Tây Viễn phải cho đám vịt ngỗng này ăn, trong nhà còn nhiều gà, đến lúc đó không còn thức ăn, đồ ăn cho người cũng không đủ. cho nên Tây Viễn ban đầu đã nói với ông chủ Tôn, vịt ngỗng mùa đông nuôi thể nào thì tự hấn nghĩ cách.

Thịt vịt thịt ngỗng khoảng 10 văn một cân, bởi vì nhà Tây Viễn bán là vịt ngỗng sống, hơn nữa Tây Viễn đã nói trước hấn muốn lấy nội tạng vịt ngỗng và cánh tiêm, chân vịt chân ngỗng, cho nên giá cả sẽ thấp đi một ít. bắt quá Tôn Diệp cũng không hạ giá quá thấp, vịt cho bảy văn tiền một cân, ngỗng là 6 văn tiền một cân. vịt ngỗng nhà Tây Viễn nuôi nặng cẩn thận nên đều lớn tốt, chia đều ra một con vịt gần bốn cân

rươi, ngỗng ước chừng 8 cân, cho nên chín mươi lăm con vịt bán hai nghìn tám trăm sáu mươi văn tiền, chín mươi chín con ngỗng bán bốn nghìn bảy trăm năm mươi văn tiền, lại thêm gỗ cây ăn quả ông nội và cha chuẩn bị bán hai nghìn văn, tổng cộng bán chín nghìn sáu trăm linh mười văn tiền.

đám Tôn Diệp đi rồi thì trong nhà mới chính thức thanh tịnh lại, vịt và ngỗng nuôi hơn nửa năm, lập tức để người khác lôi đi người trong nhà đều có chút luyến tiếc, cảm thấy trong cuộc sống đột ngột thiếu thứ gì. ngay cả Đậu Tương Giác và Hồ Tử không có việc gì làm cũng đến nơi thường lừa vịt ngỗng nhìn xung quanh, dùng mũi ngửi ngửi nơi này nơi kia.

Bất quá Tây Viễn không để cho người trong nhà phiền muộn lâu, hắn lại bắt đầu một kế hoạch kiếm tiền khác.

sáu ngày Tôn Diệp ở nhà Tây Viễn, mỗi ngày Tây Viễn nướng năm con vịt kêu tiểu nhị Tụ Đức Lâu mỗi ngày tới lấy. Tôn Diệp nghe theo đề nghị của Tây Viễn, ba ngày đầu miễn phí ăn thử, trước Tụ Đức Lâu chọn ra ba mươi vị khách, mỗi người đưa một miếng vịt quay, một ít bánh xuân và hành sợi, tương ngọt. Kết quả Kỳ chưởng quầy để tiểu nhị trở về chuyển cáo rằng hưởng ứng cực kì tốt, đã có khách hỏi khi nào thì có thể gọi món ăn này, hơn nữa còn có người có tiền hỏi thăm có thể mua mang về không.

Tôn Diệp vừa nghe thì bên miệng cong lên một tia cười thoáng qua, ánh mắt nhìn Tây Viễn tràn đầy thương thức. Hiện tại hắn hoàn toàn không coi Tây Viễn như con nít để đối đãi mà là một đối tác làm ăn thật sự. lò quay bên Tụ Đức Lâu đã dựng xong, cho nên vừa nắm giữ được cách làm vịt quay thì Tôn Diệp liền vội vàng vàng mang người trở về, làm việc cần tranh thủ lúc đang nóng mà.

Trước khi đi, Tây Viễn cùng hắn nói chuyện mình bố trí một cái tủ nhỏ ở Tụ Đức Lâu, Tôn Diệp không nói hai lời liền đồng ý, cũng đưa ra có thể cung cấp một tiểu nhị của Tụ Đức Lâu cho Tây Viễn, giúp hắn bán mấy món ăn kia. tiểu nhị nhà hắn có vài người là gia nô nhà mình nên có thể yên tâm dùng.

Tựa như lần này đầu bếp Tôn Diệp mang đến học tay nghề quay vịt cũng là người hầu nhà hắn, như vậy mới không sợ sau khi học có ý đồ khác. nô bộc Ở đây không có tự do, thân thể đều nằm trong tay chủ, cho nên không dễ nổi lên tâm tư khác.

Tây Viễn vốn đang sầu muộn đồ nhà mình bán thế nào, trong nhà biết chữ có thể bán đồ chỉ có mình, chẳng lẽ hắn phải mỗi ngày đi Tụ Đức Lâu bán đồ ăn ư? hiện tại thuê người cũng không thích hợp.

giờ Tôn Diệp vừa nói cho hắn mượn tiểu nhị, Tây Viễn không từ chối, bất quá nói trước tiên công mỗi tháng của tiểu nhị là do Tây Viễn đưa. Tôn Diệp cũng không có dị nghị, hắn biết người như Tây Viễn chắc chắn sẽ không đi tham chút tiện nghi nhỏ này, cũng sẽ không dễ dàng thiếu ai chuyện gì.

Hiện tại không ai quấy rầy, Tây Viễn bắt đầu làm chuẩn bị ban đầu. Đầu tiên là giết gà, đương nhiên những chuyện lật vật giết gà, trần qua nước sôi, nhổ lông, rửa sạch, mổ bụng lấy nội tạng đều là vợ chồng Tây Văn Minh làm dưới sự chỉ huy của Tây Viễn, Tây Viễn chỉ đứng ngoài chỉ đạo.

Gà sau khi nhổ lông rửa sạch thì bắt đầu chính thức chế biến.

Dùng dao chặt gà, cánh gà cắt đứt, thứ này Tây Viễn sẽ dùng để làm cái khác. Sau đó chặt rời đùi gà, khiến toàn bộ con gà thoát nhìn chẳng phải chỉ chạc cây xoa. Sau đó để gà ở nơi râm mát thông gió hong khô hai canh giờ. sau khi hong khô, ở trên mình gà chà đường mạch nha, cho gà vào trong nồi chiên. nồi là Tây Viễn nhờ ông nội đến chỗ thợ rèn đặt làm thân treo, như vậy số mỡ có thể bao phủ gà, chậm rãi chiên, chờ gà chiên xong thì lấy ra lọc mỡ là được.

Tiếp theo là chế phối liệu theo như tỉ lệ chia sẵn, có hồi, tần bì, trần bì, quế, tiểu Hồi, nhục khấu, sa nhân, đinh hương, bạch chỉ, thảo quả, dùng vải bông gói chặt phối liệu. bắc nồi đất, cho vào nửa nồi nước, gói phối liệu, muối, đường mạch nha, gừng, nước tương, rượu gia vị. mỡ heo nấu lửa lớn cho nổi lồng bông rồi cho gà đã chiên sẵn vào, dùng lửa to nấu khoảng một khắc thì chuyển sang nấu lửa nhỏ, sau hai canh giờ là được. nước canh có thể lưu lần sau dùng.

Làm được gà nướng, gà quay hương vị ngon, mập mà không nị, hương khí nồng đậm.

móng gà và chân vịt, chân ngỗng, truân, tâm, tràng của gà vịt ngỗng, Tây Viễn một nửa làm thành đồ ướp tiêu, một nửa làm thành đồ cay xè.

Bởi vì vừa bắt đầu nên Tây Viễn không làm nhiều lắm, sau khi làm xong thì ngày hôm sau cùng Tây Văn Minh ngồi xe đến thành Ngạn Tuy. hai người đi một buổi sáng, chậm rãi cất bước đến trưa thì đến Tụ Đức Lâu. trong đại đường hiệu ăn, Tôn Diệp đã chuẩn bị xong quây cho Tây Viễn, dựa theo yêu cầu của Tây Viễn biến thành một đám ô vương nhỏ.

Tây Viễn lấy đồ đã gói theo ra, sau đó cầm cái đĩa phân mỗi món ra một ít đặt vào trong ô vương, phía trước mỗi món đều đặt một tấm bảng nhỏ viết tên và giá cả, phía trước mỗi cái tên Tây Viễn đều viết hai chữ Tây Ký, Tây Ký tràng vịt ma lạt, Tây Ký cánh gà ướp tiêu..., Tây Viễn hiện tại muốn để hai chữ Tây Ký xâm nhập vào lòng người, chuẩn bị sẵn sàng cho sau này tự mở cửa hàng.

Gà nướng, gà quay Tây Viễn cắt thành khối nhỏ, cũng mời hai mươi vị khách ăn thử miễn phí như trước, sau hai mươi người thì sẽ thu phí. Móng gà năm văn tiền, không đắt, có người thích uống rượu mua một ít, lại. gọi đồ ăn riêng, chậm rãi uống cũng có mùi vị. cho nên mới bắt đầu tất cả mọi người chỉ là tò mò mà ăn đợi sau khi nếm qua thì lại ăn thành nghiện. đồ ngon giá rẻ, có rất ít khách không gọi thêm một đĩa. Tây Viễn tin tưởng thứ có thể làm cho người hiện đại nếm qua khó quên thì ở đây chắc hẳn càng được hoan nghênh.

Kỳ thật Tây Viễn chính là đánh vào thị hiếu thấp, đừng thấy đồ không nhiều tiền, số lượng trên đĩa ít tèo tèo, so với đĩa đồ ăn lớn lấy ra, mấy thứ này giá cả còn hơi cao một chút, bắt quá ít người nghĩ đến điểm này. Nhìn cách Tây Viễn bán đồ, ông chủ Tôn và Kỳ chương quây đều chắc lưỡi, đứa nhỏ này nếu theo chân bọn họ làm ăn thì bọn họ thật đúng là chưa chắc là đối thủ.

Buổi tối Tây Viễn cùng cha không trở về, từ chối Kỳ chương quây giữ lại, hai người ở trong thành tìm một nhà trọ không đắt ở lại. Vừa mới bắt đầu nên Tây Viễn muốn tự mình nghĩ xem có chỗ nào cần chú ý.

bận bịu cả ngày, Một ngày chăm nom lục, Tây Viễn còn chưa ngâm chân xong đã gục ở trên giường ngủ, Tây Văn Minh vội lấy chân Tây Viễn từ trong bồn nước ra lau sạch sẽ, đem hân lên kháng đắp chăn.

Vốn nghĩ phải bán mất ba ngày, vậy mà ngoài gà nướng, gà quay chỉ còn thừa lại một con, còn lại giữa trưa ngày thứ hai toàn bộ bán sạch.

Tây Viễn và Tây Văn Minh nhanh chóng dẹp đường về nhà lấy hàng. Người một nhà bận cả đêm, ngày hôm sau Tây Viễn mang hai vành mắt đen đi vào Tụ Đức Lâu, lần này hẳn để tiểu nhị đi theo bán. tiểu nhị Tôn Diệp tìm cho rất thông minh, gọi là Trương Tài, nói chuyện làm việc khéo léo, Tây Viễn nói cho hẳn các việc cần làm liền lập tức có thể lĩnh hội, điều này làm cho Tây Viễn rất hài lòng. Bởi vì đồ ăn có số lượng cụ thể, giá cả cũng đã định sẵn trước đó, hơn nữa mấy thứ này đều là mua ba tặng một, Tây Viễn cũng không lo có người gian lận. Huống hồ nhìn bộ dạng ông chủ Tôn, cũng không giống người làm loại chuyện này.

Giữa trưa thực khách vừa đi, Tây Viễn cũng cùng cha rời Tụ Đức Lâu, hai người đi tới chợ bán ngựa ở phía tây thành. bởi vì sau này vẫn cần đến thị trấn, vào đông không thể cùng ngày vừa đi vừa về, mà nếu ở trọ thì lãng phí không ít, cho nên người trong nhà liền đồng ý đề nghị của Tây Viễn, mua một con lừa nhỏ.

Vừa đến chợ buôn lừa ngựa, đập vào mắt là mùi vị hôi hám, Tây Viễn buông tay che mũi, hẳn không muốn tỏ vẻ yếu ớt, sẽ bị người ở đây nhạo báng. Hai cha con vừa đi vừa hỏi giá cả, giá lừa từ ba lượng bạc đến bảy lượng, Tây Văn Minh xem trọng một con năm lượng bạc lại cảm thấy đắt, chậm rãi đi từ đầu này đến đầu kia, dù sao cũng phải hiểu biết chính thể mới dễ xuống tay.

“Ôi, ai...” Tây Viễn đang đi cùng cha thì nghe được có người kêu. Tây Viễn còn chưa để ý thì người bán gia súc bên cạnh nói với Tây Viễn.

“Người kia gọi các vị à?” Tây Viễn nghi hoặc quay đầu lại, từ xa một người đang về phía bọn hắn đi tới. đợi khi đến gần, Tây Viễn cẩn thận đánh giá, đây không phải là chú Triệu đánh xe hắn và ông nội đi phủ thành muốn xe trở về ư.

“chú Triệu.” Tây Viễn chào.

“ôi. Ta từ xa nhìn thấy giống hai người, chậm rãi theo phía sau, gọi nửa ngày lại quên cháu tên gì.” chú Triệu cầm roi ngựa nói.

“chú Triệu, cháu gọi là Tây Viễn.” Tây Viễn cười ha ha.

“Ta nhớ được nhà cháu họ Tây, chỉ không nhớ tên thôi. Đây là làm gì mà đến đây?” Lão Triệu hỏi.

“Muốn mua một con lừa ạ, bình thường dùng nó để kéo đồ.” Tây Văn Minh đáp.

“đã nhìn trúng con nào chưa, cái này ta hiểu, mọi người ở đây ta cũng quen thuộc. đi nào, ta mang hai người đi mua.” chú Triệu rất là nhiệt tâm.

Ba người lại nhìn một lần, có lẽ là do nhà nông nên trời sinh đã có cảm giác quen thuộc với gia súc, dù

chưa từng nuôi qua nhưng Tây ánh mắt Văn Minh vẫn chuẩn. cuối cùng ngay cả chú Triệu cũng cảm thấy vẫn là con lừa Tây Văn Minh vừa ý ban đầu rất tốt, chú Triệu cùng người bán lừa mặc cả lấy bốn lượng bảy mua về. thủ tục xong xuôi, ba người dắt con lừa vừa đi vừa tán gẫu.

“Vậy có phải còn muốn mua xe không, muốn mua dạng gì?” chú Triệu hỏi.

“Vốn muốn tìm thợ mộc trần trên làm một cái nhưng nếu ở đây có cái nào rẻ rẻ thì cũng có thể nhìn xem.” Tây Viễn tiếp lời, chú Triệu làm việc chở thuê kiếm tiền, có khi lại có tin tức gì.

“Ta thật ra có người quen cũ có một cỗ xe ba gác, có điều hơi đắt, phỏng chừng ba lượng bạc.” Lão Triệu có hơi do dự có nên dẫn hai người Tây Viễn đi không, xe của người quen kia là chuyên môn dùng để kéo người tặng hàng, không lớn, tuy làm chỉnh tề, dùng để kéo củi cũng được. cứ hẳn biết nhà Tây Viễn trông trọt, phỏng chừng mua lừa là vì mùa thu kéo lương, kéo củi, nói vậy xe này có hơi nhỏ, hẳn sợ hai người không nhìn trúng.

“Không sao, chúng ta qua đi xem đi, không được thì lại về cũng vậy ạ.” Tây Viễn đáp.

“Được, vậy hai người đi theo ta.” Lão Triệu dẫn hai người ra khỏi chợ lừa ngựa đi về phía bắc, đi chừng hai khắc sắp ra khỏi thành mới đi đến trước một cửa sân. nhà tranh trong sân đã hơi rách nát, tường viện cũng có chỗ thủng lỗ.

“Vốn nhà này rất khá, nhưng lại cổ tình sinh bệnh, ở hàng thuốc trong thành nửa năm liền không còn gì, lừa bán đi mua thuốc, việc chở thuê cũng không làm được. chỉ có một mẹ già, thân thích khác trong nhà đều không trông cậy vào được!” Nói đến người nhà này, chú Triệu có chút thổn thức.

“Lý Đắc Mạch có nhà không?” chú Triệu ở ngoài cửa sân hô hai tiếng.

“Ai vậy?” Trong phòng có một tiếng già nua đáp lời, qua nửa ngày mới thấy một bà cụ tóc hoa râm chống quả trượng đi ra.

” Lý đại nương, là cháu, lão Triệu. Lý Đắc Mạch có nhà không?”

“có, có, đang nằm trên giường.” Lý đại nương mở cửa sân, Tây Văn Minh dắt cả con lừa vào, buộc ở trên cọc bên cửa sân.

“ôi, đây là?” Bà cụ vừa thấy hai người Tây Viễn thì lộ ra vẻ nghi hoặc.

” xe nhà bác không phải cần bán à? hai người này vừa lúc muốn mua nên cháu dẫn qua nhìn xem. đó, chính là cái xe ở dưới mái hiên.” chú Triệu dẫn Tây Văn Minh qua xem. Lúc này, trong phòng một thanh niên cao gầy từ trong cửa phòng chậm rãi đi ra. Người trẻ tuổi trên mặt tái nhợt, ánh mắt không có thần thái.

“Lý Đắc Mạch, con sao lại ra đây? mau vào trong phòng nằm đi.” Bà cụ vội vàng nói với người trẻ tuổi.

“Không sao mẹ ạ.” Lý Đắc Mạch hé miệng với mấy người.

xe đẩy nhà Lý Đắc Mạch không lớn, bắt quá có thể nhìn ra vốn rất ít dùng, vật liệu làm xe cũng không tồi, Tây Văn Minh tò mò nhìn, bắt quá vừa nghĩ tới khi thu hoạch vụ thu có thể không dùng được thì lại do dự.

“nếu hai người thiệt tình muốn mua, nhà chúng tôi sẽ lấy bớt một chút.” Lý Đắc Mạch nói. Xe của hắn đã sớm muốn bán, bắt quá người ta đều ngại không thích hợp còn đắt.

“Nào, nào, vào nhà uống miếng nước đã, chậm rãi thương lượng.” Bà cụ tiếp đón mấy người.

Tây Viễn theo cha đi vào trong phòng, hắn rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là nghèo rớt mồng tơi, ngoài hai cái chăn bông cũ trên giường, trong nhà ngay cả cái thùng cũng không có. Có lẽ Tây Viễn kinh ngạc làm Lý Đắc Mạch cảm nhận được thấy khó chịu, mặt của hắn đỏ lên hiếm thấy.

“Trong nhà vì chữa bệnh cho ta nên những thứ có thể bán thì đều bán.” Lý Đắc Mạch giải thích, ánh mắt cũng ảm đạm theo.

“Đây là mắc bệnh gì vậy?” Tây Văn Minh hỏi.

“Cũng không biết, hỏi thầy thuốc ở hiệu thuốc cũng không nói ra cụ thể.” mẹ Lý Đắc Mạch bưng nước cho ba người, vừa trả lời.

“Vậy bình thường cảm thấy thế nào?” Tây Viễn hỏi. Hắn thấy bộ dạng Lý Đắc Mạch thì trong lòng nghĩ không phải là dinh dưỡng không đầy đủ lại thiếu ăn chứ?

“thì cả người không có sức lực, đi vài bước chân liền nhũn ra, tim cũng đập bang bang theo. uống thuốc nửa năm cũng không thấy tốt.” Lý Đắc Mạch nói.

“Sư phụ cháu chính là thầy thuốc, ” Tây Viễn nói đệm trước, bằng không lời của hắn hai mẹ con nhà này chưa chắc có thể coi trọng.

“??” Lý Đắc Mạch và mẹ hắn đều nhìn Tây Văn Minh, miệng không lên tiếng, nghi vấn trên mặt lại rất rõ ràng.

“đúng, thôn chúng ta có thầy thuốc Lý, thành Viễn nhà ta đi theo ông ấy học.” Tây Văn Minh cũng không hiểu Tây Viễn vì sao nói đến thầy thuốc Lý, bắt quá Tiểu Viễn quả thật đi theo thầy thuốc Lý học chữ.

“Vậy, sư phụ cháu xem bệnh rất tốt hả?” bà cụ vội vàng hỏi.

“cũng được ạ, có mấy phương thuốc tổ truyền chữa bệnh tốt lắm.” Tây Viễn đáp.

” thế bệnh của Lý Đắc Mạch nhà ta ông ấy có thể trị cho không?” Bà cụ kéo tay Tây Viễn kích động hỏi.

“Không cần đi tìm sư phụ cháu, bệnh của con trai bà cháu ở chỗ sư phụ đã từng thấy trong sách thuốc, bệnh trạng giống nhau như đúc.”

“Vậy thầy thuốc nhỏ cháu có thể trị à?” tay bà cụ đều run lên, trên mặt Lý Đắc Mạch bên cạnh cũng lộ ra thần sắc chờ đợi.

“dạ, cháu cũng không dám chắc trăm phần trăm chữa khỏi, bất quá bà nếu tin cháu thì thử xem.” Tây Viễn cũng không dám bảo đảm trăm phần trăm.

“cháu nói đi, cháu nói đi. Đập nồi bán sắt ta cũng làm được để trị cho con ta.”

“Không cần đập nồi bán sắt đâu, bà phải ra chợ mua chút xương cục rồi dùng nồi đun thời gian dài, để con trai bà uống canh xương đã ninh, phỏng chừng đến khi ăn tết thì có thể có hiệu lực, nếu không thấy hiệu quả bà còn có thể cho thêm thứ bổ khác.” Tây Viễn một hơi nói hết, suýt chết ngạt, vì những lời này hẳn đã phải nói rất nhiều lời đệm trước!

” thầy thuốc Lý thôn chúng ta trị tổn thương xương cốt là sở trường.” Tây Văn Minh ở bên cạnh bổ sung cho Tây Viễn. Bất quá canh xương và tổn thương xương cốt cha liên hệ với nhau thế nào vậy? Tây Viễn cũng phải bật cười.

“Ôi, không ngờ như thế lại có thể trị bệnh cho Lý Đắc Mạch nhà ta, ta lập tức đi mua cho hần.” Bà cụ lại nghe theo.

Có tin hay không chỉ có thể bằng chính bọn họ, Tây Viễn cảm thấy mình chỉ có thể làm được một bước này.

Nhìn thấy tình huống nhà Lý Đắc Mạch nên cha con Tây Viễn cũng không xuống giá nữa, trực tiếp ra ba lượng bạc mua xe. Tây Văn Minh vốn đang đang lo xe quá nhỏ, bất quá Tây Viễn nói trở về có thể chuẩn bị gỗ rồi mời thợ mộc làm cho một cái thành xe rộng ra, Tây Văn Minh mới thôi không lo lắng.

Lý Đắc Mạch trực tiếp lấy những phụ kiện xe linh tinh cho Tây Viễn, cho nên Tây Viễn cùng Tây Văn Minh thêm chú Triệu giúp đỡ lắp xe lừa lên. hai cha con ngồi trên xe lừa chia tay hai mẹ con họ Lý và chú Triệu, chuông trên cổ lừa ‘ding đang’ kêu lên, cùng với hai cha con lên đường về nhà.

23. Quyển 1 - Chương 23: Tìm Hiểu

chưa đến giờ Dậu, hai người Tây Viễn vội vàng đánh xe lừa trở lại thôn hoa sen.

Lúc này, trời đã hoàn toàn tối đen. Người trong thôn đã thu hoạch vụ thu xong liền sửa lại thành một ngày ăn hai bữa cơm nên cơm chiều ăn sớm hơn, chừng giờ thân (tầm ba giờ chiều) sẽ bắt đầu ăn cơm chiều. cơm nước xong sẽ dọn dẹp trước khi trời tối, sau đó sẽ không ra khỏi cửa, cho nên khi xe lừa vào thôn cũng không thấy ai.

dừng xe trước cửa sân, cách cửa sân Tây Viễn thấy bên cửa nhà tây lộ ra ánh đèn mông lung, trong nhà vì tiết kiệm dầu thấp nên có đôi khi buổi tối căn bản không đốt đèn, cho dù có đốt thì cũng là ở nhà tây ông nội bà nội ở, sau đó người một nhà hợp lại, vừa tự bận bịu việc trong tay vừa nói chuyện phiếm.

Tây Viễn nhảy xuống xe đi mở cửa sân, mới vừa mở cửa ra thì người trong phòng nghe được động tĩnh chạy ra, chạy ở phía trước không thể nghi ngờ là hai tiểu quý, thấy anh trai đứng ở cửa sân thì thân ảnh lập tức đánh tới, một trái một cái phải ôm lấy cánh tay Tây Viễn.

“cuối cùng đã trở lại, hai đứa nhỏ từ trưa đã bắt đầu nóng lòng, trời tối đen cũng không chịu lên kháng, thế nào cũng phải chờ, đỡ sao cũng không được.” Bà nội chỉ đến thân ảnh ở cửa viện mà nói.

“um ờ, um ờ, ” lúc này con lừa trong tay Tây Văn Minh phát ra tiếng kêu như không hài lòng đã đến nhà sao không vào sân.

“A, con lừa, anh ơi, con lừa!”

“Còn có xe!”

Hai đứa nhóc cũng không kể cận anh trai, đều chạy đến ngoài sân tò mò nhìn lừa và xe.

“ôi, thật đúng là đã mua về rồi ư?” mẹ Tây Viễn đã ở phía sau bà nội kinh ngạc hỏi. Dù người trong nhà cùng nhau thương lượng chuyện này, bất quá người lớn trong nhà vẫn có cảm giác không chân thật, bọn họ cho tới giờ không nghĩ tới nhà mình sẽ mua gia súc mua xe, cho dù chỉ là lừa và xe ba gác!

” con lừa này không tệ, cha cháu chọn à?” Ông nội vừa vuốt con lừa vừa hỏi, tối lửa tắt đèn nên cũng không biết ông làm sao thấy được là tốt hay xấu!

“đúng là cha cháu chọn ạ, còn có chú Triệu chúng ta mượn xe lần trước cũng nhìn giúp, ông ơi, ông còn nhớ chứ?” Tây Viễn đáp.

“A, nhớ chứ, sao lại không nhớ? đó cũng là một người thật thà. sao? gặp được hần à?”

“dạ, ở chợ lừa ngựa gặp được ạ.”

Tây Viễn và ông nội một hỏi một đáp, bên cạnh Tây Vi và Vệ Thành muốn thử ngồi xe lừa, Tây Văn Minh dễ tính mà ẵm hai đứa nhóc lên, hai đứa con trai quy củ ngồi ở trên xe, cũng không sợ lạnh.

“Lão đầu tử, ông sao còn hỏi mãi không dứt, còn không cho cháu nó vào nhà sưởi ấm, chạy theo cha cả ngày rồi.” Bà nội lên tiếng.

“Ôi, bà xem ta! Mau, Viễn à, mau vào nhà nghỉ ngơi, ông và cha cháu sẽ tháo xe xuống và cho lừa ăn. không thấy vừa rồi nó kêu hoài à, đây là đói đó.” Ông nội cười nói, trong bóng đêm Tây Viễn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng ông nội cười hí mắt. ông cụ hôm nay là thật sự vui vẻ.

“vâng thưa ông. Tiểu Vi, Thành Tử, cùng anh vào nhà nào, muốn ngồi xe thì sáng mai anh em mình lại ngồi nữa, hiện tại chúng ta có xe, hai em lúc nào muốn ngồi đều được.” Tây Viễn vừa nói vừa ôm hai đứa nhóc xuống dưới, mỗi tay nắm một đứa dẫn về phòng.

“Anh, lừa có thể cưới không?” Tây Vi hỏi.

“Có thể, sao lại không thể, Trương Quả lão trong Bát Tiên quá hải chẳng những cưới lừa, ông ấy còn cưới lừa ngược đó.”

“A? Vậy ông ấy có thể thấy đường ư?” Tây Vi hỏi.

“Có thể, con lừa có thể thấy, con lừa biết đường.” Vệ Thành tiếp lời.

“đúng đó, con lừa kia biết đường, lừa nhà ta cũng biết.” Về việc lừa có biết đường không kỳ thật Tây Viễn cũng không biết.

Bất quá hẳn rất nhanh liền vì bản thân nói lung tung mà hối hận, bởi vì từ ngày hôm sau, hai đứa nhóc muốn cưỡi lừa, không chỉ có thể mà còn muốn cưới ngược, người trong nhà không cho thì chúng nó liền có lý do đầy đủ, nh trai nói thần tiên đều cưới như vậy, hơn nữa lừa nhà họ biết đường giống lừa của thần tiên! Làm hại Tây Viễn vừa nghe hai tiểu quỷ muốn cưới lừa liền đau đầu!

Dù hôm qua sau khi trời tối đen mới về tới nhà, con lừa nhà Tây Viễn hôm sau vẫn lọt vào vây xem! Cả thôn hoa sen chỉ có con bò nuôi trong nhà Lý chính, còn có con lừa nhà Triệu lão thất, xe ngựa nhà hẳn năm ngoái mua đồ dùng cho con trai thành thân là đi mượn.

chịu thôi, một là vì thôn nhỏ, chỉ hơn một trăm gia đình, nhà ai có chút gió thổi cỏ lay là toàn bộ thôn đều biết; một nguyên nhân khác chính là Đậu Phụ Đũa nhà hẳn(Tây Vi và Vệ Thành thì thậm cả đêm đặt tên cho, vốn Tây Viễn nói mặt con lừa dài nên gọi là cái xỏ giấy là được, kết quả đề nghị của hẳn bị hai đứa nhóc nhất trí khinh bỉ, nói là khó nghe, lấy địa vị con lừa trong nhà hẳn phải đặt tên hay, cuối cùng định là Đậu Phụ Đũa, kỳ thật cũng không rời xa mặt con lừa!), sáng sớm Tây Viễn còn đang ở trong mộng thì

Đậu Phụ Đũa nhà hần đã “um ờ, um ờ” to rõ, thành công gọi tới một đám người.

Ông nội thì sớm đã dậy, kỳ thật ông cụ tới hôm qua không ngủ được nhiều, nửa đêm đứng lên chạy đến ngồi cạnh chỗ buộc Đậu Phụ Đũa vừa hút thuốc vừa vuốt con lừa nói chuyện, hỏi con lừa ăn no chưa! làm bà nội tức giận mắng” lão già chết tiệt”, ông nội cũng không giận, liên tục he he cười.

ngoài câu ông cụ sáng sớm gà gáy lần thứ hai đã dậy thêm cỏ cho Đậu Phụ Đũa, cầm bàn chải chà người cho con lừa. người trong thôn từ sáng sớm đã tới xem, ông cũng rất kiên nhẫn cùng người ta nói chuyện phiếm. khi ăn sáng bà nội kêu mấy lần cũng không thấy về.

Bà nội lại theo thói quen lau khôe mắt, “ông cháu ấy à, cả đời cũng chưa cao húng như thế bao giờ!” Bà nội vẫn rất hiểu bạn già.

“Bà ơi, mai này nhà chúng ta dựng lên nhà ngói lớn để bà cũng cao húng.” Tây Viễn dỗ bà nội.

“Ôi, không cần nhà ngói bà nội cũng cao húng! sống cả đời rồi, đến ngày hôm nay chết cũng thấy đủ!” Bà cụ thực dễ dàng thỏa mãn.

“Bà ơi, bà giờ cao được rồi, sau này cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn nữa, có rất nhiều chuyện để bà và ông nội cao húng, để bà và ông nội mừng đến cười như lão thọ tinh.” Tây Viễn hóm hỉnh nói với bà nội.

“được, bà chờ.” Bà nội cười toe toét, ánh mắt đầy nếp nhăn đều mang theo ý cười.

Ta nhất định sẽ không để mọi người thất vọng, Tây Viễn thầm hạ quyết tâm.

Bất quá Tây Viễn cùng bà nội không vui được bao lâu, các bác các thím trong thôn liên tục đến nhà hần. Đầu là người một thôn, dù thích hay không thích thì cũng không thể không cho người ta vào nhà. bất quá bà nội không mời vào trong nhà, bà vẫn hiểu cháu đích tôn của bà, đừng nhìn thẳng Viễn nói chuyện với ai đều vui cười, kỳ thật tính tình xa cách, người không quen không nhìn ra được mà thôi. bình thường thẳng Viễn rất để bụng người trong nhà hơn, không phải chuyện và người nhà thì hỏi thăm cũng lười, đồ đạc của hần thì ngoài người trong nhà, ai động một chút đều không thoải mái. Cho nên bà nội ở ngay gian giữa cùng đám đàn bà trong thôn tán gẫu.

“Ôi chào ôi, thím Tây, thím đúng là có số hưởng phúc mà. trong nhà ngay cả xe lừa cũng mua được!” thím Lý tấm tắc hai tiếng.

” đúng đó, nhà thím những ngày sau này sẽ càng ngày càng tốt.” nàng dâu hàng xóm cảm thán nói theo.

” con lừa kia mua không ít tiền hử?” bác gái Đồng hỏi.

...

Bà nội ứng phó những người này không hề mất kiên nhẫn, nhà ai có chuyện tốt mà không muốn để cho người khác biết chớ, nhà ai không muốn những ngày sau làm cho người ta hâm mộ chớ! Năm ngoái thằng Viễn sinh bệnh lão đầu tử cùng bà cơ hồ đi mượn toàn bộ thôn, nhà ông nội Vương Tam và những nhà có quan hệ tốt có thể giúp đỡ giúp một ít, những nhà còn lại thì đi đường thấy từ xa đều đi vòng qua, sợ bà và lão đầu tử há mồm vờ người ta!

Người ấy à, ai biết sau một bước kia, lúc trước mượn nhiều tiền như vậy, bà cùng lão đầu tử đã nghĩ nhà phải chịu nợ nần tám năm mười năm, lúc này năm ngoái bà sao cũng không nghĩ tới trong nhà sẽ có một ngày này!

Bà nội vừa bận việc trong tay vừa bàn tán cùng người trong thôn, thấy vẻ hâm mộ trên mặt người khác thì trong lòng thoải mái không nói nên lời. mẹ Tây Viễn cũng vậy, bắt quá có bà cụ ở đó nên bà ít lên tiếng, bà cụ từng trải hơn biết nhiều hơn, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

“Thím à, vịt ngỗng nhà thím bán được không ít tiền hả?” thím Lý hỏi.

“đúng đó, vừa lừa vừa xe, thế nào cũng phải năm sáu lượng bạc.” bác gái Đồng cũng muốn thám thính.

“Phải, thằng Viễn nhà ta bận bịu hơn nửa năm đó.” Bà nội đáp. tiền thu ngoài trong nhà chỉ có mấy thứ này, thằng Viễn nói ngoài hẩn ra trước hết không thể nói với người khác, miễn cho người đổ mắt.

“Còn có bắp cải mùa xuân của nhà thím nữa, đúng không? rau trong vườn nhà thím có thể mọc sớm, sao làm được vậy?” thím Lý tò mò hỏi, đây cũng là điều những người khác trong lòng luôn muốn hỏi, đã ghen hơn nửa năm. trước kia chỉ thấy nhà Tây Viễn bán bắp cải, bán cải thìa, bắt quá người trong thôn cũng biết Vệ Thành xem bệnh phí không ít tiền, phỏng chừng nhà họ Tây cũng chỉ là thần tài qua cửa, tiền kiếm được qua tay đều chảy ra ngoài, cho nên bọn họ còn có chút thăng bằng. hiện giờ có con lừa là thứ thực tế trực tiếp kích thích tâm linh yếu ớt của mọi người, cho nên đều có chút đổ mắt, nhin không được mà muốn hỏi thăm. Hiện tại có người hỏi, ánh mắt mọi người đều nhìn bà cụ chăm chăm.

“Ui, ta đây cũng nói không rõ, phải hỏi thằng Viễn nhà ta. Đều là ông chủ Tôn trong thành hẩn quen kêu thằng Viễn làm, bằng không nhà ta nào có ai biết mấy cái đó.”

Đây là lời Tây Viễn cùng người trong nhà bàn bạc trước đó, đem toàn bộ sự tình đều đổ lên hẩn và Tôn Diệp. hẩn là đứa trẻ con choai choai, nói hay không thì người lớn trong thôn đều không để ý, mặt khác tiếp tục mượn uy phong của Tôn Diệp. Tôn Diệp ở nhà Tây Viễn vài ngày, người trong thôn cũng đều thấy, người nông thôn căn bản đối với kẻ có tiền trong thành vẫn rất e sợ.

“A? Đây không phải là nhà thím tự mình làm ư?” Quả nhiên, nhắc tới Tôn Diệp người khác đều thu hồi tâm tư tìm hiểu.

“Nhà ta nào có bốn sự kia, nếu không đã sớm làm giàu.” Bà nội bĩu môi, làm như ta không rõ các người muốn gì sao.

“thằng Viễn sao lại quen người có tiền trong thành vậy?” Có người hỏi.

“Phải đó, đây là quen biết thần tài, nhà thím một năm này phí chữa bệnh cho Vệ Thành cũng không ít tiền hả? vậy mà còn có thể mua được gia súc thì nhất định buôn bán lời không ít!” thím Lý trừng to mắt nói.

” lời này là ai truyền vậy? bệnh của Thành Tử nhà ta sớm đã tốt rồi, tổng cộng cũng không dùng bao nhiêu tiền!” Bà nội không vui, tìm hiểu chuyện khác đều không sao, tìm hiểu chuyện Vệ Thành, điều này làm cho thằng Viễn nghe thấy sẽ bực mình.

“à, cũng không phải ai nói, chỉ thấy thằng Viễn nhà thím không có chuyện gì cứ đến nhà thầy thuốc Lý...” thấy bà nội có chút xụ mặt, thím Lý xấu hổ giải thích.

“Đó là thằng Viễn học chữ với thầy thuốc Lý mới đi, thằng Viễn nhà ta hiện tại đã có thể đọc một quyển sách dày như vậy.” Bà nội gơ lên ba ngón tay khoa tay múa chân nói.

“Thật ư? Tiểu Viễn nhà thím vậy không phải là phần tử trí thức sao?” Mọi người kinh ngạc nói.

Bà nội chỉ cười không nói, vào nhà đem sách thuốc Tây Viễn mượn từ chỗ thầy thuốc Lý ra.

Đồng thời, đối thoại tương tự cũng phát sinh ở chỗ buộc con lừa trong sân, bắt quá nam nhân tương đối giữ mặt mũi, không giống nữ nhân cái gì cũng hỏi thăm. Ông nội và Tây Văn Minh vừa bận bịu chăm lừa, vừa ứng phó những người này. ai có quan hệ tốt như mấy người Vương Thuận bá bá cũng đi lên giúp một tay, Vương Tam ông cùng Vương Tam bà kỳ thật đã nghĩ đến xem, bắt quá vừa nghĩ là biết người hay tin trong thôn đều có mặt, bọn họ không muốn thêm náo nhiệt, muốn đợi người khác đều đi rồi lại đến nhìn kỹ một cái.

Tây Viễn hiện giờ cũng ở trong sân, chịu thôi, hai đứa nhóc không chịu rời Đậu Phụ Đũa, lại đưa tới mấy đứa trẻ khác trong thôn mấy đứa nhỏ vây quanh Đậu Phụ Đũa vừa sờ tới sờ lui vừa lú lú, Tây Viễn sợ bọn nhỏ làm sao nên ở gần chiếu khán, thỉnh thoảng ôm hai đứa nhóc lên lưng lừa cho đỡ ngại.

Cách đó không xa, Vệ lão nhị nhìn sân nhà họ Tây náo nhiệt, nhìn Vệ Thành cười ở trên lưng lừa vui vẻ cười, trong mắt hiện lên một tia tính toán.

24. Quyển 1 - Chương 24: Nói Chuyện Phiếm

cuộc sống trong nhà dần dần an tĩnh lại, Tây Viễn hiện tại ba ngày làm một lần gà nướng, gà quay, cánh gà ướp tiêu, ma lạt linh tinh, sau khi làm xong sẽ do Tây Văn Minh đánh xe lừa đưa đến Tự Đức Lâu. Cuộc sống có quy luật, Tây Viễn có thể sắp xếp thời gian còn lại. kỳ thật đồ ăn chủ yếu đều là cha Tây Viễn mẹ làm, Tây Viễn cũng có ý dạy bọn họ cách làm để bọn họ có một kỹ năng bản thân, chỉ cần tương lai vẫn kiếm lời là được.

. Cho nên Tây Viễn hiện tại rất thừa thời gian, hẳn chủ yếu trong ba ngày sẽ bận nhất một ngày. Còn lại hai ngày, Tây Viễn xách hai tiểu mao đầu lông bông trở về, bắt đầu dạy hai đứa nó học chữ. Đây là chuyện Tây Viễn sớm đã dự định, trước kia lúc không có chuyện gì làm ít nhiều cũng dạy Tây Vi Vệ Thành một ít chữ, tỷ như tên người trong nhà viết thế nào, hai đứa con trai cũng nhớ kỹ. Bất quá bởi vì trước kia trong nhà không có tiền, mà giấy mực lại là thứ rất phí tiền, cho nên Tây Viễn vẫn chưa dạy bọn nó có hệ thống. Hiện tại có điều kiện, chuyện học chữ liền thành chuyện hàng ngày.

Tây Viễn đặc biệt lên trấn Vạn Đức một chuyến, mua cho mình, Tây Vi và Vệ Thành mỗi người một bộ giấy và bút mực, ban ngày khi không có chuyện gì thì ăn sáng xong sẽ bắt đầu dạy hai đứa nhóc biết chữ, luyện chữ. Tây Viễn biết chữ của mình rất đáng xấu hổ cho nên chỉ có thể dạy biết chữ, để không dạy hai đứa em trai viết khó coi như chữ của mình, hẳn đặc biệt mua vở chữ mẫu, mỗi người một quyển, trước dạy Tam Tự kinh .

Tây Viễn không giống tiên sinh tư thực trước hết để cho bọn nhỏ học bằng cách nhớ mà là giải thích từng chữ một, sau đó lợi dụng từ ngữ hai đứa nhóc quen thuộc lập nhóm từ. chờ tích lũy được nhiều chữ hơn, dùng tới chữ đã học qua liền tổ hợp cùng nhau, như vậy vừa ôn tập chữ đã học qua vừa lý giải chữ mới, đồng thời cũng hiểu cả câu. Có đôi khi Tây Viễn còn kết hợp chuyện trong cuộc sống giảng giải nghĩa của chữ, nghĩa của từ và câu, như vậy hai đứa nhóc không tốn sức lý giải. Bởi vì vậy mà hai tiểu mao đầu không cảm thấy chán ghét ngược lại càng thích thú đi theo anh trai học tập. trong mắt người ở đây, học sách là một việc rất thần thánh. Mỗi lần Tây Viễn dạy biết chữ hai đứa nhóc đều vẻ mặt nghiêm túc, bà nội ông nội và cha mẹ cũng đều tận lực không vào quấy rầy bọn họ.

Hai đứa con trai học vô cùng nghiêm túc cũng rất có thiên phú, Tây Viễn mỗi ngày dạy cũng không nhiều, những gì Tây Viễn dạy bọn nó đều có thể nhanh chóng lĩnh hội và nắm giữ. nghe hai đứa con trai non nớt đọc sách, Tây Viễn rất có cảm giác thành tựu.

Bởi vì bây giờ mỗi ngày hai bữa cơm, bất quá Tây Viễn không muốn cả ngày giữ hai đứa con trai đọc sách, hẳn không muốn bồi dưỡng ra hai con mọt sách, cho nên mỗi ngày chỉ dạy nửa buổi từ giờ Thìn trung (tám giờ sáng) đến trưa (mười một giờ sáng), thời gian còn lại Tây Vi và Vệ Thành được tự do hoạt động.

Hôm nay học xong, hai đứa con trai chạy ra cùng đám bạn thân đi chơi, bản thân Tây Viễn thì nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi như ngủ mà không ngủ, bà nội tiến vào nghĩ cháu đích tôn đang ngủ liền lên kháng lấy cái gối nhét vào dưới đầu Tây Viễn, lại cầm một cái mền nhỏ đắp lên người Tây Viễn. Sau đó đứng dậy đến gian giữa bận việc.

Tây Viễn cũng không dậy, ở đó dần dần đi vào mộng đẹp.

Lúc này, Tây Viễn nghe được cánh cửa gian giữa “kéo kẹt” vang lên một tiếng, sau đó tiếng của Vương Tam bà truyền vào, “ôi trời, đúng là tức chết ta!” Bởi vì tức giận cho nên tiếng của Vương Tam bà có hơi lớn.

” đây là làm sao vậy? mẹ Tây Viễn à, mau lấy ghế cho bác ba con.” Bà nội nói.

“Còn không phải mấy lời nói nhảm, thật đúng là làm người ta tức giận.” Vương Tam bà vừa ngồi xuống vừa nói, mẹ Tây Viễn bên cạnh lại rót một chén nước ấm từ trên lò cho Vương Tam bà.

“Bọn họ lại có ai tán phét à? Nhà muội hả?” nhìn biểu tình của Vương Tam bà, bà nội có thể đoán ra vài phần.

“Ta cũng không muốn nói cho muội đâu, ta đây trong lòng còn bực cả người. chẳng qua đại muội tử à, ta nói ra muội đừng nóng giận.” Vương Tam bà chần chờ nói, bà có chút hối hận, không nên tới nhà Tây Viễn nói việc này.

“Không sao, tỷ nói đi, muội biết thì trong lòng cũng có cái đo đếm.” Bà nội nói.

“Ôi, ta vốn muốn ướp chút củ cải, vợ thằng cả nhà ta nghe người khác nói nhà bà Lý ướp rất dễ ăn nên ta cũng không nghĩ nhiều, nghĩ hôm nay không có việc gì bèn đến hỏi xem.” Vương Tam bà nói tới đây thì dừng lại một chút, uống một hớp nước.

“Kết quả ta vào nhà hẩn vừa nhìn, ôi, có đến mấy người đều ở đó, dâu cả nhà lão Trương, vợ nhà họ Hoa, còn có vợ Triệu lão ngô, cứ như mở quán trà. Ta vừa nhìn trợn thế đó bèn không muốn đợi thêm, nghĩ nói vài lời rồi đi. Ai biết đám phụ nữ đó không biết xấu hổ dắt lấy ta, nói khó khăn lắm mới không có việc gì họp lại với nhau, nói chuyện một lát.” Vương Tam bà nhìn nhìn sắc mặt của bà nội thì biết lời kế tiếp bà cụ Tây nhất định tức giận.

“Không sao, tỷ cứ nói đi ạ, trong thôn người nào dạng gì nhà muội cũng biết, trong lòng đều có tính toán.” Bà nội nói, bà kỳ thật đã có thể đoán ra đại khái.

“Còn không phải nói gần nói xa nói đến tiền nhà muội à! Ta nói với đám đó, tự mình có bản lĩnh thì sẽ sống tốt, khỏi cứ phải nhìn chăm chăm nhà người ta, lại nói không được.” mẹ Tây Viễn lúc này cầm một đĩa củ cải khô xào Tây Viễn làm tới cho Vương Tam bà. Vương Tam bà cầm lấy một miếng cho vào miệng.

“Ôi, ăn rất ngon, làm thế nào vậy, ta về cũng làm thử.”

“Dùng mỡ, muối, gia vị để xào cho hai đĩa nhóc ăn vặt đấy, khi xào làm nhiều nên người lớn trong nhà cũng ăn theo, tỷ đừng làm, chờ lát nữa khi đi muội bảo con dâu cả lấy chút cho.” Bà nội nói.

“Vậy sao được, ta ăn rồi còn mang về.” Vương Tam bà ngượng ngừng nói.

“muội cho thì tỷ cứ cầm đi, vốn thằng Viễn nhà muội cũng tính bảo tiểu Vi và Thành Tử cho Trụ Tử cầm ăn mà.”

“muội nhắc tới thằng Viễn thì ta lại bực mình.” Vương Tam bà không ăn củ cải khô, tức giận lấy tay gõ ghế.

“sao thế, có ai nói gì thằng Viễn nhà muội à?” Bà nội lúc này cũng nóng nảy.

“chứ còn gì, thằng Viễn đứa bé tốt thế mà đám nữ nhân đó cũng có thể nói ra không phải.”

“đây không phải châm ngòi hai nhà quan hệ chúng ta ư? còn nói với ta, nói là con dâu ta không biết trông con. mùa hè thằng Viễn lừa vịt thả ngỗng, toàn sai khiến mấy đứa tiểu tử theo chân bọn nó chơi làm việc, để cho con cái nhà người ta đi đuổi vịt với ngỗng, chính nó thì nằm dưới cây liễu lười việc; còn nói thằng Viễn mới lớn như vậy đã dám cầm rìu chém người, lớn lên khó mà nói sẽ ngang tàng thế nào; khuyên ta đứng để Trạ Tử nhà ta đến nhà muội chơi, nói đi theo thằng Viễn học không được gì tốt, nhỏ thế đã dám chém người, lớn lên không phải giết người à.” Vương Tam bà vừa nói vừa nhìn sắc mặt bà nội.

“Đám nữ nhân thói tha không biết xấu hổ đó, chờ ngày nào đó xem ta có xé nát mấy cái miệng đó ra không, bọn họ dám bại hoại thanh danh thằng Viễn nhà ta.” Bà nội tức giận đến ném bắp ngô trong tay vào khay.

Trong nhà hiện tại mới vừa thu hoạch vụ thu không lâu, lương thực khác còn dễ nói, thừa dịp thời tiết tốt phơi khô là được, ngô thì phải cầm bắp ngô tách hạt ra, về cơ bản là một tay cầm lõi ngô, một tay cầm bắp, cái bên chà vào nhau làm cho hạt ngô rơi xuống, cũng có người ngại chậm liền hai tay đều cầm bắp ngô chà vào nhau, bất quá làm vậy phải có lực tay, khá là khó. Hiện ở nhà chỉ cần rảnh rỗi không làm gì thì bà nội đều an vị ở trên giường hoặc gian giữa chà ngô.

“Ta biết ngay nói cho muội thì muội sẽ giận mà.” Vương Tam bà nhìn phản ứng của bà nội thì hối hận.

“Muội à, đừng giận như vậy, ta ta ban đầu cũng bực rồi sau ngẫm lại thì đám nữ nhân đó có nói sau lưng nhưng cũng đâu dám làm trò gì trước mặt. lại nói, lời của đám nữ nhân đó thì làm gì có ai tin! bọn họ muốn châm ngòi thì ta cũng phải nghe mời được, từ sáng mai ta dẫn Trạ Tử mỗi ngày đến nhà muội cho bọn họ xem, đừng có nhỏ nhen híp mắt nói bừa.” Vương Tam bà khuyên.

“được, từ sáng mai tỷ mỗi ngày bảo Trạ Tử nhé. thằng Viễn nhà muội hiện tại mỗi sáng đều dạy tiểu Vi và Thành Tử học chữ, tính cho Trạ Tử một phần, để Trạ Tử cũng đi theo học.” Bà nội nói, trong lòng bà tính toán muốn chặn miệng mấy người kia. Tây Viễn sau này thanh danh ở trong thôn có thể sẽ không tốt, cháu đích tôn mới mười một, sau này vẫn còn phải kết hôn, cũng không thể để mấy người kia đắc ý.

“Ôi, đại muội tử, ta cũng không phải là vì cái này, ta thật sự không phải, chuyện học chữ báỉ thầy, cũng không phải là chuyện có thể định dễ dàng.” Vương Tam bà tuy rất động lòng nhưng lại có chút không dám tin.

“Không sao, tỷ cứ bảo Trạ Tử đi, cháu đích tôn của muội hiếu thuận, muội đã đáp ứng nó sẽ không phản đối.” Bà nội bảo đảm với Vương Tam bà.

“Vậy thằng Viễn thật sẽ đáp ứng ư?” Vương Tam bà xác định lại một lần.

“Có thể, sao lại không thể chứ? vốn tới thằng Viễn nhà muội rất thích Trạ Tử nhà tỷ mà, nói đùa nhỏ Trạ Tử này có nghĩa khí.” Bà nội nói, vừa mới nói xong lời này, đột nhiên mãnh liệt vỗ đùi một cái, nghiêng ngã chạy vào nhà chính. bà sao lại quên mất Tây Viễn ở trong nhà chính ngủ, các bà lớn tiếng như vậy Tây Viễn nhất định nghe được, lời này để cháu nó biết, trong lòng không biết sẽ khó chịu thế nào.

Tây Viễn vốn chưa ngủ, Vương Tam bà tiến vào liền lớn giọng làm hấn tỉnh hấn, bất quá hấn chưa thức dậy. nghe được tiếng bước chân của bà nội, Tây Viễn vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ, hấn không muốn

để bà lo lắng.

Bà nội vào nhà đến trước người Tây Viễn, cúi người thấy Tây Viễn còn đang ngủ, phỏng chừng không nghe được những lời các bà nói, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đưa tay kéo mền cho Tây Viễn, xoay người đi ra khỏi nhà chính.

Kỳ thật Tây Viễn cũng không để những lời này trong lòng, là người của hai thế giới, sinh tử đều đã trải qua, ai sẽ còn để ý cái gọi là hư danh không ăn không uống được này; huống hồ, mấy nông phụ nói nhảm không đáng hấn phí sức cân não. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi người đều không giống nhau, huống chỉ một cái thôn vài trăm người, thế nào cũng sẽ có kẻ lười biếng không có bổn sự, lại thấy người khác tốt đẹp thì đỏ mắt nói bậy sau lưng. việc này ở trong thương giới lại càng là chuyện thường xảy ra, cho nên Tây Viễn căn bản không thêm để ý.

Bà nội đi ra lại tán dóc với Vương Tam bà một hồi. mắt thấy phải làm cơm chiều, Vương Tam bà đã sớm ngồi không yên, vừa nghĩ tới cháu đích tôn cũng có thể biết chữ đọc sách thì hận không thể về nhà nói cho người trong nhà, bất quá lại ngại đi ngay cho nên ngồi ở đó tâm thần không yên nói chuyện với bà nội. bà nội cũng đã nhìn ra, bởi vậy khi Vương Tam bà đứng lên muốn đi cũng không giữ, chỉ bảo bà ấy sáng mai dẫn Trụ Tử tới.

Vương Tam bà trở về kể lại sự tình với cả nhà, Vương Thuận bá bá và Vương đại nương vui mừng không để đâu cho hết. Vương Tam ông lại quả trách bạn già một chút, trách bà ấy không nên nói lại những lời của những người đó cho bà Tây. Vương Tam bà cũng thật sự hối hận, có mấy lời nghe rồi cũng không thể làm như chưa từng nghe, đã biết thì không nói cũng không được.

” thôn ta có ai không bị mấy người phụ nhân ngứa miệng đặt điều đầu, chúng ta chỉ cần đừng coi những lời này là thật, sau này tốt với chỗ nhà thím tây là được.” Vương đại nương thấy ông cụ quả trách bà cụ thì khuyên giải.

“Ta cũng nói rồi, mặc kệ bọn họ châm ngòi, chúng ta cứ làm việc mình nên làm cho tức chết đám đó đi. còn làm như ta đoán không ra chút tâm tư này của họ ấy, không phải là sợ sau này nhà thằng Viễn giúp đỡ chúng ta ư? thừa dịp hiện tại tới trước châm ngòi, ta còn lâu mới nghe theo.” Vương Tam bà nói.

“Giúp hay không đều là tâm tư của người ta, nhà ta cũng không thể cưỡng cầu. thằng Viễn nếu chịu dạy Trụ Tử biết chữ là tốt rồi. cháu đích tôn của ta sau khi biết chữ, ta cũng không cần nó đi thi cử nhân tú tài, sau này chỉ cần có thể đến trong trấn làm tiểu nhị thì đã hơn những đứa trẻ khác nhiều.” Vương Tam ông bắt đầu tính toán tương lai cho cháu đích tôn.

Trụ Tử vừa nghe bà nội bảo ngày mai có thể đi theo anh Tây Viễn học chữ thì mừng rỡ đến sờ đầu. Hắn đã sớm hâm mộ Tây Vi và Vệ Thành biết chữ, còn trộm nhờ Tây Vi giúp hỏi anh Tiểu Viễn tên mình viết thế nào, Tây Vi hỏi cho, trong lòng hắn nhớ rất kỹ. Bây giờ có thể cùng anh Tiểu Viễn học chữ, hắn cũng có thể đọc Tam Tự kinh ! nói hơn nữa, học hành có chỗ tốt gì thì trẻ con nông hộ giản đơn còn chưa nghĩ ra được, chỉ biết là chỉ cần biết chữ thì đám người lớn trong thôn đều coi trọng hơn, là một việc rất giỏi.

Ngày hôm sau, Trụ Tử đến nhà Tây Viễn đi theo Tây Viễn học chữ, Vương Thuận bá bá và Vương đại nương dẫn đi, còn nói lấy ra hai bao bột sữa. Đây là con gái Vương Tam bà qua tiết Trung thu trở về thăm

mẹ mua cho, Vương Tam bà không nỡ ăn, khi không thường phân cho bọn nhỏ một khối, hiện giờ đều lấy ra đem đến nhà Tây Viễn. Bọn họ dù chưa thấy qua cảnh đời cũng biết bái tiên sinh học chữ phải trả công cho thầy giáo, nhà họ Tây không nói nhưng bọn họ cũng không thể giả bộ hồ đồ làm như không biết. tính đi tính lại thứ trong nhà có thể lấy ra cũng chỉ có hai bao bột sũa này, vệt nhà ngỗng thì nhà họ Tây cần bản không thiếu. Tam ông và tam bà không ra mặt, hai người bọn họ sợ nếu bọn họ đi thì mấy người ông cụ Tây sẽ không thu phần lễ vật này, nên để cho bọn tiểu bối ra mặt là được.

Tây Viễn hôm qua nghe bà nội nói chuyện Trụ Tử đi theo học chữ liền không do dự đáp ứng, hẳn hiểu được suy nghĩ trong lòng bà nội, cũng thích đứa bé Trụ Tử này. dù sao đối với hắn, chăn một con dê cũng là chăn mà chăn hai con dê cũng là chăn, nhiều ít một con cũng không có gì khác nhau.

Bởi vì Trụ Tử không có giấy và bút mực, Tây Viễn đem của mình phân cho Trụ Tử, Vương Thuận bá bá mặt đỏ rần, không phải trả tiền vì Tây Viễn nói không cần, coi như là quà nhận thầy hắn cho Trụ Tử. Dù không chính thức bái sư, ở trong lòng người họ Vương, Tây Viễn chính là giáo viên nhỏ của Trụ Tử, tiên sinh nói chuyện vẫn tương đối có độ nặng, Vương Thuận bá bá mới không lên tiếng, trong lòng nghĩ giấy và bút mực được tiện nghi, sau này phải tìm cơ hội bù trở về cho anh em nhà họ Tây.

Trụ Tử cùng Tây Vi, Vệ Thành ở nhà chính theo Tây Viễn học chữ, hai vợ chồng Vương Thuận cũng không đi, ngồi ở gian giữa giúp nhà họ Tây xát ngô, nghe trong phòng chính truyền đến tiếng con trai ngáy ngô đọc sách, trong lòng, trên mặt ý cười sao cũng không ngăn được.

25. Quyển 1 - Chương 25: Vay Tiền

tiến vào tháng mười, thời tiết đã rất lạnh, người lớn trẻ con trong nhà đều mặc vào áo bông quần bông mỏng. Trong thôn có nhà không có điều kiện làm cả áo bông mỏng và dày, liền làm một bộ thật dày, cả mùa đông sẽ mặc một bộ này. nhà Tây Viễn dựa theo lời Tây Viễn, trong nhà vô luận người lớn hay tiểu hài tử, bình thường ngoài một bộ áo bông quần bông mỏng vừa người, áo bông quần bông dày ra, còn làm một bộ áo bông to, chuyên dùng để mặc xuất môn khi thời tiết rét lạnh.

Hiện giờ, Tây Văn Minh cách mỗi ba ngày phải đến thành Ngạn Tuy, đi sớm về trễ, bên ngoài càng lạnh hơn. kiện áo bông dày kia bà nội sớm làm cho ông, khi đưa đồ ăn thì mặc lên người, một chút cũng không lạnh. Tây Viễn dẫn dò Tây Văn Minh, hỏi Kỳ chương quây xin lông ngỗng sau khi Tụ Đức Lâu giết ngỗng về, chuẩn bị cùng bà nội và mẹ nghiên cứu xem có thể làm ra một món áo lông cho cha mặc không. dù sao hiện tại vừa mới đầu đông, chưa tới lúc trời lạnh chân chính, vào đông ngày rét Tây Văn Minh còn chạy như vậy thì thực chịu tội, áo bông dày trên người có thể cũng không chống cự nổi hàn khí phương bắc. giấy trên chân, khi Tây Viễn đến trần Vạn Đức thấy có bán giày da dê bèn mua cho cha một đôi, Tây Văn Minh đi một hồi lại cởi xuống, nói là nóng đến chân vã mồ hôi, đợi khi nào lạnh hơn lại mặc.

cuộc sống trong nhà bình đạm trôi qua, mỗi ngày Tây Viễn đứng lên dạy ba gia hỏa học chữ, sau khi học chữ mới xong thì ôn tập một chút những chữ trước kia đã học qua, sau đó lại bảo ba đứa bé dùng vở chữ mẫu tập viết chữ. Ba gia hỏa rất cố gắng, cốt lõi anh trai dạy đều có thể nắm giữ, ngẫu nhiên có một lần Tây Viễn hỏi mà không đáp đc, chưa đợi Tây Viễn nói gì thì tiểu tử kia tự nó đã gấp đến muốn khóc trước, làm hại Tây Viễn còn phải đi dỗ.

Bởi vì đệ tử bớt lo, Tây Viễn dạy cũng thoải mái. Mỗi lần dạy học xong, Tây Viễn hay dùng chậu than trong nhà đun một ít chè lê, ông nội có tật ho khan, vừa đến mùa đông liền phát tác. Cho nên vào mùa thu, Tây Viễn cùng cha đã đến rừng một chuyến, hái về thật nhiều lê đại cát vào trong hầm ngầm. mặc dù có một ít bị nát hỏng, bất quá phần lớn đều bảo tồn hoàn hảo, cỡ lâu ngày sẽ mất đi hàm lượng nước, ăn không mong nước nhưng dùng để đun chè thì vừa khéo. lê đại vốn có chút mềm, Tây Viễn cắt lê thành khối nhỏ, bên trong cho thêm đường phèn, sau khi đun xong uống lên sẽ thấy chua chua ngọt ngọt vừa tiêu đàm vừa trừ hoả. cũng không biết là tác dụng của chè lê hay là tác dụng tâm lý, ông nội cũng nói mình năm nay ho khan ít hơn những năm qua. Tây Viễn đoán vẫn là tác dụng tâm lý lớn hơn một chút.

Mỗi lần đun chè lê cho ông nội, Tây Viễn đều mang cho hai đứa nhóc một phần, hiện tại lại tăng thêm một đĩa Trụ Tử. Ban đầu Trụ Tử không chịu uống, hẳn biết lê mặc dù là quả đại nhưng có thể bảo tồn đến hiện tại cũng không dễ dàng, mặt khác bên trong có đường phèn rất đắt tiền, xa hoa, nhà hắn quanh năm suốt tháng cx chưa chắc mua một lần. cho nên mỗi lần Tây Viễn cho hắn, tuy miệng thèm đến chảy dãi ròng ròng, hẳn vẫn lắc đầu không chịu lấy, Tây Viễn cho hắn nữa, hẳn liền xoay người chạy trốn cực kỳ nhanh. Sau này vẫn là bà nội nói với Vương Tam bà, bảo bà về nhà nói cho cháu đích tôn, sau này Tây Viễn cho cái gì thì không nên khách khí, cứ cầm là đc. Vương Tam bà cũng biết, hiện giờ Tây Viễn đã chấp nhận Trụ Tử, cũng không coi hắn là người ngoài, nếu tự khách khí ngược lại trở nên mất thân, cho nên về nói đạo lý với Trụ Tử, Trụ Tử mới thoải mái cùng Tây Vi Vệ Thành hưởng thụ thức ăn ngon Tây Viễn làm.

Bất quá, đám người Vương Tam bà luôn lấy một ít đồ ăn nhỏ, ít thấy cho nhà Tây Viễn. Đều là người sống đứng đắn, ai cũng ngại ăn chùa uống chùa đồ của người ta chứ không chỉ có tiểu hài tử.

Hôm nay, Tây Viễn đang ở trên giường xem mấy tiểu tử kia viết chữ thì cánh cửa gian giữa loảng xoảng vang lên một tiếng, Tây Viễn chỉ nghe hình như là tiếng của thím họ Từ hàng xóm phía đông. nhà Tây Viễn tuy cùng nhà họ Từ kế cận nhưng cũng không quá thân cận. người nhà họ Từ trước kia không nhìn trúng nhà họ Tây, ông cụ bà cụ nhà họ Tây thật ra anh dũng (ý là tài giỏi), đáng tiếc lớn tuổi, vợ chồng Tây Văn Minh đều hiền lành, vừa nhìn chính là không có tiền đồ gì, cho nên gặp mặt làm như không thấy, bình thường rất ít kết giao thực chất.

Nhà họ Từ có tứ đứa con trai, ba người sau khi thành thân đã phân ra ngoài, ở thôn khác xây nhà gạch mộc, hiện tại thím Từ và con cả Từ Lâm cùng sống. trong mắt nhà họ Từ, con cả Từ Lâm so với con cả nhà láng giềng Tây Văn Minh mạnh hơn nhiều, lớn lên thân cao mã lớn, lại giao tế rộng rãi, đều từng có qua lại cùng phần lớn nam nhân có bản lĩnh trong thôn, bình thường không có việc gì còn có thể đến trấn Vạn Đức làm công, so với trang hộ nông gia bình thường kiếm đc nhiều tiền hơn. Cho nên bọn họ đối với nhà họ Tây sống thành thật ở mặt ngoài khách khí, trên thực tế ở trong lòng có chút không để vào mắt. Bà nội và ông nội trong lòng tựa như gương sáng, biết một vài nhà mắt nhìn cao nên bình thường cũng không chủ động đi lại.

Hôm nay thím Từ đến cũng không biết có chuyện gì. Thím Từ kỳ thật so với bà nội nhỏ không được mấy tuổi, cũng không biết người trong thôn xưng hô thế nào, thật sự so với ông nội bà nội vai vế nhỏ hơn. Tây Viễn cũng không quá để tâm, dù sao bình thường qua lại không nhiều lắm, nhưng nhà mình cùng nhà họ Từ cũng không phải là không có một chút lui tới.

Qua nửa ngày, bà nội từ gian giữa vào nhà chính, sắc mặt có chút khó chịu. Bởi vì có mấy tiểu tử ở đó nên Tây Viễn nhìn nhận không hối, thấy bà nội nhấc đầu vói vào trong tủ treo quần áo, sờ soạng nửa ngày lấy ra một cái áo choàng ngắn vải xanh bọc thành bọc nhỏ. Tây Viễn biết bên trong áo choàng ngắn vải xanh là một bao vải bông, trong bao vải là một cái khăn cũ, bên trong khăn gói tiền vụn tiêu vặt trong nhà.

Bà nội lấy tiền làm gì? Tây Viễn thấy bà nội quay lưng đi, mở khăn ra cầm lấy tiền từ bên trong, chẳng lẽ thím Từ đến đây vay tiền bà nội ư?

Tây Viễn mang theo nghi hoặc nhìn bà nội cất áo choàng ngắn vải xanh lại trong tủ quần áo, dùng một tấm khăn vải gói tiền đồng lại rồi ra ngoài.

Một lát sau, Tây Viễn nghe được tiếng tiền khách của bà nội và mẹ. Hắn dặn dò mấy hài tử còn đang nghiêm túc viết chữ xong, mình thì xuống kháng đi vào gian giữa.

Trong gian giữa, bà nội tiền xong khách, đang ngồi ở trước khay đàn trên bàn, vừa xát ngô vừa xuất thần.

“Bà ơi, vừa rồi thím Từ đến là có chuyện gì thế ạ?” Tây Viễn nhỏ giọng hỏi.

“Đến vay tiền!” Bà nội cũng nhỏ giọng trả lời.

“Vay tiền ư? nhà họ chẳng phải rất tốt sao, vay tiền làm gì ạ?” Tây Viễn có chút tò mò, lấy bộ dạng mắt cao hơn đầu của nhà họ Từ sẽ chạy đến nhà người ta vay tiền ư?

“Nói là Từ lão đại đến thị trấn giao địa tô tử bị người đánh, phải bồi người ta mấy lượng bạc.” ngô trong khay đàn gần đây, bà nội bưng khay đàn đi, Tây Viễn giữ túi bên cạnh giúp bà nội cất ngô vào trong túi.

“Hắn đi hiến lương, đánh người để làm chi?”

“cháu còn không biết đó thôi, lúc giao thuế má có đôi khi gặp đc công sai trong nha môn để nói chuyện, giao đủ số là đc, có đôi khi đụng tới kẻ thiếu đạo đức liền thiệt thòi lớn.” cái n ày Tây Viễn thật ra đã nghe ông nội và cha nói qua.

Triều đình chia ruộng đất thành ruộng thượng đẳng, ruộng trung đẳng và ruộng hạ đẳng, trong tam đẳng lại chia làm thượng trung hạ tam đẳng, và chín cấp, mỗi cấp ruộng thu thuế không giống nhau, căn cứ chế định triều đình chia theo sản lượng trên mẫu để tính, bất quá đều là ba mươi phú nhất, cũng chính là tỉ lệ 30:1, tỷ như một mẫu sinh sản xuất ra ba mươi đấu lương thực thì phải dâng cho nha môn một đấu.

Theo lý mà nói thuế má này cũng không tính là nặng, nhưng thường xuyên có nhà dịch trong nha môn phụ trách thu thuế lương thực lại mưu lợi bất chính từ bên trong, bọn hắn sẽ nói màu sắc lương thực không tốt không đạt, phải giao thêm để bù vào; hoặc là khi cân dùng hộc to làm dụng cụ, dân chúng dâng lương phải bỏ lương thực vào hộc để tính mức lương thực, cho lương thực vào không chỉ cần đầy mà còn phải có ngọn, sau đó chủ quản thuế lại dùng chân đá mấy lần, khi đá sẽ có lương thực tràn ra rớt xuống đất, lương thực tràn ra này dân chúng không được quét về, nghe nói là để bù lại hao tổn trong quá trình chứa đựng và vận chuyển, trên thực tế đều do người trong nha môn chia chác lẫn nhau. Đây gọi là “Lâm tiêm đá hộc”. Đôi khi đụng tới quan lại nhỏ nhẩn tâm, giao thêm mấy đấu lương thực đều là chuyện thường.

Cho nên năm nay thuế ruộng nhà Tây Viễn không giao lương thực mà là dùng tiền để nộp, một là vì lương

thực trong nhà vốn không nhiều lắm, mặt khác là vì tránh chịu cơn giận không đâu này.

Hôm nay Từ lão đại Từ Lâm cùng với các anh em đi dâng thuế đất, kết quả đựng phải tên công sai có lòng tham, bị người ta đá học kinh quá, Từ lão đại trong lòng nóng nảy, bất quá biết mình là dân chúng bình thường không thể trêu vào người trong nha môn cho nên nhẫn nhịn không hé răng. Bởi vì tâm tình không tốt nên lúc đi ra không chú ý cùng với thôn dân cũng dăng lương thực động chạm một chút, hai người ai cũng không nghen liền đánh nhau, ba anh em khác nhà họ Từ gì cũng không nói, đồng loạt mà lên đánh người ta một trận ra trò. khi đánh người thì thống khoái nhưng người ta cũng có thôn dân cùng thôn cùng họ thân thích ở đó, cuối cùng song phương trải qua điều giải, nhà họ Từ đánh người phải bồi thường người bị đánh ngân lượng làm tiền thuốc men.

“Ôi, quanh năm suốt tháng trồng ra chút đồ không dễ dàng mà!” Bà nội thở dài.

“Bà ơi, bà nhìn xem, đâu đến lượt nhà mình lo chuyện nhà người ta.” Tây Viễn khuyên bà nội.

“vậy cũng phải, vẫn là cháu đích tôn của bà nói rất đúng.” Bà nội cười cười.

“Bà ơi, trong lòng bà có phải còn có chuyện khác làm bà cần suy nghĩ phải không?” Tây Viễn thấy bà nội không giống đã thật sự buông hết toàn bộ.

“cái gì cũng không giấu diếm được thằng Viễn nhà mình mà.” Bà nội cười khổ một cái.

“Chuyện gì vậy ạ? bà nói đi.” Tây Viễn vội la lên.

“Cũng không có chuyện gì, bà giữ quy tắc cùng nhà họ Từ ít qua lại, bình thường đi lại cũng không nhiều, thím Từ hôm nay làm sao lại bỗng nhiên chạy đến nhà chúng ta vay tiền!” Bà nội lại thở dài.

“Bà ơi, bà có phải lo sau này trong thôn nhà ai có việc gì lại chạy đến nhà chúng ta vay tiền phải không? đưa cho lại sợ vạn nhất không đòi lại đc, không cho mượn thì lại vô duyên vô cớ đắc tội người ta đúng ko?” Tây Viễn cân nhắc hỏi.

“đúng vậy, bà cũng chỉ đoán vậy, cháu nói nếu đều đến nhà chúng ta vay tiền thì làm sao bây giờ!” Bà nội lo lắng nói.

“bà hôm nay đưa cho thím Từ bao nhiêu thế ạ?” Tây Viễn hỏi.

“Nàng công phu sư tử ngoạm hỏi mượn bà hai xâu tiền, bà nói nhà chúng ta không có nhiều như vậy, toàn bộ tiền đều dành ra mua lửa, trong nhà chỉ còn lại năm trăm văn, giữ lại ứng phó nhu cầu bức thiết và mua hàng tết. Cho nên chỉ cho nàng mượn đc bốn trăm năm mươi văn. bà còn tưởng rằng nàng ngại ít sẽ không nhận, không ngờ vẫn cảm.” Bà nội lo sợ bất an nói.

“Bà ơi, thế này không được, có tới vay tiền hay không thì tùy người khác, nhưng có cho mượn hay không còn không phải chính nhà ta nói mới tính, bà cần gì lo lắng ạ!” Tây Viễn bắt đắc dĩ nhìn bà nội.

“Ai u, đúng vậy đấy, bà không để tâm vào chuyện vụn vặt, lúc trước khi chúng ta vay tiền người khác, bọn họ lúc đó chẳng phải có tiền không cho mượn ư? bà thật đúng là có hai đồng tiền liền không biết phải làm sao!” Bà nội cười nói.

“vâng ạ, chúng ta phải thương lượng cùng ông nội và cha mẹ một chút, sau này kiếm chế cho vay tiền, tránh được bao nhiêu thì tránh, bằng không làm bà nội lo hỏng người thì sao!” Tây Viễn vẽ mặt đau khổ, lắc đầu dỗ bà nội.

“cháu đứa nhỏ này!” Bà nội bắt đắc dĩ lay đầu Tây Viễn, tự mình nghĩ cũng không nín được vui vẻ.

26. Quyển 1 - Chương 26: Chạy Mau

Mỗi ngày cùng anh trai học chữ xong, ăn xong đồ anh trai làm cho, Tây Vi và Vệ Thành có hơn một canh giờ cùng các bạn thân trong thôn chơi đùa. Hơn nửa năm công phu, Vệ Thành chân chính kết giao đc với mấy đứa bạn, không phải những đứa vì đồ chơi trong tay hắn hay vì đồ ăn ngon mà lấy lòng nịnh bợ hắn, mà là những đứa bạn đơn thuần thích cùng hắn chơi đùa. Ngoài Trụ Tử nhà Vương Tam ông, còn có Triệu Lâm nhà Triệu lão bát, Trình Nam nhà Trình Nghĩa.

mấy đứa bé khác biết bọn Tây Vi mỗi ngày cùng học chữ với anh trai, tuy hâm mộ nhưng biết người lớn nhà mình không kết giao nhiều với nhà họ Tây nên không có cách nào há mồm, không thể đi theo học như Trụ Tử, cho nên cũng không đi quấy người trong nhà. Bọn nó mỗi ngày định trước thời gian, khi thời gian tới, mấy tiểu tử liền đến chơi đùa cùng nhau.

Hiện tại trời đã lạnh, bề mặt đất đông cứng đã đạt tới độ dày một bàn tay, ban ngày đã ở dưới không độ, nước trong kênh nước đã đóng băng rất chắc chắn. cho nên mấy đứa trẻ con có đôi khi đến một cái kênh nước nhỏ cách thôn rất gần trượt băng. bọn nó chính là ở trên mặt băng dùng chân trượt, qua vài ngày để giày vải đã sắp nát tan tành,, bị người lớn trong nhà lấy chổi lông gà đánh một trận. sau đó vẫn là Tây Viễn xem qua, cùng Tây Văn Minh làm một đôi giày trượt băng cho hai đứa Vệ Thành và Tây Vi, kỳ thật chính là dùng tấm ván gỗ cứng mỏng đóng thành độ lớn của giày, ở dưới từng tấm ván gỗ cố định hai thanh sắt lớn, sau đó dùng dây thừng chắc chắn buộc tấm ván gỗ vào giày, như vậy là có thể trượt trên băng.

hai đứa Vệ Thành cũng không tàng tư, khi chỉ có mấy bọn nó, hai đôi giày trượt băng được mấy đứa đổi nhau chơi.

Mặt khác, Tây Viễn lại làm một con quay gỗ cho bọn nó, mấy hài tử mỗi đứa dùng dây thừng buộc thành cái roi nhỏ, không trượt băng thì tìm chỗ đất trống lấy roi đánh con quay chơi.

Bởi vì vẫn chơi cùng một chỗ, mấy đứa trẻ con đã lập thành một tập thể nhỏ, những đứa trẻ khác trong thôn muốn gia nhập cũng không dễ. Tuy đôi khi trong lúc chơi cùng nhau sẽ có chút mâu thuẫn, nhưng

con nít ấy mà, hôm nay tức giận không chơi với nhau, ngày mai chưa ai nói gì đã tự mình chơi cùng nhau, tức giận cũng không được bao lâu. Cho nên Tây Viễn rất yên tâm để mấy đứa trẻ con chơi đùa cùng nhau, lại bởi vì Vệ Thành là đứa biết đùa nhất trong mấy đứa trẻ con, cho nên dù nhỏ lại mơ hồ thành nhân vật quan trọng giữa mấy đứa, tất cả đều rất nghe hẩn, nhất là Tây Vi.

Hôm nay, mấy đứa trẻ con đang ở trên đất trống bên cạnh nhà Trình Nam chơi con quay, mỗi đứa cầm roi nhỏ đánh đến đầu đầy mồ hôi, miệng hết lớn. Lúc này, từ sau đồng củi nhà Trình Nam lộ ra một người, chính là Vệ lão nhị cha Vệ Thành.

Vệ lão nhị quan sát Vệ Thành vài ngày, phát hiện Vệ Thành mỗi trưa đều sẽ ra ngoài cùng mấy hài tử trong thôn chơi. gã vốn tính toán đợi khi Vệ Thành có một mình thì gọi hẩn, hỏi chuyện tiền nong nhà Tây Minh Văn một chút, hoặc là tìm cách lợi dụng Vệ Thành làm việc cho mình, cường bức cũng được, dụ dỗ cũng tốt, nghĩ cách bảo Vệ Thành phối hợp. Ờ, Vệ lão nhị luôn không đợi ờ cơ hội, nguyên nhân là Vệ Thành mỗi lần đi ra bên ngoài đều có Tây Vi và Tru Tử đi theo, hơn nữa, mấy đứa bé khác thường xuyên không chờ được, không đợi bọn Vệ Thành đi ra đã chạy đến ngoài cửa sân nhà họ Tây chờ.

Vệ lão nhị thật sự sốt ruột không chờ nổi nữa, cho nên hôm nay cho dù có mấy đứa bé khác ở đây vẫn đi ra tìm Vệ Thành.

“Vệ Thành, con tới đây một chút cho cha.” Vệ lão nhị hướng về phía Vệ Thành kêu lên. gã cũng không lo Vệ Thành không nghe, trước kia Vệ Thành rất sợ gã, gã bảo Vệ Thành làm gì Vệ Thành đều không dám phản kháng, bằng không để gã bắt được sẽ là một trận đánh đòn.

Có lẽ là ảnh hưởng xây dựng từ ngày xưa còn tồn tại, có lẽ là chuyện xảy ra đột nhiên, Vệ Thành sau khi nghe Vệ lão nhị gọi hẩn lập tức lảng tại chỗ, theo thói quen định đi hai bước về phía Vệ lão nhị lại dừng, sắc mặt có hơi trắng bệch, trong mắt lờ lờ ra một tia khiếp ý. Từ khi được anh trai dẫn về nhà họ Tây, cuộc sống của hẩn giống như lập tức từ địa ngục đi tới thiên đường, mỗi ngày đều vui vẻ, bóng dáng cuộc sống cực khổ trước kia từng chút từng chút bị phai nhạt, khi đi chơi cùng đám bạn nhỏ trong thôn, hẩn cũng không cố ý đi qua nơi người Vệ gia có thể xuất hiện, hẩn nghĩ chỉ cần mình không đối mặt với bọn họ thì người và chuyện quá khứ liền cách hẩn rất xa! Nhưng hôm nay, Vệ lão nhị đột nhiên hiện ra ở trước mặt hẩn, Vệ Thành mới phát hiện ra chỉ cần người Vệ gia muốn thì hẩn liền giống một con gà nhỏ bị nắm chặt trong lòng bàn tay.

” anh Thành Tử, chạy mau! Về nhà gọi anh trai! Nhanh lên!” Tây Vi thấy Vệ Thành đứng ngốc tại chỗ bất động thì lo lắng hô, đây là điều Tây Viễn lặp đi lặp lại nói với hai đứa nó, ở trong thôn, vô luận làm sao, chỉ cần đụng tới Vệ lão nhị và vợ gã thì bảo Vệ Thành gì cũng đừng nói mà lập tức chạy về nhà.

“Thành Tử, mau a, chạy nhanh lên!” Tru Tử nghe được Tây Vi kêu la cũng vội kêu Vệ Thành.

Nhắc tới anh trai, Vệ Thành lập tức nhớ lại lời anh trai dặn dò, ngay cả nhìn cũng ko liếc mắt nhìn Vệ lão nhị một cái, xoay người từ trước cửa sân nhà Trình Nam chạy về nhà.

“Ôi, Vệ Thành, con đứng lại đó cho cha, cha xem con chạy đi đằng nào!” Vệ lão nhị sao cũng không ngờ Vệ Thành sẽ phản ứng như vậy. Ngay ra một lúc, nhắc chân muốn đuổi theo Vệ Thành, ờ gã đi chưa tới hai bước, Tây Vi liền chắn ở trước mặt gã, mấy đứa Tru Tử vừa nhìn cũng râm râm xông tới. Tây Vi càng

khôn lỏi, hần cũng không đợi Vệ lão nhị phản ứng, “Oa” một tiếng khóc lớn lên, Tây Vi thật sự sợ Vệ Thành bị đuổi kịp, mặt khác anh trai cũng đã nói với hần, Vệ lão nhị muốn tìm Vệ Thành gây phiền phức, nhiệm vụ của Vệ Thành là chuồn cho lẹ, nhiệm vụ của hần là lớn tiếng khóc, có hay không có nước mắt đều không sao cả. Tây Vi nhớ rất kỹ lời của anh trai!

Tây Vi vừa khóc, mấy đứa Trụ Tử cũng học theo mà khóc, bọn nó chỉ thuần túy là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, chỉ có sấm mà không mưa. bọn Tây Vi vừa khóc thì Vệ lão nhị đã luống cuống, Vệ Thành ở trước mặt gã khóc thế nào đều không sao, gã là cha của Vệ Thành, đánh con mình là thiên kinh địa nghĩa, không phải chuyện của người khác. nhưng Tây Vi thì không giống, nó là nhóc con nhà họ Tây, để người trong thôn nhìn thấy sẽ nói gã một người lớn bắt nạt tiểu hài tử, có lý cx thành vô lý.

Đây cũng là nguyên nhân năm ngoái Tây Viễn cầm rìu đuổi Vệ lão nhị, Vệ lão nhị không dám hoàn thủ, mặt khác, bởi vì thái độ làm người của Vệ lão nhị, không quan hệ tốt với người trong cho nên mặc kệ ai đúng ai sai thì mọi người trong lòng đều sẽ có khuynh hướng. Còn người chính là như vậy, một khi ở trong lòng mọi người tồn tại ấn tượng xấu thì sau này muốn sửa cũng không dễ.

một chiều này của Tây Vi quả có hiệu lực, vừa cất giọng liền gọi gần hết thôn dân ra. Có thôn dân ở trong sân nhà xem chừng, có người trực tiếp đi tới nhìn xem là xảy ra chuyện gì.

” đây là sao thế?” hai vợ chồng Trình Nghĩa đang ở nhà kho sửa sang lại nhà, lương thực, cám trấu, đồ khô... Mọi người nói sửa nhà bạc vạn, bình thường cảm thấy đồ đạc trong nhà không nhiều lắm, vừa sửa sang lại liền khó khăn. Đang bẽ bộn thì chợt nghe tiếng khóc ai oán của tiểu hài tử, trong đó một tiếng nghe thế nào cx giống Trình Nam nhà mình. Trình Nghĩa vội vàng buông việc trong tay chạy ra, vợ hần cũng theo ở phía sau, bọn họ biết Trình Nam nhà họ ở sân trống gần nhà chơi, mới vừa rồi còn nghe được tiếng cười khoan khoái của mấy đứa trẻ con, sao chỉ chớp mắt đã khóc rồi? mà còn không chỉ là một đứa tiếng khóc?

Hai vợ chồng hồ nghi đi tới chỗ sân trống, thấy Vệ lão nhị vung tay đứng đó, mấy cây cải đỏ vẩy quanh gã miệng mở rộng lớn tiếng gào.

Trình Nghĩa vừa thấy liền không vui, trẻ con nhà mình chơi ở gần nhà, trêu chọc gì ai lại biến đám con nít thành như vậy! Cho nên lời hỏi ra khẩu khí cũng không tốt.

“gã phá đồng củi nhà chúng ta!” Trình Nam vừa gào vừa đáp.

Vừa rồi Vệ Thành chạy lại thêm mấy đứa trẻ con làm Vệ lão nhị tức giận, không có cách nào xì ra bèn mãnh liệt đạp hai cước lên đồng củi bên cạnh, cái này để Trình Nam nhìn thấy, cha của nó vừa ra thì lập tức cáo trạng.

“Vệ lão nhị ngươi sao thế, đồng củi nhà ta làm gì chọc ngươi à?” Trình Nghĩa chính là người tính tình nóng nảy, dính hỏa liền lên, vừa nghe con trai nói vậy thì lập tức xưng mặt hỏi Vệ lão nhị.

“...” Vệ lão nhị bị ăn nóng oan, gã chỉ muốn kêu con trai mình nói vài lời, gã trêu chọc ai sao? Gây chuyện với ai à? thẳng nhóc Vệ Thành này, nó chạy cái gì chứ? Chờ mình bắt được nó xem! Vệ lão nhị thầm hận.

Còn có đứa nhãi con nhà họ Tây kia, chưa lớn mà đã không ít tâm nhãn, dám há miệng hét gào!

“Không sao, không sao, Trình Nghĩa người đừng nóng giận, ta chỉ là đùa mấy tiểu hài tử thôi, mấy đứa bọn nó không biết ta đang đùa, he he.” chịu thôi, Vệ lão nhị trưng ra khuôn mặt tươi cười giải thích với Trình Nghĩa. Trình Nghĩa là một người không dễ chọc hấn biết rất rõ.

“Không có việc gì người đùa trẻ con làm chi? Ta thấy người đây là quá rảnh rồi rồi.” khẩu khí của Trình Nghĩa vẫn không được tốt, bất quá cũng không còn nín lỳ không tha. hấn cân nhắc chuyện này phỏng chừng có quan hệ tới Vệ Thành, vừa rồi Vệ Thành ở đây chơi hấn có thấy, hiện tại đảo mắt đã không thấy đâu khó mà thoát khỏi chuyện của Vệ lão nhị, hấn tuy không sợ Vệ lão nhị, bất quá cũng không muốn vô duyên vô cớ cùng hấn kết thù kết oán.

” đúng đó, lão Nhị, nếu nhàn rồi không có việc gì thì giúp chúng ta làm chút việc nhá? Nhà nhà ai ex bận rộn, chỉ có người nhàn rồi như vậy, chúng ta nhìn thấy đều đỏ mắt.” thôn dân bên cạnh cũng pha trò theo.

“Được chứ, có chuyện gì thì người cứ gọi ta, ý kiến khác không có.” Vệ lão nhị nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Tây Vi thấy Vệ lão nhị đi rồi thì nhanh chân chạy về phía nhà mình, hấn phải quay về nhìn anh Thành Tử. Trụ Tử và mấy đứa bé khác cũng đi theo phía sau.

“Ôi, Nam à, Trình Nam, con đi đâu? Trở lại cho mẹ.” mẹ Trình Nam hướng về phía Trình Nam hô.

“con đến nhà tiểu Vi, lập tức trở về ạ.” Trình Nam vừa chạy vừa trả lời.

“Ai nha, đứa nhỏ này, mẹ chờ con về đó.” mẹ Trình Nam bất đắc dĩ nói.

“Đi thì đi thôi, cũng không phải không trở lại.” Trình Nghĩa nói với vợ mình, hấn vẫn ủng hộ Trình Nam chơi cùng đám con nít nhà họ Tây, trong lòng không phải không hâm mộ Trụ Tử nhà họ Vương, nếu... ừ, nếu cũng có thể giống Trụ Tử đi theo thằng cháu cả nhà họ Tây Tây Viễn học chữ, hấn không để ý giúp Tây Văn Minh đánh Vệ lão nhị một chút.

bọn Tây Vi mới vừa chạy đc nửa đường lại đụng phải bà nội đang tìm đến, hóa ra Vệ Thành trở về kể hết mọi chuyện nên ông nội lo lắng muốn tới tìm Tây Vi, cơ bà nội biết ông nội tính tình quật cường sợ ông cùng Vệ lão nhị đánh nhau, một ông già sao đánh thắng được Vệ lão nhị cao lớn vạm vỡ, cho nên bà nội ngăn ông nội không cho đi, chính mình đi tìm Tây Vi.

“Bà nội!” Tây Vi thấy bà nội lập tức chạy đến.

“thằng nhỏ à, cháu không sao chứ, đây là khóc à? Vệ lão nhị đánh cháu sao?” Bà nội thấy trên mặt Tây Vi khóc như diễn viên hí khúc thì vội vàng lo lắng hỏi.

“Không ạ, bà ơi, gã chưa đánh cháu thì cháu đã khóc trước.” Tây Vi đáp. Hiện tại ngấm lại bộ dạng mình khóc vừa rồi, hẳn lại có chút hổ thẹn.

“Chúng cháu đều khóc theo.” Trụ Tử ở bên cạnh nói.

“ạ.” mấy tiểu mao đầu khác cũng đồng loạt gật đầu.

“được rồi, về nhà nào.” Bà nội dẫn Tây Vi và mấy đứa trẻ con đi về nhà.

Trong nhà Vệ Thành rúc vào trong lòng anh trai, Tây Viễn vì muốn đỡ hẳn nên đặt nôi lên khung trên chậu than trước mặt nung khoai tây lát. Vốn Tây Viễn đang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi đọc sách thì thấy Vệ Thành huych huych chạy vào nhà, vừa vào nhà ngay cả chào hỏi cũng không, trực tiếp vào buồng trong lên kháng bổ nhào vào trên người anh trai.

“Thành Tử, sao vậy?” Ông nội bà nội và mẹ Tây Viễn vừa thấy Vệ Thành không giống mọi ngày thì cũng nhanh chóng tiến đến phía sau Vệ Thành hỏi.

“Không cần nóng vội, từ từ nói.” Tây Viễn buông sách ôm Vệ Thành vào trong lòng, Vệ Thành vừa đến bên người anh trai liền không sợ. quá trình từ nhà Trình Nam đến nhà mình đối với Vệ Thành mà nói cũng không tính là xa, từ đầu xuân anh trai đã kêu hẳn và Tây Vi mỗi sáng sớm đứng lên chạy bộ, đắp bao cát, luyện quyền, Tây Vi có đôi khi còn trộm lười chớ Vệ Thành chính là một ngày cũng chưa từng gián đoạn, cho nên Vệ Thành nhìn qua nhỏ gầy nhưng thể chất rất tốt, chạy vài bước này còn chưa đủ làm hẳn mệt, hẳn chỉ là sợ bị Vệ lão nhị đuổi theo, cho nên mới sốt ruột, giờ vừa nhìn thấy anh trai liền an tâm.

Người trong nhà vừa hỏi, Vệ Thành liền kể lại chuyện cho mọi người, chưa đợi hẳn nói hết thì ông nội liền giận đến muốn xoay người ra khỏi nhà.

” ông lão chết tiệt, ông đây là đi làm gì?” Bà nội vội vàng ngăn lại.

“Mẹ nó Vệ lão nhị, thực bất nạt chúng ta không trêu vào gã, ông đây hôm nay một cuộc đánh chết gã!” Ông nội tức giận tìm cuộc trong phòng, ông đã quên mất là cái cuộc mấy ngày hôm trước trong khi thu dọn nhà đã được cất vào nhà kho.

“ông ổn lại cho ta, đừng có việc này còn chưa giải quyết ông đã lại gây ra thêm chuyện.” Bà nội hò lên với ông nội.

“Ông ơi, ông ơi, không sao, ông đừng vội, cháu phỏng chừng Vệ lão nhị chỉ là động tâm chút tiền nhà chúng ta muốn hỏi Thành Tử một chút, chứ chuyện khác gã còn không dám.” Tây Viễn an ủi ông nội.

“Nghe thẳng Viễn, ông ngồi xuống cho ta.” Bà nội ấn ông nội ngồi lên mép kháng.

“Đúng đây ạ, cha à, chúng ta hãy chậm rãi thương nghị chuyện này làm sao.” mẹ Tây Viễn cũng ở bên cạnh khuyên, vừa rồi ông cụ muốn tìm Vệ lão nhị liệu mạng, bà làm con dâu không để đưa tay ra ngăn, hiện tại cũng gấp làm yên lòng ông cụ.

“Ôi, còn thằng Vi thì thế nào, ông xem xem thế nào, đừng để chậm trễ.” Bà nội quái ông nội nói. Ông nội vừa nghe cũng nghĩ tới, Vệ Thành đã trở lại nhưng Tây Vi còn ở đằng kia đó.

“Hay là để ta đi, ông đi có khi lại cùng Vệ lão nhị đánh nhau, việc nhỏ cũng thành chuyện lớn, ta một bà lão ta không tin gã còn dám đưa tay đánh ta.” Bà nội ngăn ông nội đang muốn ra ngoài, bản thân phải phủi trên người ra khỏi cửa phòng.

“Anh ơi, tiểu Vi không sao chứ?” Vệ Thành thấy anh trai nướng khoai tây lát cho mình, lo lắng hỏi Tây Viễn.

“Không sao, bà không phải đi rồi ư, lập tức sẽ trở lại.” Tây Viễn an ủi Vệ Thành.

” anh Thành Tử, anh Thành Tử.” Trong sân truyền đến tiếng của Tây Vi, tiểu tử kia dù sao vừa mới khóc một hồi, giọng có chút nghèn nghẹn.

“Thành Tử, Thành Tử.” Mấy đứa trẻ khác vừa tiến đến cũng gọi Vệ Thành.

“Mau vào, mấy đứa các em không sao chứ? sao đều thành diễn viên hí khúc rồi.” Tây Viễn thấy Tây Vi như thế thì có chút đau lòng, bất quá cũng không thể chỉ quan tâm con nít nhà mình mặc kệ con nhà người ta.

“mẹ đi chuẩn bị nước, cho mấy đứa nó lau mặt.” mẹ Tây Viễn xoay người ra phòng bếp.

“Anh ơi, ” Tây Vi cũng tới dựa vào bên cạnh anh trai, hắn vẫn thấy vừa rồi khóc nhè có chút mất mặt.

“Trụ Tử, đến gian giữa lấy mấy ghế nhỏ, anh nướng khoai tây lát cho mấy đứa các em.” Tây Viễn nói với Trụ Tử.

“ạ, được, anh Tiểu Viễn.” Trụ Tử hiện tại cũng rất quen thuộc nhà Tây Viễn, đến gian giữa lấy ra mấy ghế nhỏ, mấy đứa trẻ ngồi quanh Tây Viễn. Tây Viễn phân mấy lát khoai đã nướng xong cho mấy đứa bé. Trong nhà mùa đông không thiếu nhất chính là khoai tây bấp cái củ cải, hơn nữa hiện tại bởi vì phải làm gà nướng, gà quay, mà gà trong nhà cho ăn rất tốt nên mập hơn, để gà nướng, gà quay hương vị ngon phải lấy mỡ gà ra lại thêm vịt ngỗng nội tạng cầm về từ Tụ Đức Lâu, cũng thường xuyên có mỡ vịt mỡ ngỗng, cho nên trong nhà hiện tại không thiếu nhất chính là mỡ. Tây Viễn rót thêm mỡ vào trong nồi, sau đó bỏ lát khoai tây đã cắt mỏng vào, chờ chiên cho hai mặt vàng óng thì rắc lên chút bột ngũ vị hương chính hắc làm, sau đó dùng cái xéng xúc ra, thừa dịp ăn nóng đến thơm giòn cả miệng!

Mấy đứa trẻ con ăn đến cả miệng nhỏ nhắn bóng loáng mỡ, cũng không câu nệ như vừa rồi, bắt đầu vừa ăn vừa ríu rít kể lại “hành động vĩ đại” vừa rồi của mấy đứa, Tây Viễn bên miệng mang theo ý cười nghe,

ánh mắt lại híp lại, xem ra chuyện hấn lo lắng sắp xảy ra.

27. Quyển 1 - Chương 27: Mất Dê

ngày Vệ lão nhị tìm Vệ Thành, Tây Văn Minh vừa lúc đến thành Ngạn Tuy đưa đồ ăn không có ở nhà, trở về nghe nói chuyện này thì cũng rất nóng nảy.

Tây Viễn lại vẫn vậy, mỗi ngày ngoài dạy mấy đứa bé học chữ chính là làm đồ ăn ngon. Hiện tại hấn không cho Tây Vi và Vệ Thành ra ngoài chơi trong thôn, nhìn lom lom hai đứa con trai. mấy đứa bé khác mỗi trưa đến tìm Tây Vi Vệ Thành chơi, Tây Viễn đặc biệt quét ra một khối đất trống ở trong vườn sau nhà, làm bằng để mấy đứa trẻ con ở nơi này chơi đá cầu, đánh con quay, còn ở bên cạnh cùng Tây Văn Minh dựng lên hai cây gỗ to, bên trên đóng chốt chằng dây. hiện giờ không cần phải xen vào, mấy đứa trẻ con cũng có thể ở đó đùa vui đến quên trở về.

Tây Viễn thì ở trong phòng làm đồ ăn vặt cho bọn nhỏ, dùng củ cải thái sợi chiên lên.

Hiện ở trong thôn đã có lời đồn đãi nói Vệ lão nhị muốn đưa Vệ Thành về, Tây Viễn cũng nghe nói, hấn ở mặt ngoài làm như không có việc gì chứ kỳ thật trong lòng một mực tìm cách giải quyết chuyện này. Bất quá, hấn còn muốn chờ một chút.

Con lừa sau khi mua về, Tây Minh Toàn đã tới nhà hai lần, chủ yếu là muốn nghe gà vịt ngỗng nhà anh cả rốt cuộc bán đc bao nhiêu tiền, nói gần nói xa với vợ chồng Tây Văn Minh. Tây Văn Minh là một người mềm lòng, đầu chịu nổi người khác nói vài câu hay, nếu không phải Tây Viễn từng dặn dò qua, ông sớm đã bị dỗ nói ra.

dẫu thế, Tây Minh Toàn vẫn thường xuyên đưa hai tiểu tử trong nhà tới ăn chùa uống chùa. Tây Viễn luôn không lên tiếng, trong lòng hấn có chuyện càng lớn hơn, nào có rảnh lòng tiêu phí tâm tư lên những chuyện nhỏ nhặt này.

Bà nội thì lại mỗi lần đều có chút không được tự nhiên, bà cảm thấy Tây Viễn đối với chú ba có chút lạnh nhạt quá phận. Theo lý mà nói, bởi vì chuyện hai nhà mặc dù có chút làm cương, cđ hiện tại người lớn đã có chút hòa hoãn, sao đến Tây Viễn vẫn còn nhớ thù kia, cháu đích tôn của bà hấn không phải là đứa trẻ để ý như vậy mà. Ở trong lòng bà cụ, mười ngón tay, cắn cái nào cx đều đau, tuy chương mắt thẳng bà và thái độ xử sự của hấn với người trong nhà, nhưng cũng không muốn quan hệ của mấy đứa con trai ngay cả người ngoài cũng không bằng.

“ông gia, ông nói xem thằng Viễn đứa nhỏ này sao lại nửa nhỡ cầu cũng chương mắt chú út nó thế?” Bà cụ không có cách nào, đành phải lải nhải cùng ông cụ.

“Ai bảo thằng ba ban đầu làm ra chuyện không đúng.” Ông cụ lại không nghĩ nhiều như vậy.

“Không đúng, thằng ba và thằng cả đối nghịch cũng không phải là một năm hai năm, trước kia thằng Viễn cũng đâu như vậy mà, thấy thằng ba vẫn gọi chú, vẫn cùng Hồ Tử Cầu Đản trong nhà thằng ba chơi đùa, không giống hiện tại. ông xem, hai đứa Đầu Hồ nó đều không để ý, lại càng không cần phải nói đến chú út nó, từ xa thấy chú út vào sân nó đã xoay người trốn vào nhà.” Bà cụ đem nghi vấn của mình nói cho ông cụ.

“là bà đa nghi thôi, thằng ba trước kia đến đây, thằng cả cũng không muốn đối mặt mà. hiện tại thằng ba chuyển lời hay, mới không có việc gì thì cùng hần nói hai câu. thằng Viễn trước kia phỏng chừng tuổi còn nhỏ không muốn gây chuyện, hiện tại lớn rồi bắt đầu suy nghĩ thôi.” Ông cụ phân tích.

” có chuyện như vậy ư?” Bà nội vẫn còn có chút nghi hoặc.

“Không phải như vậy thì còn có thể là thế nào chứ, chút chuyện ấy nhà mình bà còn có thể suy ra gì nữa, đừng lo lắng mù quáng, thằng Viễn đứa bé kia chuyện gì trong lòng cũng tính, không cần bà nghĩ này nghĩ nọ.” Ông cụ quả trách bà cụ.

“cũng đúng lắm.” Bà nội sau khi nghĩ không ra, cũng tạm thời tin thuyết pháp của ông nội.

lại qua hơn mười ngày, Tây Viễn vẫn không nghe được chỗ Vệ lão nhị có động tĩnh gì, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Vệ lão nhị cứ như vậy quên đi?

Hôm nay nửa đêm giờ Tý, người một nhà đang ngủ say sưa, đột nhiên trong sân truyền tới tiếng kêu của Đậu Tương Giác và Hồ Tử, Hồ Tử sửa mọi người còn không đặc biệt để ý, nó ngẫu nhiên có người từ trên đường bên thôn đi qua cũng sẽ gâu gâu vài tiếng, cả Đậu Tương Giác rất ít lên tiếng một khi phát ra âm thanh, vậy nhất định có việc!

Ông nội và Tây Minh đều vội vàng vụng dậy từ trong chăn, đến gian giữa quơ lấy thứ gì tiện tay chẳng qua còn chưa ra khỏi cửa. hiện tại người khác đang ở một nơi bí mật gần đó, bọn họ ngoài sáng, vạn nhất cạnh cửa có người, tùy tiện ra ngoài bị đánh hôn mê là thôi xong. Nghe trong chốc lát, cảm thấy tiếng vang ở hậu viện, hai người mới một trước một sau ra khỏi nhà, trong vườn chỗ dựa vào tường, Đậu Tương Giác đang cùng hai người cấn xé cùng một chỗ, Hồ Tử ở bên cạnh gâu gâu đi theo cấn, lúc này ở góc cánh cửa chạy tới một thân ảnh, hướng về phía hai người nhỏ giọng hô: “Đột, chạy mau, người nhà họ đã ra rồi.” Ba người khiêng lên một kiện đồ vật, vội vội vàng vàng từ sau tường lộn ra ngoài, trong đó có một người khập khiễng.

“Cha, chạy mất rồi.” Tây Văn Minh thấy bóng đen chạy đi thì nói với ông cụ.

“Đừng đuổi theo, ra mời cũng không đuổi kịp, mau nhìn xem có mất gì không.” Ông cụ lo lắng nói.

“dê, con dê nhỏ không còn.” Tây Văn Minh dù sao tuổi còn trẻ, ánh mắt tốt hơn ông cụ.

” trộm mất dê nhỏ? dê lớn thì sao?” Ông cụ hỏi.

“con lớn thì còn ạ.” Tây Văn Minh đáp.

“đám vương bát dê con này, chuyện thương thiên hại lý gì cũng dám làm.” Ông cụ tức giận đến râu cx dựng thẳng.

“ông nội, sao vậy ạ, mất gì sao ạ?” Tây Viễn cũng đã ra, bắt quá hấn nghe xong động tĩnh trong sân, cũng biết kẻ trộm đồ đã chạy. Hấn một tay cầm đèn, tay kia thì thật cẩn thận chống đỡ.

“Con dê nhỏ đã mất.” Ông cụ trả lời.

“A, dê lớn không sao chứ ạ?” hai con dê này là mùa xuân mua để cho Vệ Thành uống sữa dê bổ thân mình, con dê nhỏ sau khi mua về cao hiện giờ đã lớn lên, bắt quá người trong nhà vẫn quen gọi là dê nhỏ. Dê cái hiện giờ ra sữa hơn bảy tháng nên đã không còn bao nhiêu sữa nữa, Tây Viễn còn muốn chờ cha tiếp tục hỏi thăm mua một con dê cái vừa sinh con có sữa để vắt sữa thay con trong nhà này.

“Dê cái không sao.” Tây Văn Minh đáp, vừa lấy tay sờ sờ trên người dê cái. Dê cái “Mị mị” kêu hai tiếng, tiếng kêu rất nhỏ, nghe có vẻ vô lực.

” Viễn à, mau lấy đèn tới, dê cái có hơi là lạ.” Tây Văn Minh nói với Tây Viễn.

“sao vậy?” Ông nội cũng lo lắng hỏi.

“Cha ơi, cha nhìn con dê này.” Tây Văn Minh nói với ông cụ. Tây Viễn lấy đèn tới, thấy dê cái quỳ rạp trên mặt đất, thấy người đi tới muốn đứng lên, cđ cổ vài cái cũng ko đứng lên đc.

“Đây là đã trúng gậy, phỏng chừng không sống nổi.” Ông cụ bưng đèn để sát vào dê cái nhìn xem nói.

“ông ơi, dê cái hết thuốc chữa thật rồi ư?” Tây Viễn thực đau lòng, hai con dê mua về, phần lớn thời gian đều theo chân hấn ra ao ăn cỏ, hấn vừa lừa vịt ngỗng, vừa chăn dê, cũng sinh ra chút cảm tình.

“Dem dê cỡi ra ôm trong phòng thôi, để ngày mai nhìn lại xem thế nào.” Ông cụ phân phó.

dê đc bế vào, bà nội và mẹ cũng đã mặc quần áo xong đang muốn đi xem một chút, lại lo lắng hai đứa bé trong phòng. Tây Vi và Vệ Thành ngủ như chết, động tĩnh lớn như vậy cũng không tỉnh, may là không tỉnh chứ không thì cảnh tối lửa tắt đèn trộm trong vào nhà thế nào cũng sẽ làm hai đứa bé sợ hãi.

“Đều tại ta, chỉ nghĩ sợ lừa bị mất nên buộc lừa ở sân trước, không nghĩ tới dê.” Ông cụ hối hận nói. sân trước của nhà không rộng lắm, phải thả lừa, còn có xe, gà trong nhà bởi vì nhà kho một nửa dùng để làm lò quay vịt, đã đc cha và ông nội sửa lại, hiện tại dùng để làm gà nướng, gà quay, sợ đặt ở gian giữa thì có đôi khi người trong thôn đến sẽ nhìn thấy, cho nên đưa tới nhà kho. Bởi vì một nửa nhà kho vẫn nhóm lửa, cho nên ấm áp hơn, gà trong nhà đc cất vào trong lồng gà bỏ vào một nửa nhà kho khác, còn đồ vốn đặt

trong nhà kho thì một nửa bỏ vào nhà tây, một nửa Tây Văn Minh và ông cụ đặt ở bên cạnh chuồng lừa, khi dựng chuồng lừa đã đặc biệt ở bên cạnh dùng gỗ xây một cái nhà kho giản dị.

Như vậy mấy thứ tương đối đáng giá đc tập trung ở gần nhà kho, cho nên cũng chuyển ổ của Đậu Tương Giác và Hồ Tử tới trước chuồng lừa, để hai con chó trông coi, ban đêm có động tĩnh thì có thể nghe được ra. cả ai biết, dê không đc coi trọng lắm thế nhưng cũng có người trộm.

Dê ở đây không được hoan nghênh, tuy thịt dê tốt, sữa dê cũng tốt, nhưng mà dê có mùi hôi, mọi người không biết bỏ thế nào nên làm ra cũng không có ai thích ăn. Vì vậy, ông nội và cha còn cả Tây Viễn cũng ko quá phòng bị dê sẽ bị trộm, phía trước sân không còn chỗ, bèn buộc dê ở vườn sau.

“một đám táng tận lương tâm.” Bà nội mắng, cả cũng không thể tránh được, đây rõ ràng là cố tình hại người mà.

“Không sao, dê cũng không đắt, mất thì mất thôi, bằng không thì chúng ta lại tính toán mua một con.” Tây Viễn an ủi đám người lớn.

” Viễn à thế nào, con học cùng thầy thuốc Lý lâu như vậy, nhìn xem con dê còn cứu đc không?” mẹ Tây Viễn hỏi Tây Viễn.

“...” Tây Viễn nhin không được muốn đảo cặp mắt trắng dã, hẳn học cùng thầy thuốc Lý cx đâu phải thú y.

Người một nhà ngoài Tây Vi và Vệ Thành ngủ mọi chuyện không biết thì những người khác một đêm đều không chợp mắt, không đợi đến hừng đông, dê cái mỏng manh “Mị mị” kêu hai tiếng cũng đã chết.

Sáng sớm, Tây Vi và Vệ Thành vừa thấy dê cái đã chết thì đều nghi hoặc nhìn người lớn trong nhà, người trong nhà cũng không còn gạt hai đứa nó, việc này giấu diếm cũng giấu diếm không được, trong thôn nhà ai có một chút gió thổi cỏ lay người khác cũng biết, huống chi chuyện có trộm vào nhà như vậy, cùng với để con nít từ chỗ người khác biết, còn không bằng người trong nhà mình nói cho bọn nó biết, cũng khéo để bọn nó trong lòng có cái đo đếm.

Hai đứa con trai vừa nghe nói dê nhỏ đã mất, dê cái cũng bị đánh chết, bèn đầu ôm dê cái oa oa khóc lên. Tây Viễn mỗi bên ôm một đứa, kiên nhẫn dỗ dành, nói với bọn nó sau này trong nhà còn có thể tiếp tục mua.

“Đây là sao thế này?” Vương Tam bà một chân trong cửa một chân ngoài cửa hỏi han.

“Ngày hôm qua có trộm vào nhà, trộm mất một con dê, con còn lại cũng không còn sống.” Bà nội thở dài.

“ông nhà ta nói đêm qua trong thôn hình như có động tĩnh, nghe như là chó nhà muội sữa, sáng sớm liền bảo ta qua xem có phải nhà người có chuyện gì hay không, vậy mà lại đúng.” Vương Tam bà cũng thở dài theo.

“cái đám của nợ này, đúng là hại người.” ai thán xong lại tức giận. người nhà họ Tây ai cũng không nói gì, đem qua giận cả đêm, mắng gì cũng không được việc.

“Cha à, cha cùng ông mang dê ra ngoài làm đi ạ, nhìn xem xong xuôi giữ thịt dê lại ăn.” Tây Viễn lại rộng lượng, dù sao sự tình đã xảy ra, than thở cũng không giải quyết được vấn đề.

“Ôi, được rồi.” Tây Văn Minh đi lên bế dê ra ngoài. Bên ngoài con lừa “um ờ” kêu, ông cụ bị nóng ra lửa, quên cho con lừa bảo bối của ông ăn.

Nhìn thấy nhà Tây Viễn như vậy, Vương Tam bà cũng không đợi thêm, về nhà nói cho người trong nhà, Vương Tam ông cũng giận theo, mấy tên du thủ du thực trong thôn, bắt không được bọn họ.

“ông nói xem, có thể là người bên kia sân làm hay không?” Chờ ăn xong bữa sáng, trong nhà không có người ngoài, bà cụ lặng lẽ bàn bạc với ông cụ.

“bà sao lại nghĩ là nhà đó?” Ông cụ hỏi, trong lòng ông cũng đang nghĩ chuyện này.

“Vậy còn phải nghĩ sao, đêm qua chúng ta động tĩnh lớn như vậy thế mà nhà họ có ai ra đâu. ngay cả Vương Tam ca cx nghe ra động tĩnh bên chúng ta, nhà bọn họ lại không sợ mất đồ đạc à?” Bà cụ suy tính nói.

” vậy cũng chưa chắc chắn, chúng ta cũng không đắc tội nhà họ, làm sao phải cùng chúng ta gây khó dễ?” Ông cụ mặc dù cũng có chút nghi hoặc nhưng vẫn không nghĩ ra.

“Vì sao hả? còn không phải chúng ta hiện tại rất tốt nên ngựa mất thôi. ông không phát hiện à, con lừa nhà chúng ta vừa đến thẳng cả bên kia sân chưa từng có ánh mắt tốt.” Bà cụ đang nhớ lại.

“ngựa mất cái gì, bản thân có bản lĩnh thì sống cho tốt cuộc sống của mình.” Ông cụ nghe nói cũng có chút không vui.

“Hừ, đừng cho là ta không biết, ban đầu cảm thấy nhà bọn họ so với chúng ta tốt hơn, cao chúng ta một cái đầu, hiện tại chúng ta lại mạnh hơn bọn họ, nuốt không trôi cơn tức này thôi.” Bà cụ càng nghĩ càng có đạo lý.

“Còn có, ta nghĩ, mấy ngày trước thẳng cả nhà họ không phải gây chuyện cần bồi người ta tiền à, còn đến vay tiền ta, ta không cho mượn toàn bộ, phỏng chừng cũng có cặn trong lòng.” Bà cụ lại nghĩ tới đến một chuyện.

“Cha, ta tối hôm qua lơ mơ nhìn thấy hình như có người khi chạy hơi khập khiễng, cha nói có là bị Đậu Tương Giác nhà chúng ta cắn phải không?” Tây Văn Minh vừa mới vào nhà, cũng ngồi ở bên cạnh nghe ông cụ bà cụ nói chuyện.

“chắc thế, không có việc gì thì để thằng Vi đến các nhà chơi, để tâm nhìn xem tình huống nhà ai không đúng.” Người lớn đi thì quá rõ ràng, Vệ Thành hiện tại có chuyện Vệ lão nhị nên lo lắng để cho hắn ra ngoài, đành phải đem nhiệm vụ này giao cho Tây Vi.

“Tiểu Vi nhỏ như vậy có thể làm sao?” Tây Văn Minh có chút bận tâm.

“Tiểu Vi? con yên tâm đi, ngày đó khóc lóc chống đỡ Vệ lão nhị, trẻ con không có mắt có thể nghĩ đến chắc?” Bà cụ cũng không lo.

“Ta thấy cũng đúng, bà nói đứa nhỏ tiểu Vi này giống ai nhỉ? ba đứa con của chúng ta cộng thêm hai ta cũng không Quỷ đạo như vậy.” Ông cụ nói thầm cùng bà cụ.

“Giống ai? ông nói xem giống ai?” Bà cụ đem ngón tay đầu hương nhà chính chỉ chỉ, trong phòng chính Tây Viễn đang dạy mấy đứa trẻ con đọc sách viết chữ.

” đứa nhỏ Tiểu Viễn này, thật đúng là...” Ông cụ không biết nói gì mới tốt, nhớ tới cháu đích tôn trong lòng cũng ko phải đến mức luống cuống.

“nay mai rồi cũng dạy hai đứa bé thành quỷ tinh.” Bà nội ngắt lời. Bà nội những lời này thế mà thực linh nghiệm, ngày sau Tây Vi và Vệ Thành được Tây Viễn “ân cần dạy”, cách con đường bụng đen càng ngày càng gần.

nhiệm vụ này của Tây Vi nhưng thật ra không tốn hai ngày liền hoàn thành xong, trong cả thôn, chỉ có lão nhị nhà họ Từ ở nhà nằm trên giường. Từ Nhân cũng không hay ho, lúc ấy hắn đang vênh mông lên cùng anh cả đánh con dê nhỏ vào trong túi, không đề phòng Đậu Tương Giác vô thanh vô tức chạy đến cho một ngụm vào mông, thời gian còn lại chính là hắn cùng anh cả chiến đấu với Đậu Tương Giác. thằng ba ở cửa vườn nghe tiếng gió, cũng không biết con chó này từ đâu tới. thằng tứ đã nói ở ngoài tường tiếp ứng, vốn nghĩ chỉ có hai dê còn không phải dễ như trở bàn tay, ai ngờ tạo ra động tĩnh lớn, cho nên hai anh em nhanh chóng khiêng con dê nhỏ, dê to không lo đc cùng với thằng ba chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay bởi vì trên mông bị thương, trong nhà tiêu mất gần nửa xâu tiền, hắn cũng không dám ra ngoài đi lại, lần này nếu ra ngoài, ai thấy đều sẽ bị hỏi. Lại không dám mời thầy thuốc Lý trong thôn tới xem, cả thôn người nào không biết thầy thuốc Lý quan hệ tốt với nhà họ Tây, thầy thuốc Lý biết cũng chẳng khác nào nhà họ Tây đã biết, bởi vậy chỉ có thể để anh cả đến trấn Vạn Đức nói với đại phu trong hiệu thuốc mua chút thuốc về cho người bị chó cắn.

“Ai u, đúng là đau chết mất.” Từ lão nhị nhe răng nhếch miệng chuyển người lại, đều do anh cả, không nên tính toán dê nhà người ta, kết quả một con dê bán còn chưa đủ tiền mua thuốc cho hắn.

Tây Vi trở về hội báo toàn bộ tình huống, bà cụ chưa nói gì khác, ngày hôm sau đã đến sân cách vách đòi tiền, không để cho nhà hắn yên, nói cũng rất dễ hiểu, trong nhà bị trộm dê nên phải lấy tiền này đi mua lại một con.

Thiếu nợ thì trả tiền là thiên kinh địa nghĩa, nhà họ Từ trong lòng dẫu hận cũng nói không nên lời, không có cách nào đành chuyển tiền cho bà cụ.

“ông nói xem nhà bọn họ có thể là đoán lên chúng ta không?” bà cụ Từ nói thầm với ông nhà mình.

“Đoán thì có thể làm gì chúng ta, họ lại không đương trường bắt được.” ông cụ Từ miệng cứng rắn, trong lòng cũng có chút nói thầm. Đều do thằng cả, thế nào cũng muốn nhìn người ta khó chịu, ở gần như vậy, nếu nhà họ Tây biết thì làm sao bây giờ.

Bà nội đòi tiền về, trong lòng xả giận, tâm tình cũng khá hơn một chút. Tây Viễn lúc này đang bận bịu trên lò, hẩn tính toán cùng người trong nhà ăn một bữa chả thịt dê. Dê chết tuy đau lòng, cđ cũng không thể đem thịt dê đi chôn, dân dĩ thực vi thiên, vẫn lấy ăn làm đầu mà!

28. Quyển 1 - Chương 28: Khế Ước

Hôm nay, nhà Tây Viễn ăn xong cơm chiều, người một nhà đang vây quanh ngọn đèn bàn việc, vừa làm việc vừa tán gẫu. Cửa sân vang lên, Hồ Tử gâu gâu kêu.

Tây Văn Minh vội vàng ra ngoài, một lát sau, Lý chính đi theo đến. Tây Viễn vừa thấy trong lòng loáng thoáng biết Lý chính đến nhà làm gì. Trước đó vài ngày Vệ lão nhị nơi nơi nói muốn đem Vệ Thành về, người nhà họ Tây luôn không tiếp lời, xem ra bây giờ là đi tìm Lý chính.

Tây Viễn dẫn theo hai đứa con trai đến nhà tây, hẩn không thể để cho Vệ Thành nghe dc mấy chuyện này. Lý chính ngồi ở trên mép kháng, mẹ Tây Viễn rót một chén nước ấm. Ông cụ cũng đưa túi thuốc lá tới. Lý chính xọch xọch rít thuốc nửa ngày, nghĩ xem nên mở miệng thế nào. Việc này ông không dễ nói với người Tây gia, nhưng làm Lý chính cùng làm nhân chứng lúc trước, ông lại không thể mặc kệ.

“Nói lý lẽ, việc này là Vệ lão nhị làm không đúng.” Lý chính gian nan mở miệng, trong phòng người Tây gia ai cũng không lên tiếng, Lý chính bế tắc, đành phải lại nói tiếp.

“Ta cũng không quanh co với các người, Vệ lão nhị mấy hôm trước ở trong thôn gặp ai cũng nói gì phỏng chừng các người cũng đều nghe nói, gã hôm qua lại đi tìm ta, bảo là muốn đem thằng cả nhà hẩn về, không có đạo lý con mình để người khác nuôi. Ta đây suy nghĩ cả đêm đến sáng cũng không biết nên mở miệng với các người thế nào, cđ ta cũng không thể mặc kệ, các người nhìn xem việc này làm sao bây giờ.” Lý chính nói nửa ngày, nhà họ Tây cũng không có người tiếp lời, bản thân cũng cảm thấy có chút xấu hổ, trong lòng hận chết Vệ lão nhị.

“Cái chuyện này ngài sẽ không quản ư, cứ để gã dẫn đứa bé về giày xéo à?” Bà cụ hỏi.

“Ôi, lão thím, ta đây không phải cũng không cách nào sao. Trong thôn đều biết là chuyện gì xảy ra, cđ con cái người ta chúng ta cũng không thể thật sự coi như không có, đúng ko?” Lý chính nói, ông tuy biết là Vệ

gia không đúng, bất quá nhà họ Tây cũng không làm gì đáp trả. Người Tây gia thành thật, chỉ có lão Nhị Tây Minh Võ có chút bồn sự lại không sống ở trong thôn, hai anh em còn lại không hòa thuận, cho nên người trong thôn đối với cả nhà này không có gì kiêng kỵ, ông làm Lý chính cũng vậy.

“Ngài có quản hay không thì nhà của chúng ta đều cần thương lượng một chút, không thể gì cái gì cũng nghe Vệ lão nhị.” trong lời Bà cụ lộ ra mất hứng.

“Được, nhà thím thương lượng một chút, đến lúc đó có cách gì thì nói với ta một tiếng.” Lý chính cũng thấy trong lòng áy náy. Người có lòng tốt cũng không phải chuyện gì tốt, nhìn xem nhà họ Tây là biết, vì một đứa trẻ con không liên quan gì mà mất tiền không nói, về nhà cũng không làm được gì.

“được, chúng ta thương lượng tốt rồi sẽ tìm Lý chính.” Ông cụ đập đập điều thuốc.

Chuyện đến đó, Lý chính cũng không đợi thêm, đứng dậy trở về nhà.

Trong phòng chính ai cũng không nói nữa.

Ngày hôm sau, Tây Văn Minh đứng dậy đi Dương gia trang cách mười lăm dặm, nhà vợ Tây Minh Võ là Dương gia trang. Ngày thứ ba, Tây Văn Minh phải đến thành Ngạn Tuy đưa đồ ăn, Tây Viễn bao lấy mình như trái cầu cũng leo lên ngồi xe lừa.

Qua vài ngày, Tây Văn Minh đến thành Ngạn Tuy trở về, đem lời ông chủ Tôn nói cho Tây Viễn, Tây Viễn gật gật đầu, kêu cha mau đánh xe lừa đi Dương gia thôn đón chú hai và hai đứa mao đầu về.

Tây Dương và Tây Dũng rời nhà bà nội đã hơn ba tháng, đã sớm ngóng trông đến tết, anh trai nói đến khi ăn tết sẽ tới đón hai đứa nó. Hiện tại ế quay về nhà bà nội trước, hai đứa tiểu tử không biết lo mừng rỡ tung tăng.

Tây Viễn kêu mấy đứa nhỏ ăn chút đồ rồi ra sân sau chơi, người lớn trong nhà ngồi ở trong phòng bàn bạc sự tình.

Tây Minh Võ hôm này đến nhà Tây Minh Toàn, hôm sau cùng Tây Minh Toàn đến nhà Vệ lão nhị. Vệ lão nhị đang ở nhà nằm trên giường nhắm lại trong lòng.

Tây Minh Võ và Tây Minh Toàn vừa vào nhà, Vệ lão nhị sững sốt, gã chẳng thể nghĩ tới lão đại và ông cụ nhà họ Tây không tới, tới chính là hai anh em này. Tây Minh Võ không phải ở Dương gia trang ư, tại sao trở về rồi? Còn có Tây Minh Toàn không phải cùng anh cả của hắn không hợp sao, như thế nào cũng tới nữa?

“Lão Nhị, ngồi đi, những ngày này sao nhàn nhã vậy?” Tây Minh Võ tựa tiểu phi tiểu hỏi han. Vợ Vệ lão nhị cũng chính là mẹ kế Vệ Thành thấy tư thế hai anh em nhà họ Tây thì sợ tới mức một tiếng ghen ko ra cổ họng. Bà ta vừa rồi đang cùng Vệ lão nhị tính toán, bọn họ đòi Vệ Thành, Tây Viễn luyện tiệc, đến

lúc đó có thể nhân cơ hội lại đòi bạc, hoặc là đem con lừa dắt qua cũng được. Hai vợ chồng đang mơ mộng đẹp thì anh em Tây Minh Võ vào.

“He he, cái này là ai nói, người nông hộ sống không phải đều vậy thôi sao.” Vệ lão nhị chột dạ nói, hắn không sợ Tây Văn Minh nhưng vẫn sợ lão nhị cùng lão tam nhà họ Tây. Tây lão Nhị lúc nhỏ bởi vì có người bắt nạt anh em hắn mà lấy cái cuốc chém người (xem ra Tây Viễn lấy rìu chém người cũng là có học hỏi từ trong nhà), đem trên mặt người chém ra đầy máu, gã bây giờ còn nhớ rõ như in. Tây lão tam ngang tàng, dám xuống tay. Đây thật sự là vốn muốn cùng tiểu quỷ so chiêu, lại đưa tới hai diêm vương gia.

“Anh em chúng ta tới cũng không có chuyện gì. Không phải người mấy ngày hôm trước đi tìm Lý chính à? Nói là muốn đem con cả nhà người về, ta và anh em ta đã bàn luận, việc này rất tốt.” Tây Minh Võ nói.

“Chính xác, người nói xem nhà họ Tây chúng ta lại không thiếu trẻ con nuôi, sao phải nuôi đứa con khác họ của nhà người, ta và anh hai trong lòng sớm đã cảm thấy anh cả của ta làm vậy là không đúng.” Tây Minh Toàn nói, hắn thật ra nói lời trong lòng. Hắn là bị anh hai lừa tới, Tây Minh Võ nói với hắn, thừa dịp Vệ lão nhị đối ý, hai người bọn họ lén lút đến nhà Vệ lão nhị một chuyến định đoạt việc này rồi kêu anh cả đừng nuôi đứa trẻ con không thể làm việc trong nhà, có đồ ăn ngon thì cho cháu nhà mình là tốt rồi. Lời này của Tây Minh Võ đã nói trúng trong lòng Tây Minh Toàn, chưa nói gì thêm đã đi theo anh hai tới.

“đúng đó, lão nhị, hai tiểu tử nhà ta ta đều đã dẫn trở lại, nhà anh cả cũng không có chỗ ở, người xem xem ngày nào đó đến nhà anh cả ta đưa con về, chúng ta hôm nay định ngày lành.” Tây Minh Võ thúc giục Vệ lão nhị.

Vệ lão nhị và vợ gã đều lừa gạt, bọn gã sao cũng không nghĩ tới sẽ thành ra như vậy. Mùa đông năm ngoái, Vệ Thành vừa khóc thì nhà họ Tây đã cho gã năm lượng bạc, năm nay sao lại thành thế này rồi?

“Ông anh, người hãy nghe ta nói. Thằng cả nhà ta ta nói đại khái nên đem về nhà nuôi...” Vệ lão nhị đang nghĩ lời này nên kết thúc thế nào.

“Đúng rồi, con cả nhà người cũng không phải đến không nhà anh cả ta, không phải đã trả cho người năm lượng bạc sao? Còn có một năm nay vừa tìm đại phu vừa cho ăn cho uống, chúng ta cũng không đòi người nhiều, tổng cộng đưa mười lượng bạc là được.

Ta nghe bà cụ nhà ta nói chỉ tháng giêng uống thuốc đã xài mười lượng, bắt quá nhìn nhà người cũng không giàu có, liền đưa ít đi.” Tây Minh Võ không đợi Vệ lão nhị nói xong đã nói tiếp.

“Cái gì? Mười lượng bạc? Ai u, các người giết ta đi!” vợ Vệ lão nhị kêu khóc.

“Tính sao, thiếu tiền người ta còn muốn thế nào? Tiền mua thuốc nhà anh cả ta nhớ kỹ từng món từng món, còn có năm lượng bạc kia, trên khế ước không phải đều viết cả sao?” Tây Minh Toàn nói.

“Chính xác, nào có con nhà mình để cho nhà người ta nuôi, còn đòi tiền người ta, các người nghĩ hay không?” Tây Minh Võ nhìn qua cũng giận.

“Không phải, không phải, các người dù sao cũng phải dung ta vài ngày, đúng không?” Vệ lão nhị thấy hai anh em tức giận thì vội vàng che miệng vợ.

“Được rồi, thư thả vài ngày cũng đúng. Vậy năm ngày đi, năm ngày sau đến trả thù lao lĩnh người.” Tây Minh Vô nói xong mang theo Tây Minh Toàn đi.

Trở về nhà họ Tây hai người cũng không nói chuyện này, mấy người Tây Viễn cũng làm như không biết, buổi tối làm một bữa ăn ngon cho chú hai, đương nhiên nhân tiện còn có Tây Minh Toàn, Tây Minh Toàn ghi nhớ lời anh hai dặn, nửa lời không nói đến chuyện Vệ Thành.

Thời gian năm ngày quả thật rất mau, mấy ngày nay nhà Vệ lão nhị nháo đến gà bay chó chạy, vợ Vệ lão nhị ngày ngày khóc lóc kêu trời, khó lắm mới tống đi cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, bà ta sao cũng không muốn Vệ Thành tiếp tục về nhà, cái nhà này sau này đều là của con trai bà ta, sao có thể đủ nhường một phần cho thằng nhãi con kia. Huống chi còn muốn lấy nhiều bạc như vậy mới có thể lĩnh người.

Ngày thứ năm sau bữa cơm chiều, thật sự không có cách nào, Vệ lão nhị lại đến nhà Lý chính, cùng Lý chính vãi chào nửa ngày, cầu Lý chính đến nhà họ Tây nói lại, nói là gã từ bỏ Vệ Thành.

Lý chính không có cách nào khác, lại tới nhà họ Tây. Người Tây gia nghe Lý chính nói xong, Tây Minh Vô lên tiếng hỏi Lý chính việc Vệ Thành làm sao bây giờ, Lý chính cũng không rõ ràng. Thái độ làm người của Vệ lão nhị trong thôn người nào không biết, trẻ con cứng rắn đưa về gã cũng không nuôi cho ra hồn, huống chi để cho gã đào mười lượng bạc ra còn không bằng muốn mạng gã.

“Không ngờ nhà chúng ta để cho Vệ lão nhị vui đùa như vậy?” Tây Minh Vô nổi giận.

“Nào có cách gì, cùng người như vậy thì có thể chính thể nào! Chính các người nếu có làm gì ta cũng không ngăn.” Lý chính bất đắc dĩ nói, trong lòng hận chết Vệ lão nhị, để cho ông khó làm người.

“được, ngài nói vậy chúng ta sẽ nghĩ cách khác, cũng không để ngài khó xử, cứ đến lúc đó ngài đừng cảm thấy chúng ta bỏ qua ngài, không để ngài trong mắt là được.” Tây Minh Vô cười nói.

“Xem lời người nói kia, chỗ này ta đang vô cùng kẹt, ta còn chịu không biết làm sao, chuyện Vệ Thành sự thật khó làm chứ cũng không phải ta không muốn giải quyết.” Lý chính cũng cười nói.

Người Tây gia cần chính là lời này của Lý chính. Ngày hôm sau Tây Minh Vô cùng Tây Minh Toàn lên thị trấn Ngạn Tuy một chuyến. Ngày thứ ba nha dịch huyện nha đến mang Vệ lão nhị đi.

Cả thôn hoa sen đều oanh động, nói là lão nhị, lão tam nhà họ Tây tố cáo Vệ lão nhị có con không nuôi, còn lừa bịp tống tiền người ta.

Kỳ thật đây đều là Tây Viễn vạch kế hoạch. Từ năm ngoái lĩnh Vệ Thành về nhà, trong lòng Tây Viễn đã không yên. Hắn nhớ cổ đại là xã hội gia tộc, yêu cầu trên vấn đề cho làm con thừa tự rất nghiêm khắc,

thông thường đều là không có con trai mới có thể cho làm con thừa tự, hơn nữa chỉ có thể cho văn bối đồng họ đồng tông làm con thừa tự. Bản thân Tây Văn Minh có con trai, Vệ Thành và nhà họ Tây lại ko cùng họ, sao mới có thể để Vệ Thành danh chính ngôn thuận do nhà họ Tây nuôi nấng đây?

Ở đây tuy là phương bắc, dân chúng phần lớn là di dân tới, hoặc là bởi vì ở nơi cũ sinh sống không nổi, cùng cha mẹ, anh em di chuyển tới thành hộ gia đình, cho nên không có như thế gia nhà giàu vùng trung nguyên, lực lượng của dòng họ không rõ ràng, nhưng một ít nguyên tắc vẫn không thể mạo phạm.

Tây Viễn dùng thời gian gần một năm đến đây giải thích quyển sách đặt trên ngăn tủ trong phòng chính bà nội từng dùng để khoे khoang với đám phụ nhân trong thôn, căn bản không phải sách thuốc Tây Viễn mượn tới từ chỗ thầy thuốc Lý mà là Đại Yến luật mượn tới thông qua ông chủ Tôn. Tây Viễn hiện tại ở triều đại gọi là Đại Yến, không thuộc về triều đại trong lịch sử nào nhưng có thật nhiều chỗ giống cổ đại, tỷ như trong Đại Yến luật còn có quy định minh xác về vấn đề cho làm con thừa tự, rất tương tự triều Đường trong lịch sử.

Trong Đại Yến luật minh xác quy định, cho con trai không đồng tông làm con thừa tự là trái pháp luật: “con trai khác họ, vốn ko cùng tổ tiên, nhận nuôi trái pháp luật, cổ tỷ một năm; cùng người trái pháp luật, được si năm mươi. Nuôi con gái không tính. Con trai dưới năm ba tuổi, vốn cha mẹ thân sinh vứt bỏ, nếu không được nhận nuôi thì tánh mạng bị tuyệt, nên mặc dù khác họ vẫn được nhận nuôi, tức theo họ này. Như thế cha mẹ mất đi, về sau lại biết mà nhận lại thì phải trả cho thân sinh; trẻ mất nhà, lượng mời rượu nhũ mớm chi thẳng. Nếu ông bà, cha mẹ lệnh con cháu đừng tịch cùng lấy con cháu vọng kế người sau, được tỷ hai năm, con cháu không tọa” (*đọc mãi chả hiểu gì, mệt quá*)

Nói cách khác chỉ có tiểu hài tử ba tuổi trở xuống và bị cha mẹ vứt bỏ mới có thể nhận nuôi sữa họ, mà một khi cha mẹ sinh ra tìm được thì cha mẹ nuôi nhất định phải đem con về bốn gia. Theo như cái này thì Vệ Thành vô luận theo tuổi hay dòng họ đều không đủ điều kiện làm con thừa tự cho Tây Văn Minh, hơn nữa Vệ lão nhị tùy thời có quyền đem Vệ Thành về. Mặt khác, con nuôi ở đây xưng là nghĩa tử, tài sản nhà cha nuôi con nuôi không có quyền thừa kế, hơn nữa con nuôi cho dù có thể sữa họ, đời sau cx không cho phép làm thủ lĩnh dòng họ, can dự công việc dòng họ. Điều này làm cho Tây Viễn thực đau đầu, chuyện tiền tài hần không lo, hần sẽ trước khi Vệ Thành lớn cho hần tài sản riêng đủ cho Vệ Thành sống, hần hiện tại cần chính là đem Vệ Thành đến nhà họ Tây nuôi, đánh tan lực ảnh hưởng của Vệ lão nhị đối với Vệ Thành, lại không muốn Vệ Thành sau này bởi vì là con nuôi mà chậm trễ tiền đồ.

Tây Viễn luôn bó tay hết cách cho đến khi thấy Tôn Diệp cùng thị thừa chủ quán chợ uống rượu có vẻ như rất quen thuộc, Tây Viễn mới có tính toán, sau lại cùng Tôn Diệp dần dần hiểu biết, Tây Viễn ôm tính toán thử xem trong lòng nói với Tôn Diệp một chút, không ngờ Tôn Diệp vậy mà mở miệng liền nhận lời.

Tây Viễn vốn đang muốn chờ một chút, dù sao hiện tiền trong nhà không nhiều lắm, cđ Vệ lão nhị bên kia không chịu ổn định. Tây Viễn đang không biết tìm cớ gì cùng Vệ lão nhị lôi chuyện cũ thì không ngờ đau đầu lại có người đưa gỏi, chính Vệ lão nhị đưa tới cửa, cơ hội tốt như vậy Tây Viễn sao có thể không lợi dụng chứ. Bởi vậy kêu cha mời chú hai trở về. Tây Viễn lo trong nhà ông nội lớn tuổi, hần lại quá nhỏ, cha thành thật, thái độ làm người của chú út hần lại không tin được, có thể giúp đỡ việc này chỉ có chú hai.

Tây Minh Vô quả nhiên không phụ sở mong, trở về lôi kéo Tây Minh Toàn nói mấy câu chấn trụ Vệ lão nhị, làm Vệ lão nhị đổi ý, quay người lại đi huyện nha tố cáo Vệ lão nhị có con không nuôi, người khác thay mặt nuôi chẳng những không để cho nuôi, ngược lại lừa gạt tiền tài nhà người.

Đây cũng là Tây Viễn lên kế hoạch tốt, chẳng qua người trong nha môn cũng đâu phải là bình dân tóc húi cua, sẽ không để người ta không công sai sử, phương thức giải quyết duy nhất chính là bạc. Đồ ăn trong nhà vừa mới bắt đầu bán đc tiền, trong tay Tây Viễn năm mươi lượng cũng chưa tới, không có cách nào đành mượn Tôn Diệp hai trăm lượng, nói trước sau khi chia hoa hồng thì khấu trừ. Tôn Diệp cũng chịu, tất cả quan hệ đi lại đều có Tôn Diệp giúp, cao thấp trong nha môn cũng đều chuẩn bị trước, lần này Tây Viễn lỗ vốn, hẳn muốn vĩnh trừ hậu hoạn.

Vệ lão nhị bị người trong nha môn mang đi, vợ Vệ lão nhị hoảng hốt, khóc sụt sùi chạy đến cửa nhà Tây Viễn làm loạn, bị bà nội trách móc một trận, tự giác không còn mặt mũi lại trở về nhà mình. Người trong thôn cũng đều bị hành động của nhà họ Tây làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Lúc này mới phát hiện nhà họ Tây không còn là nhà họ Tây giống cục bùn mặc người xoa nắn trước kia.

Ở trên đại đường, Vệ lão nhị sợ tới mức lui thành một cục, đầu năm nay nhiều người ngang tàng ở trong thôn tới nha môn cũng run sợ trong lòng; bách tính bình dân khi có việc gì đều là lên giải quyết, có thể không qua nha môn liền không qua nha môn, cái gọi là “Cửa nha môn mở hướng nam, có lý không tiền chớ vào”.vào nha môn một lần tương đương bị bào một lớp da, cho nên bình thường có mâu thuẫn gì đều ở trong thôn hoặc tìm quản sự trong tộc thương lượng giải quyết, Vệ lão nhị sao cũng không ngờ lão nhị và lão tam nhà họ Tây sẽ tố cáo gã lên công đường, bị hù đến run rẩy.

Huyện lệnh vỗ kinh đường mộc, Vệ lão nhị không biết bỏ tiền, luôn mồm kêu mình oan uổng, thật sự là bởi vì nhà nghèo mới đem Vệ Thành cho nhà họ Tây nuôi nấng.

Bởi vì trước đó đã khơi thông quan hệ, cuối cùng, trải qua huyện lệnh thẩm tra rõ ràng, song phương hiệp thương, Vệ Tài (Vệ lão nhị) nhà nghèo vô lực nuôi nấng đứa con cả do đó Vệ Thành nhà họ Tây nuôi nấng, khế ước tư nhân vốn có xoá bỏ, Vệ lão nhị trả năm lượng bạc lừa gạt nhà họ Tây.

Từ ngày này trở đi Vệ Thành làm con nuôi của Tây Văn Minh, nhập tộc phổ hộ tịch nhà họ Tây, không đổi tên không đổi họ. Nhà họ Tây nuôi nấng Vệ Thành tới năm mười sáu tuổi, sau mười sáu tuổi để Vệ Thành về nguyên tông, không liên quan đến nhà khác, vô luận Vệ Thành làm con nuôi nhà họ Tây hay nhà khác, từ ngày hôm nay cùng Vệ Tài không còn quan hệ. Bởi vì chưa tận nghĩa vụ nuôi nấng, Vệ Tài từ nay về sau không được dùng danh nghĩa cha ruột can dự cuộc sống của Vệ Thành, Vệ Thành sau khi quy nguyên tông, cũng không thể kế thừa đất đai, phòng ốc hay gia sản nhà Vệ Tài.

Cuối cùng song phương do huyện lệnh đại lão gia phán quyết, lập khế ước, kí tên đồng ý, chủ bộ phủ lên, đóng dấu nha môn lên, việc này hết thấy đều kết thúc

29. Quyển 1 - Chương 29: Chuyện Cũ

“Anh ơi, sau này em chính là người nhà chúng ta rồi ư?” Vệ Thành rúc vào trong lòng Tây Viễn, cầm trong tay sách hộ tịch nhà Tây Văn Minh, mặt trên có một trang viết tên Vệ Thành, hẳn đã sớm biết mình tên viết thế nào, còn biết cả tên ông nội bà nội, cha mẹ, anh trai và tiểu Vi trong nhà, hiện giờ tên của hẳn cũng vào hộ tịch trong nhà, còn ở ngay sau anh trai, phía sau mới là tiểu Vi, Vệ Thành ở trong lòng trộm đắc ý, bất quá không dám nói ra, sợ Tây Vi nghe được lại khóc nhè.

“Ừ, sau này ta chính là người một nhà, em chính là con trai thứ hai của cha mẹ, tiểu Vi còn xếp cuối cùng.” Tây Viễn thấy Vệ Thành hạnh phúc cũng trộm kể tai nói nhỏ với hắn, mà Tây Vi bị xếp phía sau Vệ Thành lúc này còn đang đánh con quay đến đầu đầy mồ hôi, hắn mới không quan tâm xếp hạng trước hay sau đâu!

Bởi vì thiếu Tôn Diệp một nhân tình lớn bằng trời, trong lòng Tây Viễn cân nhắc muốn cảm tạ một chút, dùng tiền ư, trong nhà một là không có tiền, mặt khác Tôn Diệp cũng không thiếu tiền, đưa ít thì không lọt vào mắt người ta ; tặng đồ ư, trong nhà ngoài củ cải cải thảo chính là ngô và khoai tây, Tây Viễn đau đầu quá!

Nếu không thì làm chút gì ăn cho Tôn Diệp he? ừ, cách này được lắm, Tôn Diệp mở hiệu cơm, làm đồ ăn cho hắn rồi nhân tiện nói cho hắn biết cách làm, cái này cũng tương đương biến thành tặng tiền.

Tây Viễn nghĩ rồi đứng dậy đi vào bếp, rót sữa dê sáng sớm mẹ vắt về vào một cái chén lớn. Trong nhà hai ngày trước dùng tiền bà nội đòi nhà họ Từ về cộng thêm hai trăm văn mua một con dê cái. Con dê cái này mới vừa sinh dê nhỏ, bắt quá người nhà đó không chú ý, dê cái nửa đêm sinh dê nhỏ không biết, dê nhỏ thân mình lại yếu nên bị đông cứng chết. Bởi vì cảm thấy nuôi dê mùa đông không dễ, dê lại không đáng giá tiền nên nhà này tính bán đi, nhà Tây Viễn do thế mới mua dê cái về.

Dê cái lúc vừa mua trở lại rất gầy, vắt không ra bao nhiêu sữa, về sau vẫn là hỏi Vương Tam bà cách, dùng nước ngâm đậu tương cho nở rồi mài thành sữa đậu nành, nấu chín sữa đậu nành chờ nguội đút cho dê uống, mỗi ngày hai lần, liên tục cho uống ba bốn ngày, dê cái liền sinh ra nhiều sữa hơn. Bởi vì vào nhà Tây Viễn đồ ăn gia súc tốt, dê cái vốn lông lưa thưa mọc đầy lên, tiếng kêu “Mị mị” cũng trung khí mười phần. *(nhà này rảnh quá, đem sữa đậu nành cho dê uống)*

Tây Viễn sau khi rót sữa dê vào trong chén thì đổ nước vào nồi, đun nước lên, sau đó đặt bát sữa cho vào trong nước sôi chừng, chừng ước chừng năm phút thì lấy bát ra, đặt lên bàn cho lắng một lát, trên sữa dê liền hình thành một tầng váng sữa thật dày.

Sau khi váng sữa hình thành, Tây Viễn từ thành bát cẩn thận chậm rãi gạt sữa dưới váng sữa vào trong chén khác, ở đáy chén để lại một chút sữa, đây là sợ vụn nhất váng sữa dính vào đáy chén.

Tiếp theo Tây Viễn từ chỗ bà nội trong phòng chính lấy ra một quả trứng gà, vốn tới nơi này mùa đông lạnh, gà mái chắc chắn sẽ không đẻ trứng, bắt quá nhà Tây Viễn năm nay bỏ gà vào cách vách nhà kho chỗ làm gà nướng, gà quay, có lẽ là bởi vì nhà kho ẩm áp, gà mái trong nhà luôn đẻ trứng, có mấy con gà con năm nay nuôi cũng bắt đầu đẻ trứng, chẳng qua không nhiều bằng khi thời tiết ấm. Trứng vào mùa đông rất quý, giá cũng cao, trứng trong nhà bà nội không cho ăn tùy tiện, toàn để khi Tây Văn Minh đến thành Ngạn Tuy đưa đồ ăn bán cho Tụ Đức Lâu, đây cũng là một khoản thu hiện tại trong nhà. *(nhà này ác lắm, nuôi gà ngay cạnh chỗ làm thịt gà)*

Người trong nhà hiện còn chưa biết Tây Viễn mượn Tôn Diệp hai trăm lượng bạc, nếu biết thì phỏng chừng chẳng những ông nội bà nội khỏi ngủ luôn, chính vợ chồng Tây Văn Minh cũng sẽ lo cả đêm không ngủ, đối với bọn họ mà nói, hai trăm lượng là con số thiên văn, cả đời không dám nghĩ tới, nếu biết trong nhà thiếu nhiều nợ như vậy lòng muốn chết phỏng chừng cx được.

Cho nên Tây Viễn bây giờ đang gặt trưởng bối cả nhà, chỉ nói mất năm mươi lượng. Dù là thế, người trong nhà cũng đã rất xót của, lại thêm Tây Minh Võ ở bên trong chắc lưỡi, cảm thấy Tây Viễn đúng là rất có gan tiêu tiền, bất quá giải quyết chuyện Vệ Thành, trong nhà cũng không còn mượn bao nhiêu cho nên cũng an tâm.

Tây Viễn lấy hai quả trứng đập ra, đổ lòng trắng trứng vào trong chén, thêm một chút đường trắng, dùng đũa đánh tan lòng trắng trứng, sau khi đánh tan thì đổ lòng trắng trứng vào trong sữa dê đã lắng, sau đó khuấy đều theo một phương hướng.

Lại dùng vải sợi nhỏ lọc sữa dê lòng trắng trứng, sau đó chậm rãi đổ dịch trứng sữa vào trong chén có váng sữa, chờ váng sữa hoàn toàn hiện lên dùng đồ phủ lên bát, để vào trong nồi chưng, sau khi chưng một khắc lại để thêm khoảng năm phút là được. Như vậy song bì nãi (*món ăn vặt làm từ lòng trắng trứng và sữa để người có tiếng ở Quảng Đông*) liền làm thành, Tây Viễn lấy một miếng quết mùa thu làm ra, cho một ít ở trên song bì nãi, chính mình cầm miếng nhỏ nếm một ngụm, ừ, không tệ!

Tây Viễn ra khỏi phòng gọi mấy tiểu tử chơi trong vườn sau về. Hiện tại trời sắp tối rồi, chỉ có bốn tiểu quỷ nhà mình ở đó chơi nhảy dây.

“Anh cả, cái này ăn thật ngon.” Tây Dương dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tây Viễn. Tây Minh Võ vừa xong chuyện liền về Dương gia trang trước. Bây giờ là mùa đông, rau xanh các nhà đều không có mấy, là thời gian vàng để bán đậu hũ nên chú không dám tiếp tục trì hoãn nữa, chẳng qua để hai đứa bé lại trong nhà đi theo Tây Viễn cùng học chữ.

Vốn Tây Viễn nghĩ Tây Dũng còn nhỏ không cần học ngay từ giờ, có điều tiểu tử kia thấy các anh đều học nên nó cũng không chịu tụt sau, Tây Viễn mỗi lần dạy nó ít đi một chút, cũng không bắt nó luyện chữ, chỉ cần biết chữ biết viết là được. Kết quả phát hiện tiểu tử kia học tuyệt không kém so với các anh, ngoài tuổi còn nhỏ cầm bút không chắc ra thì đọc chữ học thuộc lòng đều học vào cùng mau. Điều này làm cho Tây Viễn rất ngoài ý muốn một phen, nhìn bộ dạng tiểu tử kia, nói không chừng trong nhà thật sự có thể xuất ra một tú tài cử nhân gì đó thì sao?

Vốn Tây Viễn dạy mấy đứa trẻ con học chữ cũng không kỳ thác quá nhiều hi vọng. Hắn từ hiện đại tới, không chịu đựng nổi người trong nhà một chữ đại cũng không biết, các trưởng bối lớn tuổi không có cách nào chứ bọn tiểu bối hắn có thể dạy không cho mù chữ. Đến mức thi công danh linh tinh thì Tây Viễn thật đúng là không nghĩ tới, hắn thật ra biết thời đại này thi tiến sĩ cử nhân so với thi đại học ở hiện đại khó khăn hơn, chân chân chính chính là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc.

Nhưng khi nhìn mấy bé củ cải trong nhà, Tây Viễn lại cảm thấy hắn còn có thể tính toán nhiều hơn một ít nữa. Chính hắn không quen thuộc chế độ và nội dung khoa cử nước Đại Yên, chỉ có thể nhập môn dẫn đường cho bọn nhỏ, bất quá chờ sau này điều kiện trong nhà tốt, có thể cho bọn em trai đến học đường, nhận giáo dục chính quy của thời đại này. Nếu thật sự trong nhà xuất ra một cử nhân tú tài, cho dù không trông cậy vào hắn đi làm quan, chỉ cần sau này trong nhà không cần giao nhiều địa tô đã tốt lắm rồi.

Hiện tại không chỉ có hai đứa tiểu tử nhà Tây Minh Võ cùng Tây Viễn học chữ, còn có cả Tây Hồ nhà Tây Minh Toàn. Cái ngày huyện lệnh phán quyết, Tây Minh Toàn liền choáng váng, này sao lại không giống anh hai nói với hắn thế? Tây Minh Võ buông tay, nói chú cũng không có cách nào, ai bảo huyện thái gia là quan chớ, chú một dân thường cũng không dám đấu cùng quan, nhà anh cả muốn nuôi Vệ Thành

thì nuôi đi. Làm Tây Minh Toàn tức giận trừng mắt nhìn Tây Minh Võ nửa ngày, bắt quá cuối cùng cũng không nói gì.

Về đến nhà hấn càng nghĩ càng không đúng, thấy hai đứa nhà anh hai đều ở nhà anh cả, hấn cũng đưa con mình tới, lớn lớn để cho cùng Tây Viễn học chữ, đứa nhỏ cũng đi theo ăn chùa uống chùa.

Tây Viễn không nói gì, dù sao chuyện Vệ lão nhị Tây Minh Toàn đã ra lực. ở trong xã hội gia tộc này, sức mạnh gia tộc quyết định địa vị xã hội lên thành viên gia tộc. Có nhà nhiều anh em, người khác cũng không dám bắt nạt, nói chuyện làm việc chỉ thờ cũng đủ; mà trong nhà ít trai tráng, hoặc chỉ có một, ở trong thôn nói chuyện đều không có trọng lượng. Trước kia người trong thôn không xem nhà hấn ở trong mắt cũng là bởi vì anh em của cha hấn hoặc không ở bên người, hoặc không hòa thuận đó. Nếu anh em trong nhà kết thành khối, người khác muốn làm gì cũng phải suy nghĩ trước.

Dù tính cách Tây Minh Toàn làm người ghét, muốn cùng hấn đoàn kết không dễ, bắt quá để cạy người trong thôn một biểu hiện giả dối cũng không tồi. Huống hồ, còn có ông nội bà nội, trong lòng Tây Viễn hiểu được ông bà cụ miệng không nói chữ trong lòng hi vọng các con có thể ở chung tốt đẹp, cũng hi vọng mấy đứa cháu hòa hợp.

Tây Viễn sợ dĩ không để ý Tây Minh Toàn kỳ thật cùng Tây Viễn hiện tại không quan hệ. Trận bệnh của Tây Viễn đầu thu năm ngoái không phải không duyên cớ mà là khi dẫn Tây Vi chơi đụng tới Tây Hổ nhà chú ba. Tây Viễn bắt một con dê mèn cho Tây Vi, Tây Hổ cũng muốn nhưng Tây Viễn không cho, Tây Hổ dùng sức đẩy mạnh Tây Viễn một phen, Tây Viễn không để ý, bên cạnh chỗ hấn đứng vừa lúc có một hồ nước nhỏ. Mấy ngày hôm trước hạ một trận mưa nên trong hồ có không ít nước, Tây Viễn khi ngã xuống theo bản năng kéo Tây Hổ, Tây Hổ và hấn hai đứa cùng nhau trượt vào hồ nước. Hồ nước tuy không sâu, có điều bốn phía đều là nước bùn, hai đứa con trai bò lên nửa ngày cũng không lên được, trên người đều là nước bùn. Vốn trời ửng đã có chút lạnh, trên người lại ướt, Tây Viễn đông lạnh đến run rẩy.

Tây Vi thấy anh trai trượt xuống, bị dọa khóc, vừa khóc vừa gọi anh, sau đó Tây Viễn ngăn lại bảo hấn đi kêu người lớn.

Lúc này, Tây Minh Toàn vừa lúc ra ruộng xem hoa màu đi qua nơi này, thấy tình huống thế thì cái gì cũng chưa nói bèn dắt con trai mình lên, để ý cũng không để ý Tây Viễn, ôm Tây Hổ đi. Hấn tưởng Tây Viễn cùng Hổ Tử đánh nhau hai đứa mới ngã xuống.

Lúc này đúng là lúc gần giờ cơm chiều bên ngoài ít người, Tây Viễn bò nửa ngày mới bò lên, lại sợ bà nội biết sẽ tức giận, cho nên bảo Tây Vi chạy về nhà cầm một bộ quần áo cho hấn, đổi xong xuôi mới trở về.

Kết quả, lập tức đông lạnh ra bệnh đến mất mạng nhỏ, để Tây Viễn hiện đại xuyên tới. Nguyên lai Tây Viễn bị bệnh rất nhiều ngày, hấn lần nữa dằn dò Tây Vi không cần kể lại người lớn trong nhà, sợ dây lên phân tranh. Bởi vì chuyện trước kia chú ba còn từng đánh với cha, lúc đó hấn ở bên, chú út khí lực lớn, làm Tây Văn Minh thiếu chút nữa không ăn nổi, lúc ấy đúng là giữa trưa, gian giữa đun đồ ăn trong nồi. Cho nên, hấn không dám kể ra tình hình thực tế cho người lớn trong nhà.

Tây Viễn hiện tại vốn không biết chuyện này, nhưng Tây Vi biết nhá, anh trai không cho hấn kể cho người lớn, có điều chưa nói không thể kể cho chính anh trai mà, cho nên sau này Tây Viễn từ miệng Tây Vi biết

tình huống thực tế. Hắn cũng không nói cho bà nội và ông nội, nói ra ông bà cụ ngoài đau lòng cũng không giải quyết được cái gì. Từ đó về sau Tây Viễn thấy Tây Minh Toàn liền xa cách, Tây Viễn cảm thấy phải chờ Tây Minh Toàn xin lỗi Tây Viễn trước kia, dù sao bởi vì Tây Minh Toàn bỏ mặc mới khiến cho Tây Viễn trước kia mất mạng nhỏ. Tây Minh Toàn trong lòng có quỷ nên Tây Viễn như vậy, hắn cũng không còn cứng rắn nữa.

Hiện giờ vì Vệ Thành, Tây Viễn cũng chẳng quan tâm khúc mắc trước kia, mà lại tiếp tục không trôi chảy cùng Tây Minh Toàn. Bà nội miệng không nói trong lòng cũng lo, có thể dụ thì dụ đi, không cần thân cận với Tây Minh Toàn hắn, chỉ coi như thân thích thông thường là được rồi.

Tây Hồ vốn không muốn học chữ cùng Tây Viễn, nó khó chịu Tây Viễn cố chấp hơn, có điều người lớn trong nhà một mực bắt nó học. Nó ngốc, hôm nay dạy nhớ được nửa ngày, ngày mai liền quên ; khi học chữ còn không thành thật, mờ ám ảnh hưởng tới người khác. Tây Viễn không chút khách khí, cầm thước đo quần áo của bà nội, hung hăng đánh tay nó làm Tây Hồ khóc hu hu về nhà tìm mẹ. Khi thím ba tìm đến Tây Viễn thì Tây Viễn nói muốn cùng hắn học phải nghe hắn, sợ bị đánh không thích học, vậy có thể không học!

Hai vợ chồng Tây Minh Toàn không có cách nào, bây giờ là bọn họ cầu Tây Viễn, nghiêng răng với bà cụ một chút liền trở về.

Bất quá Tây Viễn cũng không muốn Tây Hồ ảnh hưởng tới bọn Vệ Thành, bèn nhận thêm mấy đứa bạn nhỏ khác của Vệ Thành, chia làm sáng chiều, buổi sáng dạy Vệ Thành, Tây Vi, Trụ Tử, Tây Dương, Tây Dũng, buổi chiều dạy Tây Hồ, Trình Nam, Triệu Lâm, Giải Minh Lý. Nói cho hay là tiến độ học không giống nhau, không thể cùng nhau dạy. Làm người lớn mấy nhà kia cao hứng phát điên, đều dẫn trẻ con mang theo đồ đến nhà họ Tây thăm hỏi, tuy Tây Viễn không bắt mấy đứa trẻ bái sư nhưng trong lòng mấy tiểu tử kia vẫn coi Tây Viễn như anh như thầy mà đối xử.

Cùng mấy đứa Trình Nam học hành, Tây Hồ Tử không dám quấy rối, bởi vì mấy đứa bé khác sẽ không giống anh em họ thường nhường nó. Hơn nữa Trình Nam về nhà sẽ nói mách cha nó Trình Nghĩa, nếu Tây Hồ học hành không thành thật, Trình Nghĩa liền chọn lúc mấy tiểu tử kia đi học đến nhà Tây Viễn, đặc biệt đưa tay gõ đầu Tây Hồ, bắt nó đi học quy củ, bằng không hắn sẽ tới thu thập Tây Hồ, Tây Hồ vừa nghe liền thành thật, nó rất sợ Trình Nghĩa, đây gọi là ác nhân phải có ác nhân trị.

Bởi vì trước sau buổi trưa đều có khóa, hiện tại thời gian tự do của Tây Viễn ít đi, bất quá bây giờ là mùa nông nhàn, trong nhà cũng không có việc gì.

Bởi vì nhiều trẻ con nên hay làm đồ ăn ngon, Tây Viễn phải xem tình huống, những thứ thông thường không đắt thì làm nhiều chút, mỗi đứa đều phân một ít, còn như song bì nải hiêm lạ phải thừa dịp ít người làm, chỉ phân cho mấy đứa trong nhà ăn. Mấy đứa trẻ con ăn đến miệng lưỡi ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Tây Viễn dậy sớm, lại làm song bì nải, dùng bát đựng, đặt vào trong hộp cơm Tây Văn Minh làm, còn có cách làm song bì nải cùng một bình ớt việt quất.

Việt quất là Tây Viễn mùa hè khi đi lừa vịt ngỗng vô ý phát hiện, cũng không có nhiều, mùa thu hắn hái việt quất xuống làm một ít bình ớt việt quất, bình thường thì thoảng mới cho mấy đứa nhóc một chút,

hiện giờ vì cảm tạ Tôn Diệp cũng đành bỏ ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chuyện kể rằng anh trai rang cho Tây Vi một ít hạt đậu tương, Tây Vi bóc hai nắm cho vào trong túi quần. Bất quá quần Tây Vi thủng một cái lỗ nhỏ, Tây Vi không biết, dứt xong đậu tương bèn chạy đi tìm đám bạn thân chơi. Tây Vi chạy một bước đậu tương lọt xuống hai hạt, một bước lại lọt xuống hai hạt, chờ Tây Vi tìm được các bạn trong thôn, muốn cầm hai hạt đậu tương cho vào miệng ăn, thuận tiện làm những đứa nhỏ khác nhìn mà thèm. Tây Vi vươn tay vào trong túi quần. Ô? Đậu tương đâu rồi? Đậu đâu rồi? Sao không thấy đâu? Là quần ăn mất sao?

30. Quyển 1 - Chương 30: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp

Tây Văn Minh đưa song bì nãi đến Tụ Đức Lâu, Tôn Diệp sau khi nhăm nháp thì cái gì cũng không nói, hôm sau liền ngồi xe ngựa đến nhà Tây Viễn. Tây Viễn đương nhiên cần thịnh tình khoản đãi, cắt thịt dê thành lát, làm thành lẫu dê ; lại cắt thành khối dùng cây thắm bằng trúc xuyên vào thành thịt dê xiên nướng, làm Tôn Diệp ăn no đến nỗi ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi ý vị nói đi đường không nổi, Tây Viễn thấy Tôn Diệp như vậy thì he he cười.

Tôn Diệp lần này tới ngoài cảm ơn Tây Viễn cho cách làm song khế ước bì nãi, còn mang đến một phần khế ước giống vịt quay lần trước, Tây Viễn dùng công thức tổ truyền nhập cổ, cùng Tụ Đức Lâu chia tỉ lệ làm ăn, vốn bên trên chỉ có song bì nãi, hiện giờ lại thêm lẫu dê và thịt dê xiên nướng. Tây Viễn cũng không chối từ, ký tên ở trên, hai người nhìn nhau cười, đều rất hài lòng lẫn nhau.

Tôn Diệp hiện giờ đã khai trương chi nhánh ở thị trấn Ô Mã đón khách, bởi vì là mùa đông, bên ngoài trời đầy tuyết, mọi người ra ngoài một chuyến tay chân đông lạnh như miêu cần, cho nên chỉ có thể ở trong phòng, gọi là miêu đông. Chẳng qua cứ ru rú trong nhà cũng chán ngấy, không có việc gì liền gặp gỡ đôi người đến tiệm cơm ngồi một chút, gọi hai đĩa đồ ăn, một bầu rượu, vừa ăn vừa nói chuyện; hoặc là một mình gọi chút rượu và thức ăn, ngồi một bên ăn vừa nghe người khác nói chuyện phiếm. Bởi vậy, việc làm ăn của hiệu cơm vào mùa đông so với bình thường cũng không kém. Bất quá bởi vì lúc này rau xanh thiếu đa dạng, rau củ trong quán cơm chỉ có mấy thứ, ăn đến ăn đi cũng chán ngấy, phải thay đổi.

Điều này cung cấp cho Tôn Diệp thời cơ tốt, hẳn có Tây Viễn cung cấp mấy thứ rau tươi mới, hiệu ăn mời chào thực khách số lượng lớn. Tụ Đức Lâu cũ thì không cần phải nói, sớm đã tạo ra danh tiếng, Tụ Đức Lâu mới tại Ô Mã khách nhân cũng chật ních, vốn Kỳ chưởng quầy còn lo hiệu ăn mới mở không đủ khách, hiện giờ nhìn khách khứa đầy nhà thì vui cười toe toét. Ông hiện giờ đã không còn là chưởng quầy Tụ Đức Lâu thành Ngạn Tuy nữa. Hiệu ăn mới vừa bắt đầu trù bị, ông chủ thăng ông thành quản sự Tụ Đức Lâu, hai hiệu ăn có hai chưởng quầy riêng, đều do ông chủ quản. Ông chủ nói, năm sau còn tính đưa Tụ Đức Lâu đến thành Tân Giang, chờ đầu xuân sang năm liền xem tình hướng chọn cửa hàng, đến lúc đó sẽ cho ông trấn thủ Tân Giang. Tân giang, đây chính là phủ thành nhá!

Tây Viễn cũng ngóng trông việc làm ăn của Tụ Đức Lâu càng làm càng tốt, dù sao hẳn còn thiếu Tôn Diệp hai trăm lượng bạc hướng hồ Tây Viễn cảm thấy trong nhà quá nhỏ, sang năm bất kể thế nào cũng phải dựng phòng mới, hơn nữa phải có một gian đặc biệt dạy bọn nhỏ đọc sách. Tây Viễn nhìn mấy bé cải đồ ngồi ở trên giường nghiêm túc viết chữ trong lòng tính toán. Hẳn hiện tại khi không có việc gì sẽ bắt đầu cân nhắc kết cấu xây phòng mới. Nơi này ở phương bắc nên mùa đông rét lạnh, vì vấn đề sưởi ấm mùa đông phòng ốc cần tương đối tập trung.

Tiến vào tháng chạp, cách tết không còn xa, mọi nhà bắt đầu chuẩn bị đồ ăn tết. Có nhà có hạt kê vàng, sẽ trộn bột kê cùng bột ngô với nhau rồi làm bánh nhân đậu. Nắm một khối bột kê, cho nhân đậu vào bên trong, niệt kín bột, lấy tay vê thành viên cầu nhỏ, một cái bánh nhân đậu liền làm xong. Tây Viễn cảm thấy bánh nhân đậu rất giống bánh trôi, chẳng qua bánh trôi chỉ dùng gạo nếp mà bánh nhân đậu dùng là kê vàng.

Nhà Tây Viễn, bà nội cũng chuẩn bị hai chậu bột kê vàng lớn, chậu lớn nơi này dùng cũng không phải là chậu nấu cơm hơi lớn bình thường trong nhà, mà là chậu lớn như cái nồi trong nhà, cho nên chừng hai chậu bánh nhân đậu liền đủ cho người một nhà ăn cả mùa đông.

Bột đông xong, mẹ Tây Viễn cho một lượng bột ngô vừa phải vào bột kê rồi để Tây Văn Minh đảo bột, bởi vì bột nhiều, người đảo bột phải có khí lực. Sau đó người một nhà ngồi ở chung quanh chậu lớn bắt đầu nặn bánh nhân đậu, năm nay ngay cả Vệ Thành, Tây Vi và Tây Dương cũng tham gia, Tây Dũng còn nhỏ, cho nó một cục bột để cho nó ngồi ở bên cạnh nặn vẹt nhỏ chơi.

Mấy tiểu tử kia ban đầu còn nghiêm túc ngồi nặn, từng cái bánh nhân đậu đều tròn xoe. Có điều nặn được một chốc thì bắt đầu nghịch ngợm, người đẩy ta hạ xuống, ta đung người hạ xuống, ta tiếp tục lấy bột bôi lên chóp mũi người một khối trắng... Tây Viễn nhìn thấy cũng không ngăn cản.

Bà nội và mẹ thấy số lượng đã đủ chừng một nồi bèn bưng chậu bánh nhân đậu đến gian giữa, đặt bánh nhân đậu vào nồi chừng, sau đó đập nắp nồi chừng lên.

Bánh bột này một ngày căn bản chừng không xong, huống hồ trong nhà đốt giường sưởi quá nóng buổi tối cũng không cách nào ngủ, cho nên phân ra chừng ba ngày. Chừng xong đem bánh nhân đậu ra bên ngoài, lập tức đông lạnh, sau đó nhặt vào túi bỏ vào nhà kho, khi muốn ăn thì lấy mấy cái cho vào nồi chừng một chút là được. Cũng có thể cho một chút mỡ vào nồi rồi cho bánh vào chiên; có nhà trẻ con đói bụng, trực tiếp lấy cho hai cái bánh nhân đậu đông lạnh, để trẻ con ngồi đó chậm rãi cắn, vừa ăn no vừa giết thời gian.

Lúc ăn cơm tối, mẹ Tây Viễn dùng bột gạo và bột mì làm bánh niên ăn, mới vừa cho bánh niên vào miệng, Tây Viễn liền nhớ lại chuyện năm ngoái Vệ Thành mới vừa về nhà, ăn bánh niên làm răng bị dính rụng. Phỏng chừng Vệ Thành cũng tự nghĩ tới, ngẩng đầu ngượng ngùng trộm nhìn mọi người, đem thân mình bé nhỏ hướng bên người anh trai ôm ờ, hẳn năm nay bởi vì ăn ngon lại có sữa dê bồi bổ cho nên răng mới mọc rất tốt, bốn cái răng cửa phía trước cũng đã đổi hết, lúc ấy Tây Viễn trực tiếp cầm hân dùng đầu lưỡi liếm, cho nên bộ dạng bốn cái răng nhỏ rất đồng đều.

Ngày mồng tám tháng chạp hôm nay, bà nội dùng đậu đỏ, đậu xanh, đậu tây, gạo, hạt kê, hạt kê vàng, hạt cao lương trong nhà trộn với nhau ninh một nồi cháo Bát Bảo, bên trong lại cho một ít đậu phộng, táo đỏ, đường trắng. Đây đều là trong nhà trồng hoặc thứ có thể hái về, cháo Bát Bảo đun ra sền sệt thơm nồng nàn, mọi người uống đến ứa ra mồ hôi. mấy đứa trẻ con uống đến không muốn buông bát, bọn nó đều thích uống mấy thứ ngọt ngào, bình thường Tây Viễn ngoài cho bọn nó chè lê dùng đường phen đun thì vẫn cấm bọn nó ăn đường, sợ lâu dài sẽ hỏng răng, cho nên khó có được có thể buông thả ăn như vậy.

Vợ chồng Tây Minh Toàn cũng đã dẫn hai đứa con trai tới, ngày mồng tám tháng chạp tuy không long trọng như ngày hội khác nhưng dầu gì cũng là cái lễ mà, hiện tại cùng nhà anh cả quan hệ dịu đi, một nhà bọn họ chỉ cần có cơ hội liền chạy đến nhà anh cả chùa cơm, lại càng hận không thể để hai đứa bé ở luôn nhà Tây Minh Văn, cũng như Tây Dương Tây Dũng để bà cụ chăm nom cho bọn nó.

Tây Viễn đối với chú ba vẫn không ư hử gì, bất quá cũng không còn vừa thấy liền quay đầu bước đi như trước, hiện tại hẳn sẽ chào hỏi một câu, sau đó không mặn không nhạt nói hai câu khách sáo, tiếp theo tìm cái cơ làm việc của mình mà đi. Bà cụ và ông cụ thấy Tây Viễn cùng chú ba thủy chung không thân thiện nổi thì cũng không bắt buộc nữa, đám con cháu đừng gặp mặt là như gà chọi nhìn nhau là được rồi, bọn họ cũng biết thằng ba người một nhà không ai thích nói chuyện.

Hôm nay cũng rứa, Tây Hồ xì xụp so với những người khác ăn đến là nhanh, nó sợ ăn chậm thì trong chốc lát cháo liền không còn, bên cạnh còn để mẹ múc thêm ra một chén cho, vốn là gọi bác dẫu múc dùm, nhưng mẹ Tây Viễn giả bộ không nghe được không nhúc nhích.

Mẹ Tây Viễn kỳ thật trong lòng còn chưa quên chuyện hai vợ chồng nhà này lúc trước đánh nhau với anh cả dẫu. Tây Minh Toàn là anh em ruột của Tây Văn Minh, bản thân Tây Văn Minh không so đo, bà cũng nói không thể nói gì, dù sao còn có bà cụ ông cụ ở nhà ; bất quá Tây Văn Minh tha thứ là Tây Văn Minh, bà lại như Tây Viễn không mặn không nhạt cùng hai vợ chồng này. Hai đứa con trai trong nhà lão tam, đứa nhỏ Cầu Đản nhìn còn được, cũng có thể là tuổi còn nhỏ, còn chưa học được cách đối nhân xử thế của đôi cha mẹ này, đứa lớn Tây Hồ bà thấy thế nào cũng khiến người ghét cho nên cũng không đối đãi như với Tây Dương Tây Dững.

Cả nhà ăn cơm, Tiểu Dững cũng chưa đòi múc ra thêm một mình một chén, Hồ Tử so với Tây Vi còn lớn hơn dựa vào cái gì chứ? Cho nên bà sẽ không động. Vợ chú bà thấy chị dẫu cả không nhúc nhích, bà ta cũng không khách khí, tự mình cầm bát múc cháo, đưa tới bên cạnh Tây Hồ.

Có cả nhà này, một nồi cháo mồng 8 tháng chạp bà nội nấu thoáng một cái đã không còn gì, Tây Viễn bị cách ăn như hổ đói của một nhà chú ba dọa dờ luôn. Theo lý mà nói, điều kiện nhà chú ba cùng trước khi nhà Tây Viễn xuất ra, chỉ có tốt hơn chứ không có kém. Đây thật đúng là ăn không phải trả tiền không cần lo mà, cũng không quản người già và trẻ con trên bàn ăn no chưa, chính mình ăn đến bụng tròn vo mới để đĩa xuống. Bà nội cũng thấy cả nhà này tương ăn quá khó nhìn, tức giận đến dùng ánh mắt trừng bọn họ, bất quá người ta chính là không thấy được. Cháo không còn, người khác ăn no hay chưa no cũng đều hạ đĩa.

Ăn cơm xong, trước lúc đi, thím ba còn cùng bà cụ hỏi xin cải chua trong nhà, bà ta chủ yếu muốn kim chi Tây Viễn làm, trước đó vài ngày bọn họ ăn cơm ở nhà anh cả đã ném qua một lần, trở về nghĩ thế nào cũng không đủ. Cho nên hôm nay thừa dịp ăn tết, trong nhà người già trẻ con đều cao hứng, lại bởi vì ăn tết, người lớn vì không khí vui mừng cũng sẽ không ở lúc máu chốt này tức giận. Bọn họ tính toán rất tốt, có điều bà nội sao lại không rõ, hiện tại một nhà chú bà đến ăn chùa uống chùa, hai ông bà cụ bọn họ đều cảm thấy xin lỗi nhà cả, mẹ Tây Viễn miệng không hé răng, nhưng khi nhìn trong lòng cũng không vui. Hai vợ chồng này còn không biết thu liễm, bà cụ há mồm muốn quở trách hai người bọn họ đôi câu, lại nghĩ hôm nay là ăn tết, huống hồ làm vậy trước mặt tiểu bối còn muốn lưu chút mặt mũi cho bọn họ.

Bất quá bà cụ cũng không theo ý bọn họ, không lấy kim chi cho, chỉ từ cái vò dưa muối trong gian giữa ra mấy miếng cải. Kỳ thật thứ này cháu đích tôn làm ăn cũng rất ngon. Tây Viễn để mẹ hẳn cắt rau cải thành sợi mảnh, sau đó cho ớt, thêm chút gừng, tỏi, dầm chua, sau đó ướp muối, cũng đặc biệt dễ ăn.

Thấy há miệng một hồi mà bà cụ chỉ cho hai đứa cải chua, Tây Minh Toàn tức giận tới mức trừng nhãn cầu.

“con trồng gì, rau cải này ướp lên cũng rất dễ ăn đó, hơn nữa bên ngoài trời tối mù tối mịt, con định để cho mẹ bà già khú để sắp toi này tối lửa tắt đèn vào hầm ngầm lấy cho con à?” Bà cụ quở trách. Kỳ thật, làm gà nướng, gà quay trong nhà kho vẫn còn kim chi, chẳng qua bà cụ không muốn cho, cố ý nói ở trong hầm ngầm, vào hầm chính là rất phiền toái. Bà cũng sợ hai vợ chồng này ăn nghiện rồi suốt ngày đến xin. Đây không phải lần trước bà đau lòng Hồ Tử và Cầu Đản, thấy hai cháu ít qua thì bưng lên một đĩa, kết quả hiện tại đã bắt đầu nhớ đến xin.

Không có cách nào với bà cụ, cải chua nhà ai mà không có chó. Hai vợ chồng Tây Minh Toàn cũng không lấy, dẫn hai đứa con trai đi. Nhìn bà nội trí đấu chú ba, Tây Viễn vừa tức giận vừa buồn cười.

Chờ một nhà chú ba đi rồi, Tây Viễn mới hỏi bốn đứa nhỏ ăn no chưa, đám nhóc đều do dự mà không biết có nên nói thật hay không, thật sự thì bọn nó ăn chưa no, hơi lớn chút như Vệ Thành và Tây Dương, vẫn ít nhiều có thể nhìn ra không khí bàn ăn không đúng. Vẫn là đứa nhỏ Tây Dũng không hiểu nhiều chuyện, nó rất thành thực gật gật đầu.

Trời đã tối rồi, lại làm cháo ăn sợ ban đêm mấy tiểu tử kia sẽ đái dầm, cho nên Tây Viễn dùng chậu than nướng khoai lang, chiên khoai tây cho bọn nó, lại cầm sáu cái bánh nhân đậu cho vào trong nồi dùng lửa nhỏ chiên. Khoai lang là mùa thu mua trên chợ ở trấn Vạn Đức, thôn hoa sen bên này chủ yếu là đất đen, không có đất cát, trồng khoai lang không lớn mà cũng không ngọt nên mọi nhà đều không trồng, hơn nữa mùa thu ở trên chợ là có thể mua được, giá cả cũng không phải quá đắt.

Khoai lang nướng chín, từ giữa tách ra, mùi lập tức tản ra, Tây Viễn cho đám nhóc mỗi đứa một nửa củ khoai lang, thêm vài miếng khoai tây chiên, bốn đứa bé liền ăn no. Tây Viễn không để bọn nó ăn bánh nhân đậu, trời chiều rồi, đồ bột không dễ tiêu hoá, sợ bọn nó bỏ ăn. Bà nội cùng ông nội cũng thế, hai ông bà cụ cũng không dám tối trời ăn thứ quá khó tiêu, mỗi người ăn một nửa củ khoai lang rồi thôi. Chỉ có Tây Viễn cùng vợ chồng Tây Văn Minh, mỗi người ăn hai cái bánh nhân đậu, lúc này mới đều vỗ về cái bụng no.

Bà cụ vừa ăn khoai lang, vừa ở dưới đèn lạng lẽ thở dài. Cái lễ này trôi qua thật sự là bức mình, bà cảm thấy có chút xin lỗi mấy đứa trẻ.

Sau khi ăn xong, Tây Viễn không để mấy tiểu tử ngủ ngay, sợ thức ăn không tiêu được, dẫn mấy đứa bọn nó ngồi ở trên giường kể chuyện. Tây Du kí đã kể xong, hiện tại bắt đầu kể đồng thoại, hôm nay kể chính là chó sói cùng bảy con dê nhỏ trong chuyện cổ Grim. Hiện tại Tây Viễn có ý thức nuôi cấy năng lực tự hỏi vấn đề cùng năng lực phân biệt một ít hiện tượng xấu của mấy đứa trẻ con, cho nên khi kể chuyện sẽ hỏi một vài vấn đề, tỷ như, nếu em là con dê nhỏ, khi chó sói gọi cửa sẽ làm sao, có mở cửa cho nó hay không.

Ông nội bà nội ngồi ở trên đầu giường đặt gần lò sưởi cũng mỉm cười lắng nghe, cho đến khi mấy tiểu tử mệt mỏi, ít nhất Tây Dũng đã buồn ngủ đến gật gù. Mẹ Tây Viễn tới ôm hai đứa Tây Dương qua để vào trong chăn mềm đã sớm ủ ấm trên giường nhà tây. Trong phòng chính bọn Tây Viễn cũng đều nằm xuống ngủ, thôn trang ban đêm thực im ắng, người một nhà dần dần tiến vào mộng đẹp.

31. Quyển 1 - Chương 31: Râu

Tục ngữ nói ” Thất Tịch mồng tám tháng chạp đông lạnh kết băng”, nửa đêm lại càng gió bắc gào thét, tiếng nhanh cây bị gió thổi vang rên, càng nổi bật lên yên tĩnh chung quanh.

Tây Viễn cũng không hiểu tại sao mình ngủ không được yên, cảm giác giống như khi ngủ khi không sẽ có chuyện gì phát sinh. có lẽ là buổi tối ăn hai cái bánh nhân đậu không dễ tiêu ảnh hưởng tới giấc ngủ chăng? trong lòng Tây Viễn nghĩ vậy, thật cẩn thận chuyển người lại. bên trái hân là Tây Vi, bên phải là Vệ Thành, hai đứa nhóc đều phải nằm cạnh anh trai ngủ, Tây Viễn liền mỗi bên một đứa. Hai đứa con trai khi ngủ đều vô ý thức ghé vào anh trai, khuôn mặt nhỏ nhắn in lên gối đầu anh trai.

Trước khi nằm xuống ông nội đốt lá cây khô vào trong kháng, sau đó đốt, lá cây cháy chậm, có thể chậm rãi đốt đến nửa đêm về sáng, kháng được lửa nhỏ huân, có thể luôn nóng đến tận hừng đông, cho dù ngủ ở cuối kháng cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Tây Viễn nâng tay dịch dịch mền cho Tây Vi, tiểu tử kia ngủ không thành thật, vẫn luôn lộ bả vai ra, bất quá còn may là cả mùa đông cũng không sinh bệnh. Mấu chốt là vừa thấy đứa em trai nào có chút chảy nước mũi, Tây Viễn liền bật người đun chè gừng, mỗi đứa nhóc một chén, ai cũng chạy không được. có lẽ là do phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, có lẽ là do trẻ con nông gia chắc nịch hơn, cho nên mấy đứa trẻ con đều rất khỏe mạnh vượt qua hơn nửa mùa đông.

Mới vừa có chút mộng lung sắp ngủ, đột nhiên, Tây Viễn nghe được một chút động tĩnh không bình thường. Tây Viễn cũng không rõ được là âm thanh gì, nhưng trong ban đêm im ắng này, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, hơi có chút động tĩnh liền có thể cảm giác được. Tây Viễn không nhúc nhích, nghiêng lỗ tai tiếp tục nghe. Từ sau khi trong nhà phát sinh sự kiện mất dê, lòng cảnh giác của Tây Viễn liền tương đối mạnh.

Rất nhanh âm thanh càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng gần, Tây Viễn nghĩ nhất định tiếng của ngựa đi đường đêm, hơn nữa cách nhà mình đã không xa. Tây Viễn đẩy ông nội, ông nội có thể do lớn tuổi nên lỗ tai không đủ linh mẫn, Tây Viễn đẩy vài cái, ông nội mới u mê tỉnh lại. tiếp đó từ trong sân vang lên tiếng sữa của Đậu Tương Giác, người trong nhà hiện đã dưỡng thành thói quen, chỉ cần Đậu Tương Giác sữa thì nhất định có chuyện, ông nội lập tức bị hù dọa, vừa lẳng lẳng mặc quần áo vừa nghiêng tai nghe.

động tĩnh bên ngoài dù không lớn nhưng Tây Viễn vẫn nghe được tiếng cửa sân bị mở ra, Đậu Tương Giác và Hổ Tử cũng kịch liệt sữa lên. Đậu Tương Giác là chó săn cho nên rất thông minh. Tây Viễn bình thường cũng rất thương nó, trong nhà có khi đặc biệt mua chút xương cốt linh tinh, còn có gan gà sau khi giết lấy đến cho Đậu Tương Giác ăn, đương nhiên Hổ Tử cũng được nhờ theo. Lại nói tiếp, tên của Hổ Tử cùng tên Tây Hổ nhà Tây Minh Toàn trùng điệp, vì thế Tây Hổ vẫn bực bội với anh cả, nói Tây Viễn có lòng chọc quê nó. Tây Viễn ngẫm lại cũng buồn cười, mình lúc trước khi đặt tên mới vừa xuyên đến không lâu, đâu có chú ý một nhà Tây Minh Toàn, cho nên hiện ở nhà mọi người thường gọi Hổ Tử là Hổ Đầu.

cho đến một ngày đầu đông, Đậu Tương Giác dẫn Hổ Đầu chạy ra ngoài, miệng ngoạm một con thỏ xám về, Tây Viễn mới không chỉ mua xương cho hai chúng nó ăn. vừa vào mùa đông thỏ Đậu Tương Giác bắt được đều bị Tây Văn Minh lột da, tìm người quen chín (thuộc), bà nội làm cho mỗi người Tây Văn Minh còn có Tây Vi, Vệ Thành mũ da thỏ đội đầu. Chút da thừa còn lại thì làm một cái tay áo cho Tây Văn Minh, Tây Văn Minh khi đánh xe đưa hàng, mặc dù có bao tay (ngoài ngón cái, bốn ngón tay khác đều bao lại), nhưng ngồi trên xe gió Tây Bắc một tá, một hồi liền thấm lạnh, cho nên có tay áo da thỏ, có thể cho tay vào trong, để bao lâu cũng không đông lạnh tay.

Bởi vì có kinh nghiệm bắt mồi dã ngoại, cho nên Tây Viễn vẫn tin tưởng sức chiến đấu của Đậu Tương Giác. Bất quá nghe động tĩnh của Đậu Tương Giác, lần này người vào trong sân tuyệt đối không phải tên trộm nhỏ lần trước có thể sánh bằng. Trong phòng tây, vợ chồng Tây Văn Minh nghe được động tĩnh cũng đã dậy, một lúc sau có người tới trước cửa phòng kéo cửa gian giữa, cửa bị ông nội dùng gậy gỗ chặn lại từ bên trong, trong lúc nhất thời không thể kéo ra.

“ông ơi, cháu sao lại nghe tiếng ngựa vậy?” Tây Viễn lén lút nói với ông nội. Ông nội và Tây Văn Minh nghiêng tai nghe ngóng, đích xác có tiếng ngựa đạp, chẳng qua không rõ ràng.

“Phỏng chừng là dùng vải bọc móng ngựa lại.” Ông nội phân tích.

“Trời ạ, không phải mã tặc đến chớ?” Bà nội thấp giọng kinh hô.

Lúc này bên ngoài cửa không mở ra được, có người dùng sức đập một cái, sau đó người bên ngoài phỏng chừng cũng nghe được trong phòng chính có động tĩnh, một tên trong đó đi đến dưới cửa sổ nhà chính thấp giọng quát: “Mở cửa, mở chặn cửa ra, bằng không chúng ta liền đá văng. Yên tâm, chỉ cần bọn mày nghe lời, các ông đây sẽ không đả thương bọn mày.”

“đúng là râu.” Ông nội lúc này đã khẳng định. Ở đây gọi thổ phỉ là râu, cụ thể nguyên nhân vì sao gọi như vậy thì không rõ, có thể là nơi này là phương bắc, xa hơn về phía bắc chính là nơi tộc người du mục chăn thả, nơi này gọi chung tộc người du mục là người hồ, trước kia người hồ từng xuôi nam gây rối, cho nên mọi người cũng xưng thổ phỉ gây rối dân chúng giống người hồ là râu.

“Ôi, con ra mở cửa cho ngài đây ạ.” Ông nội run giọng đáp, nếu thật là râu thì cửa gỗ sồi này căn bản không ngăn được bọn gã, còn không bằng thái độ tốt chút mở cửa ra, bằng không chọc giận râu thì hậu quả khó lường.

Bà nội thấp giọng thúc giục Tây Văn Minh đi nhà tây ôm Tây Dương và Tây Dĩnh qua, Tây Văn Minh lập tức xoay người chạy ra ngoài, mẹ Tây Viễn cũng vội vàng đi theo, hai người ôm cả mền lẫn người sang. Tây Viễn giúp đỡ chuyển hai đứa con trai tới bên trong kháng, người lớn đều ngồi ở bên kháng trông mấy đứa trẻ con. Kỳ thật căn bản không có tác dụng, chẳng qua là lừa mình dối người thôi.

Ông nội xuống kháng, vừa run run vừa mở cửa ra, ngoài cửa đứng năm người, ba người vóc dáng cao cao, có một người tầm trung, một tiểu cá tử. một người trong đó do hai người khác dìu, đoán chừng là bị thương, hai người khác đang bận ứng phó Đậu Tương Giác và Hồ Đầu.

Ông nội sợ bọn gã làm bị thương hai con chó, vội vàng thấp giọng quát Đậu Tương Giác và Hồ Đầu, chỉ cần người trong nhà cần gì nói thì hai con chó liền thành thật, bất quá còn có chút không cam lòng, thấp giọng ư hử vài tiếng mới phần nộ trở lại trong ổ. Nhưng thỉnh thoảng vẫn ngán đầu hướng bên nhà xem.

Năm người buộc ngựa ở cọc bên cửa, giục ông nội lấy thức ăn cho ngựa, ông nội vội vàng lên tiếng đáp ứng. Tây Văn Minh sợ ông nội lớn tuổi đi đứng cùng ánh mắt không tốt, đêm ở bên ngoài tối như vậy liền tranh muốn đi, kết quả nửa chân còn chưa ra khỏi cửa đã bị thổ phỉ tầm trung một cước đạp trở về.

“Mẹ mày chứ, mày đi làm gì?” Thổ phỉ mắng, gã sợ Tây Văn Minh chạy ra đi tìm người báo tin, ông nội lớn tuổi, bọn gã ít bắn khoả hơn. Tây Văn Minh không dám động nữa. râu bé người ở bên ngoài nhìn thấy ông nội thêm thức ăn nước uống cho ngựa, mấy tên khác vào gian giữa, một tên trong đó mở cửa nhà tây ra dẫn ba tên khác vào, nhưng sau đó xoay người đi ra đẩy cửa phòng chính, xuất ra dao đánh lửa lần lượt chiếu mấy người trên giường, phỏng chừng sợ có trảng đinh giấu ở nhà chính, thừa dịp bọn gã không chú ý tập kích bọn gã. sau khi nhìn kỹ qua, phát hiện đều là người già đàn bà và trẻ con mới yên lòng, xoay người đi nhà tây.

Tây Văn Minh cũng thật cẩn thận đi vào theo, Tây Viễn ở nhà chính nghe được tiếng của râu bảo Tây Văn Minh chuẩn bị cơm canh. mẹ Tây Viễn cũng nghe được, bà định chính mình đi làm cơm, bị bà nội kéo trở về. Bà nội từ khi nghe được động tĩnh ở cửa sân, trên người vẫn run rẩy không ngừng, Tây Viễn ôm bà nội, càng không ngừng lấy tay vỗ vỗ lưng bà nội. hấn sợ bà nội bị dọa thành bệnh, bà nội cả đời đều không ra khỏi thôn hoa sen vài lần, người lạ cũng ít thấy, hướng chỉ là râu. mẹ Tây Viễn cũng sợ hãi, trên người phát run, bất quá rốt cuộc do tuổi còn trẻ, so với bà nội khá hơn.

Bà nội chết sống không cho mẹ Tây Viễn xuất đầu lộ diện, bên ngoài này chính là râu đps, vạn nhất nổi lên tâm địa hiểm độc cả nhà này coi như khỏi qua, vừa rồi khi râu tiến vào bà cụ còn có ý đem mẹ Tây Viễn che ở trong bóng, cho nên người kia chỉ nhìn thấy là đàn bà, vẫn chưa thấy rõ tướng mạo.

Bà nội cố tự trấn định một hồi, sau đó nhấc chân xuống kháng, chân có chút như nhũn ra thiếu chút nữa ngồi xuống trên mặt đất, vì cả cái nhà này bà cụ vẫn bắt buộc mình ra ngoài. Bà một bà lão tuổi gần năm mươi, dù chết cũng không sao, cả đời nên trải qua đều đã trải qua, nên sống đều đã sống, chỉ cần những người khác trong nhà có thể bình bình an an là được.

may là ở trên lò đã chuẩn bị cơm sáng sớm mai. Có một cây cải thảo, hai khối đậu phụ đông, còn có một chút miến, bà cụ dùng nồi đun một nồi miến cải thảo đậu phụ đông, bên trên chưng nóng hơn chục cái bánh nhân đậu. Sau đó chuyên tâm ngồi xồm trước bếp nhóm lửa, đồng thời nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh nhà tây.

trong phòng tây ông nội châm đèn lên, ông cụ lo lắng thẳng cả một mình ứng phó râu, cho ngựa thêm thức ăn xong vội vàng vào nhà tây. tên râu nhỏ thó không đi theo vào xem ra gã muốn ở bên ngoài xem động tĩnh, sợ người trong thôn nghe được gây bất lợi với bọn họ, vạn nhất có người vây đánh bọn gã không chạy được sẽ bị bắt.

Trong phòng mấy râu đang xem xét thương thế người bị thương kia, người kia vóc dáng rất cao, nhìn qua tuổi cũng cùng Tây Văn Minh không sai biệt lắm, bất quá cũng nói không chính xác bởi vì trên mặt hấn râu ria xồm xàm nhìn không rõ ràng. gã bị thương trên đùi, nhìn qua giống bị đao kiếm tổn thương, một lỗ hồng dài bằng bàn tay, máu từ miệng vết thương không ngừng chảy ra bên ngoài, thấm đẫm vải bao miệng vết thương. ba người khác, một người ở sau lưng gã đỡ gã, hai tên khác bỏ đi vải quần trên miệng vết thương, tính toán nhìn thử tình huống miệng vết thương.

“Tìm đại phu...” cái tên được gọi là anh ba có chút do dự, bọn gã sợ kinh động những người khác trong thôn.

“Lão Ngũ, bằng không người đi theo nó đi tìm đại phu, nói người nhà nó sinh bệnh. Còn mày nữa, nửa đường mà nổi lên tâm tư khác, lão Ngũ mày một đao kết liễu nó.” Anh ba chỉ chỉ Tây Văn Minh.

“Lão gia, bằng không để con đi tìm đại phu đi?” Ông nội thương lượng với râu đang bị thương, ông cùng bà nội giống nhau thà rằng chính mình dính vào nguy hiểm cũng không muốn con cái xảy ra chuyện gì.

Trong phòng chính, Tây Viễn cùng mẹ đang mặc quần áo cho mấy đứa nhóc con, Tây Viễn thầm tính hiện tại râu sẽ không nhúc nhích bọn họ, vạn nhất một hồi không thể nói rõ vì sao phát cuồng, hấn, ông nội và cha còn có Đậu Tương Giác Hổ Đầu cũng có thể chống đỡ một hồi, đến lúc đó kêu mấy tiểu tử kia mau chạy, chỉ cần chạy ra khỏi sân, lấy trình độ quen thuộc với thôn của bọn nhỏ, phỏng chừng có thể đào thoát khỏi ma chướng của râu.

bị mặc quần áo, Vệ Thành và Tây Dương đều tỉnh dậy, Tây Vi và Tây Dũng còn nhỏ, cảm thấy không thích hợp lại lặng lẽ cụp mắt ngủ tiếp. Vệ Thành và Tây Dương mặc quần áo tử tế, ngồi dựa vào anh trai. vừa rồi bà nội trộm trở về phòng, lấy tay bôi bôi hóng lên mặt mẹ Tây Viễn, Tây Viễn cảm thấy quá rõ liền lấy tay áo của mình lau xuống một ít, cũng lau cho đều.

Lúc này, trong phòng tây râu đã buộc Tây Văn Minh dẫn đi tìm đại phu, Tây Văn Minh cũng rất khó xử, ông không muốn liên lụy thầy thuốc Lý, nhưng giờ cũng không có cách nào, ông không có năng lực phản kháng, hơn nữa còn cả một nhà ở đây. Tây Viễn nghe được động tĩnh cảm thấy không thể để cho cha đi tìm thầy thuốc Lý, nói vậy sẽ để người trong thôn biết, nếu bị người có ý đồ riêng bầm báo quan phủ, nói Tây Văn Minh ám thông thổ phỉ, giúp râu tìm đại phu, đến lúc đó liền phiền toái.

Thừa dịp hai người chưa ra khỏi cửa, Tây Viễn vội vàng xuống kháng, “Anh ơi, anh ơi, ” Vệ Thành dắt lấy quần áo Tây Viễn không cho Tây Viễn động, hấn không biết anh trai muốn làm gì, nhưng bằng trực giác biết anh trai ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm.

” bé ngoan, anh trai ra ngoài một chút, em đừng lo lắng, em giúp anh trông nom mẹ và các em nhé!” Tây Viễn ôm Vệ Thành hôn một cái, hấn kỳ thật trong lòng cũng không yên tâm, không biết ra ngoài sẽ thế nào, ôm Vệ Thành, sờ sờ Tây Vi, trong lòng đầy vẻ không muốn. Thời gian không để cho hấn nghĩ nhiều, Tây Văn Minh đã cùng tên râu tầm trung đi đến cửa gian giữa, Tây Viễn vội vàng ra khỏi nhà chính, kêu một tiếng “Cha!”

“nhóc, mày muốn làm gì?” tên râu kia thấp giọng quát.

“Đại ca, mấy người không thể đi tìm đại phu, thầy thuốc thôn chúng ta ngụ ở trong thôn, mấy người vừa đi nhất định sẽ kinh động người trong thôn, đến lúc đó cùng lại đây xem liền không xong.” Tây Viễn vội vàng nói.

“Hắc, ai anh cả mày? Nhãi con chưa lớn đã biết bám víu vai vế. Không tìm đại phu? Không tìm đại phu thì chân của anh cả tao mày xem được à?” một tiếng đại ca của Tây Viễn làm thổ phỉ có chút tức giận.

“A, ta xem được, ta đi theo thầy thuốc thôn chúng ta học, thương thế thông thường ta đều biết xử lý.” lời này của Tây Viễn cũng không tính là nói dối, hấn hiện tại không có việc gì liên đến nhà thầy thuốc Lý, nếu có người bệnh, lại là bệnh nhỏ con con, thầy thuốc Lý không muốn động liên cho Tây Viễn nhìn rồi xử lý. Nội chứng Tây Viễn còn không chẩn đoán được chứ ngoại thương linh tinh giúp đỡ xử lý qua không ít.

” Viễn à, cháu có thể làm không vậy?” Bà nội lo lắng hỏi, Tây Viễn vừa ra, bà cụ liền vội vàng theo tới, ông nội ở nhà tây hầu hạ mấy râu không ra được, trong lòng cực kì gấp gáp.

“Bà ơi, không sao, cháu đã học thầy thuốc Lý xử lý qua.” trong lòng Tây Viễn cũng bồn chồn, cái hấn biết đều là vết thương nhỏ, hơn nữa thầy thuốc Lý còn ở bên cạnh chỉ đạo.

“Thật giỏi vậy à?” tên râu kia có chút do dự.

“Lão Ngũ, mày dẫn nó vào đi, nó phải không xử lý được thì chém chết nó.” Anh ba trong phòng tây reo lên.

“Bà ơi, không sao.” Bà nội vừa nghe anh ba nói vậy thì thiếu chút nữa ngã vật trên mặt đất, Tây Viễn vội vàng đỡ lấy, thấp giọng an ủi. Bà nội hung hăng sờ sờ cánh tay cháu đích tôn, không muốn buông tay cũng ngăn không được, chịu đựng không rơi nước mắt, bà sợ làm phiền mấy diêm vương này hại đến cháu đích tôn.

“Cha, cha dùng ấm đun nước. bà, bà vào trong phòng lấy vải bông màu trắng nhỏ bà dùng làm mền ra.” Bởi vì trong nhà có hai đứa con trai của Tây Minh Võ, có khi Hồ Tử cũng sẽ tới ăn vạ ở đây một đêm cho nên bà nội cảm thấy mền không đủ dùng, trước đó vài ngày bảo Tây Văn Minh khi đưa hàng t hời gian tiện đường ở trấn Vạn Đức mua vải và bông, bà còn chưa kịp làm gì.

“Ôi, ôi, được, được.” Bà cụ nghe cháu đích tôn nói vậy thì nhanh chóng xoay người vào nhà chính, ở cửa phòng chính, Vệ Thành đang nằm úp sấp lên khe cửa xem trộm gian giữa, hấn vẫn không yên lòng anh trai.

“Bà ơi, để cháu tìm giúp bà.” Vệ Thành cũng nghe được lời Tây Viễn nói. hấn tay chân linh hoạt, cũng không sợ, rất nhanh sẽ tìm được thứ anh trai phân phó, hấn còn muốn ra ngoài đưa cho anh trai nhưng bị mẹ Tây Viễn túm về, “Thành à, con đừng đi ra, con vừa ra ngoài anh của con sẽ phân tâm, đến lúc đó gây ra rủi ro râu sẽ đánh anh con.” mẹ Tây Viễn dỗ Vệ Thành. đứa nhỏ này lá gan sao lớn vậy, mấy người lớn bọn họ dọa thành cái dạng này, nhìn Vệ Thành giống như tuyệt không sợ hãi. chẳng lẽ là dó tuổi còn nhỏ? Tây Dương bên cạnh chính là sợ tới mức nắm chặt vạt áo bà.

“Ôi, cháu à, mẹ cháu nói rất đúng, cháu vừa ra ngoài anh cháu sẽ nghĩ đến cháu, chúng ta đừng thêm chuyện cho anh cháu nữa!” Bà cụ cũng hồi thần lại, bà chỉ nghĩ tới cháu đích tôn.

Vệ Thành lúc này mới leo lên giường, bắt quá ngồi một hồi vẫn không yên, lại ghé vào khe cửa nhìn ra bên ngoài, còn cách gian giữa cái gì cũng không thấy, cứ không nhìn thì, trong lòng hấn không an tâm.

Bà nội lấy đồ đến nhà tây, Tây Viễn rót nước sôi Tây Văn Minh đun vào chén lớn, sau đó cho một ít muối, bình thường bà nội nấu ăn dùng muối hạt, Tây Viễn cảm thấy khó ăn, có vị chan chát, liền mua muối hạt nhỏ, bà nội tiếc dùng, trong nhà còn có thiệt nhiều.

Chuẩn bị tốt nước muối, Tây Viễn thương lượng cùng lão đại bị thương muốn dùng kéo cắt bỏ quần trên chân gà. đề nghị này mấy tên râu đều không phản đối, lão Ngũ gì cũng chưa nói, cũng không dùng kéo, cầm dao trong tay gã xoẹt xoẹt cắt quần ra. Tây Viễn bảo anh ba giữ chặt lão đại, kỳ thật hiện tại lão đại

bởi vì mất máu nhiều đã không còn bao nhiêu khí lực, Tây Viễn nói vậy một là sợ gã vạn nhất nhúc nhích, thứ hai cũng là vì đánh một tiếng dự phòng trước cho bọn gã, đỡ một hồi phải cùng gã đập lửa.

Tây Viễn dùng vải bông thấm nước muối tỉ mỉ lau sạch miệng vết thương cho lão đại, nước muối có tác dụng tiêu độc, không tiêu độc thì bôi thuốc cũng không tốt. Sau đó Tây Viễn đi vào nhà chính, đem hòm thuốc nhỏ từ trong tủ treo quần áo ra, bên trong có các loại thuốc hắc tím từ chỗ thầy thuốc Lý, trong đó còn có thuốc trị dao cắt, thuốc trị dao cắt nhà thầy thuốc Lý là bài thuốc tổ truyền, trị miệng vết thương phi thường tốt.

Thầy thuốc Lý chế thuốc thành dạng bột sẵn, tương tự thuốc bột Bạch Dược Vân Nam, Thược Dược Thảm Dương đời sau, chỉ cần rắc lên vết thương một hồi có thể cầm máu, còn có một ít thuốc bột dùng để uống, hai thứ phối hợp, trị liệu miệng vết thương trăm thử trăm trúng.

Tây Viễn hiện tại cảm thấy phi thường may mắn đi theo thầy thuốc Lý học được cái được cái chẳng về mấy cái này, lần này xem như cứu cả nhà trong lúc nguy nan.

Đem chân bị thương bôi thuốc tốt nhất, thuốc uống cũng cho uống xong, miệng vết thương lập tức ngừng máu, Tây Viễn lại bảo cha cho người bị thương một chén nước đường đỏ, anh ba giúp lão đại uống hết. Một lát sau, cảm thấy sắc mặt người bị thương khá hơn một chút, anh ba hỏi gã cảm thấy thế nào, chính gã cũng nói tốt hơn nhiều.

Lúc này Tây Viễn mới dùng vải bông sạch nhỏ tỉ mỉ băng bó chân bị thương, cuối cùng thắt cái nơ con bướm xinh xắn.

“Ôi, anh ba, ta phát hiện tiểu hài nhà này này đang đùa người, thất cho lão đại một bông hoa.” Cái tên gọi là lão ngũ lay đầu Tây Viễn một chút, làm Tây Viễn bị lay ngã cả người.

“nhãi con, lão đại lần này có thể tốt, chúng tao thay hẳn cảm ơn mày!” anh ba cúi đầu mở miệng nói.

“đệt, cái rãnh không (đói bụng), cần phú (ăn cơm) cả nhà nó.” Lão Ngũ reo lên.

“Vậy?” Tây Viễn ngây thơ nhìn gã.

“Mẹ nó, mày nói ngôn ngữ trong nghề bọn nó có thể nghe hiểu à?” anh ba cho lão Ngũ một cước.

“He he, đói bụng, ăn cơm.” Lão Ngũ cười nói.

“Ôi, được, được.” Tây Văn Minh vội vàng đáp lời bụng đồ ăn bà nội đã hâm nóng lên.

“lấy chút hình răng cưa, rỗng ruột tử, đệt, lại quên, lấy chút dưa muối, lại thêm chút hành.” Lão Ngũ nói.

Ông nội vội vàng ra ngoài cùng bà nội lấy dưa muối và hành. Mấy tên râu ăn xong, cảm thấy lão đại an ổn lại, gục ở trên giường nhà tây nghỉ một chút, bọn gã cũng mệt mỏi, mùa đông khắc nghiệt như vậy đi suốt đêm thực vất vả, lão Ngũ đi ra đem nhỏ thó đổi vào, nhỏ thó lang phun hổ nuốt ăn no cơm.

“bọn mày cũng đừng đứng đực ra ở đó, đi, chiên mấy cái bánh nữa cho gia, đệt, ông đây muốn mang theo.” Nhỏ thó phân phó nói. gã ở bên ngoài đông lạnh nửa ngày, ăn vài thứ mới ấm áp hơn.

Tây Viễn giúp bà nội nướng bánh trên lò, bà nội nướng ba mươi cái bánh, bà cụ vừa đau lòng bột mì vừa may mắn mấy tên râu không dùng sức với người trong nhà.

gà gáy lần hai, mấy tên râu muốn rời đi, ông nội quần bông đem dây cTây Văn Minh cho gã mặc, còn cầm một đôi giày của Tây Văn Minh tới. Mấy tên râu ba chân bốn cẳng hầu hạ lão đại, anh ba công gã, cái tên cao ở phía sau giúp đỡ, mấy người ra phòng lên ngựa.

Ra đến trước cửa sân, lão tam quay đầu lại nhìn nhìn mấy người nhà họ Tây, dùng roi chỉ: “bọn mày thành thật chút cho ông, chờ mấy ông đi hai canh giờ mới được kể với người khác, nếu dám lập tức đi tố giác thì cẩn thận ông cùng anh em tìm bọn mày báo thù. Còn có, ơn bọn mày hôm nay trị thương ông cũng nhớ kỹ.” Nói xong, dùng roi ngựa đánh lên lưng ngựa, con ngựa liền phóng bốn vó chạy.

mấy người nhà họ Tây đều thở phào nhẹ nhõm, Tây Văn Minh đi qua nâng lại cửa sân rách nát, tốt xấu chắn lại cửa lớn một chút. Mấy người trở lại trong phòng ngồi vào trên giường nhà chính, bên trong kháng Tây Vi và Tây Dũng vù vù ngủ, Tây Viễn thật sự hâm mộ hai đứa nhóc này, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không cần sợ hãi.

“Bà ơi, bà ơi, bà không sao chứ?” Bà nội vừa lên mép kháng thân thể lại bắt đầu run rẩy, Tây Văn Minh vội vàng ôm bà cụ vào trong kháng. Tây Viễn vượt ngực bà cụ, kêu mẹ cầm gối đầu giúp bà cụ nằm xuống, đắp chăn, sau đó ngồi đẩy ôm bà nội.

” đều đã không sao, bà cũng đừng nghĩ lại mà sợ.” Ông cụ cũng rất lo cho bà cụ, bèn an ủi.

“Bà ơi, không sao, bà đừng sợ!” Tây Viễn cũng nói với bà cụ.

“Mẹ, con nhìn rồi, bọn gã đều đã chạy không thấy bóng dáng. chốc nữa là trời sáng, bọn gã không dám lại đến nữa đâu.” Tây Văn Minh cũng khuyên mẹ.

“Ôi, đây là thế đạo gì vậy!” Bà cụ run lên rớt cục lên tiếng, bà vừa phát ra tiếng Tây Viễn mới an tâm, trong lòng có chuyện gì chỉ cần phát phát tiết ra ngoài thì tốt rồi

32. Quyển 1 - Chương 32: Chuyện Sau Đó

Chờ bà nội hoàn toàn tốt rồi, bên ngoài trời đã sáng choang, Tây Viễn vội vàng thúc giục ông nội và cha đến nhà Lý chính một chuyến.

Dù anh ba râu trước khi đi giao phó phải đợi sau hai canh giờ mới cho kể với người khác, Tây Viễn thấy vậy vẫn có chút chậm, một hồi chỉ sợ cũng sẽ có người trong thôn tới nhà hỏi thăm, đến lúc đó nói sau cũng có chút bị động, vạn nhất người khác hoài nghi nhà hắn lên thôn phỉ liền không xong. Vẫn là nhà mình sớm giải thích với Lý chính và người trong thôn một chút, nắm giữ quyền chủ động mới tốt.

Hơn nữa Tây Viễn phân tích, cho dù trong thôn có biết phỉ chừng cũng không dám phái người đuổi theo, cùng lắm là mọi người nghị luận rồi báo cáo quan phủ mà thôi. Ông nội cùng Tây Văn Minh ra khỏi nhà, Tây Viễn xem bà nội và mẹ còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại từ chuyện tối hôm qua liền nói mình đói bụng để hai người đi làm cơm, người chỉ cần công việc lu bù lên liền không có thời gian nghỉ đông nghỉ tây. Quả nhiên, bà nội vừa nghe cháu đích tôn đói bụng, lại thấy mấy đứa nhỏ cũng gật đầu, liền từ trên giường xuống, cùng mẹ Tây Viễn đến phòng bếp bận việc.

hai đứa nhóc Tây Vi và Tây Dũng cũng tỉnh, bắt quá tỉnh tỉnh mê mê không biết trong nhà xảy ra chuyện gì, người lớn đều không tâm tư để ý đến bọn nó, liền hỏi Vệ Thành và Tây Dương tối hôm qua còn thức, Vệ Thành ghé lỗ tai nói cho hai đứa nhóc, Tây Vi và Tây Dũng cũng không có cảm giác quá lớn. dù sao không tự mình trải qua, ngoài tò mò vẫn là tò mò, liền tiếp truy vấn Vệ Thành râu trông thế nào, Vệ Thành cũng không nhìn kỹ nên trả lời hằm hằm hồ hồ, điều này làm cho Tây Vi rất không hài lòng, vì thế khi trong phòng chỉ còn lại anh trai cùng bọn nó, Tây Vi lại truy vấn anh trai râu trông thế nào.

“Trông ra sao à?” Tây Viễn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Vi, “chính là dạng chó hình người.” Tây Viễn lười trả lời vấn đề này, trôi chảy đùa Tây Vi một câu.

“vậy ư?” Tây Vi há to miệng, trong lòng nghĩ dạng chó hình người là cái dạng gì trời? Là bộ dạng giống đầy tớ, hay là giống chó? Hoặc là giống trong chuyện anh trai kể có hình người lại có một cái đuôi chó? ờ, cái sau chắc là đúng rồi. thật hay, thú nhân đã xuất hiện, có thể thấy được tiểu tử kia bị Tây Viễn “đầu độc” rất sâu.

Sau đó khi đám bạn nhỏ trong thôn của Tây Vi vây quanh nó hỏi râu bộ dáng thế nào thì nó cũng dùng “Dạng chó hình người” để trả lời, làm những đứa trẻ khác hỏi nó dạng chó hình người là cái dạng gì, nó liền tặng một cái liếc mắt, ngay cả dạng chó hình người cũng không biết, thật là một đứa ngốc.

nhiều năm sau, khi Tây Vi lớn rồi cũng biết dạng chó hình người là có ý gì, nhớ tới anh trai lúc trước kể lại, rất là cho xem thường anh trai mấy bận, anh trai thật là, có đôi khi rất khiến người ta chán ghét mà!

Vệ Thành gan lớn, trải qua chuyện ngày hôm qua không sao, còn có thể kể cho Tây Vi chuyện đêm qua. Có điều Tây Dương nhỏ hơn Vệ Thành một tuổi lại sợ hãi, đứa bé này từ sáng sớm đã luôn ngậm miệng không lên tiếng, dắt tay người lớn không chịu rời đi, hiện tại trời đã hoàn toàn sáng, lá gan của nó lớn lên, luôn ồn ào lên phải về nhà mình, không ở nhà bác cả nữa.

Bà nội cùng đám Tây Viễn thực bắt đắc dĩ, hiện ở nhà căn bản không có người có thể đưa hai đứa quay về

Dương gia trang, ông nội và Tây Văn Minh ra ngoài đến hiện tại vẫn chưa thấy về.

Tây Viễn nhìn bộ dạng Tây Dương, nghĩ một hồi lấy chút thuốc an thần lấy được từ chỗ thầy thuốc Lý, đứa nhỏ này đoán chừng là bị hù sợ, tiểu hài tử bị dọa sợ cũng không thể khinh thường, rất dễ sinh bệnh.

Tây Viễn cũng nghĩ tới việc ông nội và cha đến nhà Lý chính, không biết nói thế nào. Vì thế bảo cho bà nội đặt bữa sáng vào trong hộp cơm, hẩn mang đi đưa cơm cho hai người, thuận tiện thăm dò tình huống.

Đi vào nhà Lý chính, trong phòng ngoài phòng nhà Lý chính đều là người, lao động cường tráng trong thôn cơ bản đều đã tập trung tới, Tây Viễn tìm nửa ngày mới tìm được ông nội và cha, hai người đích xác cũng đói bụng, trên người không biết là do không nghỉ ngơi tốt hay là chưa ăn cơm, lạnh đến rùng mình.

Tây Viễn mở hộp đựng thức ăn ra, đưa đũa cho hai người, hai người cũng bất chấp người khác có nhìn hay không, bắt đầu lang phun hổ nuốt ăn, trong bụng có thức ăn cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Hai người vừa ăn vừa nói tình huống cho Tây Viễn, Tây Viễn bây giờ là Định Hải Thần Châm trong nhà, chuyện gì nói với hẩn xong, hẩn đưa ra chủ ý, già trẻ lớn bé trong nhà sẽ biết làm sao, tình huống chậm rãi biến thành như vậy, cụ thể từ khi nào bắt đầu thì cũng không có ai lưu ý.

Lý chính đêm qua cũng ngấm trộm nghe được động tĩnh, bất quá đâu dám đi thám thính, nhà nông luôn sợ phiền phức, chỉ cần sự tình không có phát sinh trên đầu mình, liền đều có một loại tâm lý may mắn, Lý chính cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm, hai người Tây Văn Minh tới nói lại chuyện tối hôm qua, đương nhiên lược bớt một đoạn Tây Viễn trị thương. Trị thương cho râu không phải là chuyện nhỏ, vạn nhất người khác biết được thì tội danh thông phỉ không chạy được, cho nên người trong nhà thông khẩu cung, kiên quyết không thể nói. Người lớn thì không sao, trong đám nhóc Vệ Thành chỉ cần Tây Viễn nói cho không cho nói, hẩn nhất định sẽ không nói với bất luận kẻ nào, đến Tây Dương, đứa nhỏ này tối hôm qua sợ tới mức ngay cả chuyện Tây Viễn trị thương cũng không lưu ý đến, căn bản không cần dặn.

Lý chính nghe xong lời hai người, cảm thấy cũng hoảng sợ, ông chỉ nghĩ động tĩnh tối qua lại là nhà ai có trộm vào bị mất đồ gì thôi, không ngờ là râu vào thôn. Ông vội vàng phái con cả ra ngoài mời tộc lão trong thôn đến, mấy người thương nghị quyết định chuyện này không thể gạt người trong thôn, phải thông cáo sự tình, cho nên gọi đàn ông đương gia từng nhà tới, do Lý chính nói tình huống cho đám đàn ông.

Bọn họ nghe Lý chính nói xong thì đều cảm thấy có chút khẩn trương, hiện giờ triều đình thái bình lâu ngày nên dân chúng thật lâu không gặp can qua. tuy nghe nói trong Đông Sơn có râu nhưng ai cũng chưa từng phát hiện, mọi người nhàn thoải tán gẫu đều chỉ cho là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới thật sự xuất hiện.

từ thôn hoa sen hướng đến phía đông khoảng bảy mươi dặm, có một ngọn núi cao gọi là núi Ngựa Hoang, ngọn núi cao nhất giống một con ngựa hoang lồng lên, nên mới gọi như vậy. Bất quá, bởi vì vùng núi Ngựa Hoang nằm phía đông thôn hoa sen, bọn họ nơi này phổ biến gọi là Đông Sơn. Lúc ban ngày, đứng ở trong sân nhà nhìn về hướng đông, có thể thấy hình dáng mờ mờ của núi Ngựa Hoang.

nói chuyện xong để mọi người trong lòng đều có đo đếm, Lý chính vội mang theo hai người Tây Văn Minh, còn có hai nam nhân trong thôn, mấy người cùng đến trấn Vạn Đức tìm hương thân nói lại tình huống, sau đó còn phải cùng đến thị trấn tìm huyện úy đăng báo. Phỏng chừng cả ngày cũng không rảnh rỗi, buổi tối có thể trở về kịp hay không cũng không dễ nói.

Thời đại này có chế độ tội liên đới, cho nên mỗi người đều không dám lãnh đạm, vội vội vàng vàng lên xe bò nhà Lý chính xuất phát.

Tây Viễn thấy ông nội và cha cùng Lý chính đi xa, bản thân đi vòng đến nhà thầy thuốc Lý, kể lại một chút tình huống của bà nội và Tây Dương. thầy thuốc Lý thở dài sườn sượt, nhà họ Tây năm nay là thật không thái bình, liên tiếp xảy ra chuyện.

từ trong nhà thầy thuốc Lý cầm thuốc đi ra, sắc trời đã gần đến trưa, Tây Viễn vội vàng đi về nhà. Trên đường ngẫu nhiên gặp được thôn dân, bọn họ nhìn thấy Tây Viễn đều sẽ lộ ra ánh mắt đồng tình, râu vào nhà chính là chuyện nguy hiểm, có người trong đồng tình còn có âm thầm đau buồn, dù sao nhà họ Tây chẳng qua bởi vì ở đầu thôn nên mới gặp chuyện như vậy, nhưng ai cũng không dám cam đoan lần sau sẽ không đến phiên nhà mình; cũng có người trong đồng tình mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa, nhà họ Tây người không phải rất có khả năng à, đâm đơn kiện Vệ lão nhị lên nha môn, cướp con trai ruột nhà người ta về nhà mình, xem đi, hiện tại báo ứng đến rồi.

Đương nhiên, cái sau là số ít, phần lớn mọi người trong lòng đều có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, sợ có một ngày chuyện nhà họ Tây bùng nổ lên đầu mình, bởi vậy không có rảnh lòng đi cười nhạo nhà họ Tây.

Tây Viễn mặc kệ những cái đó, hấn đối với người không quan hệ với mình thật sự không quá để bụng, cũng có thể nói, Tây Viễn từ trong lòng là một người lãnh đạm.

Về đến nhà, Vương Tam ông và Vương Tam bà cùng các bác các thím đang ngồi ở trong gian giữa tán gẫu cùng mẹ Tây Viễn. mẹ Tây Viễn tuy ăn nói vụng về nhưng lời không nên nói đánh chết cũng sẽ không nói ra, mặc cho mấy người kia ba hoa thám thính thế nào cũng không tiếp lời, chỉ kể lại cho người ta chuyện mẹ chồng mình tốt thế nào, sợ râu thấy mình không an toàn, bà cụ giãy dụa đi nấu cơm cho râu, mình ngồi trên đầu giường đặt gần lò kinh hoàng sốt không dám nhúc nhích.

mẹ Tây Viễn lúc này thật sự cảm kích mẹ chồng, chuyện này nếu phát sinh ở nhà khác, không cần nói đến mẹ chồng, dù là chính mẹ ruột, gặp phải lúc sinh tử có thể làm được điểm này không cũng khó nói. Trước kia bà cụ luôn nghĩ tới hai đứa bé nhà chú ba, có đồ ăn ngon cũng lưu một phần, trong lòng bà còn có chút không thoải mái. hiện tại bà xem như nghĩ lại so với chuyện tối hôm qua những chuyện nhỏ nhất kia thật không coi vào đâu, sau này bà cụ làm thế nào bà cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác. thành thân cùng Tây Văn Minh mười mấy năm, bà tuy tính tình hảo, trong khoảng thời gian đó cũng không phải chưa từng có một chút phân tranh với mẹ chồng, hiện giờ trải qua đại kiếp nạn, lòng của bà rốt cục chân chính thân cận với bà cụ.

Wương Tam bà nghe cũng thở dài, một là vì chuyện nhà họ Tây gặp phải, một là bội phục thái độ làm người của muội tử nhà họ Tây, chuyện này nếu đổi lại là bà, bà cũng không dám cam đoan chính mình có thể làm được hay không.

Tây Viễn vào nhà lên tiếng chào hỏi mấy người liền trực tiếp vào buồng trong. tinh thần bà cụ vẫn không tốt, nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi, bà nội bình thường rất ít ngủ như vậy, hôm nay thật sự không thể gượng nổi. mấy đứa Tây Vi, Vệ Thành và Tây Dũng không tìm không phổi đã sớm chạy không thấy ảnh, chỉ có Tây Dương ngồi ở trên giường, bà nội dùng cánh tay vòng qua nó.

“Bà ơi, bà cảm thấy thế nào?” Tây Viễn ghé sát vào bà nội hỏi.

“Không sao, dường như một hồi chắc là được.” Bà nội mở mắt ra nói.

“cháu từ chỗ thầy thuốc Lý cầm hai thang thuốc, lát nữa cháu sắc cho bà, uống vào thì tốt rồi.” Tây Viễn cho bà nội xem gói thuốc.

“bà có phải rất không tiền đồ hay không?” Bà cụ hỏi.

“Bà ơi, bà chỉ là tuổi lớn không khỏi gây sức ép, qua trận này thì tốt rồi.” Tây Viễn an ủi.

“bà biết, bà chỉ cảm thấy trên người không có sức, ở bên ngoài ngồi không yên. Viễn à, mua chút thuốc cho Dương Dương chưa đó, đứa nhỏ này đoán chừng là gặp hoảng có chút ừ ừ.” Bà nội hỏi.

“Mua rồi ạ, thầy thuốc Lý đặc biệt cho thuốc an thần trước, cháu bây giờ liền cho Dương Dương uống luôn. Sau đó cho đi sắc thuốc cho bà.” Tây Viễn vừa nói vừa mở một gói thuốc nhỏ, dùng muỗng nhỏ đong một lần dùng thuốc dứt cho Tây Dương, Tây Dương cũng nghe lời, ngoan ngoãn ăn. Tây Viễn lại cầm một khối đường cho nó ngậm, vỗ vỗ đầu bé, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Trong gian giữa mọi người thấy nhà họ Tây bận chăm nom người bệnh đều ngại nán lại thêm, đứng dậy cáo từ, mẹ Tây Viễn tiễn ra ngoài.

Tây Viễn cho thuốc vào trong cái hũ bắt đầu đun thuốc cho bà nội, cái hũ này trước kia là chuyên dùng để đun thuốc cho Vệ Thành, hiện tại Vệ Thành không cần, trong nhà cũng không dùng nó làm gì khác.

Bà nội cùng Tây Dương uống thuốc đều ngủ thật say, Tây Viễn đoán trong thuốc hẳn là có thành phần gây ngủ. Buổi tối mẹ Tây Viễn làm cơm canh đơn giản, mấy tiểu tử Tây Vi cũng chạy trở về. Tây Vi cùng đám bạn thân trong thôn thổi phồng diện mạo của râu cả ngày, có cảm giác thành tựu, cơm cũng ăn rất ngon, ngẫu nhiên còn có thể cùng Tây Dũng gây gổ cười hai tiếng, nghe bọn nó cười vô ưu vô lự, tâm tình người lớn nhà họ Tây cũng khá lên theo.

Vệ Thành bởi vì từ tối hôm qua tỉnh lại vẫn chưa ngủ, ăn xong cơm chiều liền buồn ngủ không nhin nổi, Tây Viễn chuẩn đệm giường cho hắn, cởi quần áo Vệ Thành đã ngủ say đưa vào ổ chăn.

Ông nội và cha mãi cho đến cuối giờ Dậu mới trở về, hóa ra khi bọn họ tới thị trấn thì trời cũng đã tối, có điều mấy người đều lo lắng trong nhà, vội vàng đi đường đêm trở về thôn.

Ngày hôm sau Tây Văn Minh vội vàng đánh xe lừa đưa Tây Dương và Tây Dũng về Dương gia trang, có lẽ là thuốc của thầy thuốc Lý nổi lên tác dụng, Tây Dương mặc dù có chút kinh hách ban đêm ra chút mồ hôi, nhưng không phát sốt, Tây Viễn đem thuốc còn lại cho Tây Văn Minh mang theo, dặn bảo chú hai đứng hạn cho em nó uống.

Tây Dương và Tây Dũng ngồi trên xe, dưới mông đệm vải dày, trên người vây mền dày, ngoài mắt cả người đều bị bao vây kín kẽ. Người ngồi trên xe không hoạt động dễ bị lạnh, Tây Văn Minh cứ đánh xe một chỗc lạ hỏi hai đứa nhóc có lạnh hay không, cũng may chỉ có mười lăm dặm đường, chưa tới một canh giờ là đến.

Tây Minh Võ thấy anh cả đến có chút giật mình, hiện tại mọi nhà đều bận rộn chuẩn bị cho tết, hơn nữa chú biết nhà anh cả ở thị trấn bán đồ ăn, sao anh cả lại rảnh rỗi tới đây, hơn nữa còn đưa hai đứa bé trở lại?

Tây Văn Minh cũng không gạt chú, chuyện này không giấu nổi, phỏng chừng không đến vài ngày mười dặm bát hương đều sẽ nghe nói.

Bất quá ông chưa nói chuyện Tây Viễn trị thương, chuyện này càng ít người biết càng tốt, dù ông tin tưởng em hai, nhưng vạn nhất khi nào đó Tây Minh Võ không cẩn thận cùng vợ mình lỡ miệng thì sao, cho nên vẫn là không nên nói. Trước khi ra cửa bà cụ cũng đã dặn qua.

Tây Minh Võ nghe xong lời anh cả nửa ngày không hé răng, trong lòng chú khó chịu, cha mẹ cùng anh trai chị dâu trẻ con trong nhà trải qua chuyện lớn như vậy chú thể nhưng không biết, lại càng không cần nói đến giúp đỡ phân ưu.

Tây Văn Minh hiểu em hai trong lòng nghĩ gì, vỗ vỗ bờ vai chú, an ủi vài câu.

“thằng ba ngay cả việc này cũng chưa qua xem phải không?” Tây Minh Võ hỏi.

“Nghe chị dâu em nói hôm qua có ghé qua, bất quá tinh thần mẹ không tốt, hấn không ngồi lập tức đi luôn.” Tây Văn Minh đáp.

“Anh, anh đợi lát nữa, em lát nữa cùng anh trở về.” Tây Minh Võ nhớ cha mẹ, ngồi không yên, cũng không lưu anh cả ăn cơm, chú bây giờ là quy tâm tự tiến.

“em hai, em đừng vội, hiện ở nhà đã không có việc gì, em còn phải bán hàng kiếm sống mà.”

“Không sao anh cả, em nói với anh vợ một tiếng rồi đi.” Tây Minh Võ xoay người vào nhà.

“chàng mau cùng anh cả quay về xem đi, để ta nói với anh cho.” Trong gian giữa vợ Tây Minh Võ nói, bà là người sáng khoái, hướng hồ trong nhà phát sinh chuyện như vậy, không cho trượng phu trở về một chuyến không thể nào nói nổi.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, ANH CẢ, TA ĐI THÔI.” TÂY MINH VÕ VÀO NHÀ NÓI VỚI ANH CẢ.

Vì thế hai anh em cùng nhau vội vàng xe quay trở về thôn hoa sen.

33. Quyển 1 - Chương 33: Đi Chợ 1

Tây Minh Võ trở về giống như cho bà nội uống thuốc an thần. Hiện sự tình ở nhà tuy lấy ý kiến c Tây Viễn là chính nhưng dù sao bên ngoài Tây Viễn vẫn chỉ là đứa bé, hơn nữa hiện tại Tây Viễn bộ dạng gầy teo nhỏ như cũ, mặc dù đến tết này theo cách tính tuổi ở đây thì đã là mười hai tuổi, nhưng khi nhìn thì so với trẻ con mười tuổi không sai biệt lắm. Điểm này khiến Tây Viễn rất buồn bực, hẳn cũng kiên trì uống sữa dê mà, vì sao lại không cao lên được chút nào thế!

Tây Minh Võ là một nam nhân cường tráng, hơn nữa tính cách vừa có cường hãn vừa có trưởng thành, một nam nhân thành thực cường tráng đem đến cho người ta mang cảm giác an toàn, không như Tây Viễn bề ngoài nhìn qua chỉ là một tiểu thí hài có thể sánh được.

Tây Minh Võ vừa đứng trong phòng bà cụ, bà nội lập tức khơi dậy tinh thần, còn chưa chào hỏi đã tổ khổ cùng con trai thứ, nói mã tặc dọa người chừng nào, trong lòng bà sợ tới mức tim đập thành thịch...

Mà Tây Minh Võ cũng không nói nhiều, chỉ dùng thói quen có chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không c nam nhân, phong cách hành sự đỉnh đặc không để ý nhiều an ủi bà nội một phen, thế mà còn linh nghiệm hơn so với uống thuốc thầy thuốc Lý, không rối rắm chuyện về râu nữa, bật người đứng lên đeo tạp dề làm đồ ăn cho con trai thứ.

Tây Viễn nhìn thấy vẻ sáng ngời trong mắt chú hai, đây mới là nam nhân đích thực. Không được, phải mau chóng để một nhà chú hai chuyển về, như vậy hẳn sẽ không cần lo chuyện khác trong nhà, có thể chuyên tâm nghĩ đến vấn đề kinh tế.

Hiện tại sắp tết, vừa đúng thời gian vàng bán đậu hũ, mọi nhà đều mua mấy khối hoặc là dùng đậu tương đổi mấy khối đậu hũ, cất vào nhà kho để đông lạnh, sau đó lưu đến tết ăn, Tây Minh Võ và anh vợ bình thường đều bận việc đi sớm về tối. vì vậy, chú ở lại nhà cũ một đêm, ngày hôm sau lại ở lại thêm một ngày, mãi cho đến khi trời sắp tối, bà nội thúc dục lại thúc giục mới để Tây Văn Minh đánh xe lừa đưa về đầu Dương gia trang, quãng đường còn lại chú tự đi, bằng không anh cả lúc trở về sẽ phải đi đường đêm, chú lo lắng.

Ngày hôm sau Tây Viễn cùng cha mẹ bắt đầu bận làm đồ ăn đưa cho bên Tụ Đức Lâu, lần này đưa chậm một ngày, hơn nữa sắp tết, Tây Viễn quyết định trước năm chỉ đưa thêm lần này. hiện tại trời lạnh, làm nhiều một để ra tủ lạnh thiên nhiên bên ngoài cho đông lạnh, bán thêm vài ngày chắc vẫn được. chờ lần này làm bán xong phỏng chừng cũng hết năm, đến lúc đó sẽ không bán nữa, nhân dịp ăn tết nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì phải làm nhiều, Tây Viễn cùng cha mẹ bận cả một ngày, ngày hôm sau cùng cha ngồi lên xe lừa. cuối

năm hần muốn đến Tụ Đức Lâu họp mặt kết toán, sau đó cùng Tôn Diệp tính tiền hoa hồng mấy tháng này. tất cả cộng lại, Tây Viễn ước chừng sẽ còn thiếu Tôn Diệp một phần tiền.

Tới Tụ Đức Lâu, Tây Viễn đem những việc chính cho cha xử lý, Tây Văn Minh bởi vì vẫn đưa hàng nên đã rất thuần thực, Tây Viễn trước cùng Trương Tài tính lại tiền nong trong khoảng thời gian gần đây.

Bởi vì tiền thu vào hơn hai tháng trước đều lấy đi giải quyết vấn đề Vệ Thành, dôi ra đập vào, cho nên hiện tại Tây Viễn chỉ buôn bán lời mười lăm lượng bạc. trong lòng Tây Viễn nắm chắc, cùng Trương Tài khớp lại chi tiêu không có vấn đề mới nói với Trương Tài đồ lần này bán xong thì cho hần nghỉ đông. Sau đó đưa tiền lương tháng trước cho Trương Tài, mặt khác lại cho năm trăm văn tiền, nói cho hay là tiền thưởng cuối năm, làm Trương Tài mừng đến miệng không khép được.

Cậu chủ nhỏ này tuy thông minh lanh lợi, nhưng lại không khó làm thủ hạ, hơn nữa ra tay cũng hào phóng. hần làm việc lâu như vậy, ngoài chủ nhân ngẫu nhiên cao hứng khen thưởng một chút, cho tới giờ chưa từng được cho thêm ‘tiền thưởng cuối năm’, nếu hàng năm đều có thì hần sẽ cực ngóng trông đến tết.

Tây Viễn cho Trương Tài tiền thưởng cuối năm là bởi vì đứa nhỏ Trương Tài này làm việc thông minh không nói, thái độ làm người cũng thành khẩn, giúp chủ nhà làm việc không có tư tâm. Đứng thấy Tây Viễn không quan tâm, nhà mình mỗi lần đưa hàng trong lòng hần nắm rất chắc, bên này chỉ cần động chút tay chân là bên hần nhận ra ngay. bình thường Tây Viễn, cẩn thận quan sát thái độ làm người c Trương Tài, không thể không nói là một người đáng khen ngợi, Tôn Diệp thật sự đã chọn cho hần 1 tiểu nhị tốt.

Tôn Diệp ở bên cạnh chờ cùng Tây Viễn kiểm kê tiền hoa hồng, thấy Tây Viễn cho Trương Tài tiền thưởng cuối năm thì không khỏi liếc mắt. Thằng lỏi con này, hần chỉ cho năm trăm văn liền mua được lòng người, vậy Tôn Diệp hần phải cho ra bao nhiêu đây? Đồng dạng đều là làm tiểu nhị ở Tụ Đức Lâu, chủ nhà Trương Tài thưởng cho, Tụ Đức Lâu hần không cho, vậy so ra không phải quá rõ ràng sao?

Hơn nữa, Tây Viễn chỉ có một tiểu nhị, cho thì cho một người, Tụ Đức Lâu hần nào là tiểu nhị, đầu bếp, chưởng quầy nguyên một đại đội, vậy phải ra bao nhiêu bạc đây? Tôn Diệp đại khái tính toán một cái liền một trận thịt đau, khoản này nhất định phải đòi lại từ chỗ Tây Viễn. từ chỗ hần đòi một công thức nấu ăn chẳng? ừ, không tệ.

tiền hoa hồng vệt quay hơn ba tháng từ chỗ Tôn Diệp, Tây Viễn tổng cộng được bảy mươi lăm lượng, mặt khác còn có ba mươi lượng tiền hoa hồng song bì nãi, lấu dê và thịt dê xiên nướng lần trước Tây Viễn cung cấp, cộng thêm số tiền của nhà mình, tổng cộng là một trăm hai mươi lượng bạc. Tây Viễn đưa Tôn Diệp một trăm lượng, một trăm lượng kia chờ sau này trả, còn lại hai mươi lượng hần cầm về nhà để ăn tết.

Tôn Diệp cũng không khách khí, hiện tại mới mở Tụ Đức Lâu làm ăn không tồi, đến tết hần còn có thể kiếm một khoản lớn, nhà họ Tây cũng có thể tiếp tục kiếm tiền đi theo, một trăm lượng bạc còn lại kia đổi với nhà họ Tây hần cũng không phải việc khó.

Xong xuôi chuyện Tụ Đức Lâu, Tây Viễn cùng Tây Văn Minh vội vàng đánh xe lừa trở về. Vốn Tây Viễn muốn cùng cha nhân tiện đặt mua hàng tết, có điều ngấm lại trong nhà hiện tại lạnh lẽo, Tây Viễn cảm thấy vẫn nên đợi ngày mai cùng người trong nhà đến trấn Vạn Đức vui vẻ dạo chợ thì tốt hơn, để không khí đón tết hòa tan ảnh hưởng chuyện râu mang đến.

Hôm nay là ngày nắng đẹp, tuyết đọng trên đường đã bị xe và người lui tới đè lên, ánh mặt trời vừa hiện, tầng ngoài trở nên trơn trượt, bất quá xe lửa chạy đi coi như vững vàng.

Ra khỏi thành, một mảnh bình nguyên lớn, toàn bộ đất trời long lanh như dát bạc, cây bạch dương hai bên đường đã rụng sạch lá cây, chạc cây sừng sững lạc lõng duỗi thân về phía trời cao, cỏ ulla hai bên bị tuyết đọng bao trùm, ngẫu nhiên xuất hiện cái đầu nhọn. Con lửa chạy chậm chậm, không ngừng từ miệng phun ra khí trắng. Nhìn thấy cánh đồng tuyết khôn cùng này, tâm cảnh c Tây Viễn lập tức sáng sủa lên.

Bởi vì kết toán chậm trễ một lát, hai người về đến nhà đã đến gần giờ cơm chiều, bà nội và mẹ ở trên lò bận rộn, Tây Viễn đem hai mươi lượng bạc kiếm về cho bà nội, bà nội vội vàng thu vào.

khi Tây Viễn tính sổ Tây Văn Minh cũng không đi theo, mặt này ông vẫn rất tín nhiệm con cả, tuy nghi hoặc Tôn Diệp chia hoa hồng sao ít vậy, bất quá Tây Viễn giải thích một chút thì ông không còn tiếp tục hoài nghi.

Tây Viễn giải thích là Tôn Diệp ở huyện Ô Mã lại mới mở một nhà Tụ Đức Lâu, hiện tại tiền bạc không thuận lợi cho nên hoa hồng nhà mình đưa ít một chút, chờ việc làm ăn bên kia vững vàng sẽ bổ sung tiền hoa hồng hiện tại. Về việc tiền hoa hồng có bao nhiêu, à, đâu đó chừng ba mươi lượng, Tây Viễn suy nghĩ một con số ổn thỏa.

Vì giấu diếm lời nói dối c mình, Tây Viễn chẳng những lấy Tôn Diệp làm tấm chắn, còn lại lập một lời nói dối khác. cái gọi là một lời nói dối phải dùng vô số lời nói dối để che dấu hẳn chính là đây!

Tây Viễn cùng những người khác trong nhà cũng đều nói như thế, từ tín nhiệm đối với Tây Viễn nên cũng không có ai hoài nghi. hơn nữa nhà mình ở bên ngoài còn có ba mươi lượng bạc, nay lại cầm được hai mươi lượng, cộng vào là năm mươi lượng, cũng đủ làm người trong nhà chán kinh rồi, nhà bọn họ khi nào thì từng có nhiều tiền như vậy chứ!

Tây Viễn nhìn vẻ mặt thỏa mãn c người trong nhà thì trong lòng nổi lên áy náy nho nhỏ, chẳng qua hẳn vẫn không thể nói thật, nếu biết trong nhà không phải có ba mươi lượng cho người khác mượn, mà là còn nợ ngoài một trăm lượng, bà nội phỏng chừng lại phải nằm trên giường.

Ngày hôm sau trấn Vạn Đức có một phiên chợ lớn, Tây Viễn đem qua động viên một phen, trong nhà hôm nay là toàn thể ra ngoài. Trong nhà vốn muốn mời Vương Tam bà đến giữ nhà giúp, có điều Vương Tam bà vừa nghe nhà họ Tây muốn đánh xe lửa đi chợ thì nghiêm túc tuyên bố bà cũng muốn đi theo, Trụ Tử ở bên cạnh cũng gấp như kiến bò trên chảo nóng, nó cũng muốn đi cùng Tây Vi và Vệ Thành.

Cuối cùng hai nhà thương lượng nửa ngày, quyết định nhà họ Tây lưu lại ông nội giữ nhà, Vương gia lưu lại Vương Tam ông giữ nhà. hai ông cụ bắt đắc dĩ gõ gõ điều thuốc, được rồi, chẳng qua có yêu cầu, nhất định phải mua hai cân lá thuốc lá về, còn phải có hai cân rượu cao lương. Tây Viễn nhìn bộ dạng của hai ông cụ thì trong lòng không nín được buồn cười, xem ra nhân tính thích náo nhiệt già trẻ giống nhau, cho dù là ông cụ cũng không thể thoát khỏi.

Người hai nhà vô cùng náo nức ngồi trên xe lửa, đương nhiên chỉ có người già và trẻ con ngồi xe, gia súc là

thứ quý giá, nếu nhiều người đều ngồi lên thì sợ con lừa không chịu nổi, cho nên Vương Thuận bá bá và Tây Văn Minh cuốc bộ, mẹ Tây Viễn cưỡi vàng Vương đại nương hai người thay phiên ngồi một hồi đi một hồi.

Thôn hoa sen cách trấn Vạn Đức chỉ có tám dặm, đi một hồi là đến. Trên đường còn gặp được một ít người ở thôn lân cận đi chợ, mọi người không phân thân quen nói chuyện với nhau. Bất quá lừa chạy nhanh, nói qua nói lại vài câu đã chạy lên trước.

“Đúng là khoe khoang, chỉ vậy mà cũng phải đánh xe lừa.” thím Lý nổi danh miệng rộng trong thôn nói với vợ Triệu lão ngu đi chợ cùng mình.

“Chớ sao nữa, bằng không sao râu không đến nhà người ta mà chỉ đến nhà đó.” thím Từ hàng xóm bên cạnh nhà họ Tây giải hận nói. Ngày đó nhà họ Từ cũng nghe được động tĩnh, bọn họ còn tưởng rằng nhà họ Tây lại gặp trộm, ai ngờ lại là râu. Nhà người cứ kiếm được đi, ông trời lập tức sẽ đòi trở lại. Nếu nhà họ Tây buồn khổ thì một nhà bọn họ còn không tức giận như vậy, kết quả nhà họ Tây người ta buồn không đến hai ngày liền vui vui tươi tươi đánh xe lừa đi chợ, bọn họ lại phải từng bước một dùng chân đi. Đây chính là không cam tâm nên giận dỗi thôi.

34. Quyển 1 - Chương 34: Đi Chợ 2

“Ồ, Từ đại tẩu, ngày đó nhà tẩu không nghe được động tĩnh gì ư?” thím Lý hiếu kỳ hỏi.

“Chỉ nghe được chó nhà đó sủa vài tiếng, ai có thể nghĩ đến là râu chó. Chó nhà ai nửa đêm có chút động tĩnh không gâu gâu vài tiếng, ai mà ngờ được là râu đây.” Thím Từ vội vàng phủi sạch nhà mình. Bà cũng không thể thừa nhận người nhà mình nghe được động tĩnh không ra ngoài, bằng không cái này thuộc loại biết mà không báo, vạn nhất bị trị tội danh gì đó thì sao.

“Đúng là như vậy.”...

Không nói mấy người kia hôm năm miệng mười nói chuyện mấy ngày hôm trước, một nhà Tây Viễn và mấy người Vương Tam bà rất nhanh đã tới trấn trên. Tây Vi và Vệ Thành còn có Trụ Tử hưng phấn đến nguy, dọc đường đi cứ như mười con vịt cạc cạc náo động. Bọn nó đều chưa từng đến trấn Vạn Đức, cũng là lần đầu tiên đi chợ. Tây Viễn bị bọn nó huyền nào đến bịt lỗ tai, mấy nhãi con này nói chuyện không thể nói nhỏ chút à, thế nào cũng phải kêu lớn vậy làm chi, Tây Viễn cũng cảm thấy mệt thay bọn nó.

Tây Vi và Vệ Thành đội mũ da thỏ bà nội may cho, trên người trên cổ áo và cổ tay áo ba-đờ-xuy bà nội cũng may cho một vòng lông thỏ, hai đứa nhóc vừa mặc vào giống như hai Thát tử nhỏ.

Tây Viễn mới vừa nói hai chữ Thát tử đã bị bà nội tát một cái, đứa nhỏ này còn dám nói, “Thát tử Thát tử, muốn gọi râu tới nữa à”. Tây Viễn thè lưỡi, nơi này vừa gọi tộc người du mục phương bắc là người hồ vừa gọi là Thát tử, hần nhắc tới Thát tử bà nội liền nghĩ tới người hồ, cũng nghĩ tới râu, đây không phải tự vạch áo cho người xem lưng ư.

Tới chợ phiên, ba đứa nhóc nắm tay nhau, như được gấn ngựa non, chạy đông trốn tây ở trong chợ, thấy cái gì cũng tò mò, ở sạp hàng nào cũng dừng chân nhìn cả buổi. Tây Viễn bắt đắc dĩ đi theo phía sau, người lớn đi xem hàng tết, mấy đứa trẻ con liền đương nhiên do hấn quản.

Nhìn Vệ Thành mặt hưng phấn mà chỉ trỏ đồ chơi mới mẻ phía trước, Tây Viễn có thể rõ ràng cảm giác được biến hóa của hấn. Kể từ sau khi biết mình và nhà Vệ lão nhị hoàn toàn thoát ly quan hệ, danh chính ngôn thuận vào tộc phổ nhà họ Tây, lên hộ tịch nhà họ Tây, trở thành con nuôi của Tây Văn Minh, cả người Vệ Thành đều trở nên không giống với lúc trước.

Trước kia Vệ Thành tựa như một gốc cây bạch dương nhỏ mọc lên ở chỗ cằn cỗi, tuy sinh mệnh lực ương ngạnh, nỗ lực sinh trưởng, có điều luôn gian nan, tổn sức; hiện giờ được nhử trồng đến trên mặt đất đen phì nhiêu, cắm rễ xuống lập tức liền mở rộng thân điều, toả ra sinh cơ bừng bừng, bộc phát sinh mệnh lực thịnh vượng

Ngắn ngủi không đến thời gian một tháng, Tây Viễn đã cảm thấy Vệ Thành cao lớn hơn. Tây Viễn ở trên khung cửa nhà chính đo cho hấn, sau đó cứ cách một đoạn thời gian lại đo một lần, đương nhiên một bên cũng khác có một vạch ngang, đó là đo cho tiểu tử Tây Vi kia, hơn nữa Tây Vi mảnh liệt nhắc đi nhắc lại, sau này đo cho anh hai một lần phải đo cho hấn một lần, Tây Viễn cười đồng ý.

Từ khi Vệ Thành trở thành con nuôi c Tây Văn Minh, Tây Vi không còn gọi là anh Thành Tử mà trực tiếp gọi anh hai, đây là trực tiếp khẳng định đối với thân phận c Vệ Thành.

Tây Viễn có đôi khi ngẫm lại, mấy đứa trẻ con trong nhà, biết nhìn ánh mắt người nhất chính là Vệ Thành. trong thời gian hấn đến nhà họ Tây một năm, chưa từng cùng người lớn trong nhà đề cập qua yêu cầu gì, cũng chưa từng hỏi xin đồ vật gì, cái gì chia cho hấn và Tây Vi, hấn đều sẽ để Tây Vi chọn xong, còn lại hấn mới cầm. Nếu có thứ gì thật sự rất muốn thì cũng chỉ trộm nói với anh trai, anh trai có thể làm cho thì hấn sẽ thật cao hứng, anh trai không thể làm hoặc quên mất thì hấn cũng sẽ không tức giận.

Có thể hấn cũng cảm thấy địa vị c mình ở nhà họ Tây xấu hổ, thở mạnh cũng không dám. Có điều sau khi trở thành Con nuôi của Tây Văn Minh, biết mình ở trong nhà này danh chính ngôn thuận, Vệ Thành không còn tiếp tục cẩn thận như dĩ vãng thật. Hiện tại hấn cũng sẽ hỏi xin anh trai và người trong nhà gì đó, cũng sẽ tranh đoạt này nọ với Tây Vi, ngẫu nhiên còn có thể học bộ dạng c anh trai trêu chọc Tây Vi, khi ở bên ngoài chơi, cũng sẽ giống một người anh trai chăm nom Tây Vi.

Mà người rộng lượng nhất trong nhà, Tây Viễn nghĩ thì chính là Tây Vi. Tiểu tử kia ngoài lúc Vệ Thành vừa tới, muốn hấn đến nhà tây ngủ cùng cha mẹ khóc một trận, bình thường chưa bao giờ bởi vì Vệ Thành đến phân ra một phận yêu thương c anh trai và chú ý c người lớn trong nhà mà khó chịu; cũng chưa bao giờ bởi vì nhà chú hai hai đứa bé và hai đứa bé nhà chú út chia sẻ cái ăn trong nhà mà náo loạn. Hấn mỗi ngày vui vui tươi tươi phấn chấn, vô ưu vô lo chơi đùa, giống như chú hổ con một khắc cũng không chịu yên.

Bất quá, Tây Vi mặc dù rộng lượng, nhưng cũng không yếu đuối. Hồ Tử nhà chú ba đừng nhìn bình thường đòi hỏi Tây Viễn mà Tây Viễn không để ý tới còn có thể bực bội với anh cả, tuy nhiên nó chưa bao giờ dám đoạt thứ gì của Tây Vi.

Hóa ra năm ngoái sau khi Tây Viễn sinh bệnh, Tây Vi khóc một trận, sau đó cảm thấy đều là Hồ Tử đẩy

anh cả mới có thể như vậy, tuy anh trai không cho nó kể với người trong nhà, có điều cũng không thể cứ vậy quên đi.

Vì thế có một ngày, trong lúc Tây Viễn nguyên bản phát sốt đến bất tỉnh nhân sự, Tây Vi trong cơn giận dữ chạy vào thôn tìm được Hồ Tử đang ở chỗ đất trống chơi đùa, đi lên một phát đẩy Hồ Tử ngã bốn chân chổng vó, sau đó hai móng vuốt nhỏ đi lên xoẹt xoẹt cào ra trên mặt Hồ Tử hai đường.

Hồ Tử cùng người lớn và trẻ con chung quanh đều bị một loạt hành động c Tây Vi làm cho sợ ngây người, qua nửa buổi Hồ Tử mới òa một tiếng khóc lên. người lớn bên cạnh cũng mới tách hai đứa nhỏ ra. Bọn họ cũng không hiểu đứa nhỏ nhà cả nhà họ Tây này làm sao, sao không nói hai lời đã đi lên cào rách mặt anh họ. chẳng qua đây là chuyện c nhà họ Tây người ta, bọn họ cũng không dễ chọn rộn, huống hồ vợ chồng Tây Minh Toàn cái dạng kia, bọn họ cũng không muốn kiếm chuyện vào thân.

Sau đó, chú ba dẫn Tây Hồ đôi co ông cụ bà cụ, chẳng qua ông bà nội nào có rảnh rỗi để ý chuyện này, cháu đích tôn đang nằm trên giường bất tỉnh nhân sự, thằng ba không chịu giúp đỡ, ngược lại lấy việc nhỏ như trẻ con đánh nhau đến phiền lòng hai ông bà già họ. bà cụ trong lòng ghen một hồi lâu, mãi cho đến khi Tây Viễn tốt hơn mới thuận khí. Chẳng qua bà không biết, bên trong cháu đích tôn c mình đã thay đổi một linh hồn mới.

Có lẽ là sự tích anh hùng năm ngoái c Tây Vi để lại ám ảnh trong lòng Tây Hồ, có lẽ là bản thân lớn hơn Tây Vi, bắt nạt em trai nhất định sẽ bị người lớn mắng, tóm lại mặc kệ là nguyên nhân gì, Tây Hồ thật đúng là không dám dễ dàng trêu chọc Tây Vi.

“Anh ơi, anh ơi, anh nhìn cái đèn lồng kia kia.” Vệ Thành chạy tới dắt tay Tây Viễn, hẩn nhìn trúng cái đèn lồng kia, muốn anh trai mua cho.

“Anh ơi, anh ơi, em thích cái này.” Tây Vi so ra càng trực tiếp.

Tây Viễn đến gần xem, hóa ra là một lão hán đang bán đèn lồng, Tây Vi nhìn trúng là một cái đèn lồng con thỏ, dùng sợi nhỏ tết thành thân thỏ, hai lỗ tai thỏ hồng hồng, còn có cái miệng tam giác màu đỏ. hấp dẫn tên tiểu tử Tây Vi này không đâu khác chính là hai viên mắt thỏ, cũng không biết người làm đèn lồng làm thế nào mà được, dùng ngón tay khê đục, mắt thỏ liền hạ xuống, điều này làm cho Tây Vi rất ngạc nhiên.

Vệ Thành nhìn trúng chính là một chiếc đèn lồng con hổ, con hổ toàn thân là hoa văn hai màu đen vàng, trên ót còn có một chữ “Vương”, sau khi nhấc đèn lồng lên cái đuôi còn có thể động. Tây Viễn không thể không bội phục cổ đại cũng có người giỏi tay nghề, chỉ bằng tay nghề này ở hiện đại cũng có thể dựa vào tay nghề để kiếm cơm.

Hỏi thăm giá, so với đèn lồng khác đắt hơn rất nhiều, Tây Viễn lại mua hai cái đèn lồng to màu đỏ, phía dưới mang theo bông hoa màu vàng, tổng cộng đưa cho lão hán năm trăm văn tiền. đồng thời cũng cùng lão Hán nói giá nửa buổi, để lão Hán đưa đèn lồng cá chép đỏ thăm Trữ Tử nhìn trúng cho nó. Trữ Tử rất khẩn trương ôm cái đèn lồng cá chép. Nó biết nếu lão hán tặng cái này cho bọn nó, nó có thể cầm về nhà, nếu lão hán không tặng mà anh Tiểu Viễn cần thêm tiền mua, ông bà nội nhất định sẽ không cho, nhất định phải đưa tiền cho anh Viễn. đến lúc đó người lớn trong nhà xót tiền, nó sẽ bị mắng.

Tây Viễn kì kèo nửa ngày, lão hán bắt đắ dĩ muốn Tây Viễn thêm 10 văn tiền nữa, nói là tiền vốn, Tây Viễn cho lão hai mươi văn, mặt khác lại thêm 10 văn tiền mua 2 bao nển nhỏ cho mấy đứa trẻ con.

ba đứa bé vui vẻ cầm đèn lồng, không chạy loạn, sợ vạn nhất đem đèn lồng và chạm làm hỏng mắt. Tây Viễn sờ sờ cái ví teo tóp c mình, tiền riêng c hấn lại thêm tiền lẻ làm nững xin được từ chỗ bà nội đều cho bọn nhỏ mua đèn lồng, bắt quá còn thừa lại mấy văn, Tây Viễn cũng không giữ, cho mấy tiểu tử kia mỗi đứa mua một chuỗi đường hồ lô. Sau đó dẫn mấy đứa trẻ con đi tìm người lớn trong nhà.

mấy người bà nội đang ở cửa hàng vải nghiên cứu mua vải gì làm quần áo, bà nội nhìn trúng một mảnh vải hoa lẻ màu lam, nhìn vào vừa đẹp lại trắng trong thuần khiết. có điều bà nội chê có hơi đắt. Bà cụ nhiều năm chưa từng tới trấn Vạn Đức, bình thường ở nhà tiêu tiền đều là mấy văn tiền, tiêu trên mấy chục văn, trăm văn bà không quen cũng tiếc của. Vương Tam bà cũng vậy, hai bà lão lớn tuổi thì thăm nửa buổi, mẹ Tây Viễn và Vương đại nương bên cạnh cũng thế, nhìn trúng đồ nhưng lại tiếc tiền. tiểu nhị tiệm vải không kiên nhẫn, nhìn mấy người thẳng bĩu môi.

Tây Viễn vừa tiến đến lập tức xoay chuyển tình thế, Tây Viễn biết mặc cả mà. Đồ hai nhà muốn mua để chung vào một chỗ nói, ta mua nhiều như vậy người cũng không cho chút tiện nghi à. Cuối cùng tiểu nhị cửa hàng đã sắp bị Tây Viễn làm cho phát khóc, ý vị nói giá người nói ta mà bán thì chẳng quây sẽ mắng chết ta.

Tây Viễn vừa thấy thật sự đến giá, lại chịu cho tiểu nhị tăng lên một chút, tiểu nhị mới đồng ý bán.

Bà nội và Vương Tam bà cũng không ngần ngại nữa. trong mắt bọn họ, đồ người ta là bán đúng giá, Tiểu Viễn nói suông một trận liền bớt nhiều như vậy, đây là trắng trợn kiếm tiện nghi đó. Mọi người đều có tâm lý trục lợi, cảm thấy đây là giá thích hợp, có tiện nghi không chiếm là đứa ngốc, cho nên rất sung sướng mà mua vải.

Bên kia Tây Văn Minh và Vương Thuận bá bá cũng mua đồ cần ăn quá năm không sai biệt lắm, một gia đình nông hộ, ăn tết bắt quá cũng chỉ là mấy cân thịt, mua cho trẻ con chút kẹo mà thôi. Lúc này Tây Viễn thấy cách đó không xa có một sạp hàng vỉa hè bán cá đông lạnh. huyện Ngạn Tuy bên này không có sông lớn cho nên không sinh cá, mùa hè cần bán không có cá bán, con cá này đoán chừng là trong mùa đông phá băng trên mặt sông đánh lên, vừa lên liền đông cứng, cũng sẽ không hỏng.

“Cha, cho con ít tiền, con đi mua một ít cá.” tiền trong nhà trước khi ra khỏi cửa bà nội đã đưa phần lớn tiền lớn cho Tây Văn Minh, chính bà lớn tuổi sợ làm mất.

“Mua cá làm gì, làm cũng bắt dê ăn, cá kia còn rất tanh.” Trong nhà rất ít ăn cá, cũng không biết làm. trước kia từng mua cá đông lạnh một lần, chẳng qua làm xong mùi cá chết, tuyệt đối không ngon.

“Không sao, chờ con làm sẽ không tanh nữa đâu ạ.” Tây Viễn mặt dày mày dạn xin một trăm văn tiền, đi tới sạp cá. cá cũng không đắt, Tây Viễn tiêu một trăm văn mua liền năm con cá lớn, người bán cá dùng thùng cổ buộc cá lại, đặt vào giỏ sau lưng Tây Văn Minh.

“Viễn à, cá kia có thật làm không tanh được không vậy?” Vương Thuận bá bá hỏi, bác thấy cá này không

đất cũng có chút động tâm. trẻ con trong nhà đều chưa từng ăn cá, bắt quá bác nghe người khác nói, cá làm xong ăn rất ngon, có điều người trong thôn không nhiều người biết làm.

“bác Vương, bác cứ yên tâm mua đi, trở về cháu hướng dẫn bác gái làm, đến tết ăn vào một năm dư dả.” Tây Viễn cười nói.

“Hê, cháu tiểu hài này thế mà còn giúp ta chào hàng, chứ vị có nghe chưa, đến tết ăn cá chính là cả năm dư dả đó.” người bán cá mượn lời của Tây Viễn hét to lên.

(cá và dư đồng âm nên theo truyền thống đến tết ăn cá thì cả năm sẽ dư dả)

“vậy cũng cho ta một trăm văn.” Vương bá bá không con do dự, bác biết đứa nhỏ Tây Viễn này không nói suông.

“Ôi, Vương lão đại, ông đây là mua cá à? ầy, Tây lão đại.” Tây Viễn vừa quay đầu lại, thấy Trình Nghĩa cùng cha Triệu Lâm Triệu lão bát, cha Giải Minh Lý Giải Học Chính đang đứng ở phía sau bọn họ, phỏng chừng mấy người cũng là trước năm cùng đi chợ phiên. Ba người bọn họ bởi vì con cái đều học chữ ở chỗ Tây Viễn, chủ đề chung nhiều hơn nên đây rất hay lui tới.

“chú Trình, chú và chú Triệu Bát chú Giải cũng đều mua chút đi, trở về kêu thím tới nhà cháu, cháu nói mẹ cháu dạy bọn họ làm cá.” Tây Viễn cố ý kéo gần hơn quan hệ mấy nhà. Ở đây chú ý đàn ông xa nhà bếp, tuy đàn ông nhà nông không thể tay không đụng tới, nhưng thật không có nam nhân nấu cơm. Tây Viễn cũng không muốn riêng một ngọn cờ, hẳn tuy vẫn không thể xưng là đàn ông, ờ, nhưng cũng là một gã đàn ông nhỏ, cho nên Tây Viễn quyết định trở về dạy cách làm cá cho mẹ mình, tiếp tục để mẹ dạy cho người khác.

“được, chú cũng sẽ tới một chốc.” Trình Nghĩa nhưng lại sảng khoái, cũng mua mấy con cá, mặt khác hai người Triệu lão bát và Gi ải Học Chính thấy Trình Nghĩa mua cũng mỗi người mua mấy con.

điều này làm người bán cá hớn ha hớn hở. gã bắt cá đông lạnh từ chỗ sông Tân Lan ngoài năm mươi dặm, người khác đều nói cá bên này không dễ bán, hẳn còn không tin lời truyền này. nhưng hôm nay ở chợ phiên đứng cho tới trưa, chỉ bán được một phần rất ít, gã còn đang lo. Tây Viễn đến đây giải cứu cho gã, thấy còn lại hai con rỗng rỗng, gã cũng không keo kiệt đều cho vào trong giỏ trên lưng Tây Văn Minh.

Mua xong đồ, người mấy nhà vô cùng náo nhiệt trở về. Khi đi chỉ có hai nhà, lúc về đội ngũ liền lớn hơn. đám đàn ông cùng đi, đám phụ nữ vẫn thay phiên ngồi xe, trên xe chất đồ mua được, giỏ đeo trên lưng đám đàn ông cũng vác theo một ít.

Mấy người đàn ông đi cùng một chỗ trò chuyện, đám đàn bà cũng kể lại cho nhau mình mua cái gì, định dùng thứ mua về làm cái gì.

“Ầy, mẹ Tây Viễn, mọi người cũng trở về đấy à?” Ở giữa đường gặp mấy người thím Lý, bọn họ trong túi ít tiền, đến chợ phiên không mua được là bao nên trở về sớm hơn người nhà họ Tây.

“A, đã trở lại.” mẹ Tây Viễn cười cười đáp.

“Ôi, Tây Viễn à, đợi thím một cái được không, thím cũng muốn ngồi chút.” thím Lý muốn lợi dụng, đi một muốn ngồi xe lừa.

“Thím à, không được rồi. Xe nhà cháu để nhiều đồ, thêm nữa thì không đi được.” Tây Viễn không muốn để ý đến bà ta.

phản ứng nàg. Hẳn dù không nguyên quan tâm người và chuyện trong thôn, cũng biết thím Lý này nhân thoai không ít về nhà hẳn.

“Đúng đây, thím nó à, thím không thấy chúng ta đều đi bộ sao?” bác gái Vương tiếp lời, lời này mẹ Tây Viễn khó mà nói, bà lại có thể nói.

“Lúc này mới thấy đường xa mệt mỏi à?” Bên kia Trình Nghĩa thấy tình hình bên này thì giỡn hỏi.

“À, có hơi chút, bất quá cũng không sao, từ đây đưa mắt là nhìn thấy nhà rồi.” Vừa thấy Trình Nghĩa tiếp lời, thím Lý lập tức lặng lẽ không lên tiếng. người trong thôn cũng không mấy ai dám trêu vào Trình Nghĩa, cũng không biết nhà họ Tây kéo quan hệ với Trình Nghĩa thế nào.

Trình Nghĩa như cười như không liếc mắt nhìn bà ta một cái, xoay người sang chỗ khác cùng mấy người đàn ông khác tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện.

Về đến nhà, ông nội đang ở cổng lớn trông mong, ông một là lo lắng cho người trong nhà, một là nghĩ cho con lừa yêu quý, sợ đám con cả không biết nặng nhẹ làm lừa mệt chết. thấy người một nhà đều bình bình an an trở lại, con lừa cũng phấn chấn, ông cụ liền vui vẻ nở nụ cười.

mấy người Trình Nghĩa tiến thôn trở về nhà mình, hẹn với Tây Viễn ngày mai để người trong nhà lại đây học làm cá. Tây Viễn nghĩ, hẳn hôm nay nhất định phải dạy mẹ làm cá rồi.

“Tiểu Viễn à, đèn lồng này mất bao nhiêu tiền vậy?” Vương Tam bà hỏi Tây Viễn. Trên đường có những người khác, bà chịu đựng không hỏi, nhưng khi nhìn kĩ xảo khéo léo, dùng là sợi nhỏ chứ không phải giấy, là biết đèn lồng này giá không thấp.

” bà ba, bà an tâm thoải mái cho Trự Tử chơi đi ạ. đây là khi cháu mua đèn lồng cho tiểu Vi, Thành Tử và nhà cháu thì được tặng, cháu mua nhiều, người ta cho thêm cháu một cái, cháu liền cho Trự Tử.”

Trự Tử bên cạnh nghe bà nội hỏi Tây Viễn chuyện đèn lồng, khẩn trương đến mặt mũi trắng bệch, hai tay gắt gao cầm lấy đèn lồng trong tay. năm ngoái nó nhìn đèn lồng c Tây Vi và Vệ Thành mà thèm, năm nay so với năm ngoái tốt hơn, nếu bà nội trả lại cho anh Tiểu Viễn... Trự Tử cảm thấy việc này còn lớn hơn trời sập, làm cho nó khó chịu.

“Thật ư? Viễn à, cháu đừng gạt bác và bà ba cháu đấy?” bác gái Vương cũng hỏi.

“Ôi cha, cháu lừa mọi người làm gì, chỗ vãi kia của mọi người mua thể nào thì đèn lồng c cháu chính là mua thể ấy, chút chuyện ấy còn không tin được ư?” Tây Viễn cười hì hì nói.

“Thằng Viễn nói vậy thì chính là vậy đấy. Mọi người cũng đừng cảm thấy không yên lòng. mau dẫn cháu nó về đi.” Bà nội nói.

“Phải đó, một cái đèn lồng mà thôi, thằng Viễn nói bà còn có gì không tin!” Vương Thuận bá bá nói. Vương đại nương trắng mắt Vương bá bá liếc một cái, đàn ông mà, thường hay đại khái, đèn lồng nhiều tiền như vậy sao có thể không nói với người ta. Chẳng qua nghe Tây Viễn nói vậy thì bọn họ cũng an lòng, dắt Trụ Tử, cầm đồ đi về nhà.

Trụ Tử cầm cái đèn lồng cá chép đỏ của mình thở phào nhẹ nhõm. Đúng là đã dọa nó nhảy dựng lên! Bất quá trở về cũng phải phân cho em gái chơi cùng, nó là anh trai, không thể chỉ lo mình mình chơi.

Về đến nhà nghỉ ngơi một hồi, Tây Viễn lười lếch thích đứng dậy đi làm cá. Đầu tiên là cho cá vào trong chậu ngâm nước lạnh cho rã đông, sau đó trừ sạch nội tạng và vẩy cá. Làm món cá gì đây? dân cư phía bắc phong vị đều nặng, bằng không thì làm một đĩa cá kho tương vậy, trong nhà vừa lúc có tương đậu.

Tây Viễn rạch bốn năm dao lên hai mặt cá đã rửa sạch, sau đó bôi rượu và bột hồ tiêu lên để ướp. hành gừng tỏi băm nhỏ. cá ướp xong thì lăn một tầng bột mỏng, làm vậy để ngừa khi chiên cá bị rách da, dính nồi. rót mỡ vào nồi, đun nóng thì cho cá vào, trước khi cho cá vào nồi thì lắc lắc cho rụng bớt bột thừa. Đợi đến khi hai mặt cá chiên đến màu vàng kim thì bắc nồi. Mỡ cá chiên ra múc lấy một ít, giảm nhỏ lửa cho tương đậu vào số mỡ còn lại rồi dùng lửa vừa xào tương đậu cho tới khi ra mỡ đỏ thơm nồng. sau đó cho hành gừng tỏi băm vào, lửa nhỏ phi thơm, tiếp tục cho thêm nước tương và rượu rồi dùng lửa lớn phi thơm. sau đó rót thêm lượng nước ấm vừa phải, chút ít đường trắng, chờ sau khi sôi nhẹ nhàng để cá vào. sau khi đun lửa nhỏ trong chốc lát thì lại trở mặt cá tiếp tục đun thêm chút nữa. Múc cá đã nấu xong vào đĩa, trong nước canh còn lại trong nồi cho vào một chút tinh bột, nấu tới khi ra bọt khí thì cho thêm một chút dấm chua, hành thái, sau đó tưới nước canh lên mình cá.

Tây Viễn làm cá xong, đem cá làm tốt, vốn làm cá kho tương tốt nhất là cá trích, chẳng qua cá trích bình thường đều rất nhỏ, Tây Viễn đành phải dùng cá chép đông lạnh thay vào. Khi chiên cá, mùi cá đã lan ra, Tây Vi và Vệ Thành vốn ở trong nhà đùa nghịch đèn lồng nhỏ của mình, nghe mùi cũng chạy ra, ghé vào bếp lò nhìn anh trai làm cá. Tây Viễn sợ mỡ bắn lên người bọn nó, vội vàng bảo hai đứa đứng lui ra sau, ai đứa nhóc liền vừa chảy nước miếng vừa nhìn anh trai làm cá. ngoài rờn rờn khô lằn trước Tây Viễn mua cho hai đứa tụi nó còn chưa từng nếm qua cá chân chính.

mẹ Tây Viễn cũng đứng ở bên tỉ mỉ xem Tây Viễn làm thế nào, bà còn gánh vác nhiệm vụ ngày mai dạy người khác làm cá. Ông bà nội cũng dùng việc trong tay để xem Tây Viễn làm cá, bọn họ trước kia đâu biết làm cá, xem Tây Viễn làm một con cá phí nhiều công sức vậy thì đều chắc chắc lưỡi.

Bọn họ trước kia làm cá chính là làm sạch cá xong thì cho mỡ, muối, tương, dấm chua, nước vào, để cá vào trong đun lên, chín lấy ra ăn, chẳng trách không thể ăn. biết chứ đúng là tốt, thằng Viễn từ sách học được rất nhiều thứ. trên sách này cái gì cũng có, ngay cả làm vịt quay, làm móng gà, nấu cá thể nào đều có!

Tây Viễn từ sau khi học chữ với thầy thuốc Lý, toàn bộ những thứ mới lạ hần qua tay đều đổ lên trên sách, dù sao người trong nhà cũng không biết chữ.

Cá đã làm xong, người một nhà ngồi cạnh bàn trên kháng, Tây Viễn trước gấp cho ông nội và bà nội mỗi người một khối thịt cá, tỉ mỉ lóc xương cá tránh để ông bà cụ bị hóc.

Tây Vi và Vệ Thành bên cạnh không chờ nổi anh trai gấp cho, tự mình mỗi đứa gấp một khối, cũng cẩn thận lóc xương cá. anh trai đã dặn, phải lóc xương cá sạch sẽ, bằng không sẽ cào rách yết hầu.

“Ừ, ngon lắm, chẳng nào mọi người đều nói cá ăn ngon.” Ông nội ăn một ngụm cá, uống một ngụm rượu cao lương lớn con trai hôm nay mua về, cười ha ha.

” Đúng vậy đó, những người này nói rất đúng. chúng ta trước kia cảm thấy không ngon là bởi vì không biết làm thôi.” Bà nội cảm thán.

“Anh, ăn ngon thật, ta ngày mai còn làm nữa nhé.” Tây Vi ánh mắt sáng tỏ như sao.

“Đúng, ăn ngon.” Vệ Thành cũng phụ họa.

“được, ngày mai ta lại ăn cá. vừa lúc ngày mai mẹ cần dạy mấy người bác gái Vương làm cá thế nào.” Tây Viễn đáp.

“Viễn à, con nói mẹ có thể làm được không đây?” mẹ Tây Viễn có chút không yên, bà còn chưa từng cá bao giờ.

“Không sao đâu mẹ ạ. sáng mai khi mẹ làm, con ở bên cạnh nhìn.” Tây Viễn an ủi mẹ mình.

“Ôi, con ở bên cạnh mẹ cũng có lòng tin hơn.” Vừa nghe Tây Viễn nói sẽ ở bên cạnh, mẹ Tây Viễn liền thôi không tục chí nữa.

Ngày hôm sau, bác gái Vương cùng mấy người thím Trình đúng giờ đi tới nhà họ Tây. mẹ Tây Viễn dựa theo cách Tây Viễn làm cá ngày hôm qua bước từng bước một dạy cho các bác các thím, thấy mấy người tằm ta tằm tặc. nhà nông nấu ăn nào có chú ý nhiều như vậy, trách không được trẻ con nhà mình đều nói anh trai nhà họ Tây làm đồ ăn vặt rất ngon. Cách làm như vậy thì ngay cả cải thảo cũng có thể làm ra hương vị làm người ham muốn!

Mấy người vợ ở gian giữa vừa học vừa trò chuyện, tất cả mọi người đều muốn cải thiện gắn kết quan hệ, cho nên lời nói ra đều rất có lựa chọn, thỉnh thoảng lại truyền đến từng trận từng trận tiếng cười. bóng ma mà chuyện râu mang đến trong nhà chậm rãi tiêu tán.

35. Quyển 1 - Chương 35: Thương Nghi

Đều nói ngày tết sống dễ chịu ngày thường khó sống, đảo mắt đã đến tết âm lịch. Đến gần tết âm lịch, Tây Viễn ngừng lại lớp học chữ của mấy đứa trẻ con, mỗi đứa bé đều dựa theo tiến độ học tập mà cho bài tập.

tết âm lịch Năm nay Tây Viễn không nhàn hạ ở nhà giống năm trước, mà là theo chân Tây Vi Vệ Thành ra ngoài cùng chơi đùa, hẳn sợ vạn nhất phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó sẽ không kịp. đây cũng là quan tâm thành chứng, trong lòng Tây Viễn thầm nghĩ vậy.

“Anh Tiểu Viễn, anh cũng đi ra chơi đấy à?” Một bé trai khờ chào hỏi Tây Viễn, Tây Viễn biết nó là con trai cả Nhà Trương lão lục thôn đầu phía đông, tên gọi là Tiểu Thụ.

“Tiểu Thụ, ngươi cũng đến chơi sao?” Tây Viễn cười chào hỏi Tiểu Thụ. bên cạnh Tiểu Thụ là một bé trai hơi có chút ngại ngùng, gọi Vương Thu Dương, cha của nó là Vương lão ngũ, nhà cũng ở phía đông thôn. Nghe bà nội kể, Thu Dương không phải con trai ruột Vương lão ngũ, hai nhà đó bọn họ không thể sinh, sau lại không biết lấy từ đâu ra một đứa bé, bởi vì là mùa thu ôm tới cho nên gọi là Thu Dương.

Wương Thu Dương rất dễ nhìn, mặt đen lúng liếng, tóc xù mắt to, khóe miệng cười còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ. Bà nội đã nói qua với Tây Viễn, hẳn trước kia rất thân với Tiểu Thụ, Thu Dương, ba người thường xuyên chơi đùa cùng nhau.

Tây Viễn đoán đó là Tây Viễn trước kia, hẳn đối với hai đứa con trai cũng không có trí nhớ đặc thù gì, cho nên sau khi hết bệnh, hai đứa nó từng tìm hẳn chơi đùa, bất quá linh hồn thành niên khiến Tây Viễn cự tuyệt. bảo hẳn cùng nhóc con chạy khắp núi chơi ấy à? đó là một việc rất kinh khủng đó, được không.

Wương Thu Dương lớn hơn Tây Viễn một tuổi, ăn tết năm nay là tuổi mười ba, Tiểu Thụ nhỏ hơn Tây Viễn hai tuổi, năm nay tuổi mười tuổi.

“Ừ, bọn ta ở bên kia chơi, ta nghe nói tiểu Vi và Thành Tử mua đèn lồng mới nên đến xem.” Tiểu Thụ cười nói.

“Tiểu Viễn, tiểu Vi, mắt con thỏ kia sao có thể động đấy vậy?” Thu Dương tò mò nhìn đèn lồng con thỏ c Tây Vi.

“Ừ, cũng không biết làm như thế nào!” Tây Viễn đáp, thuận tay lấy ra một nắm hạt dưa từ trong túi quần phân cho Tiểu Thụ và Thu Dương.

“Không cần đâu, ta đất cũng có.” Thu Dương xấu hổ, ngại ăn đồ của người khác. trong thôn nhà nào cũng nghèo khó, đồ ăn gì đều rất quý trọng, cho nên đều dạy trẻ con nhà mình đến nhà người ta chơi đừng không biết sâu cạn cho cái gì ăn cũng lấy, như vậy sẽ bị người con thường, cho nên cho dù là trẻ nhỏ ở mặt này đều rất chú ý.

“Cho em với, nghe nói hạt dưa nhà anh có ngũ vị hương.” Tiểu Thụ lại vui vẻ nắm mấy hạt dưa bỏ vào

trong miệng, “Thật là ngon, anh Viễn, anh làm thế nào vậy?” Tiểu Thụ hỏi.

“Muốn học à? Ngày nào đó ta sẽ dạy cho các người.” Tây Viễn ứng phó nói, một đứa nhóc còn muốn học sao hạt dưa ư? Không đợi qua hết năm hạt dưa mọi nhà đều đã vào bụng, dùng cái gì sao đây, chờ năm sau đi.

“Được ạ, chờ ngày nào đó ta tìm người chơi.” Tiểu Thụ nhận lời.

“Ôi, tiểu Vi, hai đứa chậm một chút, ngã rồi thì đừng khóc đấy!” Tây Viễn miệng cùng Tiểu Thụ, Thu Dương nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm Tây Vi và Vệ Thành.

Mấy tiểu tử nhảy nhót điên cuồng, cầm đèn lồng đi đứng không ổn định. Tây Viễn thực sợ hai đứa nó không cẩn thận ngã sấp xuống đất.

“Anh ới, không sao đâu ạ.” Tây Vi lớn tiếng hô, sau đó không biết sao lại cạc cạc cười.

“Ôi, nghe giống như nhà ai gọi, có phải nên trở về ăn bánh chèo không?” Tây Viễn thấy hai đứa bé mệt mỏi, hận không thể trở về ăn bánh chèo rồi đi ngủ ngay lập tức

“Ừ, hình như là vậy, vậy anh Tiểu Viễn, hai ta quay về phía đông đây.” Tiểu Thụ chào Tây Viễn.

“Tiểu Viễn, chúng ta đi đây.” Thu Dương cũng nói với Tây Viễn.

“Được, có việc tới nhà ta chơi nhé.” Tây Viễn vừa nói vừa khoát tay với hai đứa, sau đó chạy tới bắt hai đứa nhóc Tây Vi và Vệ Thành, thuận tiện cũng xách theo Trụ Tử tới.

“Đi, về nhà đốt pháo nào.”

“A, đốt pháo.” Nhắc tới phóng tiên Tây Vi liền sờ sờ đầu mình. Lúc Mua sắm hàng tết, Tây Văn Minh ngoài mua đồ tết còn mua pháo, là vì nghĩ tới bóng dáng Tây Viễn dẫn Tây Vi Vệ Thành đốt pháo năm trước nên nhất thời tình thương của cha tràn ra, mua một dây pháo cho hai đứa nhóc chơi đùa, trở về Tây Vi để lại hai dây pháo, nhưng tiếng vang không lớn, dùng lời c ông nội là bị xịt.

“Có thể là bị ẩm, hong một chút là được.” Tây Viễn thuận miệng nói một câu. Người nói Vô Tâm, nghe có ý. Tây Vi nhớ kỹ, sau đó đợi hai ngày, nơi nóng nhất trong nhà chính là đầu giường đặt gần lò sưởi c ông nội bà nội, nó xốc chiếu nhà chính đầu giường đặt gần lò sưởi lên, bỏ pháo vào dưới mặt chiếu.

Người lớn trong nhà đều không biết, ăn tết mấy ngày hôm trước, trong nhà vừa chưng vừa nấu vừa xào, dưới giường đốt lửa nhiều hơn, đầu giường đặt gần lò sưởi nóng phồng tay, bận việc xong người trong nhà đang ngồi ở cuối炕 ăn cơm chiều, kết quả đầu giường đặt gần lò sưởi liên vang lên “Bùm bùm”, lúc này lại rất vang chứ ko hề như bị xịt.

Người trong nhà đều lấp bắp kinh hãi, Tây Vi “...”! một dây pháo của một tép cũng không còn !

Tây Vi sứt sứt một cái, cuối cùng vẫn là Vệ Thành đưa dây pháo của bị hủy của nó cho Tây Vi một nửa, mới dỗ được tiểu tử kia. Người lớn trong nhà thấy Tây Vi như thế thì vừa bực vừa buồn cười, vốn đang muốn quở trách nó hai câu nhưng vừa nhìn lại không muốn lên tiếng.

Về đến nhà, Tây Viễn dẫn hai em trai đi đốt pháo, nhà hần năm nay không keo kiệt, ăn tết đốt tròn một trăm tiếng pháo vang, làm Trữ Tử ham đến không vội về nhà đốt pháo, mà là ở lại nhà họ Tây xem người ta đốt hết pháo mới trở về.

Đốt hết pháo ăn hết bánh chẻo, bắt đầu gác đêm, cha Tây Viễn mẹ đều đến nhà người ta tản bộ, trong nhà hai đứa bé mệt mỏi, bà nội đã đắp chăn đặt ở đầu giường gần lò sưởi để bọn nó ngủ.

Ở đây ăn tết tuy không phải đón giao thừa cả đêm, nhưng đêm cuối năm ngũ phải mặc quần áo. Tây Viễn cũng không hiểu vì sao lại có tập tục như vậy, đoán chừng là sợ có tình huống nào xảy ra có thể chạy nhanh chút chẳng? A, phi! Năm mới tết nhất nếu để bà nội biết hần suy nghĩ miên man như vậy sẽ mắng hần hai câu cho xem.

Ông nội ném qua bánh chẻo rồi cũng đi tìm các cụ trong thôn tán chuyện, trong nhà chỉ còn lại bà nội, Tây Viễn cùng hai đứa bé, hai đứa bé bởi vì trời chiều rồi nên không cho ra ngoài.

Tây Viễn ngồi ở trên giường chơi bài cùng bà nội, bà nội có một bộ bài, Tây Viễn thấy mặt bài cũng tương tự mặt trượt đồi sau, xem ra lịch sử mặt trượt ở Trung Hoa thật đúng là bắt nguồn từ rất lâu. bộ bài này của Bà nội cũng không biết đã có từ bao nhiêu năm, bà bình thường không chơi, chỉ có năm ngày đầu tết không bận bịu việc gì mới lấy ra. Bà nội cũng sẽ không chơi gì khác mà chỉ chơi đối hồ, chính là hai lá giống nhau gom thành một đôi, ai gom hết bài trước thì thắng.

Một già một trẻ ở dưới ánh nến nhỏ như hạt đậu chậm rãi đánh bài, trong thôn ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng pháo vang, một năm mới cứ như vậy từng chút mà đến.

Mùng sáu Tháng giêng, Tây Minh Võ dẫn hai đứa bé trong nhà cùng Nhị thẩm về nhà thăm ông bà cụ. chú từ năm ngoái chưa trở về, cho nên tháng giêng trở về. Nhị thẩm năm ngoái không trở về, năm nay cũng cùng đi theo.

Tây Dương hiện tại đã không còn sợ, đứa bé này có bệnh hay quên, lúc này mới vài ngày đã không sợ ở nhà bà nội.

thím hai cùng mẹ và bà nội ở trong bếp nấu cơm, còn ông nội cha và chú hai thì đang nói chuyện trong phòng chính. Tây Viễn muốn thừa dịp chú hai ở nhà nói với chuyện năm sau với chú hai, cũng để trong lòng chú hai có cái để đong đếm.

“chú hai, chú cùng thím hai sang năm có thể chuyển về không?” Tây Viễn hỏi.

“bên chú thật ra không có việc gì, chú và thím hai cháu đã nói rồi, nhà cũ bên này còn cách sống thì phải chuyển về, thím cháu không có ý khác.” Tây Minh Võ là người làm việc ổn thoả, việc gì cũng đều tìm cách giải quyết trước. nhà không thể nói dọn sạch liền dọn sạch, lúc trước anh vợ thấy chú ngoài vài mẫu ruộng không có nghề nào để sống mới chủ động bảo chú qua làm đậu hũ bán cùng mình. làm người không thể không biết tốt xấu, chú không thể bên nhà mình vừa có cách kiếm tiền liền buông việc bên chỗ anh vợ, cho nên trước đó đã đánh tiếng bên phía anh vợ, trưng cầu ý kiến của anh vợ đôi chút.

anh vợ của Tây Minh Võ là người hiểu chuyện, cũng không mất hứng, dù sao Tây Minh Võ như vậy nói là ở rể cũng không phải, mà ở nhà cha vợ kiếm ăn cũng không quá tốt, cho nên xuất phát từ góc độ lo lắng cho em chồng, cảm thấy vẫn là chuyển về thì tốt hơn. Hắn còn nửa đùa nửa thật với Tây Minh Võ, nếu Tây Minh Võ trở về kiếm tiền cũng kéo hắn theo.

Tây Minh Võ nói lại lời c anh vợ trong với mọi người trong nhà, Tây Viễn thấy thế cũng lấy làm lo lắng. Hắn bảo chú hai trở về, thì nhất định phải nghĩ cho chú hai một cách kiếm tiền, chú hai thêm người giúp đỡ cũng có thể thoải mái hơn.

“Bất quá chú hai sang năm, à không, chắc là năm nay, vừa qua năm nên còn có chút không quen.” Tây Viễn bập bập miệng, “Năm nay chú trở về có thể vào ở nhà cũ, bằng không...”

Tây Viễn chần chờ không biết nên nói thế nào. nhà hắn năm nay nếu xây phòng mới, chú hai trở về chắc cũng có thể vào ở. mấu chốt là chú ba bên kia, nếu chú hai vào ở còn không làm cho nhà chú ba không vào ở được đổ mắt sao?

“Biết rồi, thằng nhóc này, nhóc con chưa lớn mà đã như ông cụ non!” Tây Minh Võ lay đầu Tây Viễn. chú đang cố gắng thích ứng với đứa cháu này, hơn nữa chú cũng không muốn dây dưa không rõ với nhà anh cả bởi như vậy thì nhà chú ba sẽ khó chịu. Chỉ cần Tiểu Viễn nghĩ cho chú cách kiếm tiền, Tây Minh Võ chú hoàn toàn có thể dựa vào hai cánh tay của mình sống qua ngày.

“Trong nhà hiện tại có hơn hai mươi lượng bạc, đắp cái nhà gạch liệu đủ không đây?” Ông nội nghe có chút chần chờ.

” không phải trong hầm ngầm còn cải thảo sao? năm nay cũng có thể bán cải thìa như mùa xuân năm ngoái.” Tây Văn Minh nói.

“Ừ, còn có ba mươi lượng bạc ông chủ Tôn vay chúng ta nữa.” Ông nội cộng lại, tổng cộng cũng có sáu bảy mươi lượng, ở trấn Vạn Đức đủ mua một căn tiểu viện, ở trong thôn đắp ngôi nhà ngói chắc là đủ.

Tây Viễn nghe được thì thật bất đắc dĩ, đây căn bản không phải kế hoạch ban đầu c hắn, được không.

“chú hai, chú năm nay qua hết năm nếu không có việc gì thì có thể về giúp nhà mình chất củi trước nhé.” Ở đây đất đai hoang vắng, thiên nhiên to lớn mà con người thì nhỏ nhoi chứ không giống ở hiện đại con người là tai hoạ c thiên nhiên. Cây cối trong đất hoang còn nhiều, chỉ thiếu nhân công và tiền tài mà thôi.

“điều này chú hai cháu đã nghĩ đến cả rồi, trong tháng giêng khởi công không tốt, chờ ra giêng chú sẽ trở lại giúp việc.”

“Vậy thì tốt quá, chúng ta trước tiên cứ chuẩn bị tốt nguyên liệu có thể đi ạ, còn chân chính khởi công phỏng chừng phải đợi đến sau khi gặt lúa mạch.” Tây Viễn nói.

“Vì sao thế? làm trước khi trồng ruộng đầu xuân không được sao?” chú hai ngờ ngợ.

“Ôi cha, mọi người chờ chút, cháu lấy bản vẽ ra cho mọi người xem.” Tây Viễn không có cách nào, lấy bản vẽ ra từ trong tủ quần áo c bà nội.

” Viễn à, nói vậy là không đủ tiền xây nhà ư.” Ông nội giật mình nói.

“vâng ạ, ” Tây Văn Minh cũng tiếp lời, muốn nói gì nữa lại nuốt trở vào.

“Cho nên cháu mới nói phải đợi đến vụ gặt lúa mạch.” Tây Viễn thật sự là không có cách nào.

“Đúng đấy, mùa hè cũng không có món tiền thu vào nào, lúa mạch đi nộp thuế rồi mới có thể bán lấy tiền.” Ông nội vẫn còn không tin.

“ông à, ông cứ đợi đi. nếu đến vụ gặt lúa mạch mà vẫn không đủ thì cứ dựa theo ý của mọi người.” Tây Viễn thỏa hiệp.

Tây Minh Vô không lên tiếng, ánh mắt xem xét đứa cháu này thật kĩ. Tiểu Viễn đúng không phải đứa trẻ đơn giản.

” mọi người đây là đang ngời thương lượng chuyện gì vậy?” Chú út chen ngang đi đến. Hấn và vợ đã tính toán rồi, hiện tại nhà anh cả chắc đã làm xong cơm, hai người dẫn con đúng giờ mà đến.

“Không thương lượng gì cả, nhàn rồi tán gẫu thôi.” Tây Minh Vô giọng điệu không tốt lắm. Chú nhìn ngứa mắt em ba và người nhà hấn diễn trò. cho dù bản thân mình có việc không qua được thì cũng nên bảo vợ tới sớm giúp chị dâu làm việc. Hay ghê, cứ đứng chốc giờ ăn thì đến.

Tây Viễn mới vừa nghe được tiếng cửa sân vang lên thì đã cất kỹ bản vẽ, giờ thấy chú út vào nhà, hàn huyền hai câu thì đi ra nhà chính.

“Đứa nhỏ này, mỗi khi gặp người đều nói nói cười cười, sao gặp ta thì không nói được hai câu đã đi.” Tây Minh Toàn bắt mẫn.

” chuyện gì xảy ra trong lòng em còn không biết đấy chắc?” Tây Minh Vô ngáng lời.

Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra Tây Minh Toàn biết, chẳng qua là giả bộ hồ đồ. Nghe anh hai nói vậy thì vội vàng vòng vo chuyển đề tài.

Ở gian giữa, thím ba ngồi ở mép bàn cùng hai đứa bé trong nhà uống nước ấm cắn hạt dưa. Ăn tết, mọi nhà đều sao chút hạt dưa đãi khách, nhà Tây Viễn đặt ở trên bàn gian giữa. thím ba xin một ít cắn chơi, không lâu sau trước mặt nàng liền có một đồng vỏ hạt dưa.

“Chị dâu, sao chị không có ý kiến gì vậy?” vợ Tây Minh Võ nhìn khó chịu nên nhắc nhở mẹ Tây Viễn.

“để nàng ta cắn đi. có thứ này chiếm miệng rồi thì sẽ không tìm cái khác.” mẹ Tây Viễn bắt đắc dĩ nói.

“Cũng là chị và anh cả tốt tính, chứ nếu là nhà em như vậy em sẽ tống cổ nàng ta đi.” vợ chú hai nói.

“em tưởng chị không muốn làm thế chắc? đây là vì ông bà cụ thôi.”

“vậy cũng phải, nếu cả nhà náo lên thì rất nhục mặt, nhà người khác cũng sẽ chế giễu theo.” thím hai tiếp lời.

Người một nhà tụ tập ăn bữa cơm đoàn viên, trên bàn cơm bởi vì có Tây Minh Võ nên cả nhà Tây Minh Toàn hơi khiêm tốn hơn một chút, chẳng qua vẫn chọn món ngon mà gấp cho mình. Tây Minh Võ nhìn hai ông bà cụ lại nhìn vợ mình. vợ chú hai ở nhà chồng không lâu liền dọn về nhà mẹ đẻ, khi đó Tây Minh Toàn còn chưa thành thân cho nên không quá quen thuộc hiện trạng nhà họ Tây, dù thế, nàng cũng từ trong lời nói cử chỉ c. trượng phu nhận ra chú và anh cả thân cận, quan hệ em ba không được tốt. hôm nay xem chú ba và vợ hẳn diễn trò xong thì trong lòng liền hiểu rõ trượng phu vì sao có thể như vậy.

Ngày hôm sau, Tây Minh Võ liền dẫn vợ về nhà. nhà anh cả không chỗ ở, nhà chính đàn bà ngủ, nhà tây đàn ông ngủ. chú cũng ngóng trông nhà anh cả nhanh xây phòng mới, tối thiểu hẳn về nhà sẽ có một nơi để ở.

36. Quyển 1 - Chương 36: Chuẩn Bị Nguyên Vật Liệu

Qua hết năm cần quyết định sinh kế cho cả năm tới. Tây Viễn thương lượng với người lớn trong nhà năm nay cần dựng nhà nên lượng công việc sẽ tương đối nhiều không nên nuôi ngỗng vịt nữa, nhưng vẫn có thể nuôi thêm gà, mùa đông năm ngoái bán trứng cũng rất được tiền. Người trong nhà nghe vậy thì đều có chút luyến tiếc, dù sao năm ngoái vịt ngỗng cũng bán được không ít tiền, chẳng qua việc gì đều có nặng nhẹ, cho nên đã đồng ý.

Qua hết năm Tây Viễn lại đến Tụ Đức Lâu một lần, trong nhà giờ vẫn còn lấy nội tạng cùng chân vịt chân ngỗng từ Tụ Đức Lâu, mà vịt ngỗng không còn là của nhà mình, cho nên nên đưa tiền vốn cho Tụ Đức Lâu người ta. Hai bên định giá xong, Tây Viễn lại nghe Tôn Diệp nói hiện tại thu mua vịt ngỗng không dễ, chủ yếu là hiện tại không có nhà nào nuôi gia cầm quy mô lớn, cho nên Tụ Đức Lâu chỉ đành phải người đi các thôn thu mua.

Tây Viễn nghe xong thì nói với Tôn Diệp hấn có thể nghĩ cách giúp, chẳng qua phải chờ tới mùa thu mới có thể thấy hiệu quả, trong khoảng thời gian này Tụ Đức Lâu vẫn phải tự mình nghĩ cách.

Bởi vì bản thân ở Tụ Đức Lâu cũng có cổ phần nên Tây Viễn rất dễ bụng, hấn kể tính toán số lượng vịt ngỗng một Tụ Đức Lâu và chi nhánh Tụ Đức Lâu một năm cần đến rồi quyết định chọn ra mấy gia đình từ trong thôn để dạy bọn họ nuôi vịt ngỗng.

Là người thì đều có tư tâm, Tây Viễn cũng không ngoại lệ, hấn đương nhiên muốn tìm nhà có quan hệ gần với nhà mình. sau khi Trở về nói suy nghĩ của mình với ông bà nội và cha mẹ, người trong nhà đều đồng ý. Bất quá Tây Viễn nghĩ cũng không thể bỏ qua Lý chính, cho nên bèn bảo cha và ông nội ra mặt nói một tiếng với ông ấy, nhà Lý chính nếu muốn cũng có thể nuôi.

Tây Văn Minh và ông cụ đã qua nói chuyện với Lý chính, Lý chính lấy làm mừng lắm, ông chống mắt nhìn tiền thu vào của nhà họ Tây này một năm nay cũng có chút động tâm, chẳng qua là không làm xằng làm bậy giống lũ tiểu nhân.

Nhà họ Tây nói trước luôn, bọn họ trước hết mời Lý chính chọn mấy gia đình từ trong thôn để dạy, chờ khi trong nhà những người này nuôi không vấn đề gì thì sẽ dạy những nhà khác trong thôn. Hơn nữa, nuôi vịt ngỗng rồi nếu không có chỗ bán thì bọn họ có thể giúp tìm người mua, chuyện tốt đến vậy có ai lại không muốn. chẳng qua cũng cần hạn chế số lượng vịt ngỗng nuôi, một nhà nhiều nhất nuôi một trăm con, là tổng cộng với nhau một trăm con chứ không phải mỗi loại một trăm con. Đây là Tây Viễn đặc biệt yêu cầu, dặn dò cha và ông nội nhất định phải hạn định, hấn sợ có nhà ai nuôi nhiều chăm không được, đến lúc đó gia cầm chết lại đổ lên đầu nhà mình thì không hay.

Lý chính là người biết chuyện, nhà họ Tây nói tốt chuyện như vậy với ông, để ông quyết định là tôn trọng ông, cho nên khi lựa chọn liền nghĩ đến mấy nhà có quan hệ tốt với nhà họ Tây như nhà họ Vương, nhà họ Trình, nhà Triệu lão bát còn có nhà họ Giải, cái người sáng suốt vừa nhìn là biết, trẻ con mấy nhà này đều học bài với thằng con cả nhà họ Tây, còn nhà nào quan hệ không tốt thì bỏ qua thôi.

Mặt khác, Lý chính còn theo từ trong gia tộc chọn hai gia đình, còn có hai hộ đầu thôn phía đông, hơn nữa nhà mình tổng cộng chín hộ gia đình.

Lý chính phái con trai mình dẫn đám đàn ông c vài hộ tìm tới, bọn họ vừa nghe sao lại không chịu. Năm ngoái mấy đứa trẻ con choai choai nhà họ Tây làm cả mùa hè, đến Thu liền bán được mấy lượng bạc mua lửa, tất cả mọi người nhìn vào mắt còn tưởng nhà họ Tây sẽ không nói cách này cho người khác biết, không ngờ người ta căn bản không có ý giấu riêng mà còn chịu giúp bán, đây thật sự là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

“Tây đại ca, nhà huynh năm nay có nuôi không vậy?”, Trình Nghĩa hỏi Tây Văn Minh khi mấy người cùng nhau về nhà. hiện tại Trình Nghĩa không có việc gì cũng sẽ đến nhà Tây Viễn ngồi một chút, câu được câu chăng nói vài lời với Tây Văn Minh. Kỳ thật Trình Nghĩa và Tây Văn Minh không có bao nhiêu đề tài chung, hai người là hai người tính cách bất đồng, so ra thì hấn và lão nhị nhà họ Tây Tây Văn Minh Võ tuổi cũng không cách biệt lắm, bất quá Tây Văn Minh đã đi dọn đồ ở Dương gia trang, hấn lại muốn quan hệ tốt cùng nhà họ Tây nên đành phải hàn huyên với Tây Văn Minh. hai người nói chuyện phiếm cũng chỉ có hoa màu củi lửa, năm nay trong ruộng trồng gì, nhìn trời tháng mấy thì có thể dẫn nước làm ruộng được, nhà ai làm ruộng tốt linh tinh, điều này làm cho Trình Nghĩa thực bất đắc dĩ, mấu chốt là ở chỗ Tây Văn Minh

rất thành thật, muốn cùng người này nói cái khác cũng nói không được.

“Nhà tôi năm nay muốn dựng nhà, phải làm chuẩn bị, công việc trong nhà không có ai để ý nên sẽ không nuôi nữa.” Tây Văn Minh đáp.

“A? Nhà huynh cần dựng nhà ư?” “Vậy thì có sao, vậy thì cần gì thì huynh cứ gọi ta một tiếng, chẳng nào thì ta cũng rảnh.” Trình Nghĩa giật mình đôi chút, dựng nhà chính là chuyện lớn mà, bất quá lại cảm thấy mình phản ứng như thế không được hay nên vội vàng chen vào thêm một câu.

“Được, đến lúc đó có việc gì cần thì tôi sẽ tìm huynh.” Tây Minh Toàn thật thà phúc hậu nói.

Ngày hôm sau, mấy gia đình được chọn ở nhà Lý chính đều đến nhà họ Tây thỉnh giáo phương pháp, Tây Viễn đem hạng mục công việc cần phải chú ý nói với bọn họ, còn đặc biệt cường điệu cần dùng vôi và dấm chua tiêu độc, hơn nữa phải chịu khó quét tước. mấy người vừa nghe vừa đem chỗ không rõ lên tiếng hỏi, Tây Viễn cũng nói sau này có gì không hiểu thì cứ việc tới hỏi, mấy người đều rất cảm kích.

buổi tối ngày hôm sau, Tây Minh Toàn nghe được tin liền tới, hắn cảm thấy anh cả đem cách kiếm tiền nói cho người khác lại không nói cho hắn thì phi thường tức giận. Hắn về mặt âm trầm vào phòng, ồn ào một trận với Tây Văn Minh và chị dâu cả, nói bọn họ huynh trưởng trưởng tẩu thật là hay, tuyệt không bận tâm đến anh em, không ra dáng huynh trưởng trưởng tẩu, không có chuyện gì lại đi dút lót Lý chính với Trình Nghĩa như vậy, muốn mượn ánh người ta cũng không nhìn xem có thể mượn được hay không với vân vân, chộc giận ông bà cụ. bà cụ thuận tay cầm cái cời lửa đánh hắn, ông cụ cũng giận điên muốn cầm cái chổi đuổi hắn. hai vợ chồng Tây Văn Minh đều không nói gì, bọn họ ăn nói vụng về, bình thường tán gẫu đều nói không qua nổi người khác huống chi là cãi nhau.

Tây Viễn thấy cứ vậy thì cũng không tốt bèn ngăn ông bà nội, có điều Tây Minh Toàn lại ở đó không chịu đi, cũng không quản chộc giận hai ông bà cụ. Hắn không sợ nhưng Tây Văn Minh và Tây Viễn lại sợ, rốt cuộc Tây Văn Minh không có cách nào khác đành đi tìm Lý chính nói anh em nhà mình cũng muốn nuôi nên xem có thể châm chước hay không. Lý chính cũng biết chút chuyện này của nhà họ Tây, lão tam nhà họ tây ích kỷ, việc này lại là lão đại nhà họ Tây có ý tốt giúp đỡ người trong thôn nên ông cũng không còn làm khó Tây Văn Minh liền đồng ý. Tây Minh Toàn lúc này mới im tiếng.

“Ôi chào, ta đây đã tạo nghiệt ác gì mà nuôi ra cái đồ như vậy.” Bà cụ tức giận vừa khóc vừa mắng, ông cụ cũng ngồi xổm nơi cánh cửa không đứng dậy mà hút thuốc xoạch xoạch.

“Bà ơi, không sao, chú muốn nuôi thì cứ để chú nuôi, chúng ta nói với Lý chính một tiếng, còn lại coi như không quản.” Tây Viễn an ủi bà cụ.

“Bà không phải tức chuyện này, bà tức là tức hắn nói những lời này với cha mẹ cháu. từ nhỏ ta và ông cháu không rảnh quản ba bọn hắn, cha cháu là con cả, chú hai, chú ba cháu đều là cha cháu vừa dỗ vừa ôm mà lớn. cháu nói hắn sao lại không có lương tâm như vậy. là làm sao không biết!” Nghe xong lời bà cụ trong nói, Tây Văn Minh cũng không chịu nổi mà rút nước mắt, hai đứa em ông thương từ nhỏ, em hai luôn tri kỷ cùng ông, nhưng em ba dăm ngày nữa tháng lại đến nhà mình làm ầm ĩ một trận như không sống nổi.

“Cha, cha sao còn khóc nữa vậy, mười ngón tay còn có dài có ngắn, chú hai con không tốt, cha cũng không thể bắt ai nấy đều hiền lành cả.” Tây Viễn cũng rất bất đắc dĩ.

“Không sao, cha chỉ là nhớ tới chuyện trước kia nên thương tâm thôi.” Từ nhỏ ông có gì ăn đều tiếc không nỡ để mình ăn, lưu lại cho hai đứa em, bởi vì Tây Minh Toàn nhỏ nhất nên nhường hẳn nhiều nhất, ai ngờ đầu giờ hẳn lại đối với mình như vậy.

“thằng cả à, đừng khó chịu, con xem chúng ta hiện tại cố gắng sẽ có những ngày tốt lành, nhá!” Bà nội thấy mình nói một câu liền làm con trai cả khóc bèn vội vàng tự mình ngừng nước mắt khuyên giải con trai.

“Mẹ nó chó, ngày nào đó ngựa mất ta nhất định cầm cuốc ném chết nó.” Ông cụ tức giận mắng.

“Cha, không sao cả, cha đừng nóng giận, con đây cũng là nhất thời bụng dạ hẹp hòi, cha xem chúng ta hiện tại quả thật sống thư thả nhiều, tiếp tục không có vài chuyện thiệt thòi thì cũng khó mà sống.” Tây Văn Minh lại trái lại khuyên ông cụ.

Trong nhà bởi vì chuyện này mà không thoải mái vài ngày, chẳng qua cuộc sống sao có thể không có việc này chuyện kia, chậm rãi người trong nhà cũng không nghĩ tới nữa. Mấu chốt là một bên là cha mẹ với con trai, một bên là anh trai và chị dâu với em trai, sao có thể một là một, hai là hai, rõ ràng ràng.

Ra giêng, Tây Minh Võ sẽ trở lại giúp việc cho nhà anh cả. Bọn họ trước hết chọn từ khu đất hoang trong rừng cây đem củi gỗ thích hợp làm trụ nhà, dựng cột, sau đó cứ đem gỗ phơi ở đó, bỏ đi chạc cây nhỏ chỉ lưu lại thân cây. Chỗ gỗ này cần phơi cả mùa hè mới có thể dùng, lại bởi vì gỗ không dễ vận chuyển, Tây Văn Minh phải mướn ba xe bò, kéo vài ngày mới kéo về được.

mấy ngườiTrình Nghĩa thấy nhà họ Tây chặt cây thì cũng lại hỗ trợ, lúc này còn chưa bắt đầu làm ruộng, nhà nào cũng đều nhàn rỗi, vừa hay lại giúp một tay một chân. những nhà khác trong thôn muốn giao hảo với nhà họ Tây cũng đều lại giúp việc này việc kia. làm giúp không cần đưa tiền công nhưng cần chuẩn bị cơm trưa và cơm chiều, hiện tại là thời gian giáp hạt nên đồ ăn trên bàn cơm nhà nào cũng đều rất đơn điệu, vừa hay khi đưa rau cải cho Tụ Đức Lâu còn để lại một ít, còn có cà và đậu khô mùa thu năm trước bà nội phơi.

Hiện giờ ở nhà người lớn ai cũng bận bịu nên Tây Viễn liền gánh vác việc đưa đồ ăn cho bên Tụ Đức Lâu. Cứ cách ba ngày lại đưa đồ đến Tụ Đức Lâu một lần. Qua một khoảng thời gian đến khi thời tiết ấm áp, không thể đưa như vậy nữa mà cần mỗi ngày chạy tới Thành Ngạn Tuy.

Mỗi lần trở về, Tây Viễn cũng đều tiện đường mua chút xương từ trấn Vạn Đức, đun xương Thành canh, sau đó cho thêm cà và đậu khô vào canh xương, đặc biệt dễ ăn, đồ ăn cho những người đến giúp thật rất thơm ngon. Còn có nội tạng vịt ngỗng cầm về từ Tụ Đức Lâu, gan vịt ngỗng Tây Viễn không dùng để làm đồ ăn bán, mà đem nấu với khoai tây trong nhà, ăn cũng rất ngon.

Thế là vài ngày đi qua, người trong thôn đều đồn đồ ăn nhà họ Tây làm ngon miệng, đàn ông không có việc gì làm cũng vì một bữa ăn ngon mà tới làm giúp. Đương nhiên cũng có người đến đục nước béo cò, chỉ muốn ăn ngon mà không làm việc, chẳng qua sau một lần đều không dám đến nữa. hiện tại trấn thủ nhà

họ Tây không phải là tây lão Đại, mà là lão nhị nhà họ Tây, đây chính là kẻ gan góc, bọn hắn không dám đùa loạn. làm cho Tây Minh Toàn cũng muốn đến ăn chùa bị Tây Minh Vô thoả mạ một trận, rốt cuộc phải quay về.

Kéo gỗ về đến nhà, để bên ngoài tường. cũng không cần lo có người trong thôn dở trò xấu, đầy khắp núi đều là cây hoang, chẳng có ai không có mắt đến trộm đồ người ta dùng để dựng nhà.

rường kèo đã chuẩn bị tốt, đắp nhà quan trọng nhất là trụ nhà nhưng cây cối gần thôn không có cây gỗ nào thích hợp để dung. vốn ông nội tính toán lỗi hai đứa con trai đi Đông Sơn tìm người anh em kết nghĩa kia của ông hỏi mua xem sao. cây cối trên núi mọc tốt, nhất định có cây thích hợp. có điều bà nội vừa nghĩ tới thổ phỉ năm ngoái xông vào cửa, nghe nói chính là ở Đông Sơn bèn nói gì cũng không cho đi. Sau đó vừa hay Tây Minh Vô nhờ người hỏi thăm được ở trấn Vạn Đức một thương nhân bán củi gỗ, bèn tìm đến mua về.

tiền bạc trong nhà không thuận lợi, chưa đợi Tây Viễn nghĩ cách đã thấy Tôn Diệp đến đưa tiền hàng thuận tay lấy ra một trăm lượng bạc đưa cho Tây Viễn, cũng nói rõ ràng, người trước tiên cầm tiền mà dùng, chờ thêm hai tháng khi tính sổ rồi cùng tính một lượt. Được, Tây Viễn cảm thấy mình thật biết phóng tay tiêu tiền, hiện tại lại thiếu Tôn Diệp hai trăm lượng.

dẫu vậy Tây Viễn cũng không từ chối mà lấy tiền trở về nhà, nói với mọi người là Tôn Diệp còn sổ nợ cùng với tiền hoa hồng mấy tháng này, mặt khác hắn lại dự chi một chút.

Dù sao người trong nhà tính sổ không ai bằng Tây Viễn, ngay cả chú hai cũng không biết chữ, cũng chỉ đành Tây Viễn nói sao tin vậy.

có Tiền rồi, cái khác liền không cần lo, mua thêm cát đánh nền và đá, ngoài ra còn có mái ngói và gạch. Nguyên vật liệu Cơ bản bị đủ, trong nhà đang chọn nền để bắt đầu đào đất. để phòng bị nền cần lấy khoảng 2 mét rưỡi, đây là bởi vì nơi này mùa đông đất đông cứng, co lại còn một thước bảy, cho nên nền đất phải đào sâu hơn. sau đó dùng cối đá dậm đất, lại dùng cát bồi vào; cũng có thể trực tiếp dùng đất dậm thêm, chẳng cũng phải dậm.

sau khi dậm đất xong, giai đoạn trước công tác chuẩn bị đã hòm hòm, Tây Viễn thương lượng với chú hai các loại cửa nẻo lớn nhỏ trong nhà, chuyện quan trọng này cần tìm thợ mộc đặt trước.

Tây Minh Vô cả buổi không hé răng nhìn Tây Viễn, đứa cháu này của mình thật là một thần tiên. Nền đất kia đến lúc sắp làm mới nhớ tới, tháng giêng người trong nhà còn đang tranh luận xây nhà hình dạng gì, kết quả vừa động tay bắt tri bắt giác cứ dựa theo ý Tây Viễn mà làm. Tây Viễn cũng rất khá, không đủ tiền lại có người im ỉm cầm đến một trăm lượng.

đứa nhỏ này!

Trong thôn có thợ mộc, chú hai nói người này tay nghề không tệ, bởi vậy Tây Viễn cũng đồng ý giao cửa lớn và cửa sổ cho lão thợ mộc làm. Chẳng qua hình thức cửa sổ Tây Viễn kết hợp phong cách hiện đại, nghiên cứu một chút với chú hai, sau đó hai người lại cùng lão thợ mộc nghiên cứu hai ngày, cuối cùng mới

định ra.

37. Quyển 1 - Chương 37: Ngày Xuân

Làm xong mấy chuyện này thì đã tiến vào tháng ba, mọi nhà đều phải chuẩn bị cây bừa vụ xuân, Tây Minh Võ cũng trở về từ Dương gia trang, bởi vì qua một thời gian ngắn cần cây bừa vụ xuân, chú sợ nhà anh cả bận không qua nổi cho nên đem cả Tây Dương và Tây Dũng cũng dẫn theo về.

Trong nhà bận rộn nên không ươm giống cải thìa sớm một lượt mà chuyển thành làm từng phần từng phần, như vậy tuy so với năm trước chậm hơn chút, nhưng còn có thể thu trước khoảng nửa tháng, cho nên Tây Viễn vẫn làm một ít. Nhưng Tây Viễn đâu quản được nhiều như vậy, thời gian nửa tháng quá ngắn, đồ ăn cần đưa đến Tụ Đức Lâu tiêu hao không dứt, mặt khác, trong nhà vật liệu xây nhà đều chồng chất ở sau vườn, không nhiều có nhiều chỗ lắm.

“tháng ba rau khúc đâm thủng trời”, vào tháng ba, mặt đất đã hoàn toàn tan băng, vạn vật bắt đầu sinh trưởng, rau dại, cỏ dại cũng lộ ra mầm xanh nhợt. từ xa nhìn lại, mặt đất đã lốm đốm đốm màu xanh biếc.

Mùa xuân vùng quê, đất trời rộng lớn khôn cùng, trên cây mọc ra những mầm lá xanh nhợt, các loài thực vật đều lộ đầu ra liều mạng sinh trưởng. trải qua một mùa đông giá rét, chẳng những thực vật, ngay cả người cũng càng quý trọng xuân sắc ấm áp này, sinh mệnh giống như ngủ say một mùa đông vui sướng mà thức tỉnh.

Tây Viễn hiện tại thật không có chuyện gì làm, ngày mùa còn chưa bắt đầu, việc nhà đều bị cha và ông nội đoạt làm, hẳn mỗi ngày ngoài dạy mấy đứa trẻ con học bài, thời gian còn lại đều rất nhàn tản.

Có đôi khi Tây Vi và Vệ Thành hưng trí lên nói thể nào cũng phải tự mình dắt Đậu Phụ Đũa ra ngoài đi dạo, nói hay là đi chăn lừa. Tây Viễn lúc này phải đi theo, mấy tiểu tử kia ở phía trước vừa dắt Đậu Phụ Đũa vừa ồn ào. tới bãi đất hoang, để lừa ở một bên ăn cỏ, mọi người gồm cả Tây Viễn cùng nhau hái rau dại.

Ở đây rau dại thường thấy nhất có rau khúc, tẻ thái, đinh hương, ngẫu nhiên sẽ tìm được tỏi dại hoặc sợi hao nha.

Rau khúc nghe nói có thể trừ nóng, chẳng qua hương vị của nó nói ra có hơi đắng, đinh hương cũng thế, cho nên bọn nhỏ càng có khuynh hướng tìm rau tẻ thái, tẻ thái phải hái non chớ rau già cũng không dễ ăn.

Có một ngày bọn hắn phát hiện một khối rau tẻ thái lớn bèn đào hai rễ tẻ thái, bởi vì số lượng cũng đủ, sau khi trở về sẽ không như mọi khi chỉ rửa sạch chấm tương ăn, mà là dùng nước rửa rau tẻ thái, sau đó cắt vụn rồi thêm một ít tóp mỡ lúc ăn tét đun vào làm nhân bánh bao để ăn.

nồi bánh bao mới vừa chưng ra mang theo mùi bột, dùng miệng cắn một ngum, mùi rau tẻ thái thơm ngát hợp với mùi tóp mỡ liền nhẹ nhàng tỏa ra, quả thực so với bánh chẻo đầu năm cũng ngon không kém.

sau khi trong nhà nếm qua một lần, Tây Vi và Vệ Thành liền hứng lên, tần suất đi thả Đậu Phụ Đũa lập tức cũng cao lên, hơn nữa hai đứa nhóc rau củ khác đều không đào mà chỉ chuyên tâm tìm rau tẻ thái, chẳng qua không còn đựng phải một mẩu lớn như vậy nữa. người lớn trong nhà nhìn bộ dạng hai đứa nhóc cũng đau lòng nên hay dùng rau tẻ thái hai chúng lấy về đặc biệt bao mấy bánh chẻo cho hai đứa. hai nhóc còn vậy mà còn ngại mình ăn mảnh, mỗi lần đều phải đùn đẩy cho mấy người lớn trong nhà, mỗi người đều có phần bộn nó mới ăn.

Đến nỗi sợi hao nha bởi vì có hương vị đặc thù có người không thích ăn, cơ mà Tây Viễn lại thích. Bà nội cho tí mỡ vào trong nồi, dùng nước gột qua sợi hao nha băm, cho vào trong nồi hơi xào qua,, sau đó cho thêm tương vào trong, làm thành tương sợi hao nha; hoặc là lấy sợi hao nha nhúng qua nước trực tiếp chấm tương ăn; cũng có thể cho thêm thịt làm sủi cải. chẳng qua làm sủi cải vừa cần bột mì vừa cần thịt, quá lãng phí, chủ yếu sẽ không làm.

Tây Viễn đi theo phía sau mông lừa, phía trước mấy tiểu tử Tây Vi vừa đi vừa dùng lưỡi dao cắt cành liễu trong tay thành đoạn ngắn, sau đó dùng tay chạm rãi lột vỏ cây về một hướng, chờ sau khi bên trong nhánh cây và vỏ cây chia lìa, cẩn thận lấy nhánh cây ra, rồi dùng lưỡi dao nhẹ nhàng cạo đi tầng ngoài vỏ khô chỗ mũi nhọn của nhánh liễu rỗng ruột, như vậy một cái tiêu liễu liền làm xong. cho tiêu liễu vào miệng, dùng sức thổi sẽ thấy phát ra tiếng hoặc dài hoặc ngắn hoặc to hoặc nhỏ.

Tiêu liễu trẻ con trong thôn cơ hồ đứa nào đều biết làm, ngày xuân dọc theo đường hoặc trong thôn thường xuyên lọt vào tai đúng là loại làn điệu ô ô ngắn ngủi này.

Nghe Tây Viễn nói năm nay trong nhà cần nuôi nhiều gà, mẹ Tây Viễn liền định tự mình chuẩn bị trứng, sau đó lại mua thêm một ít, tự mình dùng đầu giường đặt gần lò sưởi ấp trứng gà.

“mẹ, mẹ có thể ấp trứng sao?” Tây Viễn có chút bận tâm, đây cũng không giống hiện đại có nhiệt kế hay máy chuyên ấp trứng mà là cần hoàn toàn dựa vào sức người tự mình nắm giữ và điều giải.

“Sao không được, gà con nahf chúng ta trước kia đều là mẹ ấp.” mẹ Tây Viễn nói, bà cảm thấy so với tiêu tiền mua gà con thì không bằng tự mình ấp trứng tiết kiệm tiền.

“Có thể thật ư?” Tây Viễn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mẹ mình.

“Có thể, mẹ con trước giờ vẫn thường ấp trứng hộ bên ngoài.” Tây Văn Minh bảo đảm cho vợ.

“Vậy mẹ hãy thử xem, cơ mà đừng ấp nhiều trứng quá. Mẹ cứ ấp chừng một trăm trứng hăng, còn lại con sẽ mua một phần. nếu thật có thể ấp được trứng, sau này đều để mẹ làm.” Tây Viễn cũng không muốn đánh mất nhiệt tình của mẹ, bèn điều hoà một chút.

“Được.” mẹ Tây Viễn tính thấy nhà mình không rộng rãi, nhiều quá cũng không làm nổi.

Vì thế từ ngày đó, mẹ Tây Viễn bèn tiếp cận đám các bà các cô quen biết tương đối khá trong thôn, nhà ai nếu có trứng giống thì có thể bán cho bà, bà sẽ mua theo giá cả bình thường.

Không đến mấy ngày liền gom đủ, mẹ Tây Viễn cũng là người làm việc sảng khoái, chỗ đầu giường đặt gần lò sưởi trải đệm lông ngỗng, trên đệm đặt một cái đệm giường nhỏ mỏng, đây là mới trước đây Tây Vi còn dùng, bên trên đệm giường gém kỹ trứng, sau đó lại dùng mền hơi dày phủ lên.

Mỗi ngày, mẹ Tây Viễn tùy lúc đưa tay vào sờ độ ấm bên trong, cảm thấy nóng thì hạ nhiệt, cảm thấy độ ấm không đủ thì cho thêm lửa phía trong kháng. đợi khi gà con định hình, buổi tối lại đèn cầm trứng chiếu dưới ánh, lựa trứng trong đó ra. Có đôi khi nửa đêm cũng phải đem tay sờ trứng bên trong xem lạnh hay nóng.

Tây Viễn thấy mẹ mỗi ngày bận rộn như vậy rất là cảm khái, xem ra con người chỉ có thấy cuộc sống có đầu ra thì mới nhiệt tình dốc hết toàn lực. Trong nhà muốn dựng phòng mới, mẹ hần miệng không nói, chỉ bộ dạng ngẩng cao mỗi ngày khiến cho người ta cảm giác được nội tâm vui sướng của bà.

Cứ như vậy, bình thường bận việc trong nhà với rau trong vườn, cách một lát lại chạy về xem trứng mình ấp, hai mươi mốt, hai mươi hai ngày sau rốt cục nghe được trong vỏ trứng phát ra tiếng Đốc đốc, đó là gà con đang dùng mỏ mổ vỏ trứng.

mẹ Tây Viễn tỉ mỉ đặt trứng phát ra tiếng tới một chỗ, chỉ cần gà con phá vỏ ra bèn lập tức cho vào trong giỏ xách bên cạnh đầu giường đặt gần lò sưởi, nếu trễ, gà nhỏ như vậy ở trong chần rất dễ bị che chết.

gà con mới ra vỏ lông xù, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu Chít chít, đáng yêu cực kỳ. Tây Vi và Vệ Thành vây quanh yêu thích không buông tay, ngay cả Tây Viễn cũng nhịn không được cầm một con đặt vào trong lòng bàn tay, gà con dùng cái mỏ nhỏ nhỏ của nó một chút một chút mổ vào tay như đói bụng muốn ăn.

Tây Vi và Vệ Thành hiếm lạ gà con, bắt quá hai đứa cũng biết, dẫu thích cũng không thể cho bọn nó chơi.

Ngày thứ ba ông nội thu dọn nhà kho phát hiện một ổ con chuột nhỏ bèn đem đánh chết. Ông nội đem con chuột chết bỏ lên trên cọc gỗ bên ngoài nhà kho, quay người lại tìm đã không thấy tăm hơi chuột đâu. Ông nội còn trong lòng buồn bực, chẳng có lẽ là mình lớn tuổi to nhớ lắm?

Thu dọn xong nhà kho, ông nội ngồi trong sân nghỉ ngơi, vừa lúc Vương Tam ông tới muốn mượn cuốc nhà Tây Viễn về dùng, ông nội bèn lại nói chuyện này với Vương Tam ông.

“Chỉ ra chỗ sai là người để chỗ nào trẻ đã quên, chính mình còn không thừa nhận.” Bà nội lúc này đang ở trong sân giặt quần áo, nghe xong ông nội trong lời nói ở bên cạnh đón tra nói.

“Không đúng, ta nhớ được để cho ta phóng cửa trên cọc gỗ.” Ông nội cũng sờ không cho phép.

“Ôi, chúng ta hiện tại lớn tuổi hay quên.” Vương Tam ông cảm khái nói, “Ta ngày đó muốn hút thuốc bèn

đi tìm nỏ điều, lúc sau Trạ Tử nói với ta ta mới phát hiện nỏ điều còn nắm chặt ngay trong lòng bàn tay ta.”

” lớn tuổi, lớn tuổi rồi.” Ông nội cũng không nhịn được mà cảm thán.

“ông nhìn lại mình đi, chuyện gì còn quên chớ sao chuyện này mà cũng quên được. chuột chết dù không ném đi, để trong nhà thời gian dài cuối cùng không lẽ không có mùi?” Bà nội quả trách ông nội.

“Ta cảm thấy ta nhớ không lầm, cũng không biết làm sao lại không tìm ra?” Ông nội cũng không cách nào.

Lúc này, Vệ Thành và Tây Vi từ bên ngoài chạy về, bọn nó và Trạ Tử cùng nhau tìm Trình Nam chơi.

“Tiểu Vi, Thành Tử, vừa rồi hai cháu ở trong sân chơi à?” Bà nội gọi hai đứa.

“A? A!” Hai đứa nhóc đồng loạt sờ đầu.

“có phát hiện ông nội các cháu để chuột chết chỗ nào rồi ko?” Bà nội hỏi, lão đầu tử này hay quên, còn không bằng hai đứa bé nhanh nhạy nhớ rõ.

“Bà ơi, bà tìm chuột làm gì vậy?” Tây Viễn lúc này mới vừa đỡ mẹ gom xong gà con, ba ngày rớt cục nở ra hết, một trăm trứng tổng cộng ấp ra bảy mươi bốn con, Tây Viễn cảm thấy tay nghề của mẹ cũng không tệ lắm, không toi công bận rộn hơn hai mươi ngày.

“Thì ông cháu đấy, không có chuyện gì lại đi thu dọn nhà kho, lúc thu dọn phát hiện một ổ chuột nhỏ, ông cháu nói đã đánh chết đặt lên cọc gỗ bên ngoài thế mà vừa xoay người đã không tìm được, bà nói ông cháu để quên chỗ nào ông ấy còn không thừa nhận.” Bà nội kể lể.

“cái bà này thật đúng là, ta còn có thể nhớ lầm sao, ta nhớ rõ mòn một là để ở cái chỗ cọc gỗ ấy.” Ông nội biện bạch.

“được rồi, ông để ở đó. Vậy chuột đâu?” Bà nội trắng mắt liếc ông nội một cái.

” Thì ai biết quay người lại đã không còn rồi!” Ông nội nghẹn khí mà nói.

” vâng,, vâng, chuột chết cũng có thể mọc cánh bay.” Bà nội tiếp tục bực bội với ông nội.

“Tiểu Vi, em vừa rồi cùng Thành Tử không phải ở trong sân sao? bà nội vừa rồi hỏi hai em có thấy gì không hai em sao không trả lời vậy?” Tây Viễn thấy Tây Vi và Vệ Thành luôn lách muồn chuồn mắt, đoán chừng là hai đứa nhóc này giở trò quỷ.

“Không, không phát hiện...” Tây Vi nhỏ giọng cà lăm nói.

“Thực sự không phát hiện ư?” Tây Viễn tiếp tục truy vấn.

“VẬY, KIA...” Tây Vi kia nửa ngày, cuối cùng cũng không lên tiếng, trực tiếp vươn tay vào trong túi áo mình, từ bên trong lấy ra một con chuột nhỏ.

“Ai u, đứa nhỏ này, cháu sao lại cất chuột trong túi thế?” Bà nội lập tức đứng lên.

“Cầm một con thôi ư?” Tây Viễn hỏi tiếp, đứa nhỏ này đang đem chuột nhỏ làm sủng vật hay sao? trong lòng Tây Viễn nghĩ.

Tây Vi liền lại từ trong túi quần lấy ra một con nữa.

“Đem trong túi quần đều lấy ra hết.” Tây Viễn ra lệnh, chuột có thể không sạch sẽ, nếu lây bệnh thì làm sao bây giờ.

Tây Vi tiếp tục móc ra từ trong túi quần, ba, bốn, năm.

“còn không?” Tây Viễn hỏi.

Tây Vi vỗ vỗ quần áo xẹp lép của mình.

“ông, ông còn nhớ rõ đánh mấy con không?” Tây Viễn hỏi ông nội.

“Không nhớ kỹ, phỏng chừng có chín mười, không thể chỉ có mấy con này.”

“Vệ Thành?!” Tây Viễn nhìn Vệ Thành nói.

Vệ Thành vì thế cũng từ trong túi quần móc ra, một, hai cái, ba, bốn con, móc xong rồi cũng như Tây Vi vỗ vỗ quần áo chứng minh của mình cũng đều móc ra.

“hai đứa này thật đúng là, cháu nói hai cháu chơi gì không tốt, sao còn chơi chuột chết?” Vương Tam ông vừa lắc đầu vừa cười.

“Còn nữa không? Có phải còn mà chưa lấy ra hay không?” Tây Viễn chọc chọc hai đứa, xem có phải vụng giấu đi một hai con hay không.

” không còn nữa.” Tây Vi chần chờ nói, Tây Viễn vừa nhìn vẻ mặt của nó liền biết có chuyện.

“Không đúng, không khớp với số ông nội nói.” Tây Viễn nhìn qua rất nắm chắc nói.

“Còn có một con, còn có một con...” Tất cả mọi người nhìn Tây Vi. Tây Viễn không lên tiếng, chờ tiểu tử kia cung khai.

“Trụ Tử xin em, em cho Trụ Tử.” Tây Vi chịu không được áp lực, đành phải thành thực khai ra.

Vương Tam ông: “...”.

thế này Vương Tam ông cũng ngồi không yên, lập tức đứng lên cầm cốc rời đi.

“Có phải còn nữa hay không?” Tây Viễn lại hỏi chêm thêm một câu.

“còn cho Trình Nam một con.” Vệ Thành ở bên cạnh nhỏ giọng bổ sung. anh trai thật là, cần gì nhìn rõ từng sợi lông vậy chứ? ờ, thành ngữ này cũng là anh trai hai ngày trước dạy, lúc đó nó còn kỳ quái, sợi lông nhỏ nhỏ như vậy như vậy sao có thể thấy rõ? Hôm nay nhìn anh trai thẩm vấn hai đứa nó, hóa ra thật sự có thể!

“ông ba, ông tiện đường nói cho cha Trình Nam để chú Trình cũng lấy con chuột chỗ Trình Nam ra.” Tây Viễn lớn tiếng hô với Vương Tam ông đã đi ra cửa sân.

“Ôi, đã biết.” Vương Tam ông cũng lớn tiếng đáp.

Vì thế xế chiều hôm đó, nhà họ Tây trong sân có hai đứa nhóc, ngồi xổm trước chậu nước dùng tay nhỏ bé một lần lại một lần chà xát áo ngắn của mình, anh trai nói đây là trừng phạt với hai đứa.

38. Quyển 1 - Chương 38: Đau Đầu

Cách ngôn nói “Bảy tuổi tám tuổi chó cũng ngại”, Tây Viễn bây giờ là thực sự bản thân nhận thức. hai đứa nhóc Trong nhà hiện tại khiến cho người ra thật nhức đầu.

Đầu tiên là Vệ Thành, chỉ trong thời gian mấy tháng, Vệ Thành đã cao lên nửa cái đầu. Bởi vì lúc ăn tết, ông nội hay nói giỡn là ở trên khung cửa treo một cái xà, sau này có thể để hai đứa nhóc trong nhà đu trên đó chơi.

Thế là Vệ Thành liền nhớ kỹ, nó so với trẻ con cùng tuổi thì nhỏ con hơn, ngay cả Tây Vi cũng không cao

bằng, cho nên cứ có thời gian liền giẫm bằng ghế nhỏ ở trong sân bà nội dùng để ngồi giặt quần áo, không có việc gì thì nắm khung cửa lắc lư một hồi. Bởi vì mấy tháng này thật sự cao lên nhiều cho nên Vệ Thành cảm thấy rất có hiệu lực, hiện tại mặc kệ trong nhà ai nói với nó là hồi tết ông nội chỉ đùa hai đứa mà thôi, ngay cả Ông nội tự mình nói, nó cũng không tin, kiên trì mỗi ngày tới chỗ khung cửa trình diện.

Còn nữa, trước kia không phải Tây Viễn dạy hai đứa em trai đánh bao cát sao? Vệ Thành cảm thấy mình luyện một năm, Thiết Sa Chương hẳn là có chút thành tựu, cho nên hiện tại đi đường chỉ cần thấy có thể thể hiện uy lực Thiết Sa Chương thì sẽ tung hai chương.

nó mỗi ngày ra ra vào vào đều từ cửa sân qua, hai bên cửa sân là cọc gỗ lớn, Vệ Thành mỗi lần đi qua đều vui vẻ tung hai chương. người nhỏ khí lực cũng nhỏ, theo lý mà nói thì không tạo thành ảnh hưởng lớn tới cái cọc được, nhưng chẳng gì chịu nổi người ta ngày dần tháng chứa, hơn nữa cửa sân nhà nông cũng không lớn, cọc gỗ cũng không to là bao, qua mấy tháng đã thấy cái cọc bị đánh lệch. Đành chịu, ông nội và cha lấy xẻng đào cọc gỗ ra lại dựng lại lần nữa, Vệ Thành nhìn ông nội và cha bận rộn mà cảm thấy mình đặc biệt có thành tựu.

Tây Viễn kể chuyện xưa cho bọn hắn, kể đến danh tướng cổ đại tư thế oai hùng thúc ngựa gào roi hiên ngang mạnh mẽ, Vệ Thành rất là hướng tới, cho nên khi không có việc gì thường xuyên dẫn Đậu Phụ Đũa đi. hắn giẫm phải đồ vật này Nó cỡi Đậu Phụ Đũa chạy, điều này làm cho ông nội thực đau lòng, cũng làm Đậu Phụ Đũa thực buồn bực. ta là lừa không phải ngựa được không! Cho nên hiện tại chỉ cần thấy Vệ Thành, Đậu Phụ Đũa liền khẩn trương dùng chân đạp đất, kêu to ô ô, khiến trong nhà chỉ cần nghe được Đậu Phụ Đũa kêu là biết Vệ Thành đã trở lại, hoặc là chỉ cần thấy thân ảnh Vệ Thành là có thể nghe được tiếng kêu Đậu Phụ Đũa.

Còn có chính là mỗi ngày lúc Vệ Thành ở chỗ cái cọc cửa kia luyện tập Thiết Sa Chương, nếu trong thôn có người đi qua thấy hay liền thuận tiện trêu đùa nó.

“Ai u, Thành Tử đang luyện chương đấy à?”

“Dạ, luyện chương.” Vừa thấy có người tham quan, Vệ Thành luyện càng hăng say.

“Luyện chương làm gì vậy?”

“để cho mau lớn ạ.” Vệ Thành tặng đối phương một ánh mắt khinh thường, ngay cả điều này cũng không biết!

“Vậy cháu lớn lên muốn làm gì?”

” lớn lên thành thân.”

“Ồi giỏi, nhỏ xíu như vậy đã nghĩ chuyện thành thân, cháu trưởng thành thành thân với ai vậy?” Người trong thôn tiếp tục đùa.

“Cùng anh trai con.”

“Cùng anh trai cháu á, vậy hai cháu ai là vợ vậy?” Người trong thôn cảm thấy buồn cười, bé con này đến nam nữ mới kết hôn được cũng không biết.

“Anh trai con là vợ.” Vệ Thành rất khẳng định trả lời.

“Vì sao anh trai cháu mà không phải là cháu?”

“Tân nương tử có thể ngồi xe, còn có thể mặc xiêm y dễ nhìn, muốn để anh cháu ngồi xe bò.”

“Ha ha, đứa nhỏ này, anh của cháu đúng là không uống công đau lòng cháu.” Đám người lớn nghe xong đều cảm thấy nó nói tuy có hơi trẻ con, nhưng trong lòng đích thật là hướng về anh nó.

vào Tháng giêng, trong thôn có nhà thành thân, Tây Viễn dẫn nó và Tây Vi nhìn, tân nương tử ăn mặc xinh đẹp phiêu dật, ngồi xe bò, còn có người đi theo tâng bốc, Vệ Thành cảm thấy thực phong cách. Nó hỏi Tây Viễn bởi vì sao lại muốn thành thân, Tây Viễn nói thành thân là có thể cả đời sinh hoạt chung một chỗ, chính là người một nhà. Vệ Thành muốn cùng anh trai sống với nhau cả đời, cũng muốn cùng anh trai là người một nhà, cho nên nó cảm thấy sau này phải thành thân với anh trai.

Mặt khác chính là Vệ Thành có một tay cung khá, khoảng cách không quá xa thì không phát nào trượt. Cho nên có một lần trong lúc thím Lý đang nói bậy về nhà mình với các thím trong thôn, Vệ Thành lên đến gần chân tường, nhắm ngay ót thím Lý mà ném. Ném xong nó cũng sợ bị phát hiện, nhanh chóng lén lách eo theo chân tường chuồn mất.

thím Lý ban đầu không kịp phản ứng, đang nước miếng bay tứ tung tám chuyện với người ta, nói người nhà họ tây không tính toán trước. không phải là muốn xây nhà hay sao? năm trước nên chuẩn bị tốt mới phải, nào có năm nay xây năm nay mới chuẩn bị nguyên vật liệu? Còn nữa, dựng một ngôi nhà chuẩn bị nhiều vật liệu như vậy, không biết là làm thật hay là đang khoe khoang. Thật đúng là kiếm được tí tiền lại không biết xài như thế nào.

Thím ta đang nói hăng say, đột nhiên một cục đá đánh tới trên ót, nhất thời làm thím Lý đau nhảy dựng lên, ôm đầu ai ôi nửa ngày, xoay người nhìn bốn phía lại không phát hiện gì. nhìn bộ dạng thím Lý, mấy thím nhàn rỗi trong thôn đang cùng thím ta tán gẫu đều không nín được muốn cười, lại ngại, vội tới chỉ cho thím ta trên đầu sắp nổi lên một cái biểu nhỏ, vừa dùng tay áo che miệng trộm cười. thím Lý to mồm người trong thôn ai cũng đều biết, đừng nhìn mấy thím kia không có chuyện gì cùng thím ta tám chuyện người khác, kỳ thật luận quan hệ cũng không thân cận.

Bất quá cục đá không tự mình bay tới được, không cần đại não phân tích cũng biết là trong thôn có người đùa nghịch, có khả năng nhất chính là Vệ Thành, bởi vì trẻ con trong thôn đều nói Vệ Thành nhắm rất khá.

Cho nên xế chiều hôm đó thím Lý ở trong thôn thấy ai cũng nói, ở trong phạm vi người nhà họ tây có thể

nghe được chỉ gà mắng chó mắng nửa buổi chiều.

Vệ Thành liền núp ở sau tường thấp, nó nghe thấy thím Lý mắng, cũng biết mình không thể nói gì bèn không ngừng cố gắng tiếp tục nhắm vào thím Lý. Vệ Thành đang nhắm, cung đã bị Tây Viễn từ phía sau đưa tay tịch thu.

“Không cần đoán cũng biết là chuyện tốt em làm!” Tây Viễn nâng tay gõ xuống ót Vệ Thành. Vệ Thành nhìn anh trai ngây ngô cười he he.

Tóm lại, đây là một đứa trẻ tinh lực thịnh vượng, luôn luôn không chịu an ổn. bệnh c Vệ Thành đã tốt lên hẳn, lý đại phu nói sau này không cần uống thuốc nữa, chỉ phải chú ý ăn uống điều độ là được. Nó hiện tại cao lên một cái đầu, tuy gầy nhưng mỗi ngày tinh tinh thần thần, vừa nhìn chính là tiểu tử khiến người ta yêu thích.

chỉ một Vệ Thành đã đủ khiến người ta đau đầu, chớ quên còn có một đứa Tây Vi.

Tây Vi mặc dù không lớn bằng Vệ Thành, cơ mà lực phá hoại cũng không kém Vệ Thành là bao. một ngày Cuối xuân, nó và mấy tiểu tử lần lượt ngồi sau một đoạn tường thấp trong thôn, cầm cán cao lương đan dưa hấu, chính là đem vỏ ngoài cán cao lương từ một mặt lột mở một chỗ khác không kéo đứt, lột mở thành tiểu chát điều da mềm hợp với, sau đó đem cao nhồng bác mở ra kia bưng cắm vào giữa cán. Như vậy, liền biến thành một cái có chút hình bầu dục, bọn nó gọt cho hay là đan dưa hấu.

Hiện tại đất đai nhà nào cũng quý nên có rất ít người trồng dưa hấu, trong trấn có bán nhưng người lớn cũng tiếc mua, cho nên mấy đứa nhóc căn bản là chưa thấy qua dưa hấu mà chỉ nghe người lớn miêu tả bộ dáng dưa hấu rồi gọi thứ có hình tròn là dưa hấu.

quan trọng là cán cao lương bọn nó dùng để đan dưa hấu cũng không phải không có nhà nào cần, mà là tường thấp sau nhà người ta. tường đất nhà người ta có một đoạn bị đổ, bởi vì hiện tại không có rạ mạch, không thể dùng bùn đắp tường, cho nên gia đình kia hay dùng cán cao lương buộc thành hàng rào chắn vườn. bọn Tây Vi đan dưa hấu nửa buổi chiều làm hàng rào nhà người ta thoáng chốc không còn một đoạn, làm hại tân nương tử nhà người ta mới vừa thành thân không mấy tháng, vốn mới vừa gả lại đây thấy người trong thôn chào hỏi còn ngại ngùng, lúc này tiểu tức phụ cũng chẳng quan tâm bảo trì tư thái cầm cời lửa đuổi mấy tiểu quỷ ra ngoài cả một đoạn đường.

Sau đó mẹ chồng người ta phải ra mặt, lần lượt tới từng nhà nó: trẻ con nhà người làm hại hàng rào của nhà ta. Nhà họ Tây cũng có một chân, làm hại bà nội phải chịu tội với người ta.

Tây Vi hiện tại cảm thấy mình đã trưởng thành, cũng có thể cầm bẫy đi đánh chim, bởi vì người lớn trong nhà lo một mình nó đi bãi hoang, nó bèn ngoan ngoãn đặt bẫy ở trong vườn sau nhà. Cái bẫy rất khéo léo, mặt trên phủ đất, bên trên rải lên ít hạt kê hoặc ngô, chim tước thấy liền xà xuống dưới ăn.

Bởi vì kỹ thuật không tốt lắm, thường xuyên bị chim tước ăn mất mồi còn bẫy thì vẫn nguyên lành ở đó. Hơn nữa nó vừa chơi như vậy, thường xuyên ba năm ngày không ra xem, hoặc là trực tiếp quên mình đã đặt bẫy ở nơi nào. Cho nên hiện ở nhà người đi trong vườn hái rau cắt cỏ đều đặc biệt cẩn thận, sợ bị kẹp

lấy. Có đôi khi Tây Viễn không có chuyện gì liền men theo luống rau, cầm gậy gỗ vừa đi vừa dò, thấy chỗ nào khả nghi thì dùng gậy gỗ thăm dò xem có bẫy không.

Người có thể thêm cẩn thận, nhưng gà trong nhà lại không thể. Năm trước nuôi gà trong nhà cũng không bán sạch, mấy con để trứng tương đối khá đều được giữ lại. Bởi vì chỉ có ít ỏi mấy con gà cái nên trong nhà không quay chuồng mà nuôi thả. Có đôi khi gà sẽ trộm chạy đến trong vườn, hoặc là tìm sâu ăn, hoặc là ăn rau trong vườn.

con gà hoa lau Bà nội thích nhất, để được nhiều trứng nhất thật không may, sâu không mà rau cũng không, một cái móng vuốt đập lên bẫy Tây Vi đặt liền sập một cái bị kẹp lấy. lần này lại vừa hay, bà nội đang ở trong sân may để giày, chợt nghe thấy trong vườn gà mái cạc cạc cạc cạc kêu không ngừng bèn nhanh chóng qua xem, chỉ thấy trên móng gà mái chới lại một cái kẹp.

Dù mau mắn cứu ra, con gà hoa lau qua vài ngày có thể bởi vì bị thương lại bị kinh hách, mấy ngày liền đều không đẻ trứng.

Đừng nhìn Tây Vi kỹ thuật không lớn, nhưng thật ra lại có một con sẻ mù bị nó đánh trúng, Tây Vi rất hưng phấn mà cầm đi để bà nội lúc nấu cơm nướng cho nó.

“Nhà này chim sẻ xà xuống thật lắm ha! Có thể để cháu đánh trúng.” Bà nội vừa lắc nhai, vừa chôn con sẻ vào trước cửa lò.

Còn nữa, con nít phân không rõ nặng nhẹ. Có một ngày Tây Văn Minh đang ở trong sân đứng đan chổi, trong nhà chổi quét kháng quét rác chà nôi đều là tự mình đan, chổi lớn thì dùng than cao lương bình thường, chổi nhỏ thì dùng đầu cao lương. Tây Văn Minh đang đứng thẳng, một tay cầm cái chổi sắp hoàn công, một tay dặt một đầu dây thừng dùng sức, muốn thiết chặt đầu chổi.

Tây Vi từ ngoài sân trở về thấy cha nó như vậy chơi rất vui bèn chạy tới thừa dịp Tây Văn Minh chưa chuẩn bị nhắm vào chân sau của Tây Văn Minh dùng sức cong chân một cái vào khuỷu chân. thành linh đầu gối bị đánh một cái, Tây Văn Minh một cái lão đảo thiếu chút nữa không cố định, lúi cúi vài bước mới đứng vững.

Quay đầu lại muốn giáo huấn Tây Vi, Tây Vi nhìn cha như vậy còn đang đứng ở đó cạc cạc cười vui vẻ, thấy cha đi tới mới ý thức được chuyện không hay bèn một bộ xun xoe bỏ chạy, Tây Văn Minh ở phía sau đuổi theo vài bước thì không còn đuổi theo nữa, chủ yếu là Tây Văn Minh tính tình tốt nên không thật sự đuổi theo.

Tóm lại, hai đứa ranh con này mỗi ngày nghịch không chịu được, gây sức ép trong nhà đến gà bay lừa hí, có đôi khi ra ngoài đến khi trời tối đen cũng chưa về, người lớn trong nhà còn phải khắp nơi tìm chúng nó.

Cho nên hiện tại cửa nhà họ tây thường xuyên có thể thấy hai đứa nhóc đứng một trái một phải như môn thần, đứng nghiêm chấp tay sau dít, đó là hai đứa lại gây rắc rối bị anh trai phạt đứng. Bất quá có thể quy củ ở đó đứng thì đầu còn là chúng nó, nếu không có người nhìn chăm chăm thì hai đứa đã chạy không thấy bóng dáng, hoặc không thì người cho ta một quyền ta cho người một cước cãi lộn với nhau.

Tuy đúng là làm người ta phát giận, chẳng qua mọi người đều hiểu đây là vì còn nhỏ. Cho nên trong nhà cũng không ai thật sự giận chúng nó. Có ai là chưa qua cái tuổi kia đâu, ai lại không có lúc ngây ngô nghịch ngợm, thừa dịp còn có thể vô ưu vô lự thì cứ để chúng hưởng thụ một đoạn thời gian thơ ấu khoái hoạt nhiều chút đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-den-canh-dong-lua-xanh-xanh>